MARIE LU

SOCIETATEA TRANDAFIRULUI

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
TINERELE ELITE

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

CORINT BOOKS
—2018—

Redactare și stilizare: Alina Sârbu
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Designul copertei: Linda McCarthy
Ilustrația copertei: Shutterstock
Macheta interiorului: Marikka Tamura
Harta de la pp. 6–7: Russell R. Charpentie

Marie Lu, *THE ROSE SOCIETY*
Copyright © 2015 by Xiwei Lu.
Map illustration copyright © 2014 by Russell R. Charpentier.
Cover photos courtesy of shutterstock.com.
First published by G.P. PUTNAM'S SONS, Penguin Group.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

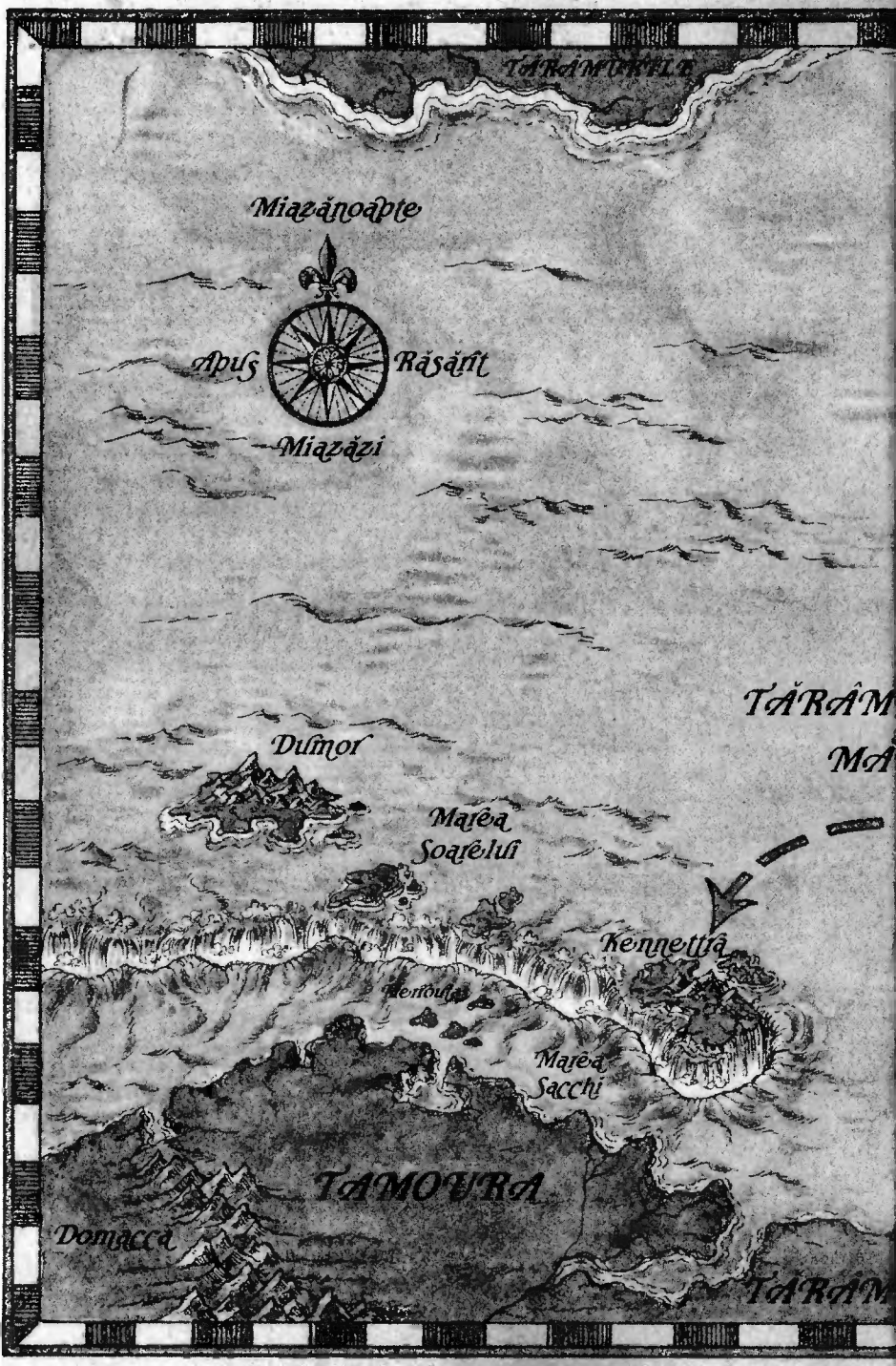
ISBN 978-606-793-424-3

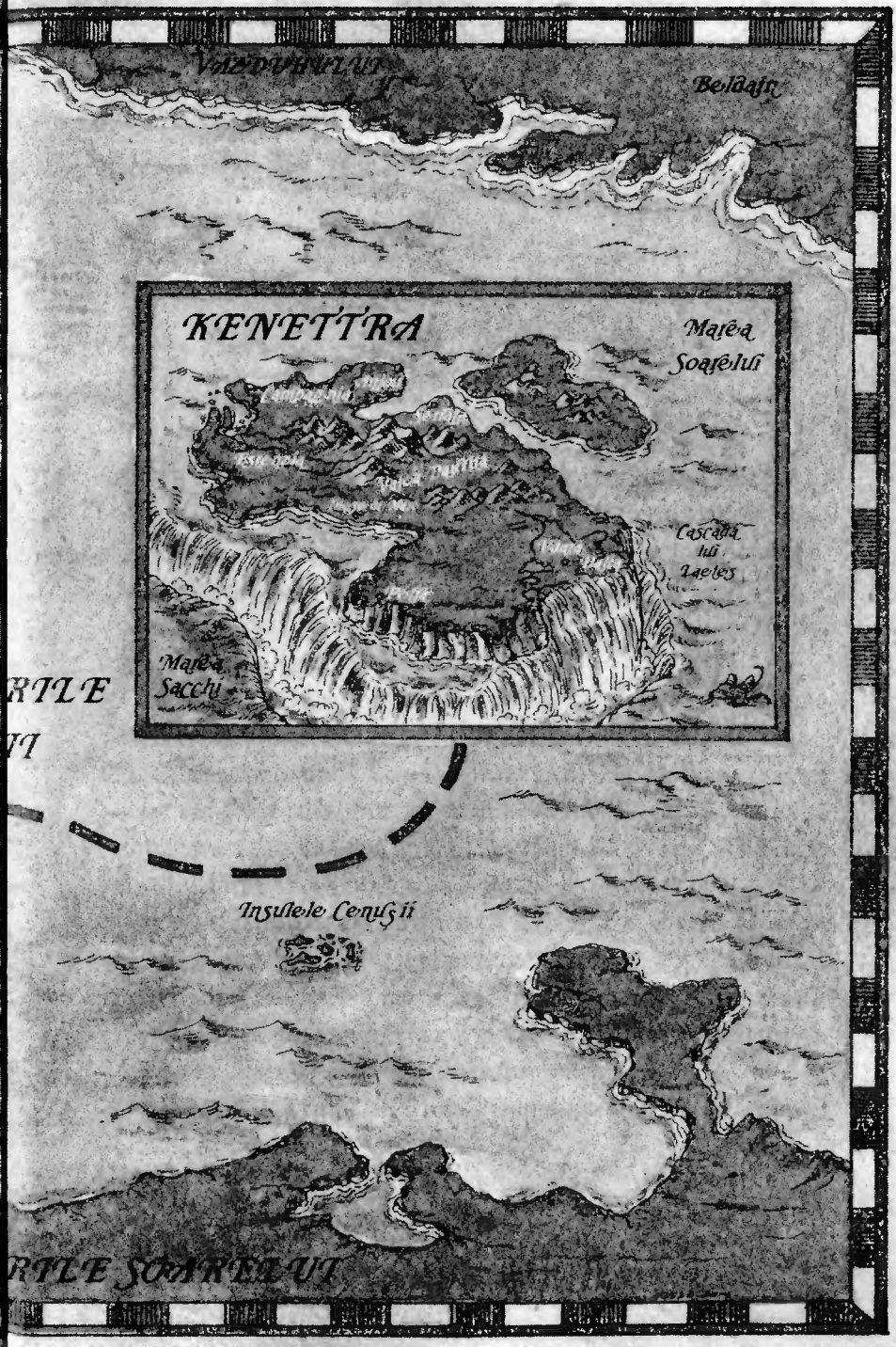
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LU, MARIE
Societatea Trandafirului/Marie Lu; trad. din lb. engleză: Iulia Dromereschi. - București: Corint Books, 2018
ISBN 978-606-793-424-3

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Pentru Cassie, a cărei soră voi fi mereu, orice s-ar întâmpla!


TĂRÂMUL
Miazănoapte
Apus
Răsărit
Miazăzi
TĂRÂM
MĂ
Dumor
Marea
Soarelui
Kennettra
Kentoul
Marea
Sacchi
TAMOURA
Domacca
TĂRÂM


KENETTRA
Marea Soarelui
Cascada lui Laetes
Marea Sacchi
Insulele Cenuşii
RTLE
IT
RTLE SOARELUI

Adelina Amouteru

Când eram mică, mama petrecea după-amiezi întregi în care nu făcea altceva decât să îmi spună străvechi poveşti populare. Pe una dintre acestea mi-o amintesc încă limpede, în amănunţime.

A fost odată ca niciodată un prinţ lacom care s-a îndrăgostit de o fată nespus de rea.

Prinţul avea mai mult decât şi-ar fi putut dori, însă niciodată nu îi era de ajuns. Când s-a îmbolnăvit, a vizitat Regatul Marelui Ocean, acolo unde lumea de dincolo se întâlneşte cu tărâmul celor vii, şi s-a târguit cu Moritas, zeiţa morţii, căci îşi dorea să dobândească o viaţă mai lungă. Când zeiţa l-a refuzat, el i-a furat aurul nemuritor şi a fugit la suprafaţă.

Drept răzbunare, Moritas şi-a trimis una dintre fiice, pe Caldora, îngerul furiei, să recupereze aurul nepreţuit. Caldora s-a materializat din spuma mării, într-o noapte caldă şi furtunoasă, învesmântată doar în mătase argintie... O fantomă dureros de frumoasă, întrupată, parcă, din ceţuri.

Prinţul a dat fuga la ţărm, să o întâmpine. Ea i-a zâmbit şi i-a atins obrazul.

— Ce îmi poţi oferi în schimbul iubirii mele? l-a întrebat. Eşti dispus să te desparţi de regatul tău, de oastea ta şi de nestematele tale?

Prințul, orbit de frumusețea ei și dornic să se laude, a încuviințat.

— Orice îți va pofti inima, i-a răspuns. Sunt cel mai falnic bărbat de pe fața pământului. Nici măcar zeii nu se pot pune cu mine, căci nu-mi sunt pe potrivă!

Așa că i-a oferit regatul său, oastea sa și nestematele sale. Caldora i-a acceptat darurile cu un surâs, doar pentru a-și dezvălui adevărata formă de înger: scheletică, monstruoasă, cu aripi ca de pește. Apoi, a dat foc regatului, făcându-l una cu pământul, iar pe prințul cel nesăbuit l-a tras sub apele mării, în iad, unde aștepta, răbdătoare, mama sa, Moritas. Prințul a încercat, din nou, să se tocmească, însă era prea târziu. Pentru că îi furase aurul, Moritas i-a devorat sufletul.

Mă gândesc acum la povestea aceasta, în timp ce stau, alături de sora mea, pe puntea unei nave comerciale și privesc spre tărâmul orașului-stat Merroutas, care se ridică de acum înaintea noastră din pâcla dimineții.

Cândva, când nu voi mai fi decât pulbere și vânt, ce poveste se va spune, oare, despre mine? Poate că: „A fost odată ca niciodată o fată care avea un tată, un prinț care o iubea nespus și un grup de prieteni uniți în Societatea Pumnalului. Apoi, au trădat-o cu toții, iar ea i-a nimicit până la unul..."

Orașul-stat Merroutas
Tărâmurile Mării

Erau sclipiri de lumină pe un cer furtunos, bezna șovăitoare
dinaintea zorilor. Nu mai existaseră niciodată și nici
nu aveau să mai existe vreodată, mai apoi.

Autor necunoscut despre Tinerele Elite

Adelina Amouteru

— Cred că s-ar putea să fie aici.

Vocea surorii mele, Violetta, mă trezește din reverie.

— Hâm? șoptesc, luând-o de braț, în timp ce ne croim drum pe o stradă aglomerată.

Violetta își face gura pungă, iar pe chip i se așterne îngrijorarea. Își dă seama că sunt cu gândul aiurea, dar sunt bucuroasă că hotărăște să mă lase în pace.

— Am spus că s-ar putea să fie aici. În *piazza principale*[1].

Este seară devreme și urmează cea mai lungă noapte din an. Ne-am rătăcit în mijlocul acelora care sărbătoresc solstițiul. Ne aflăm în orașul-stat Merroutas, cel aflat la răspântia bogată și animată a drumurilor comerciale dintre Kenettra și Imperiul Tamouran. Soarele aproape a scăpătat, iar cele trei luni atârnă greu, ca niște globuri rotunde și coapte suspendate deasupra apei.

Târgoveții din Merroutas se bucură din plin de această Prăznuire a Creației din miezul verii, după care va urma o lună de post. Eu și Violetta ne plimbăm printre nenumăratii petrecăreți, pierdute într-un curcubeu de culori de sărbătoare. Amândouă purtăm mătăsuri tamourane, părul strâns în creștet și inele de bronz pe degete.

[1] „Piața centrală" (it.) (n. red.).

Oameni cu ghirlande de iasomie sunt peste tot, înțesând aleile înguste și revărsându-se afară, în piețe, dansând în șiruri lungi în jurul palatelor cu acoperișuri-cupole și al templelor cu săli pentru îmbăiere. Trecem pe lângă canale ticsite de bărci doldora de marfă și pe lângă clădiri bătute cu plăci de aur și argint, care alcătuiesc mii de cercuri și pătrate care se tot repetă. Tapiserii cu desene complicate atârnă de la balcoane în aerul plin de fum aromat. Pe lângă noi trec, în pâlcuri mici, soldați înveșmântați în mătăsuri unduitoare în locul obișnuitelor armuri grele. Pe mâneci le este brodat blazonul cu luna și coroana. Nu fac parte din Axa Inchiziției, dar, fără îndoială, au auzit veștile despre ordinele venite de dincolo de mare ale lui Teren Santoro, inchizitorul general, care le-a poruncit tuturor să ne dea de urmă mie și Violettei. Așa că ne ținem cât mai departe de oșteni.

Mă simt de parcă aș pluti prin ceață. Sunt înconjurată doar de oameni care prăznuiesc. Este nespus de ciudat pentru mine să privesc aceste manifestări de bucurie. Ce întrebuințare le-aș putea da? Doar ele nu-mi hrănesc deloc energia! Așa că rămân tăcută, lăsând-o pe Violetta să ne călăuzească pe străzile pline de lume, și mă întorc la gândurile mele negre.

De când am părăsit Kenettra, în urmă cu trei săptămâni, mă tot trezesc auzind șoapte lângă patul meu, care amuțesc însă după câteva clipe. În alte dăți, voci înăbușite, greu de deslușit, îmi vorbesc când nu mai e nimeni altcineva prin preajmă. E drept: nu sunt mereu acolo și nu pot înțelege întotdeauna ce-mi spun, când mi se adresează. Dar le pot simți încontinuu prezența, pândind undeva, în cotloanele minții mele. Un tăiș, o perindare de zgomot și tăcere, o lampă care pâlpâie, dând beznă, nu lumină. Un foc mohorât, hain, care crește și tot crește.

Ce-mi spun aceste șopote?

Adelina, de ce te învinovățești pentru moartea lui Enzo?

Ar fi trebuit să-mi controlez iluziile mai bine, le răspund, încetișor, șoaptelor. *I-aș fi putut salva viața lui Enzo. Ar fi trebuit să am încredere în Pumnale mai devreme.*

Însă ele mă contrazic: *Dar nu a fost vina ta! Doar nu tu l-ai ucis, la urma urmei – nu arma ta a fost aceea care i-a curmat viața. Așadar, de ce ești tu cea surghiunită? Nu trebuia să te întorci la Pumnale, nu trebuia să îi ajuți să-l salveze pe Raffaele! Toate s-au întors împotriva ta. De ce uită toată lumea că intențiile tale au fost cele mai pure și mai cinstite, Adelina? De ce te mai simți încă vinovată pentru ceva ce nu a depins nicicând de tine?*

Fiindcă l-am iubit nespus, le răspund. *Iar acum nu mai este.*

Dar e mai bine așa! mă contrazic vocile. *Nu ai fost tu aceea care aștepta mereu în capul scărilor, ascunsă de ceilalți, pe când locuiați în vechea voastră casă, aceea a tatălui tău? Închipuindu-ți mereu că erai regină?*

— Adelina! îmi atrage Violetta atenția, trăgându-mă de braț, iar șoaptele se risipesc.

Clatin din cap și mă căznesc să mă concentrez.

— Ești sigură că-i aici? o întreb.

— Dacă nu-i el, atunci, de bună seamă, este o altă Tânără Elită.

Am venit aici să scăpăm de privirile inchizitorilor din Kenettra. Este cel mai apropiat loc care nu se află sub controlul ocârmuitorului țării mele de baștină, dar, mai târziu, ne vom croi drum spre miazăzi, spre Tărâmurile Soarelui, cât mai departe de Axa Inchiziției.

Dar ne aflăm aici și dintr-un alt motiv.

Dacă ați auzit vreodată vreo poveste despre o Tânără Elită, atunci, neîndoios, trebuie să fi fost despre un băiat pe nume Magiano. Raffaele, consortul cel tânăr și frumos, care mi-a fost

cândva prieten, îl tot pomenea în timpul lecțiilor noastre de după-amiază, când încerca să mă pregătească să-mi folosesc puterile. De atunci, i-am tot auzit numele de pe buzele nenumăraților călători pe care i-am întâlnit.

Unii spun că ar fi fost crescut de lupi în desimea pădurilor de pe Insulele Cenușii, un arhipelag micuț aflat departe, tare departe, la răsărit de Kenettra. Alții pretind că s-ar fi născut în deșerturile fierbinți ale Tărâmurile Soarelui, în Domacca, și că ar fi un copil din flori, pe care l-ar fi crescut nomazii. Se zice că este sălbatic, aproape feroce, că se îmbracă din cap până-n picioare în frunze și că mintea și mâinile îi sunt mai iuți decât argintul-viu, de parc-ar fi o vulpe-de-noapte. S-a ivit pe neașteptate, cu câțiva ani în urmă, și de atunci a reușit să facă în așa fel încât să nu fie arestat de Axa Inchiziției. Care a încercat de zeci și zeci de ori să îl înșface, sub acuzații dintre cele mai diverse, căci se pare că s-ar fi făcut vinovat de toate fărădelegile, de la pariuri ilegale până la șterpelirea nestematelor de pe coroana reginei din Kenettra. Și umblă vorba că poate să momească pe oricine, doar cu sunetul lăutei sale, făcându-l să se arunce în mare de pe o stâncă. Și că, atunci când zâmbește, dinții îi sclipesc malițios.

Deși știm amândouă că este o Tânără Elită, nimeni nu ne-a putut spune, fără șovăire, care îi este adevărata puterea. Putem fi sigure doar că a fost văzut de curând aici, în Merroutas.

Dacă aș mai fi încă aceeași fată care eram în urmă cu un an, înainte să fi avut măcar habar că aveam vreo putere, nu sunt sigură că aș fi avut curajul să caut o Elită atât de faimoasă precum Magiano. Dar, de atunci, am fugit de acasă și apoi mi-am ucis tatăl. M-am alăturat Societății Pumnalului. I-am trădat pe foștii mei tovarăși de arme, iar ei m-au trădat pe mine. Sau poate c-a fost invers… N-aș putea spune lămurit cum au stat lucrurile.

Ce știu însă, fără putință de tăgadă, este că, acum, toți cei din Societatea Pumnalului sunt dușmanii mei de moarte. Când ești singură într-o lume care se teme de tine și te urăște, vrei să îi găsești pe aceia care s-ar putea să fie asemenea ție. Vrei să-ți faci prieteni noi.

Prieteni care să fie, totodată, *Tinere Elite*. Prieteni care să te ajute să-ți construiești propria societate secretă.

Prieteni precum Magiano.

— *Salaam*[1], fete încântătoare din Tamoura!

Pătrundem într-o altă *piazza*[2] mare, aflată în apropierea golfului. Peste tot, pe laturile sale, se află tarabe cu mâncare ticsite cu oale aburinde ai căror vânzători ambulanți poartă măști lungi și fac tot felul de scamatorii pentru a-și atrage mușterii. Unul dintre acești negustori de mâncare zâmbește când ne uităm la el. Părul îi este ascuns sub un turban tamouran, iar barba îi e neagră și bine îngrijită. Ne face o plecăciune. Îmi ating fruntea, instinctiv, pentru a-i răspunde la salut. Părul meu argintiu este încă scurt și țepos, de când am încercat să mi-l tai, și am reușit să-l ascund sub două fâșii lungi de mătase aurie, decorate cu ciucuri aurii care-mi atârnă până deasupra sprâncenelor. Am țesut o iluzie deasupra părții distruse a feței mele. Pentru bărbatul acesta, genele mele argintii sunt negre, iar ochii mei, perfecți.

Arunc o privire spre ceea ce vinde. Tigăi aburinde cu sărmăluțe în foi de viță, frigărui de miel și lipii calde. Îmi lasă gura apă.

— Fete frumoase ca la mine-acasă! ne strigă el.

Apoi continuă în tamourană și nu mai pricep ce ne spune. Din când în când mai deslușesc câte un „haideți!" și un „îmbucați

---

[1] Prescurtare a urării uzuale *As-salāmu 'alaykum* (sau *As-salāmu 'alaykunna*, ar., când este adresată unor femei), „Pacea fie cu voi!" (n. red.).

[2] „Piață (spațiu deschis înconjurat de clădiri)" (it.) (n. tr.).

ceva!". Îi zâmbesc și îi fac un semn din cap, aprobator. Nu m-am mai simțit de mult atât de... tamourană. Parc-aș fi ajuns, cumva, acasă.

Ai putea conduce un asemenea loc, îmi spun șoaptele din mintea mea, iar inima mi se umple de încântare.

Ne apropiem de taraba sa, iar Violetta scotocește după câțiva talanți de bronz pe care îi întinde bărbatului. Eu rămân mai în spate. Văd cum îl face să râdă și, apoi, cum el se apleacă să îi șoptească la ureche, în timp ce ea se înroșește, sfioasă, și îi răspunde cu un zâmbet care ar putea face până și soarele să se oprească în loc, nimicit de dor. Când convorbirea lor ia sfârșit, Violetta revine cu două frigărui. Vânzătorul o privește lung, înainte de a se întoarce spre alți mușterii. Schimbă din nou limba în care îi salută:

— *Avei, avei*! Uitați de rămășaguri și veniți să gustați puțină lipie proaspătă!

Violetta îmi întinde un talant de bronz.

— Ne-a făcut o reducere! îmi spune. Fiindcă i-a plăcut de noi.

— Draga mea Violetta!

Ridic, întrebător, o sprânceană spre ea și iau o frigăruie. Am reușit să rămânem cu pungile de bani pline până acum fiindcă îmi pot folosi puterile ca să fur de la nobili. Acesta este felul meu de a contribui la bunăstarea noastră. Dar talentul Violettei e cu desăvârșire diferit.

— Dacă o s-o ții tot așa, vor ajunge să ne plătească ei pe noi să le mâncăm bucatele! o laud.

— Acesta e țelul meu, să știi! îmi răspunde, jucăuș, surioara mea.

Violetta mă privește cu un zâmbet nevinovat, care nu e, nici pe departe, așa cum pare. Ochii ei rătăcesc prin *piazza*, oprindu-se acolo unde un rug imens arde în fața unui templu.

— Suntem tot mai aproape de el, mă informează, luând încă o mușcătură delicată. Energia lui nu e foarte puternică. Se tot preface pe măsură ce înaintăm.

După ce mâncăm, o urmez pe Violetta, care-și lasă puterea să ne ghideze pe un drum lung, în zigzag, prin mulțimea de oameni. De când am fugit din Estenzia, noapte de noapte, am stat una în fața celeilalte și am lăsat-o să își încerce puterea pe mine, la fel cum o lăsam să-mi împletească părul, când eram copile. Așa că ea a tot tras și-a tot împins energia mea. Apoi, o leg la ochi și merg în tăcere prin cameră, să verific dacă poate simți sau nu locul în care mă aflu. Se întinde să atingă firele energiei mele și le studiază structura. Iar eu îmi dau seama cum, noapte de noapte, ea devine tot mai puternică.

Ceea ce mă sperie nespus. Dar eu și Violetta ne-am făcut o promisiune după ce am părăsit Societatea Pumnalului: nu ne vom folosi *niciodată* puterile una împotriva celeilalte. Dacă Violetta va dori protecția oferită de iluziile mele, i-o voi oferi mereu. În schimb, ea îmi va lăsa neatinse abilitățile. Întotdeauna. Asta e tot.

Trebuie să pot avea și eu încredere în cineva.

Mai rătăcim aproape o oră înainte ca Violetta să se oprească în mijlocul pieței. Se încruntă. Aștept lângă ea, studiindu-i chipul.

— L-ai pierdut? o întreb.

— E posibil, îmi răspunde Violetta.

Abia dacă o pot auzi, cu tot vacarmul muzicii din jur. Așteptăm încă o clipă, înainte ca ea să se întoarcă spre stânga, făcându-mi semn să o urmez.

Apoi se oprește iar. Se răsucește și își încrucișează brațele, oftând.

— L-am pierdut din nou! mi se plânge. Poate c-ar trebui să ne întoarcem pe unde-am venit.

Abia ce rostește cuvintele, că un alt vânzător ambulant se oprește în fața noastră. Este îmbrăcat la fel ca toți ceilalți neguțători, cu chipul ascuns cu desăvârșire de o mască de *dottore*[1] cu nas lung și cu trupul învăluit în veșminte colorate, fistichii. Când mă uit cu mai multă atenție, bag de seamă că hainele îi sunt croite dintr-o mătase elegantă, țesută fin și vopsită cu cerneluri în culori pline, bogate. Ia mâna Violettei, o ridică spre masca lui, de parcă ar dori să o sărute, și își duce apoi cealaltă mână la inimă. Ne face semn să ne alăturăm cercului din jurul tarabei sale.

Recunosc imediat șiretlicul, păcăleala lui: este un joc de pariuri din Kenettra, în care vânzătorul așază douăsprezece pietricele colorate în fața ta și îți cere să alegi trei. Apoi, amestecă pietricelele sub cupe. Deseori, se joacă în grup, și dacă ai norocul să fii singurul care ghicește unde sunt ascunse toate cele trei pietricele, nu doar că îți poți recâștiga banii, ci, în plus, pe ai tuturor celorlalți participanți și pe toți aceia ai panglicarului. O privire aruncată spre punga lui burdușită îmi spune că n-a mai pierdut de ceva vreme.

Șarlatanul se înclină spre noi, fără niciun cuvânt, și ne face semn să alegem trei pietricele. Face la fel și cu ceilalți adunați lângă noi. Privesc cum alți doi jucători aleg, entuziasmați. În fața noastră se află un băiat *malfetto*. Este însemnat de febra sângelui cu o iritație neagră, a cărei pată îi traversează urechea și obrazul. În spatele fațadei sale gânditoare se ascunde teama însă.

---

[1] Masca denumită și *Medico della Peste* (it.), „doctorul (din vremea) ciumei", asociată, în prezent, cu Carnavalul din Veneția, a fost inventată de medicul francez Charles de Lorme (1584–1678) ca parte a unui echipament de protecție menit să prevină îmbolnăvirea de ciumă a doctorilor în timp ce își tratau pacienții (partea din interior a nasului sau ciocului supradimensionat al măștii era umplută cu diverse substanțe aromatice despre care se credea că ar fi putut să împiedice transmiterea bolii) (n. red.).

Mmm! Energia mea se îndreaptă spre el, ca un lup atras de mirosul sângelui.

Violetta se apleacă spre mine.

— Hai să jucăm și noi runda asta! îmi cere, cu ochii la băiatul *malfetto* – cred că simte ceva.

Așa că îi fac semn panglicarului și las doi talanți de aur în mâna lui întinsă. Se înclină spre mine, cu o mișcare exagerat de complicată.

— Pentru sora mea și pentru mine, îi spun, arătând spre cele trei pietricele pe care vrem să pariem.

Șarlatanul ne face, în tăcere, un semn aprobator din cap. Apoi începe să amestece pietricelele.

Eu și Violetta suntem atente la băiatul *malfetto*. Acesta privește, încordat, cum se învârt cupele. Așteptăm să termine șarlatanul, iar ceilalți jucători privesc în direcția băiatului și râd. Se fac auzite niște glume batjocoritoare despre *malfetto*. Băiatul le ignoră.

În sfârșit, așa-zisul „negustător" se oprește din învârtit cupele. Le aliniază pe toate douăsprezece în șir, apoi își încrucișează brațele pe sub veșmintele sale și le face semn jucătorilor să ghicească, dacă le este cu putință, care sunt cupele sub care se află pietricelele lor.

— Patru, șapte și opt, strigă primul, lovind cu palma taraba.

— Doi, cinci, nouă, răspunde altul.

Încă doi își strigă presupunerile.

Vânzătorul se întoarce spre noi. Ridic capul.

— Unu, doi și trei, spun.

Ceilalți râd puțin de mine, dar îi ignor.

Băiatul *malfetto* pariază și el.

— Șase, șapte și doisprezece, strigă el.

Șarlatanul ridică prima cupă, apoi pe a doua și pe a treia. Am pierdut deja. Mă prefac dezamăgită, dar atenția mea rămâne ațintită asupra băiatului.

Șase, șapte și doisprezece.

Când vânzătorul ridică a șasea cupă, arată că băiatul a ales corect.

Vânzătorul arată spre băiatul care zâmbește, triumfător, în timp ce toți ceilalți jucători îi aruncă priviri urâte, pline de pizmă.

Șarlatanul ridică și cea de-a șaptea cupă. Din nou, se pare că băiatul a ghicit corect!

Ceilalți jucători încep să se privească între ei, neliniștiți. Dacă băiatul o să greșească la ultima cupă, noi toți vom pierde în favoarea scamatorului. Dar, dacă a ghicit și a treia oară, atunci ne va lua banii tuturor.

Prestidigitatorul întoarce și ultima cupă. Băiatul a ghicit corect și câștigă!

Panglicarul ridică privirea, atent. Băiatul *malfetto* chiuie de bucurie, iar ceilalți se uită la el, furioși. Ura înflorește în piepturile lor ca niște scântei, raze de energie care se contopesc în pete negre.

— Ce crezi? o întreb pe Violetta. Simți ceva despre energia asta?

Privirea Violettei rămâne fixată asupra băiatului care încă se mai bucură pentru că a câștigat.

— Hai să-l urmărim!

Șarlatanul îi cedează punga, șovăitor, împreună cu banii pariați de noi, ceilalți. Cât timp băiatul adună monedele, văd cum jucătorii mormăie între ei. Când el se îndepărtează de tarabă, toți ceilalți se iau după el, încruntați și cu umerii încordați.

Vor să îl atace.

— Să mergem! îi șoptesc Violettei, care mă urmează, fără un cuvânt.

Pentru o clipă, băiatul pare prea bucuros de câștigurile sale să își dea seama ce pericol îl paște. Doar când ajunge la marginea pieței îi remarcă pe cei care au jucat împreună cu el și care acum îl urmăresc. Continuă să meargă, dar mult mai repede și într-un mod care arată limpede că e neliniștit. Simt așchia spaimei cum crește și tot crește în sufletul lui, iar izul său dulce mă ademenește.

Băiatul se grăbește să iasă din *piazza* și intră pe o alee lăturalnică îngustă, unde luminile sunt slabe, iar oamenii, puțini. Violetta și cu mine rămânem în umbra, iar eu țes o iluzie subtilă deasupra noastră, să ne țină ascunse. Mă încrunt la băiat. Cineva atât de celebru precum Magiano, de bună seamă, n-ar trebui să fie atât de lipsit de tact!

În sfârșit, unul dintre ceilalți pariori îl ajunge din urmă. Înainte ca băiatul să își poată ridica mâinile, pariorul îi pune piedică și-l face să se prăbușească.

Un al doilea parior se preface că se rostogolește peste el, dar îl lovește în stomac, în cădere. Băiatul icnește, iar teama lui se transformă în teroare. Acum văd firele plutind deasupra lui într-o țesătură întunecată, sclipitoare.

Într-o clipită, ceilalți pariori îl înconjoară. Unul îl prinde de cămașă și îl izbește de perete. Băiatul se lovește tare la cap și pare să leșine, căci își dă ochii peste cap. Cade la pământ și se ghemuiește.

— De ce-ai rupt-o la fugă? îl întreabă unul dintre ceilalți. Păreai să te distrezi atât de bine în timp ce ne furai nouă toți banii!

Ceilalți i se alătură.

— Și pentru ce-ar avea nevoie un *malfetto* de atâta amar de galbeni? se miră, cu ipocrizie, unul.

— Nu cumva vrei să plăteşti vreun *dottore* să-ţi repare însemnele? îl iscodeşte un altul.

— Ori poate că ai poftă să tocmeşti şi tu o consoartă, să afli cum e s-o faci? intervine încă unul.

Mă mulţumesc să îi privesc doar pe bătăuşi.

Când m-am alăturat pentru prima dată Societăţii Pumnalului, ori de câte ori vedeam cum era năpăstuit sau atacat vreun *malfetto*, mă retrăgeam în camera mea şi mă puneam pe bocit. Însă de atunci am văzut scene precum aceasta de îndeajuns de multe ori, încât acum sunt în stare să îmi păstrez cumpătul şi să las teama care pluteşte în aer parcă să mă hrănească fără să mă mai simt vinovată în vreun fel. Aşa se face că, în timp ce atacatorii continuă să-l chinuie pe băiat, rămân pe loc şi simt doar nerăbdare.

Tânărul se ridică anevoie în picioare, înainte să fie lovit din nou, şi o zbughеşte în sus, pe stradă. Atacatorii lui îl urmăresc.

— Nu este una dintre Tinerele Elite, murmură Violetta, privindu-i cum pleacă. Clatină din cap, cu o expresie nedumerită: Îmi pare rău! Probabil am simţit energia altcuiva.

Nu ştiu de ce simt dorinţa de a urmări în continuare grupul. Dacă acela nu este Magiano, atunci nu am niciun motiv să îl ajut. Poate că de vină e doar frustrarea acumulată în mine sau ademenirea emoţiilor negative, care mă atrag, mă ispitesc să le folosesc. Sau poate este vorba doar de amintirea felului în care Pumnalele refuzau de fiecare dată să rişte măcar să salveze câte un *malfetto*, dacă acesta nu era o Tânără Elită. Poate că este doar amintirea felului în care fusesem împinsă şi apoi legată de un stâlp de fier negru, devenind ţinta pietrelor şi a fructelor stricate aruncate în mine de târgoveţi furioşi, în timp ce aşteptam să fiu arsă pe rug de Axa Inchiziţiei în faţa unui întreg oraş.

Pentru o clipă, îmi imaginez că, dacă aș fi regină, aș putea transforma lovirea unui *malfetto* într-un delict. I-aș putea executa pe urmăritorii acestui băiat, printr-un singur ordin.

Încep să mă grăbesc, să îi ajung din urmă.

— Haide! o îndemn pe Violetta.

— Nu! începe să obiecteze, chiar dacă știe că nu are rost.

— O să mă port frumos! o amăgesc și îi zâmbesc.

Ea ridică o sprânceană, neîncrezătoare.

— Ce înțelegi tu prin purtare *frumoasă* este atât de diferit de ce considerăm noi, toți ceilalți, că ar fi! protestează.

Ne grăbim în întuneric, invizibile, sub faldurile iluziei pe care am țesut-o. Din față se aud strigăte, când băiatul cotește, încercând să își păcălească urmăritorii. Fără folos, însă! Ne apropiem și îi aud pe ceilalți cum îl ajung, apoi strigătul lui de durere. Când dăm și noi colțul, vedem că atacatorii l-au înconjurat deja și că unul dintre ei tocmai îl trântește la pământ cu o lovitură în față.

Acționez înainte să mă pot opri. Înainte să mă pot gândi măcar. Dintr-o mișcare, mă întind și dau la o parte firele care ne ascund privirii. Apoi, intru în cercul lor. Violetta rămâne pe loc, urmărind totul în tăcere.

Durează o clipă ca atacatorii să mă observe – nu înainte să mă îndrept direct spre băiatul *malfetto* care tremură și să mă postez în fața lui. Toți ezită.

— Ce-nseamnă asta? mormăie acela care pare căpetenia bătăușilor, nepricepând, pentru o clipă, ce se întâmplă.

Ochii lui cercetează iluzia care-mi acoperă încă fața. Ce vede el este o tânără întreagă, nevătămată de febra sângelui și nespus de frumoasă. Îi revine rânjetul.

— Asta-i concubina ta pe bani, metresa ta, băi, *malfetto* împuțit ce ești? îl tachinează el pe băiat. Cum de-a ajuns unu' ca tine s-aibă atâta noroc cu caru'?

O femeie de lângă el îmi aruncă o privire bănuitoare.

— A fost și ea una dintre aceia care au jucat și au stat în cerc, alături de noi, le spune celorlalți. Probabil că l-a ajutat să câștige.

— Ah, ai dreptate! răspunde căpetenia bătăușilor. Se întoarce spre mine: Mai ai și alte câștiguri asupra ta? Poate că v-ați împărțit ce-ați furat de la noi?

Câțiva dintre ceilalți atacatori nu par atât de siguri. Unul dintre ei remarcă zâmbetul de pe fața mea și mă privește cuprins de neliniște, apoi se uită în spate, unde mă așteaptă Violetta.

— Hai să terminăm cu asta! protestează el, ridicând o pungă. Ne-am luat deja banii înapoi.

Conducătorul plescăie din limbă, nemulțumit.

— N-o să ne apucăm acum să ne facem un obicei din a-i lăsa pe unii sau pe alții să ne scape din gheare, răspunde el. Nimănui nu-i plac ăia de trișează și fură talanții oamenilor!

N-ar trebui să-mi folosesc puterile cu atâta neglijență. Dar este o alee ferită și nu pot rezista ispitei!

În afara cercului, Violetta trage slab de energia mea, protestând, anticipându-mi mișcarea următoare. O ignor și rămân pe loc, destrămându-mi ușor iluzia de pe față. Trăsăturile mele tremură, transformându-se treptat, astfel încât o cicatrice lungă începe să apară peste ochiul meu stâng, apoi pielea desfigurată din locul în care mi s-a aflat cândva ochiul, carnea înăsprită, chinuită, a unei răni vechi. Genele mele întunecate se transformă în unele de un argintiu-deschis. Am tot exersat, pentru a-mi spori precizia cu care îmi plămădesc iluziile și viteza cu care le țes, mai repede sau mai lent, după voie. Acum, pot mânui firele de energie cu mai multă exactitate. Încet, încet, îmi dezvălui adevărata persoană acelora care stau în cerc în jurul băiatului *malfetto*.

Cu toții se uită lung la partea cicatrizată a feței mele. Nu mișcă unul, de parcă ar fi înlemnit. Mă surprinde că mă bucur de reacția lor. Nici măcar nu par să remarce că băiatul *malfetto* s-a ridicat deja în picioare și se sprijină de cel mai apropiat zid.

Căpetenia cetei se încruntă și îmi aruncă o privire fioroasă, înainte de a scoate un pumnal.

— E-un demon! spune el, nesigur.

— Poate că da, îi răspund.

Vocea mea e rece. Este vocea cu care încă nu m-am obișnuit pe deplin.

Bărbatul vrea să atace, când ceva de pe jos îl distrage. Coboară privirea spre dale și vede o panglică de un roșu strălucitor care șerpuiește de-a lungul canelurilor. Arată ca o creatură pierdută, rătăcind fără țel. Se încruntă și se apleacă spre iluzia micuță.

Apoi, panglica roșie explodează în zeci de alte funde, toate țâșnind în direcții diferite și lăsând dâre ca de sânge în urma lor. Toată lumea se dă înapoi.

— În numele zeilor, ce mai vrea să-nsemne...? încearcă el să întrebe.

Eu însă țes de acum liniile cu furie pe pământ și apoi pe ziduri, duzini care se transformă în sute, și apoi în mii și mii de panglici, până când întreaga stradă este acoperită de un câmp dur format numai și numai din ele. Fac să se estompeze lumina care se strecoară spre noi dinspre felinare și plămădesc iluzia unor nori de furtună stacojii care atârna, amenințători, deasupra noastră.

Calmul și stăpânirea de sine ale bărbatului dispar, făcând loc fricii, panicii. Însoțitorii lui se grăbesc să se îndepărteze de mine, în timp ce panglicile mele sângerii acoperă strada. Mai-mai că

văd spaima care le adumbrește, ca o pâclă, piepturile, iar sentimentul acesta trimite un adevărat vârtej de forță, o foame de neostoit prin mine. Fantasmele mele îi fac să se teamă, iar teama lor mă face să devin tot mai puternică.

Oprește-te!

Simt cum Violetta trage din nou de energia mea, încercând să mă domolească. Poate că așa s-ar cuveni... De fapt, acești atacatori și-au pierdut deja setea de bani. Dar o ignor și continui. E un joc atât de amuzant! Cândva, eram mult mai stânjenită pentru că simțeam acest sentiment malefic, dar de acum nu mă pot gândi decât: *De ce să nu-i urăsc? De ce n-ar trebui să mă bucur de tot ce le pot face?*

Dintr-odată, bărbatul își ridică din nou pumnalul. Dar eu îmi tot țes, mai departe, nestingherită, iluzia. *Nu poți vedea cuțitul*, îl tachinează șoaptele din mintea mea. *Unde este? Doar l-ai avut acum o clipă, dar probabil l-ai lăsat pe undeva.*

Chiar dacă eu văd limpede arma, bărbatul își privește mâinile, furios și uimit. Pentru el, cuțitul a dispărut cu desăvârșire.

Atacatorii capitulează, în sfârșit, în fața fricii. Câțiva o iau la goană, iar ceilalți se îngrămădesc lângă zid, înlemniți. Căpetenia lor se întoarce pe călcâie și încearcă să o rupă la fugă. Îmi dezvelesc dinții, apoi arunc miile de panglici sângerii spre el, trăgând de ele cât de strâns pot, făcându-l să simtă în carne tăietura și arsura firelor subțiri precum tăișurile unor pumnale. Ochii îi ies bărbatului din orbite pentru o clipă, înainte să cadă, țipând, pe pământ. Strâng mai tare firele ascuțite din jurul lui, asemenea unui păianjen care-și țese pânza. *Pare că firele îți taie pielea, nu?*

— Adelina! mă strigă sora mea. Ai grijă la ceilalți!

Îi aud avertismentul la timp, încât să îi văd pe doi dintre ceilalți bătăuși – femeia de mai devreme și încă un bărbat – cum

își adună o brumă de curaj îndeajuns de mare, încât să se repeadă spre mine. Mă arunc asupra lor, lăsându-mi plăsmuirile să se reverse și asupra lor. Amândoi se prăbușesc. Ei cred că pielea le este jupuită de pe trup, iar agonia îi face să se chircească de durere.

Îmi încordez atenția atât de tare, încât îmi tremură mâinile. Bărbatul se chinuie să ajungă spre celălalt capăt al străzii și îl las să se târască. Oare cum s-o vedea lumea, acum, din perspectiva lui? Continui să fac să se reverse fantasmele plăsmuite de mine asupra lui, imaginându-mi ce vede și ce simte. Iar el se pune pe suspinat, folosindu-și de acum întreaga forță pentru fiecare mișcare pe care o face.

E atât de plăcut să fii puternic! Să vezi cum alții se pleacă în fața voinței tale!

Îmi închipui că așa se simt, probabil, regii și reginele, care, cu doar câteva cuvinte, pot face să înceapă un război sau pot arunca în sclavie un întreg popor. Probabil la asta mă gândeam când eram mică și mă lăsam pradă visării cu ochii deschiși, ghemuită în capul scărilor din vechea mea casă, prefăcându-mă c-aș fi purtat o coroană grea pe cap și aș fi privit o mare de supuși îngenuncheați.

— Adelina, nu! Oprește-te! îmi șoptește Violetta.

Surioara mea se află lângă mine de acum, dar sunt atât de preocupată de ceea ce fac, încât abia-abia dacă îmi dau seama.

— Le-ai dat o lecție îndeajuns de usturătoare! Acum îngăduie-le să plece! îmi cere.

Îmi încleștez pumnii și continui, netulburată.

— Mă poți opri, îi răspund, cu un zâmbet, dacă asta dorești, cu adevărat.

Violetta nu mă contrazice. Poate că, în adâncul sufletului, chiar dorește și ea să fac asta. Să vadă că mă apăr. Așa că,

în loc să mă oblige să mă opresc, își așază o mână pe brațul meu, amintindu-mi de promisiunea pe care ne-am făcut-o una celeilalte.

— Băiatul *malfetto* a scăpat deja, îmi spune, cu o voce nespus de blândă. Păstrează-ți furia pentru ceva mai important!

Ceva din vocea ei reușește să îmi domolească mânia. Dintr-odată, simt extenuarea produsă de folosirea unei cantități atât de mari de energie. Așa că îl eliberez pe bărbatul care se târăște din strânsoarea iluziilor. Și el se prăbușește pe caldarâm, ținându-se de piept, de parcă ar putea încă să simtă cum firele roșii îi sfâșie carnea. Fața lui e un amestec hidos de lacrimi și salivă. Fac un pas înapoi, simțindu-mă slăbită.

— Ai dreptate! mormăi către Violetta.

Ea oftează doar și mă sprijină, să nu cad.

Mă aplec spre căpetenia bătăușilor, care tremură încă, astfel încât să îmi poată privi așa cum se cuvine chipul meu însemnat de febra sângelui, ciuntit, pocit. Nici măcar nu poate să ridice ochii spre mine, atât de mult îl sperii.

— Voi fi cu ochii pe tine, așa să știi! îl amenințe.

Nu contează dacă aceste cuvinte sunt sau nu adevărate. În halul în care e acum, știu că nu va îndrăzni în veci să le pună la încercare. În schimb, încuviințează doar, iute, cu o mișcare zorită din cap, ca o tresărire aproape. Apoi, încă împleticindu-se pe picioare, se căznește să o ia la goană.

Ceilalți fac la fel. Pașii lor răsună pe alee până când dau colțul cu toții și zgomotele scoase de ei se topesc în vacarmul serbării. Când sunt eliberată de prezența lor, îmi îngădui să răsuflu. Mi-am epuizat toată rezerva de curaj, așa că mă întorc spre Violetta. Care este îngrozitor de palidă. Mâna ei a prins-o atât de strâns pe a mea, încât ni s-au albit degetele. Stăm împreună pe aleea de acum pustie. Clatin din cap.

Băiatul *malfetto* pe care l-am salvat nu are cum să fie Magiano. Nu este una dintre Tinerele Elite. Și, chiar dacă ar fi fost, a fugit deja de mult. Oftez, apoi îngenunchez și mă sprijin de pământ. Totul mi-a lăsat un gust amar.

De ce nu l-ai ucis? îmi cer socoteală șoaptele din adâncul minții mele, supărate foc.

Nu știu cât timp rămânem acolo, înainte ca o voce slabă, înfundată, venită de undeva, de sus, să ne sperie.

— Vasăzică, asta înțelegi tu prin *a te purta frumos*? mă iscodește.

Vocea e ciudat de familiară. Privesc în jur, spre etajele clădirilor mai înalte din jurul nostru, însă, în întuneric, e dificil să disting ceva. Fac un pas în spate, spre centrul străzii. În depărtare, zgomotele sărbătorii continuă.

Violetta mă trage de mână. Ochii ei sunt pironiți asupra unui balcon aflat vizavi de noi.

— El este! îmi șoptește sora mea.

Când privesc spre locul pe care mi l-a arătat, văd, în sfârșit, pe cineva: o persoană cu chipul complet acoperit de o mască se sprijină de parapetul de marmură, privindu-ne în tăcere.

Este șarlatanul care a condus jocul de ghicit pe care au pus rămășag bătăușii.

Sora mea se apropie.

— Este una dintre Tinerele Elite. *A lui* era puterea pe care am simțit-o mai devreme.

Ironia vieții este că aceia care poartă măști ne spun adesea mai multe adevăruri decât cei cu fețele descoperite.

Salvatore Jaccona, Mascaradă

Adelina Amouteru

Tânăra Elită nu pare să aibă nicio reacție când vede că ne holbăm la ea.

În schimb, tânărul rămâne sprijinit de perete și dă la iveală o lăută pe care o avea prinsă la spate. Atinge, gânditor, câteva corzi, apoi își dă la o parte masca de *dottore*, cu un icnet de nerăbdare. Zeci de codițe împletite, lungi, întunecate, i se rostogolesc pe umeri. Roba lui este largă și descheiată până la jumătatea pieptului, iar brațele îi sunt împodobite cu șiruri de brățări groase de aur, care lucesc slab, în contrast cu pielea lui smeadă. Nu îi disting bine trăsăturile, dar, chiar și de aici, de unde stau, îmi dau seama că ochii lui sunt de culoarea mierii și că par să strălucească în bezna nopții.

— V-am văzut croindu-vă drum prin mulțime, continuă el, cu un zâmbet viclean. Privirea i se întoarce spre Violetta: Este cu neputință să treci cu vederea pe cineva care arată ca Domnia Ta, *signorina*[1]! Șirul inimilor frânte pe care l-ai lăsat în urmă-ți, de bună seamă, e nespus de lung și nespus de primejdios. Și totuși, sunt convins că peținorii continuă să ți se arunce la picioare, cuprinși de deznădejde, tânjind după o șansă oricât de mică de a-ți câștiga atenția.

[1] „Domnișoară" (it.) (n. red.).

Violetta se încruntă.

— Ce vreți să spuneți, *signore*[1]? îl întreabă.

— Că sunteți de o frumusețe negrăită! îi răspunde șarlatanul.

Violetta se înroșește puternic. Eu mă apropii mai mult de balcon.

— Și dumneavoastră cine sunteți, *signore*? îi strig lingușitorului.

Notele scoase de lăuta lui se transformă într-o melodie, căci începe să cânte cu adevărat. Melodia îmi abate atenția – în ciuda atitudinii sale zeflemitoare, cântă cu mult har. Cu un har care e, de-a dreptul, în stare *să te hipnotizeze*.

În spatele casei noastre se afla un loc în care eu și Violetta ne jucam, ascunzându-ne în scorburile copacilor. Când vântul făcea frunzele să foșnească, părea că acestea râdeau, iar noi două ne închipuiam că era râsetul zeilor, care se bucurau de o după-amiază răcoroasă de primăvară. Muzica acestui om misterios îmi amintește de sunetul acela. Degetele lui aleargă pe toată lungimea strunelor, cu mișcări fluide, iar cântecul său răsună, la fel de natural precum un apus de soare.

Violetta mă privește și îmi dau seama că el creează melodia pe loc.

Te poate ademeni pe o faleză și te poate face să sari drept în apele mării cu muzica lăutei lui! îmi spun.

— În ceea ce te privește *pe tine*..., începe tânărul, iar vocea pare să i se strecoare printre notele cântecului, în timp ce el își îndreaptă atenția dinspre Violetta spre mine. Cum ai făcut?

Clipesc, nepricepând, căci încă-s un pic distrasă.

— Cum am făcut... ce anume? îl întreb, la rândul meu.

Se oprește îndeajuns de mult, încât să-mi poată arunca o privire agasată.

---

[1] „Domnule" (it.) (n. red.).

— Ah, în numele zeilor, nu mai face atât pe sfioasa! îmi cere, pe un ton care i-a rămas nonșalant, în timp ce continuă să cânte. Ești, în mod limpede, una dintre Tinerele Elite. Cum ai făcut s-apară panglicile acelea sângerii și să nu-și mai vadă pumnalul?

Violetta îmi face, iute, un semn cu capul, înainte să apuc să continui.

— Eu și sora mea căutăm pe cineva de luni întregi, îi spun, în loc de răspuns.

— Serios? Nu știam că taraba mea e chiar atât de cunoscută, îmi răspunde, cu neobrăzare, tânărul.

— Căutăm o Tânără Elită pe nume Magiano, îl informez.

El se oprește din vorbit și mai cântă un șir de note rapide. Degetele lui zboară pe corzile lăutei, într-un vârtej de mișcări, însă fiecare notă iese limpede și clară, perfectă. Pare să cânte așa multă vreme. Notele sale spun o poveste, în timp ce creează melodia, o poveste veselă și, totodată, plină de nostalgie, poate chiar amuzantă, ca o glumă. Îmi doresc nespus să ne răspundă, dar, în același timp, nici nu vreau să se oprească.

Într-un târziu, își încheie cântul și mă privește pătrunzător.

— Cine-i Magiano ăsta?

Violetta scoate un icnet, iar eu îmi încrucișez brațele la piept și pufnesc în râs.

— De bună seamă, până și tu trebuie să fi auzit de Magiano! spune sora mea.

Își întoarce capul într-o parte, apoi îi dăruiește Violettei un zâmbet fermecător.

— Dac-ați bătut atâta drum până aici numai și numai ca să îmi cereți părerea despre personaje imaginare, atunci, preaiubita mea *signorina*, vă pierdeți vremea. Singurul Magiano de care eu, unul, am auzit vreodată este doar o amenințare cu ajutorul căreia mamele își silesc plozii să le spună adevărul.

Își flutură mâna prin aer și continuă: Știți voi... *Continuă tu numai să minți și Magiano îți va fura limba!* Sau: *Dacă nu vei aduce tributul care li se cuvine zeilor, în fiecare sapienzi, Magiano îți va devora animalele de companie.*

Deschid gura să spun ceva, dar el continuă, de parcă ar vorbi singur.

— E o dovadă satisfăcătoare, cred, încheie el, ridicând din umeri. Să mănânci animale de companie este dezgustător, iar să furi limbile copilașilor, de-a dreptul nepoliticos. Cine-ar face una ca asta?

O umbră de îndoială mi se strecoară în inimă. Și dacă spune adevărul? De bună seamă, șarlatanul ăsta nu arată, nici pe departe, ca băiatul din povești.

— Cum îți conduci jocul de ghicit și de pus rămășaguri, de izbutești să câștigi atât de des?

— Ah, *asta!*

Tânărul continuă să mai cânte o vreme. Apoi, se oprește brusc, se apleacă spre noi și își ridică mâinile, ca și cum ar fi fost prins și ni s-ar preda. Zâmbește din nou, arătându-și toți dinții.

— Prin *magie*, răspunde el, ca un șarlatan ce e.

— Adică, prin „trucurile lui Magiano", nu? îi spun și zâmbesc.

— De acolo provine cuvântul ăsta? întreabă el, nonșalant, înainte de a se sprijini din nou de zid. N-aveam habar!

Degetele lui găsesc din nou corzile lăutei și reîncepe să cânte. Îmi dau seama că își pierde interesul pentru noi.

— Toată șmecheria ține de trucuri de prestidigitație, *amore mio*[1], de jocuri de lumini și de o folosire inteligentă a diversiunilor menite să abată atenția publicului. A! Da! Și, de bună

[1] „Iubirea mea" (it.) (n. red.).

seamă, de binevoitorul ajutor al unui secundant. Care probabil că încă se mai ascunde pe undeva, băiat prostuț și speriat de moarte! Și doar l-am avertizat să n-o rupă la fugă. Se oprește un pic, apoi continuă: De aceea mă aflu aici, discutând cu voi, să știți. Voiam doar să vă transmit că vă sunt nespus de recunoscător pentru că mi-ați salvat ajutorul meu de nădejde. Acum, vă las să vă bucurați de noaptea asta, *mie signorine*[1]! Mult succes în găsirea Tinerei Elite!

Celălalt malfetto *a fost în cârdășie cu el de la bun început!* îmi dau seama, dintr-odată.

Trag adânc aer în piept. Ceva din felul în care a spus „Tinerei Elite" îmi trezește amintiri. El mi s-a părut de când l-am auzit prima oară atât de familiar! Știu că i-am mai auzit vocea înainte. Dar unde? Mă încrunt, încercând din răsputeri să îmi amintesc.

Unde, unde, unde oare...? mă întreb.

Apoi, dintr-odată, îmi dau seama.

El a fost tovarășul meu de temniță! Atunci când Axa Inchiziției m-a arestat prima dată și m-a aruncat în închisoarea subpământeană, în celula aflată lângă a mea am avut un tovarăș pe jumătate nebun. Pe care nu l-am văzut niciodată și care a fost, mereu, pentru mine, doar o voce care râdea, chicotea și cânta. O voce care aparținea cuiva despre care credeam că înnebunise în urma perioadei lungi de întemnițare.

Fato! E adevărat? Ei spun că ești una dintre ele. Că ești una dintre Tinerele Elite. Ei bine? Ești? îmi amintesc că mă întreba.

El bagă de îndată de seamă că l-am recunoscut din felul în care îl privesc, fiindcă se oprește din nou din cântat.

— Ai căpătat, pe neașteptate, o expresie foarte ciudată, îmi spune șarlatanul. Ai mâncat vreo frigăruie de miel stricată sau ce? Mie mi s-a întâmplat o dată, să știi.

---

[1] „Domnișoarele mele" (it.) (n. red.).

— Am fost împreună la închisoare, îl informez.

Se oprește, la auzul vorbelor mele. A înlemnit, de-a dreptul, ca sub o vrajă.

— Poftim? Ce-ai zis? se repede, când își mai vine în fire.

— Am fost închiși în aceeași temniță subpământeană. În orașul Dalia, cu câteva luni în urmă. Trebuie să-ți amintești – îți cunosc vocea. Trag adânc aer în piept, căci amintirile acelea mă tulbură nespus: Chiar în ziua când mi-am aflat sentința. Când am aflat că aveam să fiu arsă pe rug.

Când mă uit cu atenție la el, în întuneric, remarc că nu mai zâmbește. Se întoarce complet spre mine.

— Ești Adelina Amouteru, murmură el, ca pentru sine, iar privirea îi rătăcește pe chipul meu, cu un interes înnoit. Da, firește, firește că tu ești. Ar fi trebuit să simt asta.

Încuviințez. Pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva i-am spus prea multe. Oare știe că Axa Inchiziției e pe urmele noastre? Dacă hotărăște să ne trădeze soldaților din Merroutas?

Se uită la mine îndelung și, după o perioadă care pare să fi durat ceasuri întregi, spune:

— Mi-ai salvat viața, atunci, în ziua aceea, așa să știi, mă informează.

Mă încrunt, nedumerită.

— Cum așa? îl întreb.

Zâmbește iar, dar într-un mod cu totul diferit, care nu seamănă deloc cu rânjetul dulceag pe care i l-a oferit Violettei mai devreme. Nu, nu am mai văzut un asemenea zâmbet – seamănă cu al unei pisici și îl face să-și mijească ochii, conferindu-i, pentru o clipă, un aspect feroce, sălbatic. Vârfurile caninilor îi sclipesc. Expresia i-a transformat întregul chip, preschimbându-l în acela al unei persoane care e, totodată, charismatică și în stare să îți bage frica în oase, iar fiecare frântură a atenției sale

se îndreaptă acum spre mine, de parcă n-ar mai exista nimic altceva pe lume. Pare să fi uitat complet de Violetta. Nu știu ce să înțeleg din asta, dar simt că obrajii încep să-mi ardă.

Se uită la mine fără să clipească, murmurând nedesluşit în timp ce continuă să cânte la lăută. Apoi, priveşte în altă parte, şi glăsuieşte din nou.

— Dacă-l cauți pe Magiano, vei avea mai mult noroc în a-l găsi în ruinele băilor publice abandonate din partea de miazăzi a Merroutasului, într-o clădire care, pe vremuri, era numită „Micile Băi ale Betesdei". Mergeți mâine acolo, în zori. Am auzit că preferă să negocieze în locuri intime, ferite de priviri nedorite. Ridică un deget, în semn că urmează o avertizare: Dar să știi că nu primeşte ordine de la nimeni. Dacă dorești să stai de vorbă cu el, trebuie să-i oferi un motiv nespus de bun.

Şi, înainte ca eu sau Violetta să putem spune ceva, orice, se întoarce cu spatele şi dispare în interiorul clădirii.

Raffaele Laurent Bessette

Ceață. Zori de zi.

Amintirea unui băiat desculț care stătea ciucit în fața ușii cocioabei dărăpănate a familiei sale, jucându-se cu niște bețe în noroi. Și care ridica privirea, doar pentru a vedea un bărbat în vârstă care își croia drum pe ulița prăfoasă a satului, în timp ce mârțoaga lui osoasă trăgea o căruță după ea. Copilul s-a oprit din joacă. A strigat după mama lui, apoi s-a ridicat, când căruța a ajuns mai aproape.

Bărbatul s-a oprit în fața lui. S-au privit. Ochii copilului au ceva cu totul și cu totul special: unul e blând, de culoarea mierii, celălalt, de un verde strălucitor ca smaraldul. Dar nu doar culoarea era deosebită. Bărbatul a continuat să-l privească, întrebându-se cum de un băiat atât de tânăr putea avea o expresie atât de înțeleaptă.

A intrat în căsuță să discute cu mama. A pierdut ceva timp încercând s-o convingă. La început, femeia nici nu a vrut să-l lase să intre, însă bărbatul i-a spus că avea o propunere pentru ea, despre cum ar fi putut să facă rost de niște bani.

— Nu vei găsi clienți pe aici care să-ți cumpere tinichelele și poțiunile, așa să știi, i-a spus mama bărbatului, în timp ce

își tot frângea mâinile în cămărița ei ticsită și întunecoasă, pe care o împărțea cu cei șase copii.

Omul s-a așezat în scaunul pe care i-l oferise. Ochii ei săreau constant de la un lucru la altul, fără să se poată liniști.

— Febra sângelui ne-a distrus, a continuat ea. Mi-a luat soțul și fiul cel mare, anul trecut. Mi-a însemnat doi dintre ceilalți copii, după cum vezi, și, zicând acestea, a făcut un gest spre băiat, care privea tăcut cu ochii lui de culorile nestematelor. Acesta a fost dintotdeauna un sat sărac, *messere*[1], dar acum este în pragul prăbușirii, al dispariției.

Copilul a surprins privirea bărbatului care era pironită din nou asupra lui.

— Și cum te descurci fără soțul tău? a întrebat-o străinul.

Mama a clătinat din cap.

— Mă lupt din greu să muncesc singură-singurică pământul nostru. Am vândut o parte din ce aveam. Făina noastră pentru pâine o să ne mai ajungă vreo câteva săptămâni, ce-i drept, dar e deja plină de viermi.

Bărbatul a ascultat, fără un cuvânt. Nu a arătat niciun interes pentru fratele însemnat al băiatului. Când mama lui a terminat de vorbit, s-a rezemat de scaun și a încuviințat.

— Eu duc mărfuri între orașele-porturi Estenzia și Campagnia. Aș vrea să te-ntreb despre băiatul tău cel mic, cel cu ochii în două culori.

— Ce vrei să știi?

— Îți plătesc pe loc cinci talanți de aur pentru el. Este un băiat plăcut, pe care voi primi un preț bun într-un oraș-port mare.

---

[1] *Messere* (pl., *messeri*) (it.), „domnule (-ilor)", formă protocolară de adresare folosită în special în Evul Mediu, înlocuită în prezent de *signore* (pl., *signori*) (n. red.).

Mama a rămas tăcută, încremenită de uimire, iar bărbatul a continuat:

— Există curți ale plăcerilor în Estenzia unde se găsesc mai multe bijuterii și bogății decât ai visat vreodată. Există lumi de strălucire și plăcere, care au mereu nevoie de sânge proaspăt, a spus omul și a făcut un semn cu capul, arătându-l pe copil.

— Adică vrei să-l duci într-un bordel? a întrebat femeia, îngrozită.

Bărbatul s-a uitat din nou la băiețel.

— Nu. Are trăsături prea delicate pentru un bordel. S-a apropiat de femeie și a coborât glasul: Aici, copiii tăi însemnați o vor duce tare, tare greu. Am auzit povești despre alte sate, care și-au trimis micuții în pădure, de teamă că le vor aduce suferință și ghinion tuturor. I-am văzut pe unii cum ardeau pe rug copilași, chiar și *sugari*, de vii, în plină stradă. La fel se va întâmpla și aici.

— Ba nu se va întâmpla nimic de felul acesta, i-a răspuns femeia, plină de hotărâre. Vecinii noștri or fi ei săraci, dar sunt oameni buni ca pâinea caldă.

— Deznădejdea scoate la iveală toată întunecimea, toată răutatea din oricine, așa să știi, i-a răspuns bărbatul, ridicând din umeri.

Cei doi s-au contrazis până la căderea serii. Mama a continuat să îl refuze pe străin.

Copilul a ascultat în tăcere și s-a tot gândit la cele auzite.

Când s-a lăsat noaptea, s-a ridicat și a luat mâna mamei sale. I-a spus că voia să meargă cu bărbatul acela. Mama lui l-a plesnit, spunându-i că nu are să facă una ca asta, dar băiețelul a rămas de neclintit.

— Toată lumea va muri de foame, a spus copilul, încetișor.

— Ești prea tânăr să înțelegi ce vei sacrifica, l-a certat mama lui.

El și-a privit ceilalți frați.

— Îmi va fi bine, mamă, nu-ți face griji! a îndemnat-o el.

Mama și-a privit băiatul cel frumos, i-a admirat ochii și și-a trecut mâna prin părul lui negru. Degetele ei s-au jucat cu cele câteva șuvițe de culoarea safirului. L-a tras mai aproape și a început să plângă ușurel. L-a ținut în brațe multă vreme. El a îmbrățișat-o, la rândul lui, mândru de sine și fiindcă o ajuta, fără să știe însă ce însemna gestul lui, ce jertfă era pe punctul să facă.

— Doisprezece talanți, i-a spus ea bărbatului.

— Opt, s-a opus el.

— Zece! Nu-mi dau băiatul pe mai puțin.

Bărbatul a tăcut, o vreme.

— Zece talanți, a fost de acord străinul, într-un târziu.

Mama a schimbat câteva cuvinte cu bărbatul, apoi a dat drumul mâinii fiului ei.

— Cum te numești, băiete? a întrebat bărbatul, când l-a ajutat pe micuț să se urce în căruța lui șubredă.

— Raffaele Laurent Bessette.

Vocea copilului era solemnă, iar ochii – încă fixați asupra casei sale. Deja începea să îi fie teamă. Oare mama lui avea să-l viziteze? Oare asta însemna că nu avea să-și mai vadă niciodată familia?

— Ei bine, Raffaele, a început bărbatul, atingându-și iapa cu biciul și abătându-i atenția copilului cu o bucată de pâine cu brânză. Ai fost vreodată în capitala Kenettrei?

Două săptămâni mai târziu, bărbatul a vândut copilul Curții Fortunata din Estenzia, pentru trei mii de talanți de aur.

Ochii lui Raffaele clipesc și se deschid în lumina slabă a dimineții care pătrunde prin ferestre. Afară, cade lin zăpada.

Se mișcă ușurel. Nici măcar focul care arde în cămin și nici blănurile de pe patul său nu sunt în stare să țină la distanță mușcătura aerului înghețat. Pielea îl furnică pe Raffaele din cauza frigului. Își trage blănurile până la bărbie, din nou, zadarnic, și încearcă să adoarmă la loc. Dar cele două săptămâni petrecute pe vas, navigând pe ape furtunoase dinspre Kenettra spre miazănoapte, spre Beldain, se fac simțite, iar trupul îl doare din cauza extenuării. Castelul de vară al reginei beldaine este un loc friguros și umed, spre deosebire de sălile de marmură sclipitoare ale Estenziei și de grădinile sale încălzite de soare. Nu se poate obișnui cu vara aceasta atât de rece! Celelalte Pumnale probabil că au, la rândul lor, mari probleme când vine vorba să se odihnească.

După o vreme, oftează, împinge la o parte blănurile și se ridică din pat. Lumina îi pune în evidență abdomenul plat, mușchii bine reliefați și gâtul subțire. Merge tiptil spre locul în care se află roba lui, la picioarele patului. A mai purtat veșmântul acesta, fiindcă e un dar din partea unei nobile kenettrane, ducesa de Campagnia, primit în urmă cu câțiva ani. Femeia se îndrăgostise atât de tare de Raffaele, încât își cheltuise mai toată averea pentru a susține Societatea Pumnalului. Cu cât erau mai puternici clienții lui, cu atât mai amarnic încercau să-i cumpere dragostea.

Se întreabă dacă ducesa se simte bine. După ce Pumnalele au fugit din Kenettra, au trimis porumbei cu vești despre plecarea lor tuturor binefăcătorilor, tuturor acelora care îi sprijiniseră. Ducesa a fost printre aceia care nu au găsit de cuviință să trimită înapoi niciun răspuns.

Raffaele își pune roba cea lungă, acoperindu-și corpul din cap până în picioare. Materialul veșmântului este greu, nespus de scump și i se adună în jurul gleznelor, lucind ușor în lumina

firavă. Tânărul își trece degetele prin părul său lung, negru și bogat, apoi îl prinde sus, într-un nod elegant. În soarele rece al dimineții, urme neclare de albastru ca safirul îi strălucesc în păr. Mâinile îi ating suprafața rece a mânecilor.

Își amintește de noaptea în care Enzo a venit în camera lui, atunci, demult, când l-a avertizat pe prinț cu privire la Adelina. Degetele lui se opresc, pentru o clipă, chircite de durere.

Nu are sens să se gândească la trecut, însă! Raffaele aruncă o privire spre cămin, apoi iese din cameră, fără niciun zgomot. În urma sa, roba se întinde ca o trenă aproape, într-o strălucire de catifea grea.

Coridoarele au un miros stătut – un iz de piatră veche de secole, mucedă, și de cenușă a unor torțe străvechi. Treptat, ele devin din ce în ce mai luminoase, până când se deschid spre grădinile castelului de vară. Florile sunt pudrate cu un strat de promoroacă subțire, care se va topi până după-amiază. De aici, Raffaele vede terenurile castelului aflate mai jos și, dincolo de ele, țărmurile stâncoase ale Beldainului. O adiere rece îi face obrajii să îi amorțească de frig și îi biciuiește fața cu părul.

Privirea lui se îndreaptă apoi spre curtea principală, aflată dincolo de porțile castelului.

În mod normal, acela ar fi un loc tăcut, la ora aceasta. Dar astăzi mai mulți *malfetto* fugari, care au părăsit în grabă Estenzia, se bulucesc pe terenuri, înghesuindu-se în jurul foculeților aprinse ici-colo, ghemuiți sub pături vechi. Un alt transport plin trebuie să fi ajuns peste noapte. Raffaele privește pâlcurile de oameni care se mișcă pretutindeni, apoi intră înapoi în palat și coboară treptele.

Câțiva *malfetto* îl recunosc, când își croiește drum spre curtea principală. Chipurile lor se luminează.

— Este căpetenia Pumnalelor! exclamă cineva.

Alți *malfetto* se grăbesc să ajungă la el, cu toții dorindu-și să îi atingă mâinile și brațele, nădăjduind că fie și numai o frântură din abilitatea lui de a liniști îi va alina. Este ritualul lor zilnic. Raffaele se află în mijlocul lor. Sunt atât de mulți oameni care îi imploră ajutorul!

Ochii i se opresc asupra unui tânăr care, în mod uluitor, e complet chel deja și care e doar cu puțin mai înalt decât el. Părul i-a căzut cu multă vreme în urmă, din cauza febrei. Raffaele l-a văzut așteptând și cu o zi în urmă, așa că îi face semn să se apropie. Ochii tânărului se măresc, surprinși, și el se grăbește să facă întocmai.

— Bună dimineața! îi urează tânărul.

Raffaele îl privește cu luare-aminte.

— Bună dimineața! îi răspunde.

Băiatul își coboară vocea. Acum, că a reușit să îi atragă atenția consortului, pare tare neliniștit.

— Ați putea veni să o vedeți pe sora mea, rogu-vă? întreabă, plin de respect.

— Da, îi răspunde Raffaele, fără șovăială.

Chipul băiatului pleșuv se luminează dintr-odată. La fel ca toți ceilalți, pare să nu își poată desprinde ochii de Raffaele. Atinge ușor brațul consortului.

— Pe aici, îl îndrumă.

Raffaele îl urmează printre grupurile de *malfetto*. Un semn urât, întunecat, întins pe o frunte... O ureche cicatrizată și păr negru înspicat cu argintiu... Ochi în culori desperecheate... Raffaele memorează însemnele pe care le vede. Șoaptele izbucnesc pe oriunde trece.

Într-un târziu, ajung și la sora băiatului. Este ghemuită într-un cotlon al curții, cu fața ascunsă de un șal. Când îl vede pe Raffaele apropiindu-se, se face și mai mică și își coboară privirea.

Băiatul se apropie de Raffaele, când ajung la ea.

— Un inchizitor a prins-o în noaptea în care au spart geamurile prăvăliilor din Estenzia, murmură el.

Se apleacă apoi și îi șoptește ceva la ureche lui Raffaele. Acesta ascultă și privește fata, observând o zgârietură aici, o vânătaie acolo, pielea albăstruie și vânătă a picioarelor...

Când băiatul termină de vorbit, Raffaele încuviințează, înțelegând. Își vâră roba sub picioare și îngenunchează lângă ea. Un val de energie se îndreaptă spre Pumnal. Tresare. O tristețe și o teamă copleșitoare vin dinspre tânără.

Dacă Adelina ar fi aici, s-ar folosi de sentimentele acestea, își spune.

E foarte atent să nu o atingă cumva pe fată. Câțiva clienți i-au făcut și lui același lucru de neiertat în dormitor, lăsându-l învinețit și tremurând din toți rărunchii, și își amintește prea bine că ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit apoi ar fi fost mâna cuiva pe propria piele.

Multă vreme, Raffaele stă și nu spune nimic. Fata îl privește tăcută, înmărmurită de frumusețea chipului consortului. Dar încordarea care îi ține umerii încremeniți nu dispare. La început, Raffaele simte venind dinspre ea un val de resentimente și de ostilitate. Dar nu își întoarce privirea.

Fata vorbește, în sfârșit.

— Inchizitorul general ne va înrobi pe toți. Așa am auzit.

— Da.

— Se spune că Axa Inchiziției a construit tabere pentru sclavi *malfetto* de jur-împrejurul Estenziei.

— Așa este.

Tânăra pare surprinsă de faptul că Pumnalul refuză să îndulcească în vreun fel situația.

— Se spune că, după ce vor termina cu noi, ne vor ucide pe toți.

Raffaele tace. Știe că nu e nevoie să spună nimic pentru a-i da un răspuns.

— Pumnalele îl vor opri pe inchizitorul general?

— Pumnalele îl vor distruge, îi răspunde Raffaele.

Cuvintele sună ciudat, rostite cu vocea lui blândă, ca un metal care taie o bucată de mătase.

— Mă voi îngriji personal de asta, o asigură consortul în încheiere.

Ochii fetei îi cercetează din nou chipul, încercând, parcă, să-și întipărească în minte frumusețea lui delicată. Raffaele îi întinde o mână și așteaptă, răbdător. După o vreme, îi întinde și ea mâna. Când o atinge, Raffaele începe să tragă, ușurel, de firele inimii ei, împărtășindu-i suferința, liniștind-o și mângâind-o cât îi stă în puteri, înlocuindu-i tristețea cu ușurare.

Știu, chiar știu cum te simți, îi spune fără de vorbe.

Lacrimile parcă îi înțeapă de acum ochii fetei. Își ține mâna într-a lui multă vreme, până când, într-un târziu, se retrage, ghemuindu-se înapoi în cotlonul ei, cu privirea în pământ.

— Mulțumesc! îi șoptește fratele său lui Raffaele, în spatele căruia alți *malfetto* se înghesuie deja, privind uluiți. Este pentru prima oară când a scos o vorbă, de când am părăsit Estenzia.

— Raffaele!

Vocea lui Lucent întrerupe scena. Raffaele se întoarce și o vede pe Calcă-Vânt croindu-și drum prin mulțime, cu buclele arămii fluturându-i în văzduh. Aici, acasă la ea, arată întocmai ca orice fată din Beldain: are blănuri groase înfășurate în jurul gâtului și al încheieturilor și un șirag de mărgele care îi zornăie în păr. Se oprește în fața consortului.

— Nu-mi place să-ți întrerup ședința zilnică de vindecare, însă ea a ajuns târziu ieri-noapte, îi spune, făcându-i semn să o urmeze. Și a cerut să ne vadă pe toți.

Raffaele își înclină capul, luându-și rămas-bun de la toți acei *malfetto* din curte, înainte să o urmeze pe Lucent care pare nespus de neliniștită, probabil pentru că a fost silită să îi dea de urmă, și își freacă brațele încontinuu.

— Verile kenettrane m-au înmuiat de tot, i se plânge Tânăra Elită. Frigul ăsta chiar îmi dă dureri de oase. Când Raffaele nu răspunde, își îndreaptă toată supărarea asupra lui: Chiar ai atât de mult timp liber la dispoziție? îl întreabă. Dac-o să te uiți plin de tristețe la refugiații *malfetto*, în fiecare zi, nu ne va ajuta deloc să îi dăm și noi o lovitură Inchiziției, să ripostăm.

Raffaele nici măcar nu se uită la Lucent.

— Băiatul cel pleșuv este o Tânără Elită, îi răspunde lui Calcă-Vânt.

Lucent pufnește, pentru a-și arăta neîncrederea în adevărul spuselor lui.

— Așa să fie? Cu adevărat?

— Am remarcat ieri, continuă consortul. Energia lui e foarte delicată, dar e prezentă totuși. Voi trimite după el mai târziu.

Lucent îl privește urât. Iar el poate intui neîncrederea din ochii tinerei, apoi supărarea acesteia pentru că i-a surprins neîncrederea. Într-un târziu, ea ridică din umeri.

— Of, tu mereu ai un motiv bine întemeiat pentru faptele de caritate pe care le faci, nu? mormăie. Ei bine, Michel spune că-s afară, pe deal.

Și, zicând acestea, Calcă-Vânt iuțește pasul.

Raffaele nu mai adaugă că inima îi este încă grea, așa, ca de fiecare dată după ce se întâlnește cu pribegii *malfetto*. Că își

dorește să fi stat mai mult, să fi făcut mai multe pentru a-i ajuta. Nu are sens să pomenească despre toate acestea însă.

— Regina ta mă va ierta, de bună seamă, o asigură el.

Lucent pufnește și își încrucișează brațele la piept. Dar, sub aparenta ei nonșalanță, Raffaele simte cum firele energiei Pumnalului se răsucesc dureros, într-un nod de pasiune și dor care s-a încleștat în decursul anilor în care a tot așteptat să fie din nou împreună cu prințesa din Beldain. Câtă vreme să fi trecut de când Lucent fusese surghiunită din regatul ei de baștină? De cât timp fusese, oare, despărțită de Maeve? Dintr-odată, Raffaele se înmoaie, plin de compasiune. Îi atinge brațul Tinerei Elite, iar firele de energie din jurul fetei prind să strălucească. El se întinde și le trage, să o liniștească. Lucent îl privește, ridicând o sprânceană, uimită.

— O vei vedea în curând! murmură conducătorul Pumnalelor. Îți făgăduiesc! Îmi pare nespus de rău că te-am făcut să aștepți.

Lucent se destinde, se liniștește puțin, sub atingerea lui.

— Știu, știu! îi răspunde.

Ajung la o poartă înaltă, de piatră, care se deschide spre pajiștea întinsă din spatele castelului. Un pâlc de soldați se antrenează în curte. Lucent trebuie să-l conducă pe Raffaele într-un cerc larg, pentru a ocoli perechile de oșteni care se duelează, pentru a se antrena, până când lasă castelul în urmă și ajung la câmpul cu iarbă înaltă. Raffaele se înfioară din cauza vântului, clipind printre fulgii de zăpadă, și își trage roba mai strâns în jurul umerilor.

Celelalte două Pumnale apar, în sfârșit, când ei doi ajung în vârful dealului. Michel, Arhitectul, și-a schimbat veșmintele kenettrane cu blănuri beldaine care-i ascund gâtul. Vorbește cu voce scăzută cu fata de lângă el, Gemma, Hoața-de-Stele,

care încă își mai poartă, cu încăpățânare, ținuta ei favorită. Dar până și ea are o mantie beldaină înfășurată pe trup și, cu toate acestea, tremură de frig. Amândoi ridică privirea ca să-i salute pe Lucent și pe Raffaele.

Privirea Gemmei adastă mai mult. Raffaele înțelege că fata speră să afle vești despre tatăl ei și că nădăjduiește că el are noutăți, dar clatină din cap spre ea. Nimic nou! Baronul Salvatore este un alt fost binefăcător al Societății Pumnalului care nu a trimis niciun răspuns la mesajele lor. Gemma se posomorăște și privește în altă parte, să nu i se zărească tulburarea.

Raffaele își îndreaptă atenția spre celelalte persoane din poiană. În mijlocul unui cerc de soldați, înșirați pe margini, se află o mână de nobili – prinți, dacă e să judece după mânecile veșmintelor care le sunt de un albastru-închis – și un tigru enorm, alb, cu dungi aurii, a cărui coadă se mișcă alene prin iarbă și ai cărui ochi sunt mijiți, de parc-ar fi toropiți de somn. Atenția tuturor este ațintită asupra celor doi adversari care se duelează în mijlocul poienei. Unul este un prinț cu părul blond-deschis care se încruntă în timp ce lovește cu sabia.

Adversarul său este o tânără care poartă o pelerină tivită cu blană. O pată aurie îi luminează obrazul, iar părul ei, pe jumătate negru, pe jumătate auriu, este prins într-o învălmășeală de codițe împletite care seamănă, cumva, cu blana zbârlită de pe spinarea unui lup furios. Se ferește cu ușurință de lovitură, îi aruncă un rânjet prințului și își mișcă propria sabie, izbind-o de a lui. Tăișul sclipește în lumină.

Michel se apropie de Raffaele.

— Știi? De-acum este regină! Mama ei a murit cu câteva săptămâni în urmă. Din greșeală, am numit-o *Alteța Voastră!* Ai grijă nu care cumva să faci aceeași greșeală.

Raffaele încuviințează.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai adus aminte.

Maiestatea Sa, regina Maeve a Beldainului, repetă în gând, să nu uite.

Se încruntă, în timp ce o privește cum se duelează. În jurul ei distinge o energie specială, acele fire de forță neobișnuite care nu pot aparține decât unui *malfetto* cu totul și cu totul special, adică unei Tinere Elite. Nimeni nu a numit-o astfel vreodată pe prințesa beldainâ, dar semnele sunt prezente, strălucind într-o adevărată pojghiță făcută din fibre de energie care se mișcă de jur-împrejurul ei.

Oare ea însăși are habar? se întreabă.

Dar de ce ar ține secret?

Atenția lui Raffaele se îndreaptă apoi spre unul dintre prinții care privesc. Spre cel mai tânăr dintre ei. Încruntătura lui devine și mai pronunțată. Și el emană o energie nefirească, însă aceasta nu este nicidecum asemenea energiei unei Tinere Elite, nu este țesută din fire de vigoare, de vitalitate, provenite din lumea care *trăiește*. Consortul clipește, nedumerit. Când încearcă să-i atingă forța bizară mezinului, propria putere i se retrage imediat lui Raffaele, de parcă ar fi fost mistuită de ceva rece ca gheața.

Zgomotul săbiilor îi îndreaptă din nou atenția asupra duelului. Maeve își atacă iar și iar fratele mai mare. Îl împinge spre marginea cercului, unde stau de pază soldații și, apoi, dintr-odată, prințul începe să îi pareze cu ferocitate loviturile, împingând-o din nou spre centru. Raffaele îi privește cu multă băgare de seamă. Chiar dacă prințul este cu mult mai înalt decât Maeve, regina nu pare deloc intimidată. În schimb, îl tachinează și îi respinge tăișul, râde din nou și se răsucește. Încearcă să-l prindă cu garda jos, însă el îi intuiește intenția și se lasă dintr-odată la pământ, țintindu-i picioarele. Ea își dă seama prea târziu de greșeala pe care a făcut-o și cade.

Prințul se află de acum deasupra ei, cu vârful sabiei îndreptat spre pieptul reginei.

— E mult mai bine, o încurajează el. Dar încă lovești cu prea multă nerăbdare, înainte să îți dai seama precis unde anume vreau să atac. El își arată brațul, apoi face o mișcare lentă, învârtindu-și arma prin aer: Vezi mișcarea asta? o întreabă. E aceea pe care nu ai prins-o. Caută întotdeauna unghiul înainte să alegi să lovești.

— Și-a dat seama, Augustine, a prins mișcarea! spune unul dintre ceilalți prinți, apoi îi face cu ochiul lui Maeve. Doar că n-a reacționat îndeajuns de repede.

— Aș fi reacționat îndeajuns de iute să-ți resping ție atacurile, însă! îi strigă Maeve, arătându-l cu sabia pe fratele care îi luase apărarea. Câțiva prinți chicotesc la acest răspuns: Și ai fi șchiopătat, șontâc-șontâc, spre casă unde ai fi ajuns abia la căderea nopții. Își pune sabia în teacă, mângâie tigrul după urechi și îi face semn lui Augustine: Mă voi descurca mai bine, îți făgăduiesc! Hai să-ncercăm din nou după-amiază!

Raffaele privește cum prințul îi zâmbește surorii sale și se înclină.

— Cum dorești, îi răspunde el.

Apoi, la un semn al fratelui său, Maeve își îndreaptă atenția spre Pumnale. Michel și Gemma îngenunchează imediat. Ochii domniței cad, mai întâi, asupra lui Lucent, și chipul îi este, dintr-odată, străbătut de o scânteiere care arată că a recunoscut-o, iar starea ei de spirit jovială se preschimbă și regina devine serioasă. Nu spune nimic, ci așteaptă ca Lucent să îngenuncheze și să își plece capul, cu buclele rostogolindu-i-se în față. Maeve o mai privește o clipă, apoi privirea sa pătrunzătoare se îndreaptă spre Raffaele, care-și coboară genele și se pleacă în fața ei la fel ca Lucent.

— Maiestatea Voastră! rostește consortul.

Regina Beldainului se sprijină cu o mână de plăselele sabiei. Obrajii îi sunt încă aprinși de entuziasm.

— Uită-te la mine! îi poruncește conducătorului Pumnalelor. Când acesta face întocmai, continuă: Tu trebuie să fii Raffaele Laurent Bessette, nu-i așa? Mesagerul?

— Întocmai, Maiestatea Voastră! îi răspunde tânărul.

Maeve îl privește și pare să studieze cu băgare de seamă verdele vărătic al ochiului său stâng și auriul de miere al celui drept. Apoi ea își dezvelește dinții într-un zâmbet feroce.

— Ești frumos, așa cum se spune. Și ai un nume încântător, pe potriva chipului tău încântător, îi spune regina.

Raffaele își permite să roșească, înclinându-și capul, cu gestul său caracteristic, familiar și rafinat, pe care îl rezervă, îndeobște, clienților.

— Îmi faceți o onoare prea mare, Maiestatea Voastră! Sunt nespus de măgulit că reputația mea a ajuns până în Beldain.

Maeve îl privește gânditoare.

— Ai fost cel mai de încredere consilier al prințului Enzo. Vorbea cu multă afecțiune despre tine. Și acum i-ai luat locul în funcția de conducător al Pumnalelor. Felicitările mele!

Raffaele simte că inima îi bate mai iute și se străduiește să ignore tresărirea atât de familiară pe care i-o provoacă auzirea numelui lui Enzo.

— O, mă tem că nu este nimic ce mi-aș dori să sărbătoresc vreodată eu, unul! îi răspunde el.

Ochii lui Maeve se îmblânzesc pentru o clipă, poate pentru că își amintește ea însăși de moartea mamei sale. Pare să mai fie însă ceva în legătură cu moartea lui Enzo care o intrigă: o emoție părelnică, degrabă trecătoare, pe care Raffaele simte că o adăpostește în inima ei, însă pe care regina hotărăște

să nu o pomenească, lăsându-l pe tânăr să se întrebe și mai departe ce ar putea fi.

— De bună seamă că nu, îi răspunde Maeve, după o vreme.

Augustine îi șoptește ceva la ureche. Tânăra regină se apleacă spre fratele său și, deși își încordează atenția asupra lui Raffaele, acesta își dă seama, în mod limpede, după transformările energiei lui Maeve, că tot ce își dorește ea este să îi acorde atenție lui Lucent.

— Moartea prințului Enzo nu îmi este deloc prielnică, fiindcă nădăjduiam să deschidă o rută comercială între Kenettra și Beldain, să putem relua negoțul dintre regatele noastre. Nu vă este prielnică nici vouă, Mesagerule, fiindcă v-a lăsat fără de conducător. Dar, e drept, și regele a murit. Acum, Giulietta domnește în locul lui, după câte mi-ai spus, iar pribegii *malfetto* ajung în țara mea zi de zi.

— Și sunteți nespus de generoasă fiindcă ne primiți aici, Maiestatea Voastră! intervine Raffaele.

— Aiurea! spune Maeve și își flutură mâna, nerăbdătoare, făcându-le tuturor semn să se ridice.

Când ei toți îi îndeplinesc porunca nerostită, ea fluieră să i se aducă și caii. Tigrul ei alb se ridică, la rândul lui, și pornește agale spre ea, oprindu-se lângă regină.

— Zeii sunt aceia care au creat febra sângelui, Raffaele, spune Maeve, în timp ce toți se aburcă în șei. Și tot ei i-au creat pe cei însemnați și pe Tinerele Elite. Așadar, este o blasfemie să îi ucizi pe pruncii binecuvântați de zei. Lovește cu călcâiele în crupa calului și îi conduce în sus, pe deal: Dar eu, una, nu v-am primit în regatul meu doar din bunătate, așa să știi. Pumnalele tale sunt slăbite. Conducătorul vostru a murit și mi-au ajuns la urechi tot soiul de zvonuri cum că ați fi fost trădați de una dintre voi, care s-ar fi aflat în slujba Inchiziției.

Binefăcătorii voștri fie s-au dat bătuți și au fugit în surghiun, fie au fost prinși și executați.

— Ne-au părăsit cu toții, cu excepția Maiestății Voastre, confirmă Raffaele.

— Cu excepția mea, încuviințează regina. Și, recunosc: pe mine încă mă mai interesează soarta Kenettrei.

Raffaele călărește în tăcere, în timp ce tânăra regină îi călăuzește pe marginea unei faleze abrupte, iar ei aud cum valurile se sparg de stânci, la mare distanță în jos.

— De ce ne-ați adus aici, Maiestatea Voastră? se încumetă Mesagerul să întrebe.

— Îngăduie-mi să vă arăt ceva! îi cere, în loc de răspuns, regina.

Și, zicând acestea, Maeve îi mai conduce o vreme pe marginea falezei, până când ajung într-un loc unde pământul pare să se fi adunat asupra lui însuși, formând un adăpost în calea vânturilor sălbatice. Aici, ei urcă atât de aproape unul de altul, încât deja Raffaele poate să cuprindă cu privirea întregul golf.

Priveliștea este uluitoare. În spatele lui, impresionată, Lucent trage adânc aer în piept, pe neașteptate.

Sute de nave de război beldaine sunt ancorate lângă plajele golfului. Marinarii se foiesc în susul și-n josul pasarelelor de acces la bordul corăbiilor, încărcând tot soiul de lăzi la bord. Navele se văd până hăt, departe, acolo unde stâncile dispar la orizont.

Raffaele se întoarce spre Maeve.

— Plănuiți, cumva, să invadați Kenettra, Maiestatea Voastră? întreabă el, cât mai respectuos.

— Dacă nu mai pot face în așa fel, încât prințul vostru *malfetto* să urce pe tron, atunci mă văd silită să îl ocup eu însămi. Maeve se oprește, scrutând chipul lui Raffaele: Dar m-aș bucura nespus dacă aș primi ceva ajutor, continuă.

Raffaele rămâne tăcut. Beldainul a pornit război împotriva Kenettrei cel mai recent în urmă cu peste o sută de ani. Dacă Enzo ar vedea toate astea, oare ce ar crede? I-ar ceda coroana sa unei regine străine?

Nu mai contează, își amintește singur, cu duritate. *Fiindcă Enzo a murit.*

— Ce fel de ajutor v-ar trebui? o iscodește Pumnalul, după o clipă.

— Am auzit că maestrul Teren Santoro s-ar face vinovat de moartea regelui vostru, răspunde Maeve. E adevărat?

— Da.

— De ce și-ar fi putut dori inchizitorul general ca regele să moară?

— Fiindcă e-ndrăgostit lulea de regina Giulietta care îl ține în preajma sa numai și numai pentru a profita de ajutorul lui, printre altele.

— Aha! Vasăzică, îi e amant! exclamă Maeve.

Când spune cel din urmă cuvânt, ochii lui Lucent se opresc, pentru scurt timp, asupra reginei, apoi privesc, din nou, în altă parte.

— Este tânără, novice într-ale ocârmuirii și, prin urmare, vulnerabilă. Am nevoie ca Inchiziția și armata ei să fie slăbite. Ce poți face pentru a mă ajuta în acest demers?

Pe chipul lui Raffaele se citesc preocuparea, încordarea sa.

— Giulietta este și va fi puternică, atâta timp cât îl va avea alături de ea pe Teren Santoro, îi răspunde reginei, apoi schimbă priviri cu fiecare dintre Pumnale, înainte de a-și duce gândul mai departe. Dar inchizitorul general dă socoteală în fața unei forțe care e cu mult mai presus de aceea a reginei lui. El crede cu tărie că i-a fost menit de către zei să îi distrugă pe toți alde

malfetto. Dacă putem face în așa fel, încât să nu se mai încreadă unul în celălalt și să îi despărțim, atunci invazia Maiestății Voastre ar avea mai multe șanse de izbândă. Și, pentru a le distruge încrederea pe care o au unul în altul, trebuie să-l silim pe Teren să încalce poruncile reginei.

— Nu va face niciodată una ca asta! intervine Lucent. L-ai văzut vreodată cum e când se află în preajma Giuliettei? L-ai auzit cum vorbește despre ea?

— Da, e drept! încuviințează și Michel. Teren ascultă de regină ca un cățeluș. Mai degrabă ar muri decât s-o ponegrească.

Chiar și Gemma, care a păstrat tăcerea până în clipa aceea, spune:

— Dacă vreți să îi asmuțiți unul împotriva celuilalt, trebuie să pătrundem din nou în capitală. Însă acum este aproape cu neputință să pătrunzi în Estenzia. Toți *malfetto* au fost siliți să își caute adăpost în afara zidurilor orașului. Inchizitorii păzesc fiecare stradă. Nu putem sări zidurile cetății sau pătrunde prin porțile ei, nici măcar cu ajutorul puterilor lui Lucent. Sunt mult prea mulți oșteni peste tot.

Blănurile lui Maeve îi ating acesteia obrajii.

— Kenettra are o nouă ocârmuitoare, spune ea. În conformitate cu tradiția, eu însămi trebuie să călătoresc spre Estenzia și să fac apoi cunoștință cu ea în persoană, să-i ofer daruri și să o felicit. Să îi făgăduiesc că voi fi plină de bunăvoință față de ea și de regatul său.

Zicând acestea, Maeve ridică o sprânceană, sarcastică, și zâmbește. În spatele ei, Augustine se pune, ușor, pe chicotit. Regina își pironește din nou ochii asupra lui Raffaele.

— Vă voi ajuta să pătrundeți în oraș, Mesagerul meu, dacă îmi făgăduiești că puteți băga zâzanie între regină și inchizitorul ei general.

— Sunt consort, răspunde Raffaele. Voi izbuti, negreșit, să găsesc o cale.

Maeve își privește flota în tăcere.

— Ar mai fi ceva, adaugă, fără să-l privească.

— Da, Maiestatea Voastră?

— Mărturisește-mi, Raffaele, că îmi poți simți puterea, continuă regina, întorcându-și ușor capul spre consort.

Și-a rostit cererea îndeajuns de tare, încât să poată fi auzită de toate celelalte Pumnale. Michel, care se află cel mai aproape de ea, înțepenește de-a dreptul. Gemma trage adânc aer în piept, de parcă s-ar sufoca. Dar Raffaele remarcă reacția lui Lucent cel mai bine – felul în care pălește dintr-odată, surpriza din ochii săi și felul în care îl privește.

— Puterea *ei*? repetă Calcă-Vânt, uitând, pentru prima dată, să se refere la Maeve folosindu-i titlul.

Raffaele șovăie, apoi își pleacă fruntea în fața tinerei regine.

— Da, Maiestatea Voastră, îi răspunde. Am considerat c-ar fi nepoliticos să pun vreo întrebare despre ea, înainte să vă hotărâți să îmi spuneți singură ceva.

Maeve zâmbește ușor.

— Atunci nu va fi o surpriză când îți voi mărturisi că și eu sunt una dintre Tinerele Elite.

Regina nu a părut să reacționeze în niciun fel la tresărirea de șoc a lui Lucent, deși privirea îi zboară, iute, asupra tinerei.

Raffaele clatină din cap.

— Nu este nicio surpriză pentru mine, Maiestatea Voastră! Dar se prea poate ca această știre să fi avut un efect diferit asupra Pumnalelor mele.

— Și poți ghici care este abilitatea mea? îl iscodește, în continuare, ocârmuitoarea Beldainului.

Raffaele își întinde din nou puterea, să studieze energia care o înconjoară pe regină.

Este un sentiment familiar, care îi dă fiori. Ceva din lăuntrul ei e în deplin acord cu bezna, cu îngerul fricii și cu acela al furiei, dar și cu zeița morții. Sunt aceleași afinități pe care le-a simțit la Adelina. Simpla amintire îl face pe Raffaele să strângă puternic frâiele.

— Nu pot ghici, Maiestatea Voastră! alege să îi răspundă.

Maeve privește peste umăr către cel mai tânăr dintre prinți, care poartă încă masca de duel, și face un semn.

— Tristan! îl îndeamnă ea. Îngăduie-ne să-ți vedem chipul!

Ceilalți frați ai ocârmuitoarei devin tăcuți. Raffaele simte cum inima lui Lucent tresare și, când o privește mai bine, vede că tânăra se holbează de acum. Prințul cel mezin încuviințează, își întinde mâna și își trage masca de pe față.

Seamănă cu Maeve, întocmai precum ceilalți frați ai lui. Dar, câtă vreme toți par pe deplin normali, firești, naturali și teferi, prințul acesta nu este deloc așa – de jur-împrejurul său Mesagerul simte o energie ciudată, care parcă l-ar tachina, nedându-i pace.

— El este fratele meu cel mai mic, prințul Tristan, îi informează Maeve.

Lucent este aceea care rupe, în cele din urmă, tăcerea.

— În scrisorile tale, mi-ai spus că și-a revenit! scuipă ea. Că n-a murit.

— Ba a murit, răspunde Maeve și expresia sa devine neîndurătoare. Dar eu l-am adus înapoi.

Lucent pălește.

— Așa ceva nu-i posibil! izbucnește Calcă-Vânt. Doar ai spus c-aproape s-a înecat… și că mama ta… Regina-Mamă… m-a surghiunit din cauză că fiul său aproape a murit. *Este imposibil.*

Tu... Se întoarce spre Maeve: Nu mi-ai spus niciodată! N-am citit nimic despre asta în scrisorile tale!

— N-aș fi putut să aștern o asemenea mărturisire în scris, îi răspunde Maeve, scurt. Apoi continuă, pe un ton mai scăzut: Mama... „trecea prin ciur și prin dârmon" fiecare scrisoare care părăsea palatul, îndeosebi pe acelea care îți erau destinate. Nu mă puteam încumeta să fac nimic care i-ar fi îngăduit să afle despre puterea mea. Ea, la fel ca tine, ca *toată lumea*, știa că Tristan nu murise, fiindcă l-am adus înapoi în aceeași seară în care te-a surghiunit.

Raffaele se mulțumește să se holbeze doar, căci mai-mai că nu-i vine să creadă nimic din ceea ce aude.

Firele acelea de energie care nu aparțin lumii celor vii...

Abia acum înțelege legătura aceea neliniștitoare, nefirească...

Mai înțelege imediat și de ce Maeve le face toate aceste mărturisiri.

— Enzo! bâiguie el. Maiestatea Voastră vreți să...

— Vreau să îl aduc înapoi din lumea de dincolo pe prințul vostru, îi duce Maeve gândul până la capăt. Tristan, după cum puteți vedea cu toții, este în stare să se bucure din nou de viață. Cu toate acestea, a adus o parte din tărâmul celor morți cu el. A căpătat forța a doisprezece bărbați la un loc.

Gândul la un Enzo readus la viață îl lasă pe Raffaele incapabil să mai respire. Pentru o clipă, toată lumea pare să se învârtă cu el.

Nu! Nu! Ia stai puțin! își spune.

Mai e ceva în legătură cu prințul Tristan... Un adevăr pe care regina încă nu li l-a împărtășit.

— Și ce se întâmplă cu Tinerele Elite dacă sunt înviate? întreabă el.

Maeve zâmbește din nou.

— Aducerea unei Elite înapoi la viață ar trebui să îi intensifice abilitățile. Iar cineva care a fost atât de puternic precum Enzo s-ar putea dovedi aproape invincibil, odată readus printre noi. Îmi doresc să am puterea lui de partea noastră, când vom ataca regatul Kenettra. Ar fi o adevărată încercare să izbutesc să creez *o Elită a Elitelor*! Se apleacă spre consort: Gândește-te numai câte posibilități am avea! Gândește-te numai la celelalte Elite răposate pe care le-aș putea reînvia! La puterea care s-ar revărsa spre noi…

Raffaele clatină din cap. Ar trebui să fie nespus de încântat la gândul că s-ar putea să-și revadă prințul. Dar simte stigmatul lumii de dincolo care îi întinează energia lui Tristan.

— Te îndoiești c-o să dea roade, spune Maeve, după o vreme. Cei pe care îi readuc trebuie să fie legați de cineva din lumea celor vii. Au nevoie de fire de energie vie care să-i țină departe de atracția constantă a tărâmului de dincolo. Tristan este înlănțuit de mine, ceea ce-mi oferă un anumit nivel de… control… de protecție asupra lui. Enzo trebuie să fie legat, la rândul lui, de cineva.

Legat de mine, își spune Raffaele și mijește ochii. *Asta urmărește ea, așadar!* înțelege.

— Nu mă pot face părtaș la o faptă ca aceasta, murmură consortul, în cele din urmă pe un ton ferm, chiar dacă puțin răgușit. Asta ar încălca, ar tulbura, ordinea stabilită de zei.

Acum, vocea lui Maeve devine mai dură.

— *Eu* sunt un copil al zeilor! se răstește regina. Mi-a fost dăruită această putere. Zeii au binecuvântat-o, așadar, nu încalcă nicio ordine!

Raffaele își pleacă fruntea. Mâinile îi tremură.

— Nu pot să fiu de acord cu asta, Maiestatea Voastră, repetă el. Sufletul lui Enzo a plecat să se odihnească în lumea de dincolo. Dacă l-am aduce aici, departe de Sfânta Moritas și înapoi în lumea reală… el nu își mai are locul aici. Lăsați-l în pace!

— Nu îți cer permisiunea, consortule! îl repede Maeve, cu fermitate.

Când Raffaele o privește iar, ea își ridică bărbia, trufașă.

— Amintește-ți, Raffaele, că Enzo a fost prințul moștenitor al Kenettrei! continuă regina. Un *malfetto*, o Tânără Elită, fostul tău conducător. Nu a meritat să moară. Merită să revină, să vadă că *malfetto* din țara lui sunt în siguranță. Eu voi conduce Kenettra, dar îl voi repune în funcție cât timp voi lipsi. Ochii ei sunt duri ca piatra: Nu pentru asta ați luptat tu și Pumnalele tale atâta vreme?

Raffaele tace. E ca și cum ar avea din nou șaptesprezece ani… Se află, din nou, în fața unei adevărate mări de nobili mascați, la Curtea Fortunata, și simte energia lui Enzo pentru prima dată… Apoi e în peștera subpământeană unde obișnuiau să se pregătească, să se antreneze, în fostul sediu al Pumnalelor, și îl privește pe prinț cum se duelează cu alții…

Raffaele îi aruncă o privire lui Michel, Gemmei, lui Lucent… Toate Pumnalele îi întorc privirea, cu solemnitate, în tăcere.

Aducerea la viață a Distrugătorului ar trebui să fie alegerea tuturor.

Dar Enzo a murit! L-au jelit și s-au împăcat cu gândul. Și acum…

— Îl voi aduce înapoi și îl voi lega de oricine voi pofti, continuă Maeve. Apoi, vocea ei se îmblânzește: Dar aș prefera să îl înlănțui de cei cărora le pasă cel mai mult de el. În felul acesta, legătura lui cu cei vii va fi cu mult mai puternică.

Totuși, Raffaele nu îi răspunde încă.

Închide ochii, dorindu-și stăruitor să își facă mintea să se liniștească. Să îndepărteze cu forța senzația sa că această idee e cu totul și cu totul nepotrivită, rea. Într-un târziu, deschide ochii și întâlnește privirea reginei.

— El va fi la fel cum îl știm? întreabă consortul.

— Nu putem ști până nu voi încerca, îi răspunde Maeve, cu sinceritate.

SCENA VII

(Ies toți, mai puțin Băiatul.)

BĂIATUL: Ești un căpcăun?

(Intră Căpcăunul.)

CĂPCĂUNUL: Dar tu ești, cumva, vreun cavaler?

BĂIATUL: Nu sunt cavaler! Nici rege, nici iscoadă și nici preot. Prin urmare, poți fi sigur că n-am venit aici să îți fur nestemata!

Tristan Chirsley, Ispita nestematei, *traducere originală*

Adelina Amouteru

Micile Băi ale Betesdei se dovedesc a fi doar niște ruine care se înalță la marginea orașului Merroutas.

Dimineața devreme, când soarele se înalță la orizont și bărcile de pescuit ies în golf, eu și Violetta ne croim drum pe cărarea prăfoasă care duce dincolo de porțile orașului, spre un pâlc de case cu acoperișuri ca niște cupole care au fost părăsite cu multă vreme în urmă și care se înalță dincolo de arcele de piatră ale unui străvechi apeduct.

Totul arată ca și cum, cândva, tare demult, locurile acestea ar fi fost însuflețite, forfotind de viață, de activități. Dar clădirea propriu-zisă a băilor (sau ce a mai rămas din aceasta) a fost construită pe un teren îmbibat cu apă, ceea ce probabil că i-a pecetluit soarta. Când oamenii au abandonat băile publice, probabil că au abandonat și mica așezare răsărită în jurul lor... Sau poate că apeductul care aducea apa băilor s-a prăbușit primul...

Stâlpii cândva minunați de la intrare sunt acum în ruină, iar fundația de piatră s-a adâncit în solul mlăștinos. Pe piatra pereților se târăsc de acum lăstari cu flori verzi și galbene, în nuanțe pline de viață. Frumusețea în ruine a acestor locuri mă atrage cu putere.

— El este deja aici, îmi șoptește Violetta, de lângă mine, încruntându-se deja, atât e de preocupată.

— Bine! îi răspund și îmi așez mai bine masca pe ruina propriului chip, în timp ce mă apropii de intrare.

Înăuntru, clădirea băii publice este răcoroasă și întunecată, iar tavanul său de piatră, boltit, a fost acoperit de mușchi și de iederă. Raze înguste de lumină pătrund prin spărturile din tavan, luminând apa adunată dedesubt. Pășim cu grijă pe holurile străvechi mărginite de colonade de marmură. Aerul are un iz umed, moscat, mirosul a ceva verde și viu. Sunetul apei care picură răsună peste tot în jurul nostru.

Într-un târziu, mă opresc la marginea bazinului principal al băii publice.

— Unde este el? șoptesc.

Violetta își ridică ochii spre tavan. Se rotește într-un semicerc, apoi își ațintește atenția asupra unui cotlon întunecos.

— Acolo! îmi arată.

Mă silesc să disting ceva în umbră.

— Magiano! îl strig.

Propria voce mă face să tresar, fiindcă se reflectă din ziduri, iar și iar, până când, într-un târziu, se stinge. Îmi dreg glasul, puțin stânjenită, și reiau, pe un ton mai scăzut:

— Ni s-a spus că te-am putea găsi aici, adaug.

Urmează o tăcere lungă, atât de lungă, încât încep să mă întreb dacă nu cumva Violetta a greșit.

Apoi, cineva izbucnește în râs. În timp ce sunetul răzbate de jur-împrejurul nostru, un vârtej verde se scutură de pe balustradele încărcate de mușchi. Dârele unor cozi negre par să apară și să dispară în lumină. Din instinct, îmi întind un braț în fața Violettei, de parcă așa aș putea să o protejez.

— Adelina! mă strigă o voce jucăușă. Mă bucur să te văd.

Încerc să-mi dau seama de unde vine glasul acela.

— Prin urmare, tu ești Magiano? îl întreb. Sau doar ne necăjești, ne iei în derâdere?

— Îți amintești, cumva, piesa de teatru numită *Ispita nestematei*? continuă necunoscutul, după o pauză. A avut premiera în Kenettra, cu câțiva ani în urmă, cu surle și trâmbițe, chiar înainte ca Inchiziția să o interzică.

Îmi amintesc. *Ispita nestematei* era despre un cavaler plicticos și arogant, care se lăuda încontinuu că putea fura o nestemată din bârlogul unui căpcăun, doar pentru a fi învins de un băiat obraznic, care a înhățat primul prada. Fusese scrisă de Tristan Chirsley, același condeier celebru care crease și colecția *Poveștile unei hoațe de stele*, iar ultima reprezentație avusese loc în Dalia, într-un teatru plin de oameni.

Hoața-de-Stele! îmi amintesc numele dat de prințul Enzo Pumnalului care putea influența animalele. Clatin din cap, încercând să nu mă gândesc la Gemma și la ceilalți.

— Da, firește, îi răspund. De ce ar fi importantă? Ești, cumva, vreunul dintre admiratorii autorului?

Un alt hohot de râs pare să umple tot spațiul din jur. Din nou, se aude zgomotul scos de cineva care își târșâie picioarele și un vârtej verde cade deasupra noastră. De data asta, ridicăm privirea și vedem o siluetă întunecată, ghemuită pe o bârnă de lemn putrezit, chiar deasupra capetelor noastre. Mă dau la o

parte, să-l pot privi mai bine. În penumbră, tot ce deslușesc sunt ochii lui aurii, strălucitori, care sunt pironiți asupra mea.

— Este de o mare importanță, îmi răspunde necunoscutul. Pentru că eu, unul, am fost cel care i-a inspirat-o.

Înainte să mă pot opri, de pe buze îmi scapă un hohot de râs.

— Ei, nu zău! izbucnesc. *Tu* i-ai inspirat piesa lui Chirsley?

Își leagănă picioarele deasupra bârnei. Bag de seamă că nu poartă pantofi astăzi.

— Inchiziția a interzis piesa pentru că, de fapt, în ea era vorba despre cum i-au fost furate reginei kenettrane bijuteriile coroanei.

Întâlnesc privirea sceptică a Violettei. Zvonurile pe care le-am auzit pe drum, despre cum i-ar fi furat Magiano coroana reginei Giulietta, îmi vin în minte.

— Tu ai fost sursa de inspirație pentru băiatul cel isteț sau pentru cavalerul arogant? îl tachinez.

Acum, îi văd dinții albi și sclipitori în întuneric, pe care și-i arată într-un zâmbet nonșalant, lipsit de griji.

— Mă jignești, *amore mio*, îmi răspunde.

Apoi caută ceva în buzunare și îl aruncă spre noi. Obiectul cade, strălucind prin aer, apoi se cufundă, cu un pleoscăit, în cea mai puțin adâncă parte a bazinului.

— Ți-ai… uitat inelul seara trecută! mă lămurește.

Inelul? Mă grăbesc spre bazin, îngenunchez și mă uit în apă. Inelul de argint sclipește sub o rază de lumină, făcându-mi cu ochiul, parcă. Este inelul pe care îl purtam mereu pe deget. Îmi suflec mâneca, mă întind după el și îl înșfac.

Nu avea cum să mi-l ia seara trecută! E cu neputință! Nici măcar nu-mi atinsese mâinile! Nici măcar nu coborâse de la balconul acela unde zdrăngănea la lăută!

Tânărul râde înainte să arunce altceva, de data asta în direcția Violettei.

— Ia să vedem ce mai avem pe-aici...

Urmărind cum plutește, văd că este o panglică.

— O eșarfă de la rochia voastră, *mia signorina*[1], îi spune Violettei, cu un salut batjocoritor din cap. Chiar de când ați pătruns în clădirea băii publice.

Continuă să ne tot arunce diverse lucrușoare, printre care o agrafă de aur care fusese prinsă la turbanul meu tamouran și trei nestemate de pe mânecile Violettei. Mă trec fiorii.

— Voi două sunteți foarte uituce! ne ceartă șarlatanul.

Violetta se apleacă să-și recupereze lucrurile și îi aruncă o privire tare urâtă lui Magiano, în timp ce își prinde cu grijă nestematele înapoi pe mâneci.

— Ei, ca să vezi, Adelina! Bag de seamă c-am dat peste-un cetățean cinstit! mormăie ea în direcția mea.

— Chestia asta ar trebui să ne impresioneze sau ce? îi strig panglicarului. Această demonstrație a faptului că stăpânești niște șmecherii ieftine de pungaș care trăiește pe străzi?

— Fată prostuță ce ești! răspunde el. Știu ce-mi ceri, de fapt. Sare pe bârna lui, astfel încât de acum e într-o parte bine luminată și continuă: De fapt, vrei să afli cum am reușit să vi le iau. N-ai habar, nu-i așa?

Este același băiat pe care l-am întâlnit ieri! Cozi împletite, lungi, groase și negre îi atârnă pe umeri și poartă o tunică nespus de colorată pe care sunt cusute tot soiul de lucruri, de la petice de mătase până la frunze castanii, imense. Când privesc cu mai multă băgare de seamă, îmi dau seama că frunzele sunt, de fapt, din metal. Din aur!

---

[1] „Domnișoara mea" (it.) (n. red.).

Zâmbetul lui e așa cum mi-l amintesc: feroce, sălbatic, într-un fel care îmi dă de știre că el observă tot ce ține de noi... Că ne studiază lucrurile... Ceva din ochii lui mă face să mă cutremur. E un fior tare plăcut.

Acesta este însuși faimosul Magiano, fără îndoială!

— Recunosc că nu știu cum ne-ai luat lucrurile, spun, dând din cap. Te rog, lămurește-ne!

Își scoate lăuta de la spate și cântă câteva note.

— Așadar, până la urmă, tot ești impresionată! exclamă.

Privirea mea se oprește asupra lăutei lui. Este diferită de aceea pe care a avut-o cu o zi în urmă. Instrumentul de azi este opulent, incrustat cu diamante și smaralde sclipitoare, cu strune pictate în auriu și cu cheile de acordare făcute din nestemate. Arată toată ca un talmeș-balmeș țipător, de prost gust.

Magiano ridică lăuta să o putem admira, iar aceasta strălucește orbitor în lumină.

— Nu-i așa că-i minunată? ne întreabă. Este cea mai bună lăută pe care o poate cumpăra o noapte de pariuri.

Vasăzică, așa își cheltuiește câștigurile un hoț faimos.

— De unde se cumpără așa o monstruozitate? îmi scapă porumbelul de pe buze, înainte să mă pot abține.

Magiano mă privește surprins, apoi se încruntă, de-a dreptul jignit. Îmbrățișează lăuta.

— Eu cred că este frumoasă! strigă el, supărat.

Schimb o privire cu Violetta.

— Care este puterea ta, de fapt? îl întreb pe șarlatan. Toate zvonurile pretind c-ai fi o Tânără Elită. Este adevărat sau ești doar un băiat tare priceput la furtișaguri?

— Și dacă n-aș fi o Elită? mă repede el, rânjind. Ai fi dezamăgită?

— Da, îi răspund.

Magiano se lasă pe spate pe bârnă, își îmbrățișează lăuta și mă privește așa cum m-ar privi un animal sălbatic.

— Bine! încuviințează el. Te voi lămuri, dacă asta vrei. Se scobește în dinți și adaugă: Tu însăți ești o țesătoare de iluzii, o plăsmuitoare de fantasme, nu-i așa?

Încuviințez și el face un semn cu mâna spre mine.

— Atunci, creează ceva pentru mine! mă îndeamnă. Orice... Haide! Înfrumusețează locul acesta dărăpănat, căzut în ruine..

Mă provoacă!

O privesc pe Violetta și ea ridică din umeri, de parcă mi-ar oferi permisiunea ei de a-i face o demonstrație. Așa că trag adânc aer în piept, mă întind după firele de întuneric dinăuntrul meu, le trag afară și încep să țes, să-mi plămădesc fantasmele.

Tot ce se află în jurul nostru, în interiorul clădirii băii publice se transformă într-o priveliște cu dealuri verzi, sub un cer cuprins de furtună. Cascade abrupte încadrează peisajul dintr-o parte, iar balirele ridică nave din ocean spre vârful cascadelor, așezându-le, în siguranță, pe lacurile cu apă puțină, aflate la mare înălțime. Cascada lui Laertes! De lângă Dalia, orașul meu natal. Continui să țes. Un vânt călduț ne atinge, în treacăt, iar aerul se umple de mirosul ploii care stă să înceapă.

Magiano privește iluzia schimbătoare cu ochii căscați de uimire. Bravada și șmecheria i-au dispărut, iar el clipește de parcă nu i-ar veni să creadă ce vede. Când mă privește, în sfârșit, zâmbetul lui e plin de uimire. Trage adânc aer în piept.

— Înc-o dată! șoptește el. Mai fă ceva! Altceva!

Admirația lui sinceră pentru puterile mele mă face să mă simt mândră, să prind aripi. Șterg iluzia Daliei, apoi ne arunc pe toți în adâncurile crepusculare ale unui ocean peste care se lasă noaptea. Plutim în apa întunecată, luminată doar de slabe raze albastre. Oceanul se transformă apoi într-un miez de noapte în

vârful unui deal de deasupra Estenziei de unde vedem bine cele trei luni care atârnă, uriașe, la orizont.

În sfârșit, îndepărtez toate iluziile, făcând, din nou, loc ruinelor care ne înconjoară. Magiano clatină din cap spre mine, dar nu spune niciun cuvânt.

— E rândul tău! îl provoc, și eu, încrucișându-mi brațele la piept.

Fiecare fibră a trupului meu îmi zbârnâie, parcă, din cauza durerii produse de folosirea energiei.

— Arată-ne ce poți! îl îndemn din nou.

Magiano își pleacă fruntea.

— Prea bine! îmi răspunde.

Violetta mă ia de mână. În același timp, ceva nevăzut pare să se izbească de acel punct de sprijin de care mă țin pentru a obține controlul asupra energiei mele întunecate, iar lumea din jurul nostru dispare.

Ridic mâinile, să-mi feresc singurul meu ochi de lumina strălucitoare. Este orbitoare – oare aceasta este puterea lui?

Nu, nu poate fi asta! îmi răspund singură.

În timp ce lumina scade treptat, mă încumet să privesc în jur. Clădirea băii publice e încă aici, la locul ei dinainte. Încă ne înconjoară... dar, spre marea mea mirare, s-a transformat în ce a fost cândva, demult... Iedera și mușchiul nu mai atârnă pe stâlpii năruiți, iar acoperișul boltit nu mai are nicio spărtură prin care lumina să poată pătrunde pentru a trasa modele pe podea. În schimb, colonadele au pilaștri noi și lustruiți, iar apa bazinului, a cărei suprafață e înfrumusețată de petale plutitoare, scoate vălătuci de abur. Statui ale zeilor încadrează marginile bazinului. Mă încrunt, apoi încerc să clipesc până dispare imaginea. Lângă mine, Violetta a rămas cu gura căscată. În cele din urmă, ea reușește să bâiguie.

— Nimic nu este aievea, îmi șoptește surioara mea.

Nimic nu este aievea! îmi repet în sinea mea. *Firește că nu este!*

Și, când îmi spun aceste cuvinte, recunosc pe dată energia pe care o emană acest loc, milioanele de fire care țin totul laolaltă. Clădirea băii publice pe care a trezit-o la viață este doar *o iluzie*! Exact ca una dintre fantasmele pe care le-aș fi creat eu însămi. De fapt, chiar simt că firele energiei care au creat această imagine a clădirii perfecte sunt exact ca propriile fire!

Să fie el, oare, un alt făuritor de iluzii?

Nu pricep. Cum ar fi putut crea ceva cu o putere care ar trebui să-mi aparțină mie și numai mie?

Și chiar în clipa aceea, iluzia se rupe, fără vreun avertisment. Templul puternic luminat, apa aburindă și statuile, toate dispar într-o clipită, cufundându-ne înapoi în locul întunecos unde s-a aflat cândva clădirea băii publice, cu structura ei dărăpănată. Puncte de lumină îmi plutesc încă prin fața ochilor. Descopăr că trebuie să mă obișnuiesc din nou cu întunericul, de parcă aș fi fost orbită de ceva real.

De pe bârna lui, Magiano dă, alene, din picioare.

— O, câte lucruri aș fi putut să fac, dacă ne-am fi cunoscut mai devreme! meditează el, cu voce tare.

Îmi dreg glasul și încerc să nu par prea surprinsă.

— Ai… aceleași puteri ca mine? îl întreb.

Izbucnește în râs când aude șovăiala din vocea mea. Face o plecăciune nespus de pompoasă, doar pe jumătate însă, apoi sare în picioare și se răsucește o dată pe bârnă, de parcă ar dansa, fără niciun efort, parcă.

— Nu fi prostuță! îmi răspunde el. Nu există două Tinere Elite cu *aceeași* putere.

— Atunci…

— Eu nu fac decât să imit, continuă el. De câte ori întâlnesc o altă Elită și ea își folosește puterile, pot să-i întrezăresc țesătura energiei în aer. Apoi, pur și simplu, copiez ceea ce văd – chiar dacă numai pentru câteva clipe. Se oprește și îmi zâmbește atât de larg, încât fața pare că i se rupe în două: Și acesta a fost modul în care tu, una, mi-ai salvat viața, atunci, demult, în temnița subpământeană, fără ca măcar să ai habar c-ai făcut-o. Când erai în celula de lângă a mea, te-am imitat. Am reușit să evadez, pentru că i-am făcut pe temniceri să creadă că și celula mea ar fi fost goală. Și, atunci când au venit să cerceteze ce se întâmplase de era pustie, am ieșit fără probleme când au deschis ușa!

Încet, încep să îmi dau seama ce înseamnă asta.

— Tu chiar poți să imiți talentul oricărei Tinere Elite?

Ridică din umeri.

— Când m-am rătăcit, fără niciun sfanț, prin Tărâmurile Soarelui, am imitat o Elită căreia i se spunea *Alchimistul*, și am transformat o căruță de mătăsuri în aur. Pe când fugeam de Inchiziție, în Kenettra, am imitat talentul de tămăduire al inchizitorului general, pentru a mă apăra de săgețile pe care le trăgeau oamenii lui asupra mea. Își deschide larg brațele și e cât pe ce să scape lăuta, dar o prinde iarăși iute și continuă: Sunt precum peștii aceia frumos colorați, care vor să pară veninoși. Înțelegi?

Un imitator! Îmi privesc mâna și îmi mișc degetele, privind felul în care inelul meu strălucește în lumină. Privesc eșarfa pe care Violetta și-a legat-o înapoi la rochie.

— Când ne-ai furat lucrurile, murmur, încetișor, ai folosit, de fapt, puterile mele împotriva noastră!

Magiano ciupește una dintre corzile lăutei.

— Păi, da! încuviințează. Ți-am înlocuit inelul cu iluzia sa și l-am făcut să-ți alunece de pe deget în timp ce te convingeam că nu făceam decât să lenevesc pe balcon.

De bună seamă! De bună seamă! Este ceea ce aș fi făcut eu însămi – este ceea ce, într-adevăr, am și făcut! – în timp ce furam talanți din pungile nobililor. Înghit, încercând să-mi dau seama de amploarea puterilor sale. Inima îmi bate mai repede.

Neîncrederea Violettei față de el s-a transformat de acum în fascinație.

— Asta-nseamnă că, lângă oamenii potriviți, poți face, de fapt, orice! exclamă surioara mea.

Magiano se preface că are și el aceeași revelație, în clipa aceea abia, și cască gura, doar că să-și râdă de ea.

— Hai, nu zău! Chiar așa-i! Să știi c-ai dreptate! exclamă.

Își aruncă din nou lăuta pe umăr, țopăie pe bârna pe care a stat până la un stâlp, apoi sare pe o grindă aflată mai jos, unde se ghemuiește din nou pe vine. Se află, dintr-odată, mai aproape de noi, îndeajuns de aproape, încât îi pot vedea colecția bogată de coliere colorate pe care le poartă la gât.

Serios? Și mai multe bijuterii?

Abia în clipa aceasta îmi dau seama ce m-a deranjat la ochii lui: pupilele lui par ciudat de ovale, ca ale unei pisici.

— Așa..., spune. Acum, că ne-am prezentat unul altuia cum se cuvine și c-am scăpat de toate drăgălășeniile politicoase, ia spuneți-mi! Ce doriți, de fapt, de la mine?

Trag adânc aer în piept.

— Sora mea și cu mine fugim de inchizitori, îi răspund. Ne vom îndrepta încă și mai spre miazăzi, cât mai departe de ei, până când vom izbuti să strângem în jurul nostru suficienți aliați, încât să ne întoarcem în Kenettra și să ripostăm.

— Ah! exclamă el. Vreți să vă răzbunați pe Inchiziție!

— Da.

— Voi și noi toți cei însemnați! pufnește Magiano. De ce? Fiindcă te-au întemnițat? Fiindcă sunt dezgustători? Dac-așa

stau lucrurile, ai face mai bine să-i lași în pace! Ai încredere în mine! Acum, sunteți libere. De ce să vă-ntoarceți ?

— Ai auzit ultimele vești din Estenzia? îl întreb. Despre regina Giulietta? Și despre fratele ei, acela care…

Dar mă opresc pe neașteptate, pentru că simt că mă sufoc atunci când pomenesc de moartea lui Enzo. Încă nu pot să rostesc cuvintele acelea.

Magiano încuviințează.

— Da! spune el. Vestea s-a răspândit nespus de iute.

— Ai auzit și că maestrul Teren Santoro, inchizitorul general, plănuiește să îi nimicească pe toți *malfetto* din Kenettra? El nu e decât copoiul reginei, iar ea, de bună seamă, îl va împuternici să facă întocmai.

Magiano se sprijină de bârnă. Dacă într-adevăr vestea îl supără, nu dă niciun semn că așa ar fi. Își adună codițele împletite și și le aruncă peste umăr.

— Vasăzică, ce-ncerci tu să-mi spui e că vrei să oprești campania nemilostivă de nimicire a lui Teren și că încerci să strângi un grup de Tinere Elite care să te ajute.

— Da, într-adevăr! încuviințez și simt că parcă speranțele mele prind aripi. Iar tu ești Tânăra Elita despre care auzim vorbindu-se cel mai adesea.

Magiano se îndreaptă de spate, iar ochii îi sclipesc de încântare.

— Mă flatezi, *amore mio!* exclamă și îmi zâmbește. Dar nu e de ajuns, mă tem. Eu, unul, lucrez doar pe cont propriu. Și sunt nespus de mulțumit aici, unde mă aflu! N-am niciun pic de interes să mă alătur unei cauze nobile. Ți-ai cam irosit timpul cu mine.

Speranța mea dispare la fel de repede precum a apărut. Nu mă pot abține să mă cocoșez aproape, atât sunt de dezamăgită.

Cu o reputație ca a lui, firește că o fi fost abordat, în trecut, și de alte Tinere Elite. Ce m-o fi făcut, oare, să cred c-ar fi putut fi convins să ni se alăture?

— De ce lucrezi doar de unul singur? îl întreb.

— Fiindcă nu-mi place să-mi împart prada! îmi răspunde.

Ridic capul și mă încrunt puțin.

Trebuie să ni se alăture! spun șoaptele din mintea mea.

Pumnalele ar fi făcut moarte de om ca să aibă o Elită cu asemenea puteri de partea lor. Ce ar fi spus, oare, Enzo sau Raffaele ca să-l convingă să se alăture Societății Pumnalului? Mă gândesc la felul în care m-a recrutat Enzo, la ce mi-a șoptit în ureche: *Vrei să îi pedepsești pe aceia care te-au nedreptățit?*

Lângă mine, Violetta mă strânge de mână, în întuneric. Mă privește cu coada ochiului.

— Găsește-i slăbiciunea! îmi șoptește. Află ce-și dorește!

Încerc o altă strategie.

— Dacă, într-adevăr, ești cel mai cunoscut hoț din lume și ești atât de priceput, atunci cum de-ai fost prins de Inchiziție? îl întreb.

Magiano își proptește bărbia în palmă și cotul pe genunchi, în timp ce își bălăngănește picioarele. Îmi rânjește într-un mod tare ciudat... dar, în spatele rânjetului, întrezăresc ceea ce sperasem să generez: o scânteie de enervare.

— Au fost tare, tare norocoși! îmi răspunde, dar tonul său nonșalant e ceva mai ridicat decât înainte.

— Sau poate c-ai fost tu neglijent? insist. Sau... poate că exagerezi când îți descrii talentele?

Rânjetul lui Magiano se șterge, pe moment. Oftează și își dă ochii peste cap.

— Dacă, într-adevăr, *trebuie* să știi, mormăie el, eram în Dalia, numai și numai pentru a fura un cufăr cu safire rare,

care sosise din Dumor, ca dar pentru duce. Și singurul motiv pentru care m-a prins Inchiziția este fiindcă m-am întors pentru un safir în plus față de cele pe care ar fi trebuit să le iau. Își ridică mâinile, ca și cum s-ar preda: În apărarea mea, se cuvine să adaug că era un safir *foarte* mare.

Nu se poate abține! îmi dau seama.

Acesta este motivul pentru care cea mai celebră dintre toate Tinerele Elite încă mai organizează meschine păcăleli, jocuțe de pus rămășag în plină stradă, pentru a face rost de bani. Acesta este motivul pentru care a cheltuit o pungă doldora de talanți de aur pe-o lăută nefolositoare, incrustată cu nestemate. Acela pentru care are frunze de aur cusute pe haine.

Nu are niciodată suficienți talanți de aur în buzunare sau bijuterii pe degete – nu când știe că ar mai fi și altceva de dobândit.

Mă uit din nou la mătăsurile fine în care e înveșmântat. Pur și simplu, banii îi curg șuvoi în căușul palmelor, doar pentru a i se scurge apoi printre degete.

Din felul în care Violetta mă strânge de mână înțeleg că a ajuns și ea la aceeași concluzie. Aceasta este șansa noastră.

— Vistieria regală a Kenettrei conține de o mie de ori mai multe safire decât ai încercat să furi în Dalia! Știm amândoi prea bine asta. Doar ai mai izbutit să furi o dată bijuteriile coroanei! Acum, imaginează-ți cum ar fi să pui mâna și pe tot aurul care se ascunde în vistierii, în spatele coroanei aceleia.

Așa cum m-am așteptat, ochii lui Magiano dobândesc o sclipire atât de intensă, încât trebuie să fac un pas în spate. Își înclină capul spre mine, bănuitor.

— Îmi spui toate astea, de parcă nu m-aș fi gândit și singur pân-acum să fur tot tezaurul Kenettrei, îmi spune.

— Și atunci de ce n-ai făcut-o încă? îl iscodesc.

— Eşti atât de naivă! Clatină din cap, dezamăgit de răspunsul meu: Ai idee câți străjeri veghează aurul acela? Prin câte locuri e împrăştiat? Pufneşte: Iar eu care-am crezut, pentr-o clipă, c-ai o idee despre cum să îl furi prin magie.

— Chiar am, îi răspund.

Magiano hohoteşte scurt, dar îmi dau seama că mă priveşte cu seriozitate.

— Atunci, te rog, Adelina, spune-mi! Chiar crezi că-ntreg tezaurul Kenettrei ar putea să-ți aparțină ție şi numai ție?

— Să ne aparțină nouă! îl corectez. Dacă ni te vei alătura, nu va mai trebui niciodată să pui bănuț pe bănuț, cu țârâita.

El izbucneşte din nou în râs.

— Acum chiar ştiu că mă minți! exclamă. Se apleacă în față: Şi cum o să faci, vrei să te-nveşmânți în iluzii şi să te strecori în vistierie, astfel încât să izbuteşti să scoți de-acolo câte-o mână de aur odată? Ştii de câte vieți de om ai avea nevoie, chiar dac-ai face câteva zeci de drumuri în fiecare noapte? Şi, chiar dac-*ai putea* fura tot aurul acela, cum ai face să-l transporți afară din țară? Sau măcar în afara capitalei Estenzia?

Se ridică în picioare pe bârnă, sare cu uşurință într-un loc de unde poate ajunge la altă grindă aflată mai sus şi dă să plece.

— Cine-a spus ceva despre furat? strig în urma lui.

Se opreşte şi se întoarce spre mine.

— Şi-atunci, cum plănuieşti să faci în aşa fel, încât să-l iei pe tot, *amore mio*?

Zâmbesc. O amintire îmi străpunge parcă mintea, asemenea unui fier înroşit în foc: o noapte rece şi ploioasă, tatăl meu discutând cu străinul la parter... eu, pe trepte, trăgând cu urechea, în timp ce pretind c-aş fi o regină care îşi priveşte supuşii de la un balcon... Clipesc. Forța acelei dorințe de demult mă străbate ca o pală sălbatică de vânt.

— Simplu! îi răspund fără șovăială. Le luăm tronul reginei Giulietta și Inchiziției. Apoi, vistieria regală a Kenettrei ne va aparține, de drept.

Magiano clipește, apoi începe să râdă. Hohotele sale devin tot mai puternice, până când ochii îi sclipesc din cauza lacrimilor. Până la urmă, se oprește, să poată respira. Când își revine, își mijește ochii care îi strălucesc în întuneric. În tăcerea care se lasă, îmi duc gândul până la capăt.

— Dacă ni te vei alătura și dacă vom izbuti să luăm tronul reginei din Kenettra, atunci *malfetto* vor avea un conducător care va fi la fel ca ei. Așadar, vom izbuti să-l oprim pe Teren Santoro cel însetat de sângele nostru. Iar tu vei avea mai mult aur decât ai visat vreodată. Vei avea o mie de lăute bătute cu diamante. Îți vei putea cumpăra o insulă și un castel, pe deasupra. Iar lumea te va pomeni ca pe-un adevărat rege.

— Nu vreau să fiu rege, îmi răspunde Magiano. Prea multe responsabilități.

Numai că răspunsul lui nu e deloc plin de entuziasm, și el nu s-a clintit din loc.

Se gândește cu seriozitate la planul meu! îmi dau seama.

— Nu trebuie să fii răspunzător pentru absolut nimic, îl încredințez. Ajută-mă doar să câștig coroana și să salvez țara, și vei putea avea tot ce ți-ai putut dori vreodată.

Urmează o nouă tăcere îndelungată. Privirea lui se oprește asupra măștii mele.

— Dă-ți-o jos! mormăie.

Nu m-am așteptat la un asemenea răspuns. Are nevoie de timp să se gândească, și mă distrage ca să-i permit să o facă. Clatin din cap. După tot acest timp, gândul de a-i arăta unui străin cea mai mare slăbiciune a mea, sluțenia mea, încă mă umple de teamă.

Expresia lui Magiano se schimbă ușor, și o parte din ferocitate îi dispare din privire. De parcă m-ar cunoaște.

— Scoate-ți de tot masca! îmi șoptește. Eu, unul, nici nu am obiceiul să judec însemnele unui *malfetto*, Adelina, și nici nu lucrez cu cineva care-și ascunde fața de mine.

Când Violetta încuviințează, mă întind și îmi desfac nodul de la ceafă. Masca se desprinde, apoi îmi atârnă în mână. Aerul rece îmi lovește cicatricea. Mă silesc să îl privesc pe Magiano, pregătindu-mă pentru a face față reacției lui. Dacă am de gând să îmi formez propriul grup de Tinere Elite, trebuie ca acestea să poată avea încredere în mine.

Se apropie și mă privește îndelung. Zăresc sclipirile de un auriu ca al mierii din ochii lui. Un zâmbet lent și leneș i se strecoară pe chip. Nu mă întreabă nimic despre însemnul meu, ci își ridică un colț al tunicii de mătase, dându-și la iveală pielea.

Trag aer în piept pe neașteptate, căci m-a speriat. O cicatrice hidoasă îi șerpuiește pe piele, dispărându-i sub tunică. Ochii ni se întâlnesc pentru un moment. Ne înțelegem dincolo de cuvinte.

— Te rog! îi spun, coborându-mi glasul. Nu am habar ce ți s-a întâmplat în trecut sau cum arată tot însemnul tău. Dar, dacă promisiunea aurului nu e de ajuns pentru a te convinge, atunci gândește-te la toate acele milioane de *malfetto* din Kenettra, la toți aceia care vor muri în următoarele luni, dacă nu se va găsi nimeni care să îi salveze. Ești hoț, așa că, poate, ai un cod al onoarei propriu. Există, oare, vreun locșor în inima ta în care ai jeli morțile tuturor acelora care sunt întocmai ca noi?

Ceva din cuvintele mele l-a impresionat, de bună seamă, pe Magiano, pentru că ochii lui privesc acum în zare, meditativ. Se oprește și își drege glasul.

— E doar un zvon, să știi, mă lămurește, după o clipă. Povestea aceea cu bijuteriile coroanei...

— Bijuteriile coroanei? întreb, fiindcă nu pricep ce vrea să spună.

— Da. Mă privește în ochi, apoi adaugă: Bijuteriile coroanei reginei din Kenettra... nu le-am furat niciodată. Am încercat, ce-i drept, fără să izbutesc, însă.

Îl privesc cu atenție. Simt că s-a produs o schimbare. În felul în care ne vorbim, în echilibrul puterilor dintre noi doi.

— Dar, cu toate acestea, încă mai râvnești la ele, răspund.

— Ce pot să spun? E una dintre marile mele slăbiciuni!

— Prin urmare, ce-ai de gând să faci? Ni te vei alătura sau nu? îl iscodesc.

Ridică un deget subțire, acoperit cu inele de aur.

— De unde știu că-ți vei ține promisiunea, dacă te voi ajuta să dobândești ceea ce-ți dorești?

Ridic din umeri.

— Ai de gând să-ți petreci restul vieții furând câte-o mână de bijuterii ici și colo și ocupându-te de tarabe unde se pot pune rămășaguri în Merroutas? îl întreb, la rândul meu, în loc de răspuns. Chiar tu mi-ai mărturisit că te-ntrebi ce-ai fi fost în stare să izbutești, dacă m-ai fi întâlnit mai repede. Iată, aceasta este șansa ta să afli!

Magiano îmi zâmbește, cu milă parcă.

— O, fetița care-ar vrea să devină regină! murmură el, gânditor. Ce să spun: zeii pot juca, uneori, niște jocuri nespus de interesante!

— Acesta nu este, nici pe departe, un joc! îl reped.

În cele din urmă, își înalță fruntea și apoi ridică vocea.

— Îți datorez viața mea! spune răspicat. Iar acesta e un lucru pe care eu, unul, nu-l tratez niciodată cu ușurință, ca și cum ar fi cine știe ce joc.

Mă uit la el în tăcere, gândindu-mă la seara dinainte, când s-a întâlnit cu noi pentru prima oară, pentru a ne transmite mulțumirile sale fiindcă i-am salvat tovarășul *malfetto*.

El ridică o mână spre mine.

— Dacă vrei să te răzbuni pe Inchiziție, vei avea nevoie de o întreagă oștire care să te urmeze. Și, dacă vrei ca oamenii să te susțină, trebuie să-ți creezi o reputație. Eu, unul, n-am de gând să urmez pe nimeni până când nu sunt convins că e demn de supunerea mea.

— Și ce-am putea face să te convingem?

Magiano zâmbește.

— Învinge-mă într-o întrecere! îmi răspunde.

— Ce fel de-ntrecere?

— Un joc între noi doi, mă lămurește. Îți voi oferi chiar și un mic avans. Zâmbetul lui devine viclean: Un bărbat numit Regele Nopții conduce orașul. Are mulți soldați și o armată secretă formată din *diecimila mercenari*[1] împrăștiați pe toată insula. Poate i-ai văzut oamenii patrulând pe străzi: au brodate pe mâneci blazoane care înfățișează o lună și o coroană.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Da, i-am văzut, încuviințez.

— Este cel mai temut bărbat din Merroutas. Se spune că, de fiecare dată când descoperă un trădător în rândurile oamenilor săi, îl jupoaie de viu și pune să îi fie cusută pielea în haina sa.

Îmi imaginez scena și mă furnică pielea... nu doar din cauza groazei, dar și a fascinației.

Un suflet-pereche! mă asigură șoaptele din mintea mea.

— Ce-are asta de-a face cu noi? întreb, ridicând vocea, să reduc șoaptele la tăcere.

[1] „Zece mii de mercenari" (it.) (n. red.).

— Mâine-dimineață, voi dobândi posibilitatea de a pătrunde în conacul lui, să-i fur acul bătut cu diamante, bijuteria pe care o poartă mereu. Dacă *tu* poți să-l furi înaintea mea… atunci mă voi alătura vouă. Îmi face o plecăciune în batjocură, ceea ce mă face să mă-nroșesc: Eu nu lucrez decât cu aceia care merită. Și vreau doar să mă asigur că-nțelegi riscurile misiunii.

Nici Violetta, nici eu nu suntem niște hoațe experimentate. Aș putea să plăsmuiesc niște iluzii să ne deghizăm sau să devenim nevăzute, însă puterile mele nu sunt încă îndeajuns de dezvoltate și nu dețin complet controlul asupra lor. Dacă suntem prinse? Îmi imaginez cum am sta amândouă legate de un stâlp și cum am fi jupuite de vii.

Chiar nu merită!

Magiano zâmbește când vede expresia care mi s-a așternut pe chip.

— Îți este mult prea teamă! spune el.

Vocile din mintea mea prind să freamăte și mă tot îmboldesc: *Regele Nopții controlează zece mii de mercenari!* îmi spun. *Ce n-ai da să ai și tu zece mii de oșteni sub comanda ta?*

Clatin din cap – șoaptele se sting, lăsându-mă să cântăresc oferta lui Magiano. De bună seamă, acesta nu este decât unul dintre jocurile sale. Unul din faimoasele sale șiretlicuri. Poate chiar o provocare pentru el însuși.

Îl privesc cu atenție, în căutarea răspunsului corect.

Aș putea ajunge, oare, la premiu înainte ca Magiano să-l înhațe? Chiar nu am habar! Puterea și viteza sunt două lucruri diferite.

— Îți voi oferi o șansă și numai una, îmi spune Magiano, voios nevoie mare. Și asta numai și numai pentru că m-ai ajutat să scap din Turnul Inchiziției atunci, demult!

— Câtă generozitate! comentez, sarcastică.

Magiano izbucnește din nou în râs, iar hohotele lui sunt luminoase, precum clinchetele clopoțeilor. Apoi îmi întinde o mână excesiv de fastuos împodobită.

— Batem palma, atunci? Am căzut la învoială? mă-ntreabă.

Am nevoie de el. Am nevoie de mica mea oștire.

Până și Violetta îmi atinge mâna și îmi face semn spre el, îmboldindu-mă să accept.

Așa că mai șovăi doar o clipită.

— Da, îi răspund, prinzându-i mâna într-a mea.

— Bine! încuviințează Magiano. Atunci, și eu îți dau cuvântul meu de onoare că îmi voi ține făgăduiala.

Teren Santoro

Periferia Estenziei, în zorii răcoroși ai zilei... De-a lungul zidurilor care înconjoară orașul sunt zeci și zeci de adăposturi dărăpănate, încropite din lemn și piatră, pe care ploaia din seara trecută le-a acoperit cu noroi și printre care rătăcesc nenumărați *malfetto*.

Pâlcuri de corturi de un alb murdar sunt împrăștiate printre aceste adăposturi – posturile de strajă ale Inchiziției.

Teren Santoro este întins în cortul lui personal, pe un divan lung, privind-o pe Giulietta cum se îmbracă. Ochii lui rătăcesc pe spatele reginei care este superbă astăzi, la fel ca în fiecare zi: poartă o rochie de călărie de un albastru strălucitor, iar buclele sale întunecate sunt adunate în creștet, într-un coc înalt. O privește cum își prinde cu grijă șuvițele la loc. Cu doar câteva momente mai devreme, fuseseră libere, rostogolindu-i-se peste umeri, atingându-i obrajii, moi ca mătasea între degetele lui.

— Ai de gând să inspectezi în întregime taberele de *malfetto* în dimineața asta? îl întreabă ea.

Sunt primele cuvinte pe care i le adresează, de când a venit în cortul lui.

— Da, Maiestatea Voastră! încuviințează Teren.

— Cum se descurcă?

— Foarte bine. De când i-am mutat în afara orașului, oamenii mei i-au pus să muncească din greu câmpurile și le-au dat de lucru, punându-i să țeasă. Au devenit nespus de folositori...

Giulietta se întoarce, astfel încât el să-i poată vedea profilul și îi zâmbește.

— Nu, îl întrerupe ea. Vreau să știu *ce fac*.

Teren șovăie, căci nu înțelege.

— Ce vreți să spuneți?

— În timp ce călăream printre corturi, de dimineață, le-am văzut fețele. Sunt trase, cu ochii duși în fundul capului. Oamenii tăi i-au și hrănit pe măsura muncii la care i-au silit?

Inchizitorul general se încruntă, apoi se ridică în capul oaselor. Lumina dimineții scoate în evidență labirintul de cicatrice decolorate de pe pieptul tânărului.

— Sunt hrăniți îndeajuns, încât să poată munci, răspunde el. Și nicio firimitură în plus. Aș prefera să nu irosesc mâncarea pe alde *malfetto*, dacă nu sunt nevoit s-o fac.

Giulietta se apleacă spre el. Mâna ei îi atinge stomacul, apoi îl mângâie de pe piept până la scobitura gâtului, lăsând o dâră de căldură pe pielea lui. Inima lui Teren începe să bată mai repede și, pentru o clipă, uită despre ce vorbeau. Ea își atinge buzele de ale lui, iar el se lasă mistuit de sărut, prinzându-i ceafa cu o mână și trăgând-o spre el.

Giulietta se îndepărtează însă. Teren se trezește privind în ochii ei profunzi, întunecați.

— Sclavii hămesiți nu-s deloc sclavi buni, maestre Santoro, îi șoptește regina, mângâindu-i părul. Nu-i hrănești îndeajuns!

Teren clipește. Dintre toate lucrurile care ar trebui să o preocupe acum, ea nu găsește nimic mai bun de-ntrebat decât dacă sclavii o duc bine?

— Dar, începe el, ne permitem să-i pierdem, Giulietta!

— Chiar ne permitem?

Teren trage adânc aer în piept. De când prințul Enzo și-a pierdut viața în arenă și de când Giulietta a preluat oficial tronul, ea s-a tot împotrivit planurilor sale originale, de parcă și-ar fi pierdut interesul față de ceea ce el credea că fusese ura ei de nedomolit față de *malfetto*.

Dar astăzi chiar nu vrea să se certe cu regina lui.

— Ne purificăm orașul, îl curățăm de ei, spune inchizitorul general. Pentru fiecare *malfetto* care moare, putem aduce altul dintr-un alt oraș. Oamenii mei au început deja să strângă alți *malfetto* din…

— Noi nu ne purificăm capitala, curățând-o, scăpând-o de ei, îi răspunde regina. Noi nu facem decât să îi pedepsim pe toți acești *malfetto* pentru monstruozitatea lor, pentru că au adus nenorocirile asupra noastră. Acești *malfetto* au încă familii între zidurile orașului, iar unii dintre ei nu sunt deloc mulțumiți de ce se petrece. Face un semn disprețuitor spre intrarea în cort: Apa din troacele lor este murdară. N-o să treacă multă vreme, și toată lumea din tabără se va îmbolnăvi. Vreau să devină supuși prin muncă, Teren. Dar nu vreau o *revoltă*.

— Dar…

Privirea reginei devine dură, neîndurătoare.

— Hrănește-i și dă-le apă curată, maestre Santoro! poruncește ea.

Teren clatină din cap, rușinat că se contrazice cu regina Kenettrei – cineva care e atât de pur, așa cum el, unul, nu va fi nicicând. Își coboară privirea și capul.

— Firește, Maiestatea Voastră! încuviințează, supus. Aveți absolută dreptate.

Giulietta își netezește cutele mânșetelor.

— Bine!

— Ne vedem diseară? murmură tânărul, când ea se ridică de pe divan.

Giulietta îi aruncă o privire nonșalantă.

— Dac-o să vreau să te văd diseară, voi trimite pe cineva după tine.

Și, zicând acestea, regina se răsucește pe călcâie și iese din cort. Bucata de pânză de la intrare se închide în urma ei.

Teren își ține capul plecat și o lasă să plece.

Firește că o lasă să plece! Doar ea este regina însăși!

Dar un sentiment neplăcut îi apasă inima.

Dac-o s-o supăr și-și va găsi pe altcineva? se întreabă, cuprins de îngrijorare.

Gândul îi provoacă o durere ascuțită în piept. Teren îndepărtează imaginea aceea neplăcută și se ridică să-și ia tunica.

Nu mai poate rămâne acolo, în cort, trebuie să se miște, să ajungă undeva unde să se poată gândi.

Își pune, unul după altul, straturile armurii sale.

Apoi, iese din cort și îi face un semn oșteanului care stă de strajă afară. Acesta îi răspunde, prefăcându-se că n-ar avea habar ce s-a întâmplat între Teren și regina lui.

— Adună-i pe toți căpitanii mei! îi poruncește Teren. Voi fi la templu. Spune-le că ne vom întâlni în fața acestuia, să discutăm inspecțiile de azi.

Străjerul face o plecăciune, de îndată, în semn că a înțeles. Teren își dă seama că îi e teamă să se uite prea mult în ochii de un albastru pal ai oșteanului.

— Pe dată, *messere!* spune.

Templele închinate zeilor sunt construite lângă zidurile orașului, din kilometru în kilometru, iar intrările le sunt marcate de stâlpi de piatră, ale căror capiteluri sunt sculptate în

formă de aripi care se sprijină de tavan. Teren se îndreaptă pe jos spre cel mai apropiat, la pas, nesocotind calul legat lângă cortul lui.

Noroiul îi stropește cizmele albe. Când ajunge la templu, își croiește drum în sus, pe scări, și înăuntrul clădirii răcoroase. Lăcașul este pustiu în dimineața aceasta.

Înăuntru, cele douăsprezece statui ale zeilor și îngerilor se înșiruie de ambele părți ale unui culoar îngust de marmură. Platouri cu apă aromată cu iasomie se află la intrare. Teren își scoate cizmele, își înmoaie tălpile în apă și pășește apoi pe cărăruia dintre statui. Îngenunchează în centrul templului, sub privirile zeilor. Singurele zgomote din lăcaș sunt clinchetele clopoțeilor atârnați la porți.

— Îmi pare rău! murmură Teren, într-un târziu.

Ochii inchizitorului general rămân pironiți asupra podelei, iar albastrul lor pal, decolorat aproape, pare să freamăte, supus. Cuvintele lui capătă ecou între statui și stâlpi, până când se sting, devenind de neînțeles.

Șovăie, neștiind cum să continue.

— N-ar fi trebuit să-mi pun la îndoială regina, adaugă, după un moment. Aceasta este o insultă adusă zeilor.

Nimeni nu îi răspunde.

Teren se încruntă.

— Dar trebuie să mă ajutați, continuă el. Știu că nu sunt mai bun decât zdrențele de *malfetto* de acolo, din tabere, și că ar trebui s-o ascult pe Maiestatea Sa. Dar misiunea mea este să scap această țară de toate aceste pocitanii. Regina... are prea multă dragoste în suflet. În fond, fratele ei a fost el însuși un *malfetto*. Nu știe cât de grabnic trebuie să îi distrugă. Să *ne* distrugă! spune și oftează.

Statuile păstrează însă tăcerea.

În spatele inchizitorului general se aud pașii mărunți ai ucenicilor preoților, care înlocuiesc platourile cu apă și iasomie.

Teren nu se clintește. Gândurile îi rătăcesc de la Giulietta și de la *malfetto* la dimineața aceea din arena Estenziei, când și-a înfipt sabia în pieptul prințului Enzo.

Arareori cugeta la aceia pe care îi ucisese în decursul vremii, însă Enzo... încă își amintește ce a simțit când tăișul sabiei sale a trecut prin carne și cum a sunat icnetul cumplit al prințului. Își amintește cum Enzo i s-a prăbușit la picioare și cum picăturile de sânge de un roșu strălucitor i-au mânjit cizmele.

Teren clatină din cap, căci nici el singur nu are habar de ce continuă să se gândească la moartea lui Enzo.

O amintire din copilărie îi tot revine în minte, din zilele aurite de dinainte de febră... Teren și Enzo, încă niște băieței, gonesc afară din bucătărie, să se cațăre într-un copac din afara zidurilor palatului.

Enzo e primul, fiindcă e mai înalt și mai în vârstă decât tovarășul său. Așa că prințul se întinde să-i dea o mână de ajutor lui Teren, trăgându-l în sus și arătându-i cu mâna spre ocean, râzând.

De aici se văd balirele, spune prințișorul.

Cei doi copii despăturesc bucățelele de carne pe care le-au adus de la bucătărie și le înfig în crengi. Apoi, se sprijină de trunchi și privesc cu uimire o pereche de șoimi care se reped să înhațe mâncarea.

În seara aceea, când tatăl său îl bate pe Teren, fiindcă acesta a întârziat la antrenamentul său de viitor inchizitor, Enzo se așază între Teren și inchizitorul general, care e cu mult mai înalt decât prințul.

Îngăduiți-mi să-mi disciplinez fiul, Alteța Voastră, spune tatăl lui Teren. *Un soldat nu se cuvine să învețe ce este lenea.*

Dar nu a făcut decât să-mi urmeze ordinele, messire! răspunde Enzo, ridicând bărbia. *A fost vina mea, nicidecum a lui.*

În seara aceea, tatăl său l-a cruțat pe Teren.

Amintirea se stinge.

Inchizitorul general rămâne îngenuncheat încă multă vreme, până când metalul armurii îi taie genunchii, făcându-i să sângereze, chiar dacă rănile se închid imediat. Privește spre statuile zeilor, încercând să priceapă ceva din vârtejul de emoții care-i acaparează mintea.

A fost, oare, just, se întreabă el în tăcere, *să îmi ucid prințul moștenitor?*

Un băiat și o fată, ucenicii preotului, intră în templu și depun flori proaspete la picioarele statuilor. Teren îi privește, zâmbind. Când fetița îi remarcă uniforma de inchizitor general, roșește și face iute o plecăciune.

— Îmi pare nespus de rău că vă întrerupem rugăciunea, *messere!* bâiguie ea.

Teren îi face semn că nu l-au tulburat deloc.

— Vino! o cheamă, iar ea se apropie.

Inchizitorul general ia una dintre florile din coșul copilei, o admiră și i-o pune după ureche. Este o fetiță perfectă, fără niciun defect, fără însemne, cu o claie de păr roșcat-auriu și ochi mari, nevinovați.

— Îi slujești așa cum se cuvine pe zei! îi spune Teren.

Fata îi zâmbește larg.

— Mulțumesc, *messere!*

Teren îi pune o mână pe cap cu blândețe și îi face semn să plece. O privește cum se grăbește să i se alăture băiatului.

Aceasta este lumea pe care se străduiește din răsputeri să o protejeze de monștrii precum el însuși.

Ridică din nou privirea spre statui, căci de acum e sigur că fetița și băiatul au reprezentat modul în care zeii au ales să-i transmită ce trebuie să facă.

A fost drept să fac tot ce am făcut. Trebuie să fiu drept și acum! încearcă să se încredințeze singur.

Nu îi mai rămâne decât să o convingă pe Giulietta că face asta de dragul tronului ei. Fiindcă o iubește.

Într-un târziu, Teren se ridică în picioare. Își îndreaptă pelerina și armura, apoi pornește spre intrare.

Deschide porțile. Lumina soarelui îl inundă, scăldându-i veșmintele albe și armura în aur.

În fața lui se află o mare de corturi și adăposturi dărăpănate. Privește fără niciun interes cum doi inchizitori târăsc un *malfetto* mort, biciuit, prin noroi, și cum îi aruncă apoi leșul pe o grămadă de lemne care ard.

Câțiva dintre căpitanii săi îl așteaptă deja la picioarele scărilor. Cu toții își îndreaptă spinările când îl zăresc.

— Înjumătățiți rațiile pentru *malfetto!* le cere Teren, potrivindu-și mănușile. Irisurile îi sclipesc în lumină. Doresc să întețesc procesul de purificare. Nu care cumva să o informați pe regină!

Prezentul Document de Asigurare, executat în 11 toberie 1315, confirmă că *messere* Marzio al Daliei poate avea legături comerciale supravegheate cu Eminența Sa Regele Nopții din Merroutas, înțelegându-se că, dacă nu îi va furniza Eminenței Sale optzeci de procente din valoarea dobândită, acest lucru va avea drept urmare arestarea și executarea sa.

Document de Asigurare dintre messere *Marzio al Daliei și Regele Nopții din Merroutas*

Adelina Amouteru

La fel ca tot ceea ce are legătură cu Magiano, s-ar putea ca și mica lui provocare să fie, de fapt, doar o înșelăciune.

— A spus că va acționa mâine-dimineață, îmi spune Violetta în acea seară, când stăm amândouă pe podeaua unei camere dintr-o tavernă mititică de la periferia orașului Merroutas.

Ne antrenăm, încercând să dobândim controlul asupra puterilor noastre, așa cum facem în fiecare noapte.

— Va acționa cu mult mai curând! o asigur, în timp ce țes o panglică subțire de întuneric pe podea, pe care o las să danseze, pentru a forma un model. Șarlatanii nu spun niciodată adevărul.

— Și-atunci, ce ne facem? N-avem prea mult timp la dispoziție, dacă vrem să i-o luăm înainte.

Clatin din cap și îmi îndrept toată atenția asupra preschimbării panglicii din care plămădesc o zână în miniatură care dănțuiește. Mă străduiesc să modelez cât de multe detalii pot pe chipul ei.

— Amintește-ți, îi spun, că scopul nostru nu este să furăm bijuteria cu diamante înainte să pună Magiano mâna pe ea. Adevăratul nostru țel este să-l convingem că suntem demne a fi urmate.

Violetta privește cum modific fantasma zânișoarei dansatoare, încovoindu-i spatele și înlocuindu-i părul preafrumos cu niște țepi hidoși. O preschimb într-un monstru imens.

— Te gândești la ceea ce ne-a spus, nu-i așa? mă întreabă, după o clipă. La faptul că acest Rege al Nopții are zece mii de mercenari și o întreagă oștire care l-ar urma oriunde. Ți-ar plăcea și ție să ai genul acesta de sprijin la dispoziție.

— De unde știi?

Violetta îmi zâmbește, cu sfiiciune, înainte să-și sprijine bărbia în palme și să-mi admire fantasma.

— Te cunosc de o viață, *mi Adelinetta*[1]. Și cred că Magiano ți-a vorbit despre acei mercenari cu un motiv întemeiat.

— Și care-ar fi acela? o întreb.

— Poate că vrea să-i câștigi de partea ta.

Se lasă o tăcere confortabilă, în timp ce mă joc cu iluzia pe care am țesut-o. Monstrul se schimbă, ușor, într-o căprioară aurie, subțire, animalul preferat al Violettei. Zâmbetul surorii mele devine și mai larg, când o vede, ceea ce mă încurajează să o fac și mai frumoasă, de dragul ei.

— Magiano este trufaș, îi spun eu. Dacă vrem să-l câștigăm de partea noastră, nu putem să furăm doar un ac cu diamante. O privesc din nou: Trebuie să-l surprindem, să-l impresionăm cu ceea ce putem face.

Violetta își întoarce privirea și ridică o sprânceană, ca și cum m-ar întreba, mirată, ce-am vrut să spun.

---

[1] „Adelinetta mea!" (it.) (n. red.).

— Cum vrei să facem asta? mă întreabă. L-ai auzit doar pe Magiano și ai văzut tu însăți toți soldații care patrulau în timpul serbărilor din miezul verii, ale Prăznuirii Creației. Sunt cu toții intimidați de acest Rege al Nopții. Care pare să conducă numai și numai prin intermediul fricii.

Nici nu termină ea bine de spus acestea, că am și preschimbat spatele auriu al căprioarei, înnegrindu-l, și i-am făcut ochii să îi sclipească, stacojii. Violetta se dă înapoi, îngrozită.

— Dar și eu fac întocmai ca el, îi răspund.

Surioara mea își dă seama ce vreau să fac. Râde ușor, dar simt că admirația îi e amestecată cu stinghereală și neliniște, apoi clatină din cap.

— Tu ai fost întotdeauna mai bună decât mine la jucat tot soiul de jocuri, spune. Doar nu te-am putut învinge niciodată.

Nu sunt chiar atât de bună! mă gândesc, chiar dacă vorbele ei o fac să-mi fie încă și mai dragă. *Doar m-am străduit din răsputeri să fac în așa fel încât să-i întorc jocul lui Teren împotriva lui și-am sfârșit prin a pierde totul.*

— Adelina, îmi șoptește, iar, de data asta, e foarte serioasă. Eu nu vreau să ucid pe nimeni.

— Nu vei fi nevoită să faci una ca asta, îi spun, luând-o de mână. Vom arăta doar ce putem face. Mercenarii pot fi convinși să se întoarcă împotriva angajatorului lor. Dacă putem demonstra că suntem cu mult mai puternice decât Regele Nopții, dacă-l putem face *să se teamă* el de noi și dacă ne putem asigura că oamenii lui vor vedea asta… ei bine, atunci unii dintre ei s-ar putea lepăda de jurământul lor de credință și ne-ar putea urma pe noi.

Violetta se uită la mine, căutându-mi privirea. În ochii ei se citește vinovăția, pentru felul în care m-a lăsat cândva să mă descurc de una singură.

— Prea bine, încuviințează.

Este felul ei de a-mi transmite că nu mă va mai trăda niciodată. O strâng de mână, apoi mă las pe spate.

— Haide! îi cer. Ia-mi puterile!

Se întinde și trage de firele energiei mele. Iluzia plăsmuită de mine începe să se vălurească, să tremure cu frenezie. Când Violetta își folosește puterea, simt ca și cum o mână nevăzută mi s-ar vârî pe gât și mi-ar trage forța afară din trup. Ține de ea strâns, așa că fantasma mea se topește, dispare. Încerc să-mi folosesc puterea, dar îmi e cu neputință de acum. Un sentiment de panică tot crește înăuntrul meu, ca fierea: teama năprasnică și familiară că nu voi mai izbuti niciodată să mă apăr singură și că de acum voi fi expusă în fața tuturor.

Nu te lăsa cuprinsă de panică! îmi poruncesc.

Îmi amintesc de promisiunea noastră și mă străduiesc să mă liniștesc, să mă calmez.

— Ține-le! îi murmur Violettei, printre dinții încleștați.

Trebuie s-o las să facă asta! Trebuie să-și exerseze rezistența, forța.

Clipitele se târăsc, în timp ce eu continui să mă căznesc să-mi înăbuș panica, încercând să mă obișnuiesc cu senzația. Există, negreșit, și o oarecare ușurare. În această absență a beznei, a întunericului dinăuntru. În lipsa șoaptelor malițioase în noapte. Dar, fără ele, mă simt și nespus de neajutorată, și mă prăbușesc, în spirală, spre acea versiune a mea care tremura de spaima de tata. Iar și iar, încerc să-mi ating energia. Iar și iar, simt doar aer, pustietate, acolo unde fusese cândva un lac învolburat de întuneric. Mai multe minute trec astfel.

Când am senzația că nu mai pot suporta, în cele din urmă, exclam, pe un ton gâtuit, sufocându-mă aproape:

— Dă-mi-o înapoi!

Violetta expiră.

Puterea se revarsă înapoi asupra mea, iar eu mă ghemuiesc, ușurată, în timp ce energia curge din nou prin mine, umplându-mi fiecare nișă și crevasă a trupului, a pieptului, cu patima, cu maladia, cu beteșugul ei.

Amândouă suntem extenuate. Îi zâmbesc Violettei.

— Cât a durat? întreabă sora mea, după ce reușește să-și recapete suflul.

Pare palidă și fragilă, așa cum e întotdeauna după ce-și folosește talentul, iar obrajii îi sunt nefiresc de roșii.

— Mai mult decât ieri, îi răspund. A fost bine.

Ca să fiu sinceră, aș vrea să învețe mai repede, să îl putem înfrunta din nou pe Teren Santoro cât mai curând. Dar trebuie să am grijă când mă antrenez cu ea, să nu i se facă rău.

Așa că o luăm încet-încet, cu blândețe, și o încurajez încontinuu. Poate că procedez așa și pentru că îmi e teamă de ea, fiindcă puterea ei este una pe care nu o pot înfrânge. În fond, ea este, în parte, răspunzătoare pentru toate abuzurile cărora le-am fost victimă în copilărie, pentru că m-a tras înapoi fără ca măcar să-mi spună că făcea asta.

Dacă nu ar fi sora mea, dacă nu aș iubi-o, dacă ar avea o inimă mai dură…

— Așadar, ce-o să facem? mă întreabă Violetta.

Mă întorc în direcția curții Regelui Nopții. Îmi mijesc singurul meu ochi în lumina soarelui care apune. Șoaptele din mintea mea se deșteaptă, când simt ce gândesc, ce intenționez să fac, și apoi încep să tresară și să ciripească, încântate, împingând și trăgând de gândurile mele, până când se îngrămădesc în fiecare cotlon întunecat. De data asta, le dau ascultare.

Este șansa mea de a le trimite un semn tuturor inchizitorilor din lumea asta că o să vin după ei, că nu m-au zdrobit.

— Îl vom face pe Regele Nopții să se târască la picioarele noastre, spun.

Este o seară fierbinte și umedă, iar orașul parcă ar sclipi în lumina soarelui care apune. Eu și Violetta ne croim drum pe străzile pline de fum, până când ajungem pe un deal de pe care se vede o grădină luxuriantă, chiar în centrul orașului. Aici, steaguri albastre cu argintiu, pe care se zăresc blazoanele cu luna și coroana, atârnă de la fiecare balcon. Aceea este locuința principală a Regelui Nopții.

Îmi dau seama de ce Magiano a ales o noapte ca aceasta pentru a-i fura acul cu diamante. Fiindcă e atât de cald, toată lumea mănâncă și stă pe afară, și probabil că un hoț poate să se descurce mai bine dacă are parte de curți și alte locuri pline de lume. Într-adevăr, grădina de pe moșia Regelui Nopții este plină de servitori, care pregătesc cu toții masa de seară.

Eu și Violetta ne ascundem în umbre, sub un șir de copaci. Ne uităm la străjerii postați de-a lungul zidurilor. Mai departe, în josul dealului, soldații patrulează în jurul intrării principale.

— N-avem cum să trecem peste ziduri, șoptesc. Nu fără să atragem atenția.

Dac-ar fi fost Calcă-Vânt cu noi, ne-ar fi ridicat fără pic de efort peste ziduri... dar acum, că nu ne mai numărăm printre Pumnale, nu mă pot bizui decât pe propriile puteri.

— Uite, spune încet Violetta, atingându-mi brațul și arătându-mi intrarea principală.

Acolo, câteva tinere dansatoare așteaptă la porți să fie lăsate înăuntru. Râd și vorbesc cu străjerii.

— Hai să găsim o cale diferită! mormăi eu.

Într-adevăr, nu-mi place deloc ce văd. Cumva, părul lor răsucit în împletituri complicate și mătăsurile colorate cu care sunt înveșmântate îmi amintesc prea mult de Curtea Fortunata – de consorții și de consoartele senzuale pe care le-am cunoscut cândva, care-și puteau hipnotiza publicul cu o simplă fluturare galeșă a genelor.

— Vrei să-ți irosești toată energia ținându-ne invizibile ore întregi? mă-ntreabă Violetta. Ar fi cea mai simplă cale de a intra. Ai spus că Raffaele te-a pregătit în timp ce erai la…

— Știu, o întrerup, poate mai dur decât intenționam.

Apoi, clatin din cap și îmi îmblânzesc vocea. De fapt, are dreptate. Dacă vrem să intrăm, ar trebui s-o facem ca dansatoare și să ne purtăm frumos cu străjerii.

— Dar să știi că eu nu am putut niciodată să farmec clienții așa ca Raffaele, îi mărturisesc. Eram doar o novice care nu trebuia să vorbească niciodată.

— Nu e atât de dificil, sincer! mă încurajează.

Mă uit urât la ea.

— Poate nu pentru o *malfetto* fără însemne, așa ca tine, o reped.

Violetta ridică bărbia și îmi aruncă o privire de tachinare. E aceeași privire pe care i-o arunca tatei ori de câte ori dorea ceva.

— Ești puternică, *mi Adelinetta*, spune ea, dar ai charisma unei budinci de cartofi arse.

— Da' mie-mi *place* budinca de cartofi arsă. Are gust de fum.

Violetta își dă ochii peste cap.

— Ce vreau să spun e că nu contează ce-ți place ție, ci ce le place *altora*. Tot ce trebuie *tu* să faci este să asculți și să descoperi ce o face fericită pe cealaltă persoană, iar apoi să hrănești acele emoții.

Oftez. Violetta nu e în stare să mintă în legătură cu lucrurile importante, însă știe cum să farmece pe oricine. Privirea mea se oprește din nou asupra dansatoarelor de la porți și, cu un sentiment neplăcut, îmi imaginez că suntem acolo, lângă ele. Prea multe amintiri de la Curtea Fortunata. *Eu nu lucrez decât cu aceia care merită*, spusese Magiano. Dacă nu vom izbuti să supraviețuim în seara asta, atunci noi nu vom merita.

Poate că, de fapt, obținerea loialității lui Magiano *nu* merită să trecem prin toate aceste încercări... Cu siguranță, există multe alte Tinere Elite, mai puțin importante, care ni s-ar putea alătura fără să ne oblige să ne riscăm viețile cu acest Rege al Nopții. Magiano o fi el cel mai faimos dintre toți, nimic de zis, însă ne silește să intrăm într-o adevărată groapă cu șerpi pentru a-l câștiga de partea noastră.

Apoi îmi aduc aminte de ochii decolorați, nebunești ai lui Teren Santoro. Mă gândesc iar la masacrul din arenă, la moartea lui Enzo și la tachinările inchizitorului general. Cu puterea lui care-i permite să se schimbe și să se adapteze cu atâta versatilitate, Magiano poate fi singurul în stare să-l înfrunte pe Teren. Dacă mă voi întoarce în Kenettra, nu-mi pot permite să aduc cu mine doar câteva lepădături de Elite fără cine știe ce puteri. Trebuie să le am de partea mea pe *cele mai bune dintre cele mai bune*. Ceea ce încercăm să facem e mai presus de Magiano. Pentru că are de-a face cu a-i lua puterea Regelui Nopții și a ne aduna *propriile* puteri.

Trebuie să ai curaj! îmi spun șoaptele.

Încep să țes o iluzie mititică deasupra părții cicatrizate, ciuntite, a feței mele.

— Bine, mormăi. Te voi urma.

La intrare sunt șase străjeri, când ajungem. Îmi dau seama imediat că majoritatea sunt soldați încercați, prea experimentați pentru a fi tentați de fețele frumoase ale dansatoarelor. Inspir adânc și îmi aranjez turbanul de mătase. Violetta face la fel. Când ne apropiem, oștenii inspectează fiecare dansatoare. Unul dintre ei o trage de păr pe una dintre fete. Aceasta icnește.

— Fără *malfetto*! îi spune, cu o mână pe plăselele sabiei. Așa sună poruncile Regelui Nopții.

Ochii îi cad asupra Violettei. Sora mea nu imploră, la fel ca altele, ci îl privește pe soldat cu sfiiciune, cu o expresie inocentă, și se apropie de el, cu șovăială.

Străjerul se oprește să o privească.

— Ah, o fată nouă! spune el, iar privirea îi trece asupra mea, înainte să revină asupra surorii mele. Arată bine! exclamă și își privește camaradul, căutând, parcă, aprobarea acestuia. Oricum era prea mult păr auriu în jurul Regelui Nopții, în seara asta. De asta ce zici?

Celălalt o studiază admirativ pe Violetta. Sora mea înghite cu greu, dar le zâmbește cu modestie. Am văzut-o câștigând inimile multor pețitori cu expresia asta.

În sfârșit, primul soldat încuviințează.

— Treci înăuntru! strigă, făcându-i semn Violettei.

— Aceasta e sora mea, spune Violetta, arătând spre mine. Putem merge împreună, vă rog?

Soldatul își strămută toată atenția asupra mea. Văd scânteia dorinței aprinzându-i-se în ochi, când îmi recunoaște frumusețea, o versiune mai aspră, mai sinistră a Violettei. Fac un pas în față, menținându-mi vocea fermă și umerii cât mai drepți.

— Nu puteți s-o luați pe sora mea și să mă lăsați aici, spun.

Îmi amintesc felul în care Raffaele își înclina capul, și fac întocmai acum, oferindu-le, la rândul meu, un zâmbet. Numai

că al meu este diferit de al Violettei – mai întunecat, mai puțin inocent, promițând alte lucruri.

— Noi știm să... amuzăm cel mai bine împreună, adaug, strecurându-mi brațul pe sub acela al Violettei. Credeți-mă: Regele Nopții nu va fi dezamăgit.

Ceilalți soldați râd, în timp ce primul mă privește, gânditor.

— Sunteți o pereche interesantă, voi două, mormăie el. Prea bine! Nu mă îndoiesc că Regele Nopții se va distra de minune.

Răsuflu încetișor și ne alăturăm dansatoarelor care au fost deja acceptate. Când străjerii deschid porțile și ne îngăduie să trecem, bag de seamă că ochii soldatului sunt ațintiți asupra noastră și că invidia sa față de Regele Nopții îi este întipărită pe chip. Îmi plec capul și încerc să-mi ascund gândurile.

Înăuntru, grădina este luminată de felinare. Licuricii dansează în întuneric, sclipind în sunetele râsetelor scăzute și în zgomotul înfundat al mișcărilor. Când ne apropiem de centru, soldații care ne-au supravegheat mergând în spatele nostru se opresc, rămân în urmă. În sfârșit, primul, acela cu care am vorbit, se răzgândește și se întoarce spre noi.

— Cunoașteți regulile, nu? spune el. Apoi, își amintește de mine și de Violetta, care suntem nou-venite și adaugă: Mergeți unde sunteți invitate, nicăieri altundeva! Rămâneți în curte! Nu vă atingeți de vin sau de mâncare, dacă nu vi le oferă un musafir. Nu voi ezita să escortez afară pe oricine va provoca o scenă.

Și, după ce ne spune toate acestea, ne face un semn care arată că avem permisiunea lui să intrăm în grădină.

— Cum crezi că va pătrunde Magiano aici? îmi șoptește Violetta.

— Sunt convinsă că este deja aici, murmur.

Câțiva oaspeți trec pe lângă noi, iar privirile li se opresc asupra noastră. Violetta le zâmbește dulce, iar expresiile li se relaxează. O privesc cu atenție, încercând să îi urmez exemplul.

Și dă roade! Atragem cantitatea corectă de atenție pentru o pereche de dansatoare angajate. Bărbații se apropie cam mult de noi, astfel că mătasea mânecilor lor ne atinge brațele dezgolite. Atragem și atenția celorlalți soldați ai Regelui Nopții, care sunt împrăștiați peste tot, iar unul dintre ei se oprește îndeajuns, încât să-mi atingă umărul. Mă încordez când îi simt atingerea.

— Au dat drumul înăuntru unor dansatoare splendide-n seara asta, murmură el, salutându-ne pe mine și pe Violetta.

Surioara mea se înroșește nespus de frumos, iar oșteanul îi zâmbește larg, înainte să își reia patrularea. Sunt prea surprinsă pentru a-i surâde, la rândul meu. Ultima dată când m-a atins un soldat, a făcut-o doar ca să-mi brăzdeze pieptul cu sabia lui și să-mi lase o cicatrice cât toate zilele.

Văzându-mi expresia, Violetta își strecoară brațul pe sub al meu și se apleacă mai aproape de urechea mea.

— Trebuie să te relaxezi, *mi Adelinetta!* îmi șoptește. Mai ales în preajma soldaților.

Are dreptate, firește. Îmi amintesc că nimeni nu poate vedea partea reală și cicatrizată, ciuntită, a feței mele. Tot ce văd ei este iluzia frumuseții.

Mulțimea își îngroașă rândurile, pe măsură ce seara înaintează. Treptat, mă relaxez, în timp ce îl căutăm pe Regele Nopții. Violetta arată spre o pereche de nobili chipeși, iar, când ei ne remarcă, chicotește și privește în altă parte. Râd împreună cu ea, lăsând-o să ne călăuzească, în timp ce întrebările mi se tot adună în minte. Sunt oare pe-aici și mercenarii secreți ai Regelui Nopții?

Străbatem toată grădina, înainte să dăm peste cei din suita Regelui Nopții.

Un cerc de nobili îmbrăcați în mătăsuri vorbesc și râd într-un colț liniștit al grădinii, unde pe iarbă sunt întinse pernuțe

colorate, în timp ce un foc vesel arde într-o groapă făcută în centru. Un porc întreg se învârte deasupra flăcărilor. Platouri mari cu orez condimentat, curmale și pepene umplut îl înconjoară.

Câteva dansatoare s-au aciuat pe aici, încântându-și publicul cu bătăi în tobe și mătăsuri care se tot rotesc. Altele stau și râd cu clienții lor.

Îmi dau seama imediat care dintre ei este Regele Nopții.

Fiindcă este cel mai împopoțonat din cerc! Are degetele pline de inele groase, de aur, și ochii întunecați machiați cu pudră neagră. O coroană subțire îi stă pe cap. Un nobil aflat în dreapta lui îi șoptește ceva la ureche. La stânga lui îi stă unul dintre soldați, sorbind ultimele picături dintr-o cupă cu vin. Alți oșteni stau de pază în apropiere, cu mâinile înmănușate sprijinite pe plăselele săbiilor. Privirea mea se oprește asupra gulerului tunicii de mătase a ocârmuitorului.

Un preafrumos ac incrustat cu diamante este înfipt acolo. Nu e de mirare că Magiano își dorește acel lucru monstruos, căci izbutesc să-i remarc strălucirea din cealaltă parte a curții. Privesc în jur. Magiano nu a acționat încă.

Eu și Violetta ne apropiem de cerc. Când câțiva nobili privesc spre noi, îmi îndrept spatele și le ofer cel mai fermecător surâs de care sunt în stare. Spre mulțumirea mea, ochii li se măresc ca și cum ar fi încântați și îmi zâmbesc, la rândul lor, drept răspuns.

Regele Nopții râde în timp ce ne apropiem. Apoi, face semn spre un spațiu mic, presărat cu perne, de lângă el.

— Aceasta-i, negreșit, o noapte cu cele mai frumoase dansatoare din Merroutas, spune el, când ne așezăm, cu picioarele sub noi. Prăznuirea Creației din miezul verii e darnică tare cu noi.

Ochii lui, fardați cu negru, se opresc asupra Violettei și apoi asupra mea. Aceasta e mereu ordinea în care suntem cercetate!

— Cum vă numiți, preafrumoasele mele?

Violetta îi oferă un zâmbet timid, iar eu îmi permit să roșesc. Dac-ar ști că suntem amândouă *malfetto*!

— Nici picior de *malfetto* nu-ți întinează proprietatea! spune bărbatul de lângă Regele Nopții. Devine tot mai greu, *messere*! Ați auzit veștile sosite din Kenettra?

Regele Nopții îi zâmbește.

— Ce face noul cap încoronat acolo?

— Inchizitorul general din Kenettra a emis un decret, *messere*, îi răspunde, respectuos, bărbatul. Toți *malfetto* au fost deja scoși din capitală și duși în adăposturi aflate în afara zidurilor.

— Și ce se va întâmpla cu ei?

Regele Nopții nu a încetat să ne tot admire, în timp ce vorbea. Se apleacă spre noi și ne oferă un platou plin de curmale.

— Moartea, sunt sigur! exclamă nobilul. În ultima vreme am tot întors din drum nave ticsite cu fugari *malfetto*.

— Inchizitorul general..., se gândește cu voce tare Regele Nopții. Ocârmuitoarea Kenettrei chiar pare să-i acorde multă putere, nu?

Bărbatul încuviințează. Ochii îi sclipesc din cauza vinului băut.

— Ei bine, se cuvine să aflați, *messire*, că e mereu în patul ei. S-a îndrăgostit de ea de când era doar un băietan.

Regele Nopții râde, în timp ce noi zâmbim.

— Păi, spune el, felicitări pentru cucerirea sa... regală!

Așadar, lui Teren îi pasă totuși de cineva – el nu este doar soldatul credincios al Giuliettei, e și îndrăgostit de ea. O fi, oare, cu putință? Îmi silesc chipul să înghețe într-un zâmbet

și pun bine informația, întrebându-mă cum o voi putea folosi mai încolo.

Nobilul care vorbea cu Regele Nopții se întoarce spre mine. Îmi ia o clipă să-l recunosc. Nu știu cum de nu l-am văzut mai devreme!

Este Magiano și mă privește cu un zâmbet leneș. În seara asta, ochii lui nu arată ca ai unei pisici, căci pupilele îi sunt rotunde și negre, iar vârtejul de codițe împletite îi este legat frumos, într-un coc în creștet. Poartă mătăsuri scumpe. Nu am idee cum și-a vrăjit drumul spre Regele Nopții, dar nu zăresc niciun semn al părții sale feroce, sălbatice.

Este la fel de charismatic ca orice aristocrat avut, iar înfățișarea sa este atât de diferită, încât nici nu mi-am dat seama că e aceeași persoană.

Aproape că îi pot citi gândurile.

Ah! Iată-te, în sfârșit, amore mio*!* pare să-mi transmită.

— Această dansatoare este nouă în oraș, prietene, îi spune Magiano Regelui Nopții, înconjurându-i cu brațul umerii, plin de bunăvoință și bună dispoziție. Am mai văzut-o! E tare priceputǎ… se spune c-ar fi fost pregătită la o curte dintr-acelea…

Îmi ascund furia și continui să roșesc. Mă tachinează, aruncându-mi mici obstacole în cale. Prea bine! Îi zâmbesc, la rândul meu, întrebându-mă cum aș putea să-l ademenesc pe Regele Nopții pentru a-l scoate din cercul apropiaților lui.

— Așa să fie, oare? întreabă Regele Nopții, bătând, încântat, din palme. Poate că ne-ai putea arăta și nouă ce știi? mă întreabă.

Îi arunc, iute, o privire Violettei și mă ridic în picioare. Mai privesc o dată la acul sclipitor de la gulerul ocârmuitorului. Apoi, stau în fața focului și încep să mă răsucesc în ritmul rapid al tobelor.

Mă folosesc de tot ce am învățat la Curtea Fortunata. Spre surprinderea mea, trupul meu încă își amintește tot, așa că mă las purtată de un dans popular din Kenettra și mă rotesc, cu mișcări elegante, în jurul gropii cu jăratic din centru. Toți ceilalți nobili se opresc să mă privească.

În minte îmi răsare, nechemată, o amintire cu Raffaele, de pe vremea când mă învăța cum să merg ca o consoartă, cum să flirtez și cum să dansez. Mă distrage și, dintr-odată, parcă el ar fi, aievea, acolo, cu mine: iluzia mâinii lui, apăsându-mi talia ușor, mătasea părului său căzându-i pe umeri ca un râu de safire întunecate. Îi aud parcă și râsetul, când mă ghidează într-un cerc.

Răbdare, mi Adelinetta*!* spune vocea lui atât de dulce.

Îl zăresc pe Enzo intrând, în timp ce Raffaele mă pregătește pentru o noapte petrecută la curtea plăcerilor, și îmi amintesc ochii adânci, stacojii, ai tânărului prinț, și felul în care mi-a admirat masca sclipitoare.

Violetta trage de energia mea, în semn de avertizare.

O privesc cu recunoștință și îmi ascund emoțiile.

Fantasma lui Raffaele se clatină și dispare. Nimeni altcineva nu pare să fi remarcat ce plăsmuisem – poate că, de fapt, nici nu am creat nimic.

Trag adânc aer în piept. Raffaele nu e aici! Nu va fi niciodată aici, așa că este absurd să-mi doresc asta!

Alung gândul la Pumnale din mintea mea și îmi încordez toată atenția asupra nobililor. Violetta se apropie de Regele Nopții, murmură ceva în urechea lui și râde. Încearcă să mă ajute să îi abat atenția.

Magiano se lasă pe spate și mă privește cum dansez. Expresia așternută pe chipul lui e nespus de interesantă! Dacă n-aș ști mai bine, aș crede chiar că îi place felul în care mă mișc.

— Cu adevărat instruită la o curte a plăcerilor, murmură el, și, de data asta, vorbește prea încet să poată fi auzit de Regele Nopții.

Nu are habar că Violetta îi sustrage ușor puterea, făcându-l vulnerabil la iluziile țesute de mine.

Mă mișc în jurul cercului. Țes încet un fals ac bătut cu diamante la gulerul Regelui Nopții. Apoi, îl ascund pe cel real, făcându-l invizibil. Când fac prima tură în jurul gropii centrale, Magiano îi șoptește ceva Regelui Nopții. Apoi îl văd cum aplaudă. Zâmbesc. Magiano i-a furat bijuteria falsă!

Regele Nopții se uită lung la mine. Mă gândesc la felul în care Raffaele le-ar răspunde clienților captivați de farmecele lui. Îmi plec, galeș, genele și îmi înclin capul, cu sfiiciune.

Regele Nopții aplaudă.

— Magnific! exclamă el, când mă așez iar. Unde locuiești în oraș, preafrumoasa mea? Tare-aș vrea să te revăd.

Vocea lui îmi face pielea de găină, de scârbă, dar mă căznesc să râd.

— Suntem foarte noi, *signore*, îi răspund, schimbând subiectul. Și știm foarte puține despre Maiestatea Voastră.

Vorbele mele par să-l amuze. Se întinde să-mi prindă mâna într-a lui și mă trage spre el.

— Și ce-ai pofti să afli? murmură el. Sunt unul dintre cei mai bogați oameni din lume. Nu-i așa, prietene? întreabă și se oprește să-l privească pe Magiano.

Pungașul rămâne însă cu privirea pironită asupra mea, în timp ce un zâmbet viclean îi înfloreşte pe buze.

— Regele Nopții nu este un nobil oarecare, *amore mio*! mă informează, plin de bunăvoință. Vorbele lui au un iz de provocare: Alteța Sa șade pe-un morman de bogăție și putere pentru care oricine ar fi în stare să facă moarte de om!

Regele Nopții rânjește când aude complimentul lui Magiano.

— Kenettrei îi place să facă negoț cu noi. Ne bucurăm de prăzile de acolo mai mult decât oricine. Ai habar cum am câștigat acest soi de încredere în puterea mea? Mă înconjoară cu brațul și le face semn oștenilor cu blazoane pe mâneci: Îți voi spune pe dată cum. Cei mai periculoși, cei mai ucigători mercenari ai lumii îl vor alege întotdeauna pe cel mai puternic, iar ei m-au ales *pe mine*. Mișună prin tot orașul meu. Prin urmare, dacă vrei să mă vezi vreodată, draga mea, șoptește-mi numele în urechea oricăruia dintre oștenii care patrulează pe străzi. Vestea va ajunge pe dată la urechile mele, iar eu voi trimite negreșit după tine.

De ce devin bărbații puternici atât de vulnerabili în preajma unui chip frumos? Încetișor, pe nesimțite, prind să țes o iluzie de jur-împrejurul întregului cerc. Este una delicată, o fantasmă plăsmuită din lumina încețoșată a felinarelor și din urale dezmățate, iluzia unor oameni cherchelițide alcool. Regele Nopții se freacă la ochi, înainte să-mi zâmbească.

— Ah, preafrumoasa mea! spune el. Se pare c-am băut cam prea multișor în astă seară!

Cei mai periculoși, cei mai ucigători mercenari ai lumii te-or fi ales pe tine, dar asta numai și numai fiindcă încă nu m-au întâlnit pe mine, spun șoaptele din mintea mea.

Mă aplec să îl sărut pe obraz pe ocârmuitor. Când fac asta, îi ating gulerul și desprind acul bătut cu diamante – pe cel adevărat – pe care îl pun apoi în buzunarul bine ascuns în mătăsurile mele.

— Poate c-aveți nevoie de odihnă, *signore*! îi răspund, ridicându-mă.

Mâna lui țâșnește, fără niciun avertisment, și mă prinde de încheietură.

Înlemnesc – la fel ca toți ceilalți din jurul lui. Chiar și Magiano se oprește, surprins de viteza bărbatului.

Regele Nopții se luptă cu aburii beției și își preschimbă zâmbetul, pentru a-l face să-i transmită toată duritatea.

— Nu pleci nicăieri până nu-ți dau eu voie! se răstește la mine. Trag nădejde că oștenii mei ți-au spus care-s regulile ce domnesc la curtea mea!

Toți cei aflați în jurul focului își aruncă unii altora priviri pline de neliniște. Întâlnesc căutătura Violettei. Îmi remarcă gestul, se apleacă spre el și îi șoptește ceva în ureche. Regele Nopții o ascultă, încruntându-se – apoi izbucnește în râs.

Văd cum umerii tuturor celor din jur se relaxează și cum ceilalți nobili prezenți i se alătură și hohotesc. Regele Nopții își înmoaie strânsoarea din jurul încheieturii mele, apoi se ridică în picioare.

— Așadar, spune el, trecându-și brațul în jurul taliei mele și trăgând-o pe Violetta lângă el. O pereche de surori aventuroase. De unde spuneați că veniți?

Și preaputernicul mă urmează când îl călăuzesc pe el și pe surioara mea afară din cerc, în curte.

În spatele nostru, câțiva dintre oștenii săi ne privesc, apoi ne urmează. Privirea lui Magiano rămâne pironită asupra noastră și, pentru o clipă, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Pare mirat și curios.

Mă uit pe furiș de jur-împrejurul curții, întrebându-mă unde ar putea fi mercenarii Regelui Nopții. Dacă sunt chiar atât de periculoși precum pretinde lumea, atunci sunt sigură că ne urmăresc cu mare atenție. Când arunc, nonșalantă, o ultimă privire peste umăr, văd că Magiano a dispărut din cerc.

Mențin iluzia cețoasă, care seamănă cu starea dată de vin, în jurul Regelui Nopții, cât timp străbatem curtea și intrăm

printr-un portic deschis. Aici, înăuntru, umbrele arcadelor ne acoperă și suntem înghițiți de întuneric. Soldații care-l urmează pe Regele Nopții păstrează o distanță între noi, acordându-i intimitate, dar ținându-ne totuși sub observație.

Regele Nopții mă trage mai aproape și mă lipește de unul dintre stâlpii porticului. În același timp, îmi ating energia și trag firele aproape. Încep să țes.

Unul după altul, felinarele înșirate de-a lungul porticului se sting. Soldații tresar, uimiți. Privesc felinarele stinse, nepricepând ce se întâmplă. Apoi, unul dintre ei ne privește și strigă când arunc o pătură de invizibilitate deasupra mea și a Violettei. Ne îndepărtăm de Regele Nopții, scăpându-i din gheare.

Ocârmuitorului Merroutasului deschide ochii, observă că am dispărut și se clatină în spate.

Îi aduc mulțumiri pe mutește nopții pentru că ascunde imperfecțiunile invizibilității țesute de mine. Continui.

— Străjeri! urlă Regele Nopții, făcându-le semn oamenilor săi.

Aceștia se grăbesc să ajungă lângă el.

Spre surprinderea mea, câteva siluete se materializează din umbrele porticului. Bărbații aceștia sunt îmbrăcați diferit de gărzile obișnuite – arată ca niște nobili oarecare, doar că fiecare are câte un pumnal în mână.

Aceștia trebuie să fie mercenarii aceia care îi aparțin lui și numai ai lui, îmi spun.

— Unde-au fugit? șuieră unul dintre nou-veniți, privind în jur, drept prin noi.

Eu și Violetta rămânem neclintite, lipite cât mai aproape de stâlpi.

— Cum de nu le-ați observat? se răstește Regele Nopții la ei, încercând să își revină din propria stânjeneală. Găsiți-le de-ndată!

Zâmbesc, pentru că mă amuză nespus soldații zăpăciți. Îmi încleștez dinții și mă întind după așa-zisul rege.

Ocârmuitorul icnește pe neașteptate. Privește în jos. Apoi, scoate un strigăt, cade și se trage câțiva pași înapoi, până când se lipește de zid.

O mulțime de răni roșii, dezgustătoare, au apărut pe picioarele lui, arzându-l prin haine, de parcă o găleată plină ochi cu otravă tocmai ar fi fost aruncată deasupra. Urlă cât îl ține gura. Iar și iar.

De jur-împrejurul lui, oștenii și mercenarii săi îl privesc oripilați. Un val de energie întunecată plutește pe deasupra tuturor, iar eu îl sorb, însetată, lăsându-le teama să mă umple și să-mi sporească puterile. Șoaptele din mintea mea izbucnesc într-o babilonie cu neputință de înțeles.

Strigătele Regelui Nopții răsună pe coridor. Alți și alți spectatori se înghesuie de acum în jurul lui.

Surprind frânturi ale chipurilor șocate ale nou-veniților: niciunuia nu-i vine să-și creadă ochilor când îl văd pe conducătorul atotputernic din Merroutas, ghemuit lângă un zid și paralizat de groază. Prea bine! Lasă-i să vadă.

Și-apoi, mă împiedic. Unul dintre soldați s-a împleticit din greșeală în spatele meu, lovindu-mă și împingându-mă. Mișcarea neașteptată mă distrage din strădania mea de a făuri iluzia invizibilității și, pentru o clipă, Violetta și cu mine suntem expuse.

O duzină de perechi de ochi se opresc asupra noastră.

De pe jos, de unde zace, Regele Nopții ne vede, iar buzele îi formează un mârâit.

— *Voi*! scuipă el, privindu-mă, mai întâi, pe mine și apoi pe sora mea.

Ridic bărbia și eliberez fantasma. Inima îmi bate cu putere, mai-mai să-mi spargă pieptul.

— Demonilor! *Malfetto* spurcate! șuieră el. Hoaților! Târfelor!

Vocea lui a devenit amenințătoare, urâtă. Ochii i se opresc asupra Violettei și citesc setea de sânge din ei. Sora mea face un pas în spate și toată atenția lui se îndreaptă de-acum asupra mea.

— O să pun să vă taie bucăți-bucățele și-o să vă ard pe rug în *piazza principale*!

Privesc în jur, spre toți ceilalți, lăsându-mi privirea să coboare asupra mercenarilor. Când am ajuns prima dată aici, am crezut că aveam să îl fac pe Regele Nopții să fie cuprins de groază în fața oamenilor și mercenarilor săi, pentru ca aceștia să-și dea seama cât de puternică eram și să aleagă să mă slujească pe mine, nu pe el. *Nici nu mi-a trecut prin gând să ucid pe cineva!*

Dar acum mă uit la ocârmuitor, îi ascult amenințările la adresa surorii mele și a mea. Simt lovitura puternică a urii în inimă. Dacă țelul meu este, cu adevărat, să îi câștig de partea mea pe mercenarii nemilostivi, să devin o amenințare reală pentru regina Giulietta și pentru Inchiziție, atunci poate că ar trebui să fac mai mult decât să-l sperii.

— Prindeți-o! strigă el către unul dintre străjeri.

Îi privesc urât pe toți. Nu sunt sigură ce văd ei, dar ceva din privirea mea îi face să ezite. Săbiile le rămân scoase din teci, în aer, fără să se clintească.

— Cum o să mă prindeți, dacă nu mă puteți vedea? îi întreb, calmă.

În cele din urmă, unul dintre oșteni se încumetă să mă atace. Dispar. Șoaptele din mintea mea devin haotice. Violetta îmi strigă să continui, însă un vălmășag de gânduri trece prin mine, cu viteza vântului care urlă. Strâng din dinți și îmi adun puterile. Mă întind, căutând bezna care sălășluiește în toți cei din jurul nostru, în furia Regelui Nopții, în frica soldaților. Las

toate aceste simțăminte, tot acest întuneric să mă hrănească, să mă întărească. Arunc o iluzie de jur-împrejurul celui mai apropiat soldat, lovindu-l așa cum ar face-o un bici.

El urlă și se împleticește, căci, dintr-odată, se simte de parcă s-ar afla pe buza unei prăpăstii.

Mă întind spre Regele Nopții și îl prind și pe el în mrejele unei fantasme.

— Ce faci? îmi strigă Violetta. Asta nu face parte din...

Ocârmuitorului Merroutasului își scoate sabia din teacă, o îndreaptă spre Violetta și atacă. Tăișul cântă șuierător prin aer, îndreptându-se spre beregata surorii mele.

Prea târziu, își dă seama că lama lui nu mai este decât o iluzie. Una pe care o fac să dispară într-un nor de fum. În același timp, apuc sabia reală, care îi e prinsă la cingătoare. Mâinile mi se mișcă de la sine, parcă, iar eu apar și dispar cât ai clipi din ochi.

Șoaptele din mintea mea țâșnesc din cuștile lor, răcnind, umplându-mă cu șuierăturile lor. Ridic arma în fața lui, chiar când se aruncă spre mine.

Greutatea lui mă împinge înapoi. Simt lama pătrunzând prin carnea moale. Lasă să-i scape un strigăt bolborosit, când propria sabie îl străpunge.

Așa-zisul rege se holbează la mine, neîncrezător, apoi scoate un țipăt gâtuit, așa cum, probabil, a scos și porcul acela înfipt în țepușă, în ultimele sale clipe. Sângele i se revarsă pe mătăsurile lui fine. Dau imediat drumul armei, iar el se împleticește în spate câțiva pași, strângând, cu ambele mâini, plăselele sabiei și încercând în zadar să o scoată. Mă privește nedumerit, de parcă nu i-ar veni să creadă că-și găsește sfârșitul de mâna unei fete. Încearcă să bâiguie ceva, dar e prea slăbit. Cade în față, țeapăn, și se izbește de pământ. Sângele i se revarsă de jur-împrejurul leșului.

Pentru o clipă, toată lumea – Violetta și cu mine, soldații, mercenarii – poate doar să privească.

Păstrează-ți furia pentru ceva mai important! îmi spusese surioara mea când mă răzbunasem pe bătăuși.

Când eram mică, voiam să cred că tata m-ar iubi dacă aș face lucrul potrivit. Am încercat, iar și iar, dar lui nu i-a păsat niciodată. Apoi, după ce a murit, Axa Inchiziției a venit să mă aresteze. Am încercat să le explic că eram nevinovată, dar m-au prins în lanțuri și m-au târât, să mă ardă pe rug.

Când m-am alăturat Societății Pumnalului, căutând Tinere Elite asemenea mie, am făcut tot ce mi-a stat în puteri să devin una dintre Pumnale, să le fac pe plac și să mă acomodez. Am încercat să mă eliberez din capcana pe care Teren Santoro mi-o întinsese, silindu-mă să-mi trădez prietenii abia descoperiți.

Am făcut greșeli. Am avut încredere prea puțin și prea mult, totodată. Dar, pe toți zeii, chiar m-am străduit! Din răsputeri! Am dat tot ce aveam.

Am făcut mereu tot ce m-am priceput și totuși, cumva, niciodată nu a fost îndeajuns. Nimănui nu i-a păsat vreodată. Mereu mi-au întors spatele cu toții.

De ce n-aș izbuti să fiu și eu așa?

De ce n-aș izbuti *eu* să fiu tatăl care se leapădă de iubirea fiicei sale?

De ce n-aș izbuti *eu* să fiu inchizitorul general care se bucură să le vadă cum ard pe rug pe victimele care-l imploră?

De ce n-aș izbuti *eu* să fiu aceea care se împrietenește cu o fată singuratică și pierdută, doar pentru ca apoi să o arunce afară?

De ce n-aș izbuti *eu* să fiu cea care lovește prima, care lovește atât de tare și cu atâta furie, încât dușmanii săi se sperie și nici nu mi îndrăznesc să se gândească vreodată să riposteze?

Ce e atât de grozav în a fi bun?

Unul dintre mercenari îmi întâlnește privirea.

— Lupul cel Alb! îngaimă el, abia-abia fiind în stare să rostească vorbele.

Mă uit în ochii lui îngroziți. Faptul că-mi recunoaște puterea și că-mi știe numele de Tânără Elită m-ar fi speriat, cândva: unii vor ști că am fost acolo, iar mulți mă vor urmări.

Dar de-acum nu îmi mai este teamă, chiar deloc. Lasă-i să afle cine a făcut asta și să răspândească știrea până-n Kenettra!

— Pot să vă ofer mai multe decât v-a oferit el vreodată! strig spre ei toți, făcând un semn spre leșul Regelui Nopții.

Deasupra noastră se aude un fluierat. Îmi ridic capul și îl zăresc pe Magiano pe zid. Se strâmbă, apoi aruncă o frânghie spre noi. Abia dacă reușesc să-mi apăr fața cu brațele, înainte ca frânghia să mă lovească.

— Ne-ajuți? strigă Violetta spre el, de unde se află, de lângă zid.

Magiano sprijină ceva de margine, apoi strânge frânghia deasupra lui.

— *Ajutor* este un cuvânt prea puternic pentru ceea ce fac! strigă el, înainte să dispară.

Unii dintre mercenari și-au revenit din transă. Își scot săbiile și ne atacă. Reacționez în singurul fel pe care-l cunosc: arunc un văl de invizibilitate asupra noastră și apuc frânghia. Violetta se prinde și ea. În clipa în care facem asta, frânghia ne ridică în aer. Când mercenarii se opresc chiar sub noi, zburăm peste zid. Violetta își regăsește prima echilibrul și mă ajută să mă aburc de partea cealaltă. Sărim, rostogolindu-ne de câteva ori înainte să ne împleticim din nou pe picioare.

Afară, mai mulți soldați se reped spre noi. Simt povara neașteptată a energiei pierdute, iar perdeaua iluzorie care ne ascundea vederii celorlalți de deasupra noastră pâlpâie și dispare apoi

cu totul, lăsându-ne expuse. O săgeată îmi şuieră pe la ureche, ciupindu-mi veşmântul. Ne grăbim spre umbrele celei mai apropiate alei, însă soldaţii ne urmăresc. Au de gând să ne taie calea, să ne împiedice să ne retragem.

Dintr-odată, o iluzie proaspătă se ridică în spatele nostru: un zid de cărămidă, care pare la fel de solid ca unul real. Soldaţii scot strigăte uimite. Violetta priveşte înapoi, speriată, şi apoi se uită în jos, la ea însăşi. Suntem invizibile de-acum! Deasupra noastră, Magiano fluieră din nou spre noi.

Mă imită, îmi dau seama. *Şi ne protejează.*

Fugim printr-un labirint de alei înguste, iar Magiano continuă să creeze iluzii rapide în spatele nostru, încetinindu-i pe soldaţi până când aceştia par să fi rămas mult în urmă. Ţâşnim prin perdele de fum şi printre saci burduşiţi cu mirodenii, ascultând chemările negustorilor, care se adună într-o singură notă prelungită, în jurul nostru. Oamenii scot strigăte uluite când siluetele noastre nevăzute se ciocnesc de ei. Fugim aşa vreme îndelungată, până când dăm un colţ şi, în sfârşit, în locul pieţelor înguste, ne aflăm pe o străduţă liniştită, unde nu se văd decât rufe puse la uscat pe sforile de deasupra noastră.

Magiano nu e de găsit pe nicăieri.

Mă sprijin de primul zid peste care dau şi mă las să alunec, ghemuindu-mă cu genunchii la bărbie. Îmi prind capul în mâini.

Violetta face la fel. Sudoarea ne acoperă frunţile, iar respiraţia noastră este iute, sacadată. Nu mă pot opri din tremurat.

Teroarea care probabil că îl cuprinde pe un muribund este una dintre cele mai puternice surse de energie pe care le pot simţi şi acum mă simt ca şi cum moartea Regelui Nopţii m-ar fi ajuns din urmă. Vreau să mă eliberez, să atac ceva, orice, însă acum mă abţin şi încerc să mă calmez.

Linişteşte-te! îmi poruncesc.

Tot ce pot face este să-mi amintesc expresia șocată a Regelui Nopții, balta de sânge care se aduna în jurul leșului său. Scena îmi joacă în minte, iar și iar. Gândurile mi se amestecă.

Mâna Violettei îmi atinge umărul. Trage, șovăind, de puterea mea, cerându-mi permisiunea de a o lua, dacă doresc. Clatin din cap. Nu, trebuie să mă obișnuiesc cu asta.

— Ai promis, îmi spune.

Ridic privirea spre ea, surprinsă. Și-a mijit ochii și simt un val de mânie ridicându-se în interiorul ei.

— Nu mi-am încălcat promisiunea, îi răspund.

Violetta își ia mâna de pe umărul meu și își încleștează maxilarul, atât de tare, încât cred că i se va rupe.

— Ai spus că nu vei mai ucide pe nimeni. Că vrei doar să-i sperii și să faci paradă de puterile tale.

— Am spus că *tu* nu vei ucide pe nimeni! mă răstesc, ștergându-mi fruntea de sudoare.

— Nu trebuia s-o faci! Vocea Violettei devine ascuțită: Acum vom fi vânate prin întregul Merroutas. Vor fereca porturile, sunt convinsă. Cum vom pleca de-aici? De ce-ai făcut asta?

— Crezi că nu ne-ar fi vânat dacă n-am fi făcut decât să-l intimidăm pe Regele Nopții și să-i furăm acul bătut cu diamante? N-ai văzut felul în care m-au privit mercenarii lui, când am terminat?

Violetta pare bolnăvicios de palidă.

— Ne vor găsi și ne vor ucide pentru asta.

— Nu toți. Unii vor fi impresionați de ce am făcut și ni se vor alătura.

— Ai fi putut face lucrurile cu totul și cu totul diferit.

Mă uit urât la ea.

— Bine. Data viitoare, îi poți ruga frumos. Nu te îngrijora. Tot nu va trebui să-ți murdărești *tu* mâinile cu sânge.

Conversația noastră se oprește dintr-odată, când o siluetă apare pe alee, cu lumina dinspre *piazza* încadrându-i spatele. Când se apropie, recunosc ochii de pisică privindu-ne din spatele unul văl. Are un coc din codițe împletite prins în creștet.

— Te-ai întors, șoptesc eu.

Magiano se apropie.

— Bine, începe el. Vălul îi camuflează vocea: *De ce ai făcut asta?*

— Fiindcă ne-a atacat cu o sabie.

— Dar..., se înecă Magiano. Te descurcai perfect! Ați fi putut fugi amândouă. Exista o altă opțiune în afară de crimă. Ar trebui să te gândești uneori la asta, fiindcă funcționează de minune.

— Te-ai asigurat c-ai luat acul cu diamante? întreb.

Înainte să ne poată oferi un zâmbet arogant, vârându-și mâna în buzunar, îi fac un semn Violettei, care scoate bijuteria adevărată dintre mătăsurile ei.

Magiano clipește. Se încruntă. Apoi, cotrobăie prin buzunar după falsul ac cu diamante, pe care credea că îl pusese bine, la păstrare. După cum mă așteptam, nu găsește nimic. Trece o clipă de tăcere.

— Noi am câștigat, spun eu, scoțând bijuteria.

Mâna îmi tremură încă, dar sper să nu bage de seamă.

— Nu mi-ai destăinuit care sunt toate puterile voastre, spune el.

O privește din nou pe Violetta și îmi imaginez că încearcă să se întindă și să-i imite puterile. Ochii i se măresc, când ea trage de energia lui, împiedicându-l să mai facă... orice.

Nu poate! îmi dau seama.

— Mi-ați luat puterile, șoptește. Ochii i se îndreaptă spre mine: Nu-i de mirare că nu ți-am putut simți iluziile în timpul dansului. M-ați păcălit!

— Doar pentru o clipă, recunoaște Violetta. Nu pot să le țin multă vreme.

Mă aștept ca Magiano să fie furios sau măcar indignat. În schimb, pupilele i se rotunjesc, și un rânjet i se ițește sub materialul vălului.

— M-ați păcălit, repetă el.

Rămân tăcută. Totul mi se păruse atât de limpede în mijlocul acțiunii. Acum, că suntem aici, iar trupul îmi e slăbit, îmi e tare greu să-mi aduc aminte tot ce s-a întâmplat.

Simt aceeași amețeală care m-a cuprins după ce au murit Dante și Enzo. Îmi închid singurul ochi și mă sprijin de zid, încercând să nu mă gândesc la sângele Regelui Nopții care se împrăștia pe pământ. Dacă nu am grijă, îi voi chema iluzia chiar aici, cu chipul care încă mai urlă și e încă îndreptat spre mine.

După o vreme, Magiano își încrucișează brațele la piept.

— Regele Nopții a condus orașul timp de decenii. Nu cred că înțelegi importanța adevărată a ceea ce ai făcut. Se oprește și ridică vălul, să ne privească mai bine: Sau poate că-nțelegi. Până dimineață, fiecare om din Merroutas îți va cunoaște numele. Se vor minuna și vor șușoti tot soiul de zvonuri despre Lupul cel Alb. Se vor teme de tine. Clatină din nou din cap, și, de data asta, este admirativ: Tocmai ți-ai câștigat *un esercito di mercenari*[1].

Inima începe să-mi bată cu putere. Nicio privire dezgustată din partea lui Magiano, pentru ce am făcut. Nicio privire plină de milă, nicio expresie îndurerată.

E cuprins de admirație! Fiindc-am ucis un om! înțeleg.

Nu știu cum să mă simt. Să mă las copleșită de oroare sau de mândrie?

Violetta îi dă acul cu diamante.

[1] „O armată de mercenari" (it.) (n. red.).

— Ia bijuteria asta! îi spune. Doar tu ți-ai dorit-o!

Magiano întoarce giuvaierul în mâini, cu o privire plină de respect.

— De ce te-ai întors să ne ajuți? îl întreb. Asta-nseamnă că…

Nu mă pot hotărî să o spun cu voce tare, fără să o aud întâi de la el.

Magiano se sprijină de zid și își scoate vălul. Ne aruncă o privire ciudată.

— Știi cât de celebru aș fi putut deveni, dacă mi-ai fi fost îndeajuns de aproape ca să-ți pot imita puterile? Știi ce aș fi putut face, dacă noi doi am fi călătorit împreună? Sau împreună cu sora ta, care are abilitatea de a lua puterile unei Tinere Elite? O privește curios, iar ea tușește sub privirea lui, simțindu-se prost: Foarte interesant! murmură el. Într-adevăr, foarte interesant!

Rămân pe loc și ascult, încă pierdută ca într-o ceață.

Mă trezesc întrebându-mă la ce reacționează el, de ce simțăminte e atras. De ambiție? De lăcomie? Cu siguranță, de ceva nespus de malefic, probabil, întocmai ca mine.

Din nou, mă trezesc întrebându-mă ce-i trece prin minte.

Dacă ai fost în stare să ucizi un rege, atunci poate că vei izbuti să te răzbuni și pe Inchiziție.

— Ai de gând să ni te alături? îl întreb fără ocolișuri.

Îmi cercetează chipul.

Apoi, îmi întinde mâna să batem palma.

Raffaele Laurent Bessette

Raffaele intră călare pe porțile Estenziei, în spatele reginei Maeve. Cu ei se află trei dintre frații ocârmuitoarei. Doi dintre aceștia, Augustine și Kester, călăresc chiar în spatele ei. Kester este o Tânără Elită, deși Raffaele nu i-a văzut încă puterile în acțiune. Al treilea frate este mezinul, prințul Tristan, a cărui energie e atât de stranie! Tigrul alb al lui Maeve pășește în fața calului acesteia.

Raffaele își ține fruntea sus și privirea înainte. O pelerină lungă, albastră, flutură în urma lui, acoperind coapsele armăsarului. În jurul încheieturilor, consortul are brățări de aur, iar la gât, un colan. Inchizitorii au deschis o cale printre oameni, pentru Maeve și însoțitorii ei. Oamenii au venit, buluc, s-o vadă pe stăpâna Beldainului. Cu toții își pleacă, respectuoși, capetele, însă, cu inchizitorii păzind calea, pare să le fie prea teamă să o întâmpine cu urale pe regina *malfetto*. Când îndrăznesc să își ridice ochii din pământ, aleg să se holbeze, uimiți, la felina enormă și albă.

Raffaele se uită fix la spatele lui Tristan. În cele două săptămâni în care s-au aflat pe mare, cel mai tânăr prinț nu a rostit nici măcar un cuvânt. Chiar și acum, ori de câte ori Maeve se

apleacă să îi murmure ceva, rămâne tăcut. Energia lui pulsează într-un model ciudat, întunecat, iar asta îi abate atenția lui Raffaele. Clatină din cap, încercând să și-l limpezească puțin.

Prințul trăiește, își amintește el. Energia lui ciudată nu reprezintă, deloc, un motiv de îngrijorare. Enzo va izbuti să trăiască din nou, și el.

Nu asta îmi doresc? se întreabă Mesagerul.

Procesiunea ajunge, în sfârșit, în *piazza principale* din Estenzia, chiar în fața palatului. Astăzi, *piazza* este împodobită de corturi albe, ale căror pânze flutură în vânt, și deasupra cărora flutură, îngemănate, steagurile Kenettrei și Beldainului. Sub cel mai mare dintre ele, regina Giulietta șade pe un tron sculptat cu modele complexe, delicate. Cortul aflat în fața ei are un al doilea tron, gol. Rezervat pentru Maeve, fără îndoială. Între ele se află o întindere lată de pavaj, păzită de două șiruri de inchizitori, pe post de străjeri între cele două regine.

Ochii lui Raffaele cad asupra inchizitorului general, aflat lângă Giulietta. Teren Santoro. Acesta îl privește, la rândul lui, iar Raffaele știe că l-a recunoscut.

Oaspeții își croiesc drum pe alee, până când ajung la corturi. Teren se apropie. Ochii lui spălăciți se îndreaptă spre Raffaele, rămânând pironiți asupra acestuia pentru o clipă.

Raffaele se silește să privească înapoi. Inchizitorul general pare surprins să îl vadă. Ar prefera, probabil, să-l ucidă pe consort, și, dacă regina Beldainului n-ar fi de față, negreșit, ar face-o.

În schimb, Teren se oprește în fața calului lui Maeve. Ridică o mână. Lângă el, tigrul alb mârâie, arătându-și colții, dar se ține la distanță.

— Maiestatea Voastră! spune el. Vă pot fi de ajutor?

Maeve îl privește cu răceală. Cosițele ei negre, înspicate cu auriu, sunt împletite astfel încât arată ca o lamă care i-ar trece

drept prin mijlocul capului, revărsându-i-se apoi pe spate. Chipul îi este, și el, vârstat cu auriu. Sare cu o mișcare ușoară și trece pe lângă Teren, îndreptându-se spre cortul Giuliettei, în timp ce Raffaele descalecă, împreună cu ceilalți.

— Maiestatea Voastră! strigă Maeve către Giulietta.

Când spune acest salut, mâna i se odihnește pe plăselele sabiei de la șold. Și nu își pleacă fruntea.

Piazza e cufundată în liniște. Apoi, Giulietta zâmbește și își desface brațele.

— Maiestatea Voastră, îi răspunde Giulietta. Bine ați venit în Kenettra! Vă rog să vă simțiți în largul dumneavoastră, rogu-vă!

Mulțimea izbucnește în urale, în sfârșit. Raffaele vede că mulți dintre ei agită steaguri kenettrane.

Zâmbetul Giuliettei rămâne, însă, rece. Raffaele îi studiază fața și și-l imaginează pe Enzo lângă ea. Se cutremură la cât de mult seamănă cu fratele său, a cărui versiune mai delicată pare. Și amândoi sunt mânați de o ambiție feroce.

Maeve își înclină capul, acceptând salutul Giuliettei, apoi se întoarce și se așază pe propriul tron. Frații ei se așază cât mai comod pe jilțurile aflate lângă tronul reginei Beldainului, iar Raffaele rămâne în picioare, în spatele ei, încrucișându-și brațele, iar brățările de aur îi zăngănesc când se izbesc una de cealaltă.

— A trecut multă vreme de când am primit în mijlocul nostru un membru al familiei regale din Beldain! strigă Giulietta.

Raffaele observă că tinerele ocârmuitoare se află la o distanță îndeajuns de mare una de cealaltă, încât să se simtă în deplină siguranță.

— O *regină* din Beldain, o corectează Maeve, cu un zâmbet răutăcios. Iar *eu* am venit să vă felicit, adaugă și pleacă fruntea.

— Mulțumesc, răspunde Giulietta. Îi face un semn din cap lui Teren, care fluieră spre oamenii lui: Vom da o petrecere imensă în onoarea voastră. Am și un cadou pentru Maiestatea Voastră.

Teren le face semn inchizitorilor săi. Raffaele îi vede ducând ceva în spațiul dintre corturile celor două regine. E un armăsar frumos, înalt și musculos, cu o piele neagră, lucioasă, și o coamă albă. Părul negru, moale, îi acoperă și partea din spate a picioarelor. Calul se zbate când inchizitorii îl conduc în față.

Teren îi aruncă lui Maeve un zâmbet strălucitor, în timp ce îi prezintă calul.

— Este un armăsar magnific, din Tărâmurile Soarelui, anunță el. Doar un exemplu de frumusețe din națiunea noastră, oferit cu generozitate Maiestății Voastre, de către regina noastră.

— Era favoritul soțului meu, adaugă Giulietta.

Raffaele ascultă cu atenție. Este o insultă camuflată: un dar la mâna a doua de la un rege mort, despre care Maeve știe, probabil, că a fost ucis din porunca Giuliettei.

Aflați de o parte și de alta a lui Maeve, Augustine și Kester schimbă priviri întunecate. Dar Maeve își ține ochii ațintiți asupra calului.

— Un bidiviu tare frumos! răspunde ea. Mulțumesc!

Apoi îi face semn lui Raffaele să pășească în față.

Nu-ți fie teamă! își spune Raffaele.

Consortul coboară încet treptele din fața cortului, până când ajunge în centru, în spațiul dintre cele două regine. Teren își scoate sabia. Alți inchizitori procedează la fel.

— Și noi v-am adus un dar, Maiestate, anunță Maeve.

Tăcere. Nu se aude nimic. Raffaele își pironește privirea asupra Giuliettei, cu genele lui întunecate mângâindu-i obrajii, și îngenunchează grațios. Robele sale albastre se adună în

jurul lui, într-un cerc. Își coboară fruntea și își dă părul strălucitor peste un umăr, ca Giulietta să vadă colanul de aur care-i strălucește la gât.

— Îl cunosc pe acest *malfetto*, spune Giulietta, cu o voce înghețată. A fost cândva una dintre Elitele strânse în Societatea Pumnalului, fiind bun prieten cu fratele meu cel trădător.

— A fost, cândva, cel mai grozav consort al națiunii tale, răspunde Maeve. A fost găsit ascunzându-se în surghiun în țara mea.

Giulietta o privește lung, cu bănuiala întipărită pe chip. Raffaele așteaptă, în tăcere.

— Sper că nu doriți să începeți prima noastră întrevedere cu minciuni, spune ea. Cei din Beldain îi iubesc pe *malfetto*, iar noi, nu. De ce mi-ați oferi unul înapoi, ca prizonier?

— Credeți că mint? spune Maeve, cu o voce limpede.

— Cred că doriți să mă trageți pe sfoară, da.

— Noi, cei din Beldain, credem că toți *malfetto*, așa cum îi numiți voi, sunt copiii zeilor, însemnați de mâinile acestora și binecuvântați cu puteri ca ale lor. Dar știu că ați vânat Pumnalele, îi spune Maeve. Când le-am găsit conducătorul în mijlocul nostru, am vrut să vi-l aducem înapoi. Așadar, recunoașteți sacrificiul pe care l-am făcut, jertfindu-ne obiceiurile de dragul tradițiilor voastre, de dragul păcii și al prosperității noastre comune.

Raffaele așteaptă, mirându-se de calmul lui Maeve.

— Nu are nicio putere care să vă facă rău, continuă Maeve. Este conducătorul unei societăți pe care o disprețuiți și este absolut singur aici. Vă este teamă de un băiat lipsit apărare, Giulietta, doar fiindcă este însemnat?

Mulțimea murmură. Raffaele își ține fruntea plecată, dar, cu coada ochiului, vede gura lui Teren schimonosindu-se ca pentru a mârâi. Giulietta nu pare să reacționeze la cuvintele

lui Maeve. Când Raffaele își întoarce capul să o privească, vede că îl privește și ea. Îi admiră chipul, iar consortul simte micile unde de atracție care vin dinspre ea.

Maeve scoate un oftat exagerat.

— Nu am venit aici ca dușman, Maiestatea Voastră! îi strigă ea Giuliettei. Mama mea a murit, iar eu am dobândit tronul, cu inima îndurerată. Amândouă suntem ocârmuitoare de puțină vreme. Știu că națiunile noastre s-au luptat timp de sute de ani, însă m-am cam săturat de război. Am câștigat prea puțin de pe urma lui. Iar febra sângelui a rănit adânc Kenettra. Maeve se apleacă în față: Am bătut tot drumul până aici pentru că vreau să punem bazele unei relații noi, din care să obținem amândouă beneficii. Giulietta, haideți să discutăm despre cum ne putem deschide națiunile una față de cealaltă. Despre cum putem prospera din nou. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru darul frumos pe care mi l-ați adus. Face semn spre armăsar: Și sper să înțelegeți, Maiestate, că darul meu pentru voi nu v-a fost oferit cu nicio urmă de intenție ascunsă, ci doar ca un gest de bună-credință. Face semn spre Raffaele: În schimb, vă cer preaplecată să îi oferți acestui *malfetto* un proces, dacă veți alege să îl judecați, și o pedeapsă dreaptă. Sau, Maiestate, poate că veți binevoi să îl iertați…

Și mai multe șoapte se aud din mulțime. Raffaele este uimit de calitatea excelentă a minciunilor din declarația lui Maeve în fața celor despre care știe că trebuie să fie familii care suferă în urma pierderii propriilor rude *malfetto*.

Teren mârâie spre Maeve:

— Nu-i puteți cere reginei noastre să arate respect pentru un câine spurcat și-un demon!

Lângă Maeve, Kester își duce o mână la plăselele sabiei. Energia sa de Tânără Elită freamătă deja. Atenția lui Raffaele

se îndreaptă spre el, apoi spre Tristan, care se mișcă abia văzut, încet de tot. Este pentru prima dată când consortul îl vede pe cel mai mic dintre prinți încruntându-se și ceva din expresia lui îl face să înghețe până în măduva oaselor. Maeve spusese că aducerea lui Tristan înapoi din lumea celor morți îi sporise acestuia puterile înzecit. Pentru prima dată, Raffaele dă crezare declarației reginei. Maeve își mișcă mâna, abia văzut, iar Tristan se liniștește.

Teren arată de parcă ar vrea să continue, dar Giulietta clatină din cap o dată, oprindu-l. Raffaele înregistrează gestul – un scurt moment de neînțelegere între cei doi. Păstrează imaginea în memorie.

Într-un târziu, Giulietta i se adresează lui Maeve:

— Nu vă pot promite nimic, dar voi lua în considerare solicitarea.

O mișcare neașteptată îl distrage pe Raffaele. Este Teren, care se îndepărtează de regina lui, îndreptându-se spre el. Un nod de energie întunecată, frustrată, se adună în pieptul inchizitorului general, iar consortul se încordează. În spatele lui Teren, Giulietta îl privește cu ochi împietriți.

Nu i-a spus să se miște, se gândește Raffaele. *Își permite să acționeze fără permisiunea ei?*

Inchizitorul general se oprește la câțiva pași în fața lui Raffaele. Îi zâmbește lui Maeve.

— Maiestatea Voastră, spuneți că Beldainul îi consideră sacri pe acești supraviețuitori însemnați de febra sângelui. Se întoarce, astfel încât toată mulțimea să îl poată auzi: Ne simțim cu totul privilegiați să o avem pe regina din Beldain printre noi și suntem nespus de încântați să îi onorăm șederea aici. Dar, în Kenettra, avem obiceiuri cu totul și cu totul diferite.

— Maestre Santoro! spune Giulietta.

Vocea ei nu e prea puternică, dar Raffaele îi simte avertismentul din ton.

Nu dorește să strige, fiindcă nu vrea să pară că nu deține controlul asupra Axei Inchiziției, își dă seama consortul.

Teren o ignoră, însă.

— În Kenettra, continuă Teren, și mai tare, un *malfetto*, fie el dar al zeilor, fie... cu totul altceva, nu poate păși în interiorul capitalei Estenzia.

Prea bine, se gândește Raffaele.

Au ales să îl dăruiască pe Raffaele tocmai pentru *a-l înfuria* pe Teren.

Este mânios pentru că nu m-a prins el primul sau pentru că regina lui mă privește pe mine, nu pe el? se întreabă consortul.

— În Kenettra, își ține mai departe discursul inchizitorul general, un *malfetto* care a comis un act de trădare împotriva coroanei trebuie executat. Inchiziția mea vă este recunoscătoare, Maiestatea Voastră, pentru că ați readus acest criminal printre noi, astfel încât să putem să-l pedepsim așa cum se cuvine.

— *Maestre Santoro*!

De data aceasta, vocea Giuliettei a avut o șfichiuire de furie. Teren se întoarce, în sfârșit, să o privească, iar ea își mijește ochii spre el. Buzele reginei sunt atât de strânse, încât par doar o dungă fină.

— Încetează! îi poruncește regina inchizitorului său.

Când mulțimea începe să se agite, ea își ridică brațele, cerând să se facă liniște.

— Am vărsat destul de mult sânge în trecut, spune Giulietta. Hai să facem din ziua de azi una diferită!

Teren deschide gura și o închide repede la loc. Își pleacă fruntea în fața reginei sale, îi aruncă lui Raffaele o ultimă privire urâtă și se îndepărtează înapoi spre cortul Giuliettei care

nu catadicsește să-i arunce nici măcar o privire. În timp ce inchizitorii îl prind pe Raffaele de brațe, Giulietta se apropie.

— Îi permiteți întotdeauna inchizitorului vostru general să vorbească în numele Maiestății Voastre, regină a Kenettrei? întreabă Maeve, cu voce scăzută.

— Ați fi intervenit să vă salvați darul, regină a Beldainului? îi răspunde cu aceeași monedă Giulietta, în timp ce un zâmbet mititel îi joacă în colțul buzelor.

În voce îi persistă însă răceala, provocarea și, dintr-odată, pare că vorbele politicoase de mai devreme nu mai au nicio valoare.

Apoi, Giulietta clatină din cap.

— Iertați-l, rogu-vă, pe inchizitorul meu general, adaugă, într-un târziu, cu o voce limpede și puternică. Își apără cu ferocitate țara, *atât și nimic mai mult.*

Raffaele o privește pe Maeve cum se ridică, înclinându-se în semn de rămas-bun către cealaltă regină și luând frâiele noului ei cal. Conduce armăsarul pe alee, spre palatul din Estenzia, iar mulțimea o petrece din ochi.

Giulietta îl studiază pe Raffaele o vreme. Lângă ea, Teren remarcă felul în care ea îi admiră trăsăturile lui Raffaele și se încruntă.

Gândurile consortului prind să se învârtejească. Nu a mai auzit niciodată despre un asemenea conflict între regină și Teren. Mai mult, atitudinea Giuliettei față de *malfetto* pare să se fi schimbat de pe vremea când îl voia mort pe Enzo.

Oare acum, că și-a dobândit tronul, a renunțat la pretinsul război cu *malfetto*? Să fi fost totul doar o parte din planul ei de a-și asigura susținerea lui Teren și de a scăpa, în același timp, de fratele ei?

Raffaele îi studiază energia, tot întrebându-se ce și cum.

Îl va pedepsi Giulietta, oare, pe Teren fiindcă a sfidat-o? își spune consortul.

Într-un târziu, regina se ridică. Inchizitorii se adună să o escorteze. Ea coboară treptele, se oprește în fața lui Raffaele și îi dă ocol o dată. Îngenunchează apoi, să ajungă la nivelul ochilor lui.

— Ridică-te, consortule! murmură ea, înălțându-i bărbia.

Atingerea sa e fermă, chiar dură. Raffaele tremură și face cum i s-a spus.

— Haide! îi poruncește ea.

Apoi se întoarce pe călcâie și pornește spre palat.

Unchiul Whitham! Săriți repejor!
Unchiul Whitham v-a prins de picior.
Repede, sub scări sau altundeva,
Căci unchiul Whitham moartea v-o vrea!
„Unchiul Whitham și fantoma din Darby", *poezie pentru copii*

Adelina Amouteru

În dimineața următoare, mă trezesc în Micile Băi ale Betesdei, simțindu-mă ciudat.

Rămân nemișcată, pentru o clipă. Nu este tocmai *durere*. În schimb, în aerul din jurul meu simt o ușoară tensiune, care înceţoşează totul.

Îmi închid singurul ochi și aștept. Poate că sunt doar amețită. Am dormit prost, bântuită de coșmaruri cu regi însângerați, iar acum sunt extenuată.

Sau poate că de vină e umezeala din aer – când ridic privirea spre crăpăturile din tavan, cerul pare încărcat, iar norii sunt de un cenușiu-închis. Şoaptele din capul meu se agită din nou, active ca de obicei după o noapte de vise foarte vii. Încerc să înțeleg ce spun, dar astăzi sunt de neînțeles.

Când îmi deschid iar ochiul, senzația a dispărut. Șoaptele se liniștesc, iar eu mă ridic în capul oaselor. Lângă mine, Violetta încă doarme, cu pieptul ridicându-i-se și coborând într-un ritm susținut.

Magiano nu e de găsit.

Stau așezată o vreme, savurând tăcerea și împrejurimile răcoroase ale ruinelor.

Câteva clipe mai târziu, frunzele de deasupra noastră foșnesc și o siluetă apare printr-o spărtură din tavan, blocând o parte din lumină.

— Trebuie să vă scot din Merroutas! strigă Magiano, sărind lângă noi.

Violetta se foiește, apoi se ridică în coate. Îl privesc, admirând cu câtă agilitate sare din bârnă în bârnă, până când aterizează pe podeaua de marmură, într-un nor de praf. Părul și fața lui sunt ascunse de un șal, udat de ploaie.

— Știi ce-ai făcut în orașul ăsta? mă chestionează.

Nu pare foarte supărat însă.

— Ce se petrece? întreb.

Rânjește și își scutură părul ud.

— Într-o *minune*, așa să știi, îmi spune. Numele Lupului Alb e pe toate buzele și zvonurile despre cele întâmplate la curtea Regelui Nopții s-au răspândit iute ca focul. Toată lumea vrea să știe cine a reușit să îl ucidă. Aici, Magiano ezită, pentru o clipită: N-ai început-o rău, *amore mio*, deși, luând în considerare că ești cea mai căutată persoană de pe insulă, s-ar putea să vrei s-o cam rupi la fugă. Scamatoriile tale au forțat orașul să-și închidă portul. După cum vezi, s-ar putea să avem probleme în a părăsi locul acesta.

Violetta mă privește și o privesc și eu, fără să reacționez.

— Ai auzit ceva despre foștii mercenari ai Regelui Nopții?

Magiano își desface vălul care-i acoperea chipul.

— Sunt convins că ți-ai făcut mulți dușmani seara trecută. Dar ai atras și niște admiratori. Uite! îmi zice și-mi aruncă ceva.

E un pergament micuț.

— De unde-l ai?

— Nu crezi c-am și eu niște legături în oraș?

Magiano se uită indignat la mine, dar, când mă mulțumesc să aștept, în continuare, un răspuns, își dă ochii peste cap.

— Un prieten de-ai mei lucrează în port, mă lămurește. Mi l-a dat azi dimineață.

Și, zicând acestea, îmi face semn să deschid odată mesajul.

Desfac pergamentul.

LA,
Am o navă.

Inima mi-o ia razna. Întorc hârtia pe față și pe dos, în timp ce Violetta se uită la Magiano.

— Dar n-are niciun sens, spune ea. Ce navă? Unde și când?

Magiano ia mesajul și freacă apoi hârtia între degete.

— Nu este deloc inutil, o corectează el. Ține-l la lumină numai!

Violetta face întocmai, mișcând pergamentul până când se află direct sub o rază de soare. Mă dau mai aproape, să văd mai bine. Îmi ia un moment să pricep despre ce vorbește Magiano – în lumină, apare un blazon șters. Seamănă cu acela al Regelui Nopții, doar că lama care trece prin semilună este lată, cu un canal de sânge adânc trecând prin centrul ei.

— *Sabia cu două tăișuri*, mă lămurește Magiano. Așa se numește nava. Este un diavol subțire de caravelă – chiar *arată* ca o sabie, dacă te uiți cum trebuie la ea. Face parte din flota personală a Regelui Nopții.

Face parte din flota personală a Regelui Nopții! îmi repet. *Asta înseamnă că oricine conduce nava trebuie să fi decis să îi întoarcă spatele Regelui Nopții, în clipa în care a auzit de moartea sa. Sau...*

— Ar putea fi o capcană, spune Violetta, ducându-mi până la capăt gândul nerostit. De unde știm că nu plănuiesc să o

urce pe Adelina la bord doar ca să o ucidă sau să o târască în fața celor încă loiali Regelui Nopții?

— Nu știm, răspunde Magiano și ne aruncă o bocceluță de haine. Dar nu prea avem de ales. Trebuie că vă dați seama amândouă că *i suoi fedeli mercenari*[1] patrulează orașul chiar acum. Merroutas este doar o insuliță. Vă vor găsi, dacă nu fugiți imediat.

E doar o chestiune de timp până când soldații vor începe să caute printre ruine ca acestea. Mă ridic în picioare, iau mesajul de la Violetta și îl vâr în turban.

— Dacă plecăm acum, atunci cum ne vor găsi mercenarii care vor dori să ni se alăture? Cum îmi voi putea aduna oamenii?

— Vei găsi tu o soluție. Trimiți un porumbel pe mare sau mai știu eu ce, spune Magiano, încrucișându-și brațele. Acum, pregătește-te! Gândiți și mișcați-vă, deopotrivă, iubitele mele! Nu am ales să vă însoțesc doar ca să fiu prins. Ne poți măcar acoperi cu invizibilitate în timp ce ne îndreptăm spre docuri?

— Nu, răspund eu.

Sunt foarte ostenită. Invizibilitatea, deja dificilă, e cel mai greu de atins în mijlocul unei mulțimi haotice. E mult de imitat, și, fiindcă imaginile se modifică mereu, am arăta ca niște valuri mișcătoare. Ne-am lovi de alții, ceea ce ar atrage atenția. Chiar și cu ajutorul lui Magiano, ne-ar fi mai bine să ne păstrăm forțele pentru când vom avea nevoie de ele mai mult.

— Fie! încuviințează el. Orice-ai putea face va fi de folos. Chiar și-un cântec sau un dans ar fi mai bune decât nimic. Magiano se oprește să îmi rânjească: Și doar te-am văzut dansând, iubirea mea!

Mă înroșesc și privesc în altă parte. Ieri-seară a fost prima dată când am dansat pentru altcineva decât pentru Raffaele, în timpul antrenamentelor noastre.

---

[1] „Mercenarii săi loiali" (it.) (n. red.).

— Deghizări delicate, sugerez, încercând să-mi alung remarca lui din minte. Voi țese trăsături diferite pe chipurile noastre.

Râde de roșeața din obrajii mei, dar pare hotărât să nu continue să mă tachineze și ne face semn să ne grăbim.

Când suntem gata și ne îndreptăm spre oraș, soarele a gonit deja pâcla cenușie, iar cerul este de un albastru intens.

Călăresc cu Violetta pe același cal. S-a strâns aproape de mine, iar trupul ei cald și delicat tremură ușor. Atenția ei se îndreaptă de la străzile aglomerate la acoperișurile clădirilor, unde se aliniază soldați cu săbiile scoase. Steagurile albastre cu argintiu ale Regelui Nopții încă atârnă la balcoane, dar străzile sunt pline de oameni nelămuriți și de pâlcuri de *malfetto*. Este o priveliște familiară: oameni care se bucură de puterea Tinerelor Elite, ciocnindu-se cu cei care strigă cât sunt de periculoase. *Malfetto* care se ascund prin cotloane.

Îl privesc pe Magiano. Călărește cu fruntea sus. Ochii lui cercetează încontinuu mulțimea. Lăuta îi șade în poală, de parcă s-ar pregăti să cânte. Ne face semn spre steagurile Regelui Nopții de la balcoane, apoi se apleacă spre mine în șa.

— Nu știu ce să zic despre culorile acelea, murmură el. Îți sunt pe plac?

— Ce vrei să spui? îl iscodesc.

— Lasă-ți semnul, Adelina! mă îndeamnă el, încetișor.

Îmi ia o clipă să înțeleg. Privesc din nou steagurile. Sub unghii încă mai sunt mânjită cu sângele Regelui Nopții. În mintea mea, văd aceleași steaguri întinse pe zidurile conacului său, în noaptea care a trecut. Dacă mercenarii Regelui Nopții au vreun dubiu cu privire la identitatea aceleia care le-a ucis patronul, le voi împrospăta memoria. Nu doar lor, ci tuturor celor din oraș. Îmi adun energia și încep să țes.

Oamenii din mulțime tresar. Fețele lor se îndreaptă spre balcoane și își ridică mâinile în aer, arătând în sus. Deasupra lor, părțile de sus ale flamurilor încep să se albească, de parcă steaguri noi ar fi desfășurate deasupra lor. Iluzia se rostogolește în jos, deasupra fiecărui stindard, unul după altul, până când se întinde pretutindeni, până în josul străzii, acoperind blazoanele Regelui Nopții, acelea cu luna și coroana, și înlocuindu-le cu steaguri de un alb compact. Las iluzia materialului să sclipească în lumină, astfel încât, atunci când steagurile se încrețesc în vânt, să își schimbe culoarea de la alb la argintiu și înapoi. Energia din interiorul meu pulsează, iar șoaptele din mintea mea își gânguresc acordul.

— Ah, Adelina! spune Violetta, din spatele meu.

Chiar și ea pare uimită.

— Sunt atât de frumoase! exclamă ea.

Iar eu zâmbesc, întrebându-mă dacă-și amintește cum participam la festivități, copile fiind, și cum admiram steagurile regelui pe clădiri. Acestea sunt steagurile *mele*.

Magiano nu spune nimic. Un rânjet îi joacă în colțurile buzelor. Privește reacția mulțimii, murmurele neliniștite, șoaptele care trec același nume din gură în gură.

— Lupul cel Alb!

— Este Lupul cel Alb!

Într-un târziu, suntem siliți să ne oprim. În fața noastră se află un grup de soldați care blochează întreaga lățime a străzii, forțând oamenii să se întoarcă și să aleagă altă cale. Unul dintre ei mă vede și ridică din umeri, ca și cum și-ar cere scuze.

— Îmi pare rău, *signorina!* spune el, făcând o mișcare circulară cu mâna. Trebuie să faceți cale întoarsă. Pe aici chiar nu puteți trece.

— Ce se petrece? îi strigă Magiano, făcând semn spre steagurile albe.

Soldatul clatină din cap.

— Mă tem că doar atât vă pot spune, răspunde el. Vă rog să vă întoarceți. Își ridică vocea spre restul mulțimii: Cale-ntoarsă, rogu-vă!

Magiano se preface a murmura puternic în barbă, dar pune o mână pe umărul Violettei și ne întoarce.

— *Există întotdeauna o altă poartă*, spune el, citând din *Poveștile unei hoațe de stele*.

Ne croim drum pe stradă până când ajungem la un canal mic. Aici, Magiano dă câteva monede unui barcagiu și ne grăbim să ne urcăm în ambarcațiunea lui de marfă. Plutim pe canal, ascultând zgomotul de deasupra noastră, ascunși de umbre.

Senzația ciudată de mai devreme revine. Mă încrunt, clătinând din cap. Lumea se schimbă, iar șoaptele din mintea mea sar în față, simțind șansa neașteptată de a fi libere.

Violetta se întoarce spre mine.

— Te simți bine? îmi șoptește.

— Da, îi răspund.

Dar nu mă simt deloc așa.

De data asta, când îmi închid singurul ochi și îl redeschid, senzația nu dispare. Lumea capătă o nuanță gălbuie tare ciudată, iar sunetele din jurul meu se domolesc, de parcă nimic nu ar fi real.

Plăsmuiesc, oare, o iluzie?

Mă uit spre Magiano, bănuitoare. Îmi imită el puterea?

Asta e! se aud șoaptele, dornice să acuze. *Este doar un șiretlic! Dacă te va trăda, maimuțărindu-ți iluziile ca să te dea pe mâna oamenilor Regelui Nopții? Sau a inchizitorilor? Poate c-ăsta a fost planul lui de la bun început.*

Dar Magiano nu pare să-și folosească puterile totuși. Nici măcar nu mă bagă în seamă. Toată atenția lui este ațintită doar asupra canalului și s-a încruntat rău de tot. Violetta nu pare nici ea să simtă că el ar face ceva. De fapt, se uită la mine cu o expresie îngrijorată. Mă ia de mână.

Mi-o simt amorțită și îndepărtată.

— Adelina, îmi șoptește Violetta în ureche, energia ta e ciudată. Ești...?

Restul cuvintelor sale se sting și nu o mai pot înțelege. Altceva mi-a atras atenția. La următorul cot al canalului șade un bărbat cu picioarele atârnând peste margine, deasupra apei. Se întoarce când ne apropiem.

Este tata!

Are zâmbetul acela întunecat, de care-mi amintesc prea bine. Dintr-odată, teroarea îmi încleștează gâtlejul și mă sugrumă, încât abia dacă mai pot respira.

E aici! Și-ar trebui să fie mort! îmi spun.

— Nu cumva te-ndrepți în direcția greșită, Adelina? mă întreabă.

Alunecăm pe lângă el, și-l văd cum se ridică în picioare și începe să meargă pe marginea canalului, odată cu noi.

— Pleacă! îi șoptesc.

Nu-mi dă niciun răspuns. Cotim, iar el ne urmează. Și, cu toate că ar trebui să ne mișcăm mai repede decât ar fi el în stare să meargă, reușește să rămână chiar în spatele nostru. Scrâșnesc din dinți și mă întorc. Lângă mine, Violetta pare alarmată. Strigă ceva – numele meu, poate – însă nu mi se pare important să îi răspund. Tot ce pot face este să mă uit la silueta tatei, care ne urmărește.

— *Dispari!* sâsâi printre dinți.

De data asta, o spun îndeajuns de tare, încât atât Violetta, cât și Magiano, să se întoarcă spre mine.

— Poftim? îl aud pe șarlatan spunând.

Îl ignor. Mă întorc dinspre silueta tatei și încerc să-mi revin. Îmi închid iar ochiul. Lumea mă apasă cu prea multă forță.

— Este doar o iluzie! Este doar o iluzie! îmi tot repet, încercând să nu mă las cuprinsă de panică.

O iluzie, ca întotdeauna!

Dar teama mea o alimentează și o face mai puternică. Iar contururile realității încep să se încețoșeze.

Nu, nu este deloc o iluzie!

Tata s-a întors din morți. Când mă va prinde, mă va ucide. Tremur din tot trupul.

Când privesc în urmă, a dispărut. .

În locul lui, a apărut Enzo.

Distrugătorul!

Gluga mantiei lui întunecate și masca argintie îi acoperă chipul, dar știu că este el.

Îmi dau seama după silueta lui înaltă, subțire, mortală, după grația de animal de pradă a mersului.

Are câte un pumnal în fiecare mână, ambele lame strălucind, albe de fierbințeală. Pentru o clipă, simt că inima îmi bubuie în piept și că mi se pune un nod în gât. Marginile viziunii mele se înroșesc și îmi amintesc felul în care ne antrenam, cum îmi atingea mâna și îmi corija modul în care strângeam plăselele pumnalelor, să îmi corecteze postura. Vreau să fug cu el. Vreau să îi dau jos masca și să îl iau în brațe. Vreau să îi spun că-mi pare rău. Dar nu o fac. Are mersul unui ucigaș.

Mă vânează!

Distrugătorul își rotește încheieturile.

Șuvoaie de foc îi explodează din mâini și se îndreaptă peste canal spre noi. Deasupra, malurile se aprind. Tumultul și căldura

înecă totul, iar pielea mea se înnegrește. Flăcările cuprind tot ce e în jur. Ling clădirile, urcând tot mai sus, până când consumă acoperișurile. Îmi îngrop capul în mâini și țip. Undeva, sora mea îmi strigă numele, dar nu-mi pasă.

M-am întors la locul arderii mele pe rug, sunt înlănțuită de stâlpul de fier. Teren aruncă o torță aprinsă pe lemnele de la picioarele mele.

Am nevoie de apă!

Mă apropii de marginea bărcii. Magiano se aruncă după mine, însă eu mă mișc prea repede. În clipa următoare, simt stropii de apă rece, iar focul care-mi prăjește pielea se stinge. Sunt înconjurată de întuneric. În adâncuri alunecă forme. O voce fantomatică mă strigă pe nume, mă cheamă în adâncuri. În apa stranie din jurul meu își fac apariția gheare.

O mână osoasă mă apucă de braț. Deschid gura să țip, dar în loc de asta, pe gură îmi ies doar bule de aer, în șuvoi. Ceva încearcă să mă tragă dedesubt.

Adelina!

Sunt în lumea de dincolo. Îngerul fricii mă cheamă.

— Adelina!

Șoaptele lui Formidite se transformă în vocea surorii mele, iar mâna osoasă de pe brațul meu devine mâna unui băiat. Magiano mă trage la suprafață. Trag aer în piept. Cineva mă ridică înapoi în barcă, puțin câte puțin – cred că sunt eforturile barcagiului și ale surorii mele. Mă ghemuiesc într-o parte. Hainele mi se lipesc grele de piele, încercând parcă, încă, să mă tragă sub apă și să mă arunce în lumea de dincolo. Privesc în jur, cu disperare.

Nuanța gălbuie a lumii s-a stins, iar presiunea din aer s-a domolit. Enzo nu se zărește nicăieri. Nici tata. Îi văd doar pe Magiano, pe Violetta și pe barcagiu, care mă privesc cu toții

uimiți, în timp ce câțiva spectatori s-au adunat la marginea canalului. Unii sunt soldați.

Magiano acționează. Se întoarce spre ei și strigă:

— Se simte bine! Se teme de libelule. Știu, și eu îmi fac griji pentru ea.

Câteva mormăieli neîncrezătoare vin dinspre mulțime, dar explicațiile lui au rezultatul așteptat, așa că oamenii încep să se împrăștie, ațintindu-și din nou atenția asupra haosului din oraș.

— Trebuie să plecăm, spune Violetta, apropiindu-se de mine.

Îmi pune o mână pe față. Durează o clipă să-mi dau seama că viziunile s-au oprit doar fiindcă mi-a luat puterile. Deja simt cum mi le redă, lent. În spatele ei, Magiano îmi aruncă o privire furioasă și se îndreaptă spre barcagiu.

— Nu ai văzut nimic? mormăi, bâlbâindu-mă, spre Violetta. Focul de pe străzi? Pe tata, privindu-ne de pe pod?

Violetta se încruntă.

— Nu. Dar am cauzat o întreagă *scenă*.

Mă prăbușesc pe spate, în barcă, și îmi acopăr fața cu mâinile.

O iluzie!

Totul a fost doar o iluzie pe care am creat-o chiar eu. Dar nu înțeleg de ce nimeni nu a mai văzut ce vedeam eu.

O halucinație!

Dar cum e posibil? Mă gândesc la detaliile precise ale steagurilor albe pe care le-am țesut peste cele ale Regelui Nopții. Am crezut că îmi întăresc puterile. De ce nu le-am putut controla?

O clipă mai târziu, îmi dau seama că, fiindcă Violetta a trebuit să-mi smulgă abilitățile, am fost nevoită să desfac și iluziile de pe chipurile noastre. Mă ridic repede.

E prea târziu. Magiano are o discuție în contradictoriu cu barcagiul, care arată cu vâsla spre mine, furios. Nu ne mai vrea la

bord. Mă ridic în picioare. Mai devreme, mi se păruse totul atât de fierbinte! Acum, aerul îmi mușcă hainele ude, înghețându-mă.

Barcagiul trage într-un doc micuț de pe canal și ne împinge afară, cu un șir de imprecații. Magiano sare primul, urându-i la revedere cu voioșie. Când barca se îndepărtează, se întoarce spre mine și ridică o pungă furată de la bărbat.

— Dac-are de gând să fie nepoliticos, spune Magiano, să plătească.

Sunt pe cale să răspund, când recunosc un soldat pe stradă. Este același tânăr care ne-a oprit mai devreme și ne-a întors din drum. Acum, se apleacă peste marginea canalului, ascultând cu atenție cuvintele barcagiului. Acesta arată în direcția noastră, iar oșteanul se întoarce spre noi.

Magiano o prinde pe Violetta de mână și face un semn din cap.

— Urmați-mă! ne cere.

O luăm la goană. În spatele nostru, soldații strigă ceva și încep să-și croiască drum prin mulțime, în direcția noastră.

Magiano cotește scurt pe o străduță lăturalnică, apoi țâșnește spre o *piazza* imensă. O recunosc mediat drept aceea unde se află conacul Regelui Nopții.

Ne mișcăm prin mulțimea adunată acolo. Unii jelesc, deși nu-mi dau seama cât sunt de sinceri. Alții se bucură. Nu am timp să studiez scena mai bine. În spatele nostru, auzim pașii grăbiți ai soldaților.

Magiano se încruntă.

— Ne-ar fi de mare folos o iluzie acum! îmi spune.

Încerc, dar puterea mi se împrăștie de îndată. Sunt prea extenuată de halucinația mea stranie să pot arunca fie și numai o umbră asupra pământului. Clatin din cap, iar el înjură în barbă.

— Și eu, care credeam că ești puternică! se răstește el.

Pentru o clipă, cred că ne va lăsa în urmă, să ne descurcăm singure, în timp ce el va dispărea în mulțime.

Dar el trage de firele mele de energie.

Va încerca să mă imite! pricep.

Simt atingerea vagă a puterii lui de a mea. Ochii lui se mișcă într-o parte și, în mulțime, îl văd evocând formele în mișcare ale unor versiuni identice cu ale noastre, care aleargă într-o direcție diferită, prin *piazza*. În același timp, ne trage într-un pâlc dens de oameni.

— Acolo! strigă unul dintre soldații din spatele nostru.

Mă întorc și îi văd printre trupurile amestecate din mulțime. Urmăresc deja fantasmele-diversiuni.

Magiano renunță la iluzie. Probabil, este tot ce poate, fiindcă sunt atât de slăbită. Ajungem la capătul pieței. De acolo, vedem portul printre clădiri. Fug mai repede, iar lângă mine Violetta respiră icnit.

— Continuați să înaintați în linie dreaptă! strigă Magiano peste umăr. Până când ajungeți la docuri și ascundeți-vă acolo! Vă voi găsi! mai spune și cotește pe neașteptate la stânga noastră.

— Rămâi cu noi! îi strig. Mi-e teamă, dintr-odată, că va fi prins: Nu trebuie să fii nobil...

— Nu te flata! îmi strigă el peste umăr. Ați face bine să m-așteptați!

Apoi, dispare în mulțime, înainte să mă pot gândi măcar la ce să îi răspund. Câteva clipe mai târziu, reapare într-un colț al pieței, unde sare pe balustrada de piatră de deasupra canalului și își scoate lăuta. Strigă ceva spre *piazza*. Pare o tachinare.

În spatele nostru, jumătate dintre soldați își schimbă ruta, îndreptându-se spre el. Însă ceilalți continuă să ne urmărească.

Încerc din nou să îmi folosesc energia. Dau iar greș. Pentru moment, simt că e prima dată când îmi cunosc puterea,

căutând și atingând, fără să fiu în stare să prind firele de energie care plutesc în interiorul meu și peste tot în jurul nostru. Ce se petrece cu mine?

Violetta mă strânge mai tare de mână. Arată spre locul în care niște marinari aruncă frânghii pe unul dintre docuri și mă trage după ea.

O săgeată șuieră pe lângă noi, trimisă dinspre acoperișuri. Și e cât pe ce să o lovească în braț pe Violetta. Câteva strigăte se ridică dinspre oamenii pe lângă care trecem. Alții se dau la o parte imediat ce își dau seama că pe noi ne urmăresc soldații. Teama se ridică dinspre toți cei care ne înconjoară și mă hrănește. Simt cum îmi cresc puterile din clipă-n clipă.

Haide! mă îndemn.

Încerc din nou să îmi ating energia.

În sfârșit! Mintea mea se închide în jurul forței regăsite. Însăilez o pătură de invizibilitate peste noi, acoperindu-ne cu cărămida și marmura zidurilor din jur, cu dalele și noroiul străzilor, cu oamenii buluciți în mulțime. Este un scut imperfect, în halul de osteneală în care mă aflu și la câți târgoveți sunt în preajmă, însă e de ajuns să îi îndrume greșit pe urmăritorii noștri.

O altă săgeată se-ndreaptă spre noi de deasupra, însă, de data aceasta, ne ratează de la distanță. Scrâșnesc din dinți și mențin iluzia, mișcându-mă cât de repede pot. O altă săgeată aterizează undeva, în spatele nostru.

Ajungem la docuri. Aici, îmbulzeala norodului se preschimbă în munca de pregătire a navelor încărcate și reușim să găsim un loc în care să ne ascundem, în spatele unui grup de butoaie. Invizibilitatea noastră se solidifică, acum, că nu ne mai mișcăm, așa că dispărem cu totul vederii. Respir cu greu și îmi tremură mâinile violent. Pe fruntea Violettei apar picături de sudoare. Pare nefiresc de palidă și ochii ei privesc, neliniștiți, spre stradă.

— Cum ne va găsi Magiano? mă întreabă ea.

Privesc navele înşirate de-a lungul docului, căutând una cu o carenă care să semene cu o sabie cu două tăişuri. Apa portului se agită, înspumată de balirele neliniştite, care sunt încă prinse de navele lor şi aşteaptă, în timp ce marinarii lor se ceartă cu soldaţii care refuză să le permită să ancoreze.

O frânghie lungă, tot atât de groasă pe cât sunt eu de înaltă, atârnă peste apă în spatele navelor ancorate, nepermiţând nimănui să intre sau să iasă.

Atenţia mea se îndreaptă din nou asupra navelor. Minutele trec. Din nou, mă trezesc dorindu-mi să fi fost Calcă-Vânt cu noi, ştiind cât de uşor ar fi fost să ajungem pe orice navă, cu ajutorul ei.

Cum îl vom găsi pe Magiano în haosul ăsta? Şi dacă nu ne aşteaptă nicio navă?

Apoi, o umbră se lasă peste noi. Ridicăm privirea spre doi soldaţi.

Mâinile lor se închid în jurul braţelor mele. Ne apucă înainte să putem obiecta. Blazoanele Regelui Nopţii li se reliefează pe mâneci, iar chipurile lor sunt în parte acoperite de văluri.

Violetta îmi aruncă o privire îngrozită: *Fă ceva!* pare să-mi spună.

Dau să îmi ating energia, încercând cu disperare să o apuc.

Soldatul mă împinge cu răutate, înainte să îşi apropie chipul de al meu.

— Nu face una ca asta! îmi spune el, încetişor.

Înlemnesc. Ceva din vocea lui mă opreşte – un avertisment, un semnal că nu ne arestează, aşa cum credeam. Mă uit la Violetta, care mă priveşte în tăcere.

Alţi doi soldaţi se apropie de noi. Unul îşi scoate sabia şi face un semn spre soldatul care mă ţine.

— Ele sunt? întreabă.

— Cred că da, răspunde el. Mergi și anunță-l pe căpitan! *Acum*!

O spune cu atâta forță, încât ceilalți doi soldați se întorc imediat și încep să alerge, să dea alarma. Soldații noștri grăbesc pasul.

— Mișcă! îmi poruncește cel care mă ține, pe sub văl.

În fața noastră văd ceea ce căutam – o pasarelă care duce spre o navă care seamănă cu o sabie cu două tăișuri.

Împreună, ne deplasăm de-a lungul pasarelei, trecând cu atenție pe lângă alți oameni care trec iute în susul și-n josul său. Un picior, apoi celălalt. Podețul scârțâie sub greutatea noastră.

Ajungem pe punte chiar când un alt pâlc de soldați trece în grabă. Oștenii se opresc pe țărm. Îmi țin respirația, și o strâng atât de tare pe Violetta de mână, încât articulațiile degetelor mi se albesc. Sora mea tresare. Pânzele de deasupra capetelor noastre se desfășoară și doi membri ai echipajului deznodă niște frânghii groase, care legau nava de țărm.

În sfârșit, soldații de pe chei ne observă.

— Hei! strigă unul dintre ei, spre cel mai apropiat matelot. Ar trebui să o legați! Coborâți catargul, portul este închis!

Nimeni de la bord nu îi dă ascultare, însă.

— Am spus că portul este închis! urlă soldatul, din nou, și, de data asta, ceilalți oșteni se îndreaptă spre noi. Coborâți velatura!

Cineva din echipaj strigă, iar ceilalți tovarăși ai lui îi răspund. Eu și Violetta ne clătinăm puțin, când nava se desprinde de chei, apoi se întoarce lent, îndreptându-și prova spre deschiderea golfului. Soldații de pe mal se opresc, iar comandantul lor le face semne disperate să dea alarma. Unul dintre ei îndreaptă o arbaletă în direcția navei pe care ne aflăm.

Marinarii aflați în apropierea parapetului se ghemuiesc pe vine.

Soldații noștri ne împing.

— La pământ! latră unul dintre ei.

Asta și facem, chiar când nava se cutremură și ne clătinăm cu toții. Dinspre oceanul de sub noi vin strigătele stăruitoare ale balirelor. Scrâșnesc din dinți. Chiar dacă oamenii aceștia sunt aici să ne ajute, cum ne vor scoate din port dacă s-a dat alarma? Ar trebui să trecem de bariera din frânghie, și, chiar dacă am reușit, vor trimite nave după noi...

— Adelina! spune o voce din spatele nostru.

Mă întorc și văd un tânăr, ghemuit în apropierea noastră. Soldații noștri îl salută cu respect, iar el le răspunde. Ochii i se opresc asupra mea și mă încordez. Îmi remarcă expresia și ridică mâinile.

— Ușurel! adaugă. Nu am trecut prin toată nebunia asta doar ca să îți facem rău. Se uită la Violetta: Ea e sora ta? adaugă.

— Da, răspunde Violetta, chiar când nava se cutremură din nou.

Cădem într-o parte, dar cel care vorbea cu noi sare în picioare, fără efort, și se grăbește spre cârmă. De unde stăm noi, zăresc petice de apă, și deslușesc limpede că frânghia care fusese atârnată deasupra intrării în port este acum tăiată și plutește, nefolositoare. Dinspre chei se aud strigăte, în timp ce ne îndepărtăm.

Magiano sare peste bord. Este murat cu totul, și, când tânărul se apropie de el, își scutură apa din păr ca un câine. Cei doi schimbă câteva cuvinte. Îi privesc cu atenție, cu mâna încă încleștată într-a Violettei.

Câteva secunde mai târziu, Magiano și *il mercenario*[1] se grăbesc înapoi spre noi. Magiano se apleacă, ne ajută să ne

[1] „Mercenarul" (it.) (n. red.).

ridicăm și apoi rămâne cu brațele încrucișate la piept. Nu pare deloc îngrijorat. Ca răspuns la întrebarea mea nerostită și la expresia mea bănuitoare, ridică doar din umeri.

— Relaxează-te, *amore mio*! spune el. Dac-aș fi vrut să fac rost de bani repede și să te vând cuiva, nu m-aș fi înconjurat de oameni care nu ți-ar putea opune rezistență. Mercenarul îi aruncă o privire furioasă, jignită, iar Magiano ridică ambele mâini, în semn că se dă bătut: Adică, sunteți cu toții *mercenari fantastici*[1]. Doar că nu sunteți… ei bine, acestea sunt cele două despre care v-am povestit. Credeți-mă, vă interesează fiindcă sunt nespus de primejdioase!

— Ne-ai adus o sumedenie de necazuri, răspunde mercenarul. Am crezut c-ai de gând să le strecori în port, nu să asmuți o întreagă armată asupra noastră.

— Planurile astea… sunt atât de fragile! Magiano șovăie, apoi continuă: Ești un mercenar al Regelui Nopții, nu? Știi cum să ne scoți de aici, da? Suntem pe nava care trebuie? Fiindcă…

Mercenarul îl ignoră, apoi strigă ceva spre cel mai apropiat marinar și se îndreaptă spre centrul navei. Toți mateloții țâșnesc la treburile lor. Culoarea cerului îmi abate atenția. Ridic privirea. A căpătat, dintr-odată, o nuanță bolnăvicioasă de verzui-plumburiu. Picături grele de ploaie încep să cadă. Mă încrunt spre Violetta. Nu fuseseră ziua senină și cerul albastru acum câteva clipe?

Dar ochii Violettei rămân fixați pe spatele mercenarului. Sunt foarte mirați.

— O Tânără Elită! îmi șoptește.

Magiano sare pe parapetul navei, ca să privească iar spre port. Acolo, câteva *caravelas*[2] subțiri care arborează pavilionul

[1] „Mercenari grozavi" (it.) (n. red.).

[2] „Caravele" (it.) (n. red.).

Regelui Nopții par gata să pornească spre noi. Mă pregătesc de vânătoare.

Dar nu au ocazia să ne urmeze, fiindcă, dintr-odată, văzduhul parcă se despică, sfârtecat.

Bura de rău prevestitoare se transformă, pe neașteptate, într-un torent de ploaie. Care cade ca o pătură care biciuiește puntea, lovindu-mă cu bucăți de gheață. Mă apăr cu brațele, iar, lângă mine, Violetta face la fel. Valuri enorme leagănă vasul. De undeva, *il mercenario* îi strigă lui Magiano să ne ducă la adăpost.

— Cu plăcere! mormăie șarlatanul.

Și ne conduce spre pupa, unde ne înghesuim sub o pânză întinsă peste lăzi. După ce ne așezăm, Magiano țâșnește iar lângă mercenar. Privim cum echipajul se grăbește să se asigure că frânghiile care ne țin legați de balire sunt bine fixate.

Il mercenario privește cerul, care devine tot mai întunecat, până când portul pare să fie înghițit de noapte. Vasele soldaților par să șovăie, lângă docuri. Fără îndoială, dacă ar încerca să pornească în larg pe o asemenea furtună, oceanul ar face ambarcațiunile bucăți-bucățele. Totuși, una se avântă. Eu și Violetta ne agățăm de frânghiile prelatei.

Dar *il mercenario* nu pare deloc îngrijorat! Își ațintește toată atenția asupra navei care se apropie, apoi privește cerul, căutând parcă un lucru. Ploaia îi biciuiește fața.

Un fulger lovește nava care ne urmărește. Se aude un zgomot cumplit când catargul acesteia se rupe în două, aruncând așchii peste tot. Strigăte și urlete vin dinspre bordul ei, purtate spre noi de vânt, chiar de la o distanță atât de mare. Apoi, perdelele de ploaie acoperă din nou peisajul marin, blocându-ne vederea spre vasul distrus. Clipesc să-mi scot apa din ochi, șocată.

Il mercenario zâmbește sfios și oftează ușurat.

Privindu-l, îmi revine în minte un episod din prima zi în care Raffaele m-a supus la probe, când mi-a spus povestea unei Tinere Elite care nu reușise să se dovedească demnă să fie primită în Societatea Pumnalului...

Urgia continuă, până când eu și sora mea ne vedem silite să ne întindem pe burtă, pe punte, încă ținându-ne de părțile ude ale pânzei. Îmi amintesc episodul acela iar și iar. Am crezut că Pumnalele o uciseseră pe Elita despre care-mi povestise Raffaele, fiindcă nu fusese în stare să-și controleze puterile. Și poate că am încă dreptate. Poate că băiatul nu este cine cred eu. Dar acum, când navigăm departe de Merroutas și portul din spatele nostru se pierde în mijlocul furtunii, mă întreb dacă povestea lui Raffaele fusese despre acest tânăr mercenar.

Despre băiatul care putea controla ploaia.

Îmi spun c-ai fi plâns în somn. Nu vărsa lacrimi din cauza despărțirii noastre, iubirea mea, fiindcă vom fi reuniți la fel de repede.

Scrisoare către logodnica unui prizonier condamnat pentru trădare

Adelina Amouteru

Partea urâtă a furtunii se stinge de îndată ce ajungem în larg. Dar ploaia continuă și cade, și tot cade, până când încep să mă întreb dacă norii vor dispărea vreodată. Eu și Violetta rămânem sub punte, într-o cabină mică, însă intimă, pe care ne-o oferă căpitanul, și ne uscăm cu prosoape curate.

Suntem amândouă tăcute. Singurele zgomote pe care le auzim sunt acelea ale valurilor care se sparg de hublou și ale strigătelor îndepărtate ale echipajului. Într-un colț al cabinei se află o oglindă, pe o comodă, iar eu îmi surprind trăsăturile neîngrijite: fără mască, fără turban, cu șuvițele scurte, argintii, dezvelite.

Imediat după moartea lui Enzo, îmi tăiasem părul cu un cuțit – Violetta mă ajutase să uniformizez șuvițele cât se pricepuse, însă coama mea va rămâne scurtă multă vreme. Încă nu m-am obișnuit să o văd așa.

Un tunet năprasnic scutură nava. Cu coada ochiului, o văd pe Violetta cum tresare, doar pentru a se liniști apoi, stânjenită. Ochii ei rămân ațintiți asupra mării furtunoase care se vede prin hublou. Își frânge mâinile, inconștient, în poală, încercând parcă să se oprească din tremurat.

Mă surprinde privind-o.

— Mă simt bine, spune ea, dar vocea îi tremură.

Îmi dau seama cât de extenuate suntem amândouă. Încotro ne îndreptăm? Mercenarii și acest echipaj chiar încearcă să ne ajute?

Când Violetta și cu mine eram mici, o linișteam pe timp de furtună strângând-o în brațe și fredonându-i. Fac asta și acum, șezând lângă ea, luând-o în brațe și alegând o melodie pe care știu că o cânta mama, încă dinainte să se nască sora mea.

Violetta nu spune nimic. Treptat, se calmează, deși nu cu totul. Se lipește de mine și rămânem una lângă alta în tăcere.

— Adelina, spune Violetta, într-un târziu. Vocea ei mă face să tresar: Ce ți s-a întâmplat acolo, în oraș? Când ne aflam pe canal?

Clatin din cap. Amintirea mi se pare acum înceţoşată. Am fost mereu chinuită de iluzii ale fantomei tatălui meu, dar ce s-a întâmplat astăzi a fost nou și înfricoșător. L-am văzut atât de clar, încât am crezut că era prezent. L-am văzut pe Enzo, aruncând străzile în flăcări.

Tonul Violettei devine ferm.

— Spune-mi! mă îndeamnă. Știu că vei ține totul în tine, dacă nu-mi spui, și asta se poate dovedi periculos pentru noi toți.

Trag adânc aer în piept.

— Cred că am creat o iluzie fără să vreau, răspund. Una de necontrolat. M-am trezit dimineață cu o tensiune ciudată apăsându-mi tâmplele, iar când am ajuns la canal, am... Mă încrunt: Nu știu. Nici măcar nu-mi amintesc să fi creat iluzia. Dar am crezut că tot ceea ce vedeam era real.

Violetta își întinde mâna spre a mea.

— Poți să creezi ceva acum? Ceva micuț?

Încuviințez. Trag încet de un fir de energie și o panglică de întuneric își croiește drum din centrul palmei mele.

Violetta se încruntă, privindu-mă. Într-un târziu, îmi dă drumul mâinii. Las panglica să dispară.

— Ai dreptate, îmi spune ea. Energia ta are ceva straniu acum, dar nu-mi dau seama ce. Crezi că are de-a face cu ce s-a petrecut aseară pe moșia Regelui Nopții?

Simt că inima începe să îmi bată mai tare, când aud asta.

— Crezi că este reacția mea la uciderea Regelui Nopții, îi răspund, ridicându-mă de pe pat.

Violetta își încrucișează brațele.

— Da, așa cred. Energia ta iese de sub control când atingi niște extreme.

Îmi încleștez maxilarul, refuzând să mă gândesc la moartea lui Dante sau la a lui Enzo.

— Nu se va mai întâmpla! o asigur. Mi-am controlat puterile cât timp am fost alături de Pumnale.

— Probabil nu îndeajuns, mă contrazice Violetta. Aproape că ne-ai ucis pe toți! Cum îți vei da seama care este realitatea și care fantezia, dacă nici măcar nu știi că îți folosești puterile? De unde ai habar că nu vei mai simți tensiunea aceea ciudată în minte, din nou?

— Nu se va mai repeta! strig.

Pe chipul Violettei se citește neliniștea.

— Dacă va fi și mai rău data viitoare? îmi șoptește.

Îmi trec o mână prin părul scurt. Șuvițele îmi alunecă printre degete. Dacă are dreptate? Dacă faptul că-mi las furia să se dezlănțuie, că îmi sucesc iluziile atât de în forță, încât ajung să ucidă, dacă toate acestea îmi hrănesc, de fapt, energia atât de puternic, încât devine de necontrolat?

Îmi las mintea să rătăcească, rememorând. După ce l-am ucis pe Dante și am cutreierat orașul, într-o buimăceală continuă, abia dacă mi-am amintit ce făcusem. După moartea lui

Enzo, mi-am îndreptat furia asupra întregii arene din Estenzia. După aceea, am simțit că-mi pierdeam cunoștința. Și, de data asta, odată cu moartea Regelui Nopții...

Oftez și îi întorc spatele Violettei, apoi încerc să îmi abat singură atenția încercând să-mi coafez părul în fața oglinzii. Cu coada ochiului, întrezăresc o frântură din stafia tatei. Pare să îmi zâmbească, în timp ce străbate cabina, îndreptându-se spre mine. Ochii lui sunt înconjurați de umbre, iar pieptul îi este sfâșiat, așa cum mi-l amintesc din noaptea în care a murit. Privesc fantasma, dar dispare înainte să îmi pot îndrepta atenția asupra sa.

Nu este aievea! îmi spun.

Apoi îmi înhaț energia cât pot de tare.

— Nu se va mai întâmpla! îi repet, încercând să înlătur toată îngrijorarea surioarei mele cu o simplă fluturare din mână. Mai ales că acum știu cum stau lucrurile.

Violetta îmi aruncă o privire plină de suferință – aceeași expresie pe care mi-a aruncat-o când, copile fiind, am refuzat să o ajut să salveze fluturele cu o singură aripă.

— Nu deții chiar atât de mult controlul asupra puterilor tale precum crezi! mă avertizează. Energia ta se modifică haotic, fără sens, mai iute și mai năprasnic decât am simțit-o preschimbându-se vreodată până acum.

Aproape că fierb de mânie. Mă răsucesc spre ea.

— Poate că, dacă nu m-ar fi obligat cineva să sufăr de una singură în copilărie, nu aș fi așa!

Violetta se înroșește. Încearcă să răspundă, dar se bâlbâie.

— Încerc doar să te ajut, reușește să spună într-un târziu.

— Da, întotdeauna încerci doar să fii de ajutor, nu? mârâi, nespus de furioasă.

O văd cum se cocoșează, cu umerii lăsați. Simt o urmă de vină fiindcă m-am răstit la ea, dar, înainte să pot spune ceva, se aude o bătaie ușoară în ușă.

— Intră! spune Violetta, îndreptându-și spatele.

Ușa se întredeschide și văd ochii aurii ai lui Magiano.

— Vă întrerup? întreabă el. Păreați ușor... încordate.

— Nu, totul e bine, îi răspund, cu ceva mai multă ferocitate decât intenționasem.

Magiano îmi aruncă o privire, să îmi transmită că nu mă crede. Deschide ușa mai larg și intră. Cozile sale împletite sunt turtite din cauza furtunii, iar pe piele încă îi strălucesc dâre de apă. Aduce cu sine mirosurile de ploaie și de ocean. Cerceii auriți îi strălucesc în lumină.

Durează o clipă să-mi dau seama că *il mercenario* l-a urmat înăuntru. Închide ușa în spatele lui. Se întoarce apoi spre noi și ne salută iute, cu o aplecare din cap. Este înalt, are umerii lați și tenul palid, poate din cauza extenuării cauzate de faptul că și-a folosit puterile.

— Aproape c-a fost un efort prea mare, pentru cât valorați, ne spune. Porturile sunt cuprinse de haos astăzi. Se spune că noua regină a Beldainului ar fi sosit azi în Kenettra. Toate transporturile pe apă, toate navele sunt deviate încoace, spre Merroutas. Așa că vă mulțumesc c-ați mai adăugat și voi un strop de nebunie.

Noua regină a Beldainului?

Îmi amintesc de felul în care o pomenea Lucent, uneori, pe prințesa beldaină, de cât de mult ținea Calcă-Vânt la ea. Dacă Maeve fusese o susținătoare a Pumnalelor? Și, dacă așa fusese, iar ea se află acum în Kenettra, oare ce pun foștii mei tovarăși la cale?

— E posibil să fim siliți să dăm niște explicații când vom ajungem iar într-un port, continuă *il mercenario*. Vă garantez că, până

atunci, vestea despre moartea Regelui Nopții se va fi răspândit până în Kenettra, iar inchizitorii vor verifica fiecare navă care intră în port.

Sub gulerul tunicii, bag de seamă că are urma unui însemn cenușiu.

— Îmi pare rău pentru toate necazurile pe care vi le provocăm, hotărăsc să îi răspund. Îți mulțumim pentru ajutor.

— *Non dire mai grazie a un mercenario!*[1] îmi răspunde. Se uită la Magiano, care își stoarce apa din codițele împletite, apoi adaugă, drept explicație: Am fost plătit cum se cuvine.

— Doar nu credeai că m-am oprit la curtea Regelui Nopții doar ca să fur un amărât de ac bătut cu diamante, nu? mă întreabă șarlatanul, făcându-mi cu ochiul. Am avut grijă să mai... eliberez și niște saci burdușiți cu talanți de aur în drum spre ieșire.

Mercenarul își încrucișează brațele și se prezintă:

— Eu sunt Sergio.

— Adelina, îi răspund.

Violetta zâmbește, când el o privește.

— Violetta, spune ea. Sora...

Reușește să îi smulgă un zâmbet, chiar un hohot de râs.

— Nu e nevoie să fiți sfioasă, răspunde el. Magiano v-a pomenit puterile.

Când aude aceste vorbe, Violetta se înroșește atât de tare, încât devine trandafirie toată. Magiano face un semn din cap spre tânăr.

— Iar tu probabil că ești unul dintre foștii soldați ai Regelui Nopții, nu?

Acum remarc numărul mare de pumnale care îi atârnă la brâu lui Sergio, precum și pe acela vârât în carâmbul uneia din cizmele sale. Și cicatricele dobândite în luptă de pe brațele lui.

---

[1] „Să nu îi spui niciodată «mulțumesc» unui mercenar!" (it.) (n. red.).

— Da, confirmă Sergio, am fost unul dintre mercenarii lui năimiți. Ați auzit poveștile, îmi imaginez. Zece mii, așa se spune, deși suntem mai degrabă cinci sute. Zâmbește iar: Doar că reușim să dăm impresia că numărul nostru e cu mult mai mare.

— De ce ne ajuți? îl întreb de-a dreptul.

— N-are niciun rost să slujim un bărbat mort, nu? Sunt convins că mai mulți dintre foștii lui gealați se luptă acum pentru a-i lua locul, deși eu, unul, nu sunt deloc interesat să conduc o insuliță. Își înclină capul în direcția lui Magiano: Ne-a spus c-ai fi Lupul cel Alb și că ai fi în căutare de aliați. Este adevărat că l-ai trecut pe Regele Nopții prin propria lui sabie?

Și că ți-a plăcut la nebunie? adaugă șoaptele din mintea mea, fără avertisment, cu niște voci pline de încântare.

Înghit în sec, cu mare greutate, silindu-le să tacă. Chiar dacă puterile mele sunt încă slăbite, răspund creând o iluzie a unei umbre în fața noastră și transformând-o într-o imitație a lui Sergio. Remarc privirea uimită de pe chipul lui, înainte să o retrag.

— Da, îi răspund.

Il mercenario mă privește cu un interes sporit.

— Nu sunt singurul mercenar de la bord, mă informează el. O duzină dintre noi se află în echipaj. Unii cred că tu ai conduce Merroutasul, acum. Se oprește și remarc o schimbare ușoară: Regele Nopții ne-a plătit bine, să știi. Tu cât ne poți da?

Magiano îl privește, cu un zâmbet ambiguu.

— De zece ori mai mult, afirm, înălțându-mă cât pot. Ai văzut de ce sunt în stare. Cred că poți ghici cât de puternici îmi pot face aliații să devină și cât îi voi răsplăti pentru loialitatea lor.

Sergio scoate un fluierat nu foarte tare, în batjocură, apoi îi aruncă o privire lui Magiano.

— Nu mi-ai spus că e atât de bogată! îl mustră, în glumă.

— Am uitat, îi răspunde panglicarul, ridicând din umeri.

— Și te încrezi în vorbele ei? vrea să afle *il mercenario*.

— Doar eu, unul, chiar o urmez, nu? adaugă șarlatanul.

Sergio abia se poate abține să nu zâmbească, apoi conchide:

— Asta cam așa-i!

Lângă mine, Violetta își îndreaptă toată atenția asupra lui Sergio într-un fel care nu poate însemna că doar îi cercetează energia.

— Ești și tu o Tânără Elită, nu? îl întreb.

— Poate, îmi răspunde el, încuviințând scurt.

— Creezi furtuni…

Se înalță ușor.

— Da, încuviințează. Se oprește să privească prin hublou, afară, unde ploaia continuă să cadă: S-a dovedit îndeajuns de folositor pentru Regele Nopții, când fura încărcăturile vaselor abătute din calea lor de urgie sau când îi distrugea pe pirații care încercau să îl jefuiască ei pe el. Totuși, furtunile au nevoie de timp ca să înceapă și să se încheie. Vom avea parte de o mare agitată la noapte.

Băiatul care poate controla ploaia! El trebuie să fie! îmi repet.

Raffaele nu îmi spusese niciodată, limpede, ce se întâmplase cu el, ci doar că Pumnalele refuzaseră să îl lase să rămână în mijlocul lor. Crezusem că îl omorâseră, dar iată-l, viu și nevătămat.

— Am auzit multe despre tine, îl informez.

— Mă îndoiesc, pufnește el.

— Și eu am luptat pentru Pumnale…

Se încordează imediat când pomenesc de ei. Inima îmi face un mic salt.

Așadar, am avut dreptate! mă felicit.

— Ești băiatul care nu putea controla ploaia, insist.

Sergio face un pas în spate și mă privește bănuitor.

— Raffaele ți-a vorbit despre mine? vrea să afle.

— Da, o singură dată.

— De ce? mă iscodește.

Întreaga purtare a lui Sergio s-a schimbat. Orice urmă de amuzament i s-a șters de pe chipul pe care nu se mai ghicesc decât răceala și ostilitatea.

— A pomenit de tine ca un avertisment pentru mine însămi, un îndemn să-mi țin puterile sub control, îi răspund. Am crezut că te-au ucis.

Maxilarul lui Sergio se încleștează și el se întoarce să privească furtuna. Nu îmi dă niciun răspuns. Urmează o tăcere lungă, lungă, înainte să mă privească iar și să ridice din umeri, în semn că nu îi mai pasă de acele povești din trecut.

— Păi, acum sunt aici, spune el, cu multă răceală în glas. Așa că, în mod limpede, te-ai înșelat. Nu m-au omorât.

Simt un junghi ascuțit în inimă. Probabil că Raffaele i-a cerut lui Enzo să procedeze la fel și cu mine. Cum poate cineva atât de blând să fie atât de rece? Oare Mesagerul a avut dreptate, cel puțin în privința mea? Enzo refuzase să îmi facă rău, iar această hotărâre a lui îl distrusese, în cele din urmă.

— Raffaele a dorit să mă ucidă și pe mine, așa să știi, îi răspund, după o vreme. Chiar de la bun început. Iar apoi m-a alungat după... moartea lui Enzo. Am venit aici, în Merroutas, să găsesc alte Tinere Elite și să îmi formez propria ceată, propria societate secretă. Vreau să lupt împotriva Inchiziției, să mă răzbun pentru toate cele pe care le-am îndurat din cauza oamenilor ei. Am putea fi un grup care să le întreacă pe Pumnale în toate cele și fără putință de tăgadă. Și, împreună, putem reuși.

— Vrei să spui că și tu dorești să iei tronul? mă întreabă Sergio, uimit.

Țes o iluzie mitică în jurul meu, încercând să-mi accentuez înălțimea și statura, făcându-mă să par cât de regală pot. Dacă voi recruta mai multe Elite, trebuie să încep să arăt ca o conducătoare.

— Ți-am spus că pot plăti de zece ori cât v-a plătit Regele Nopții. Aceasta este propunerea mea. Vistieria coroanei Kenettrei ar face-o să pălească pe aceea a fostului ocârmuitor al insuliței Merroutas.

Sergio mă privește cu neîncredere.

— Coroana Kenettrei este păzită de oamenii Axei Inchiziției! spune.

— Iar eu, una, l-am ucis pe Regele Nopții cu propria lui sabie, îi răspund.

Sergio se gândește la ceea ce tocmai i-am spus.

Tăcerea se scurge, punctată doar de zgomotul ploii și de urletele vântului.

Ar fi lucrat tare bine alături de Calcă-Vânt! mă trezesc gândind.

Mă întreb dacă pe Lucent a întristat-o absența acestui tânăr.

Mă întreb dacă toate celelalte Pumnale au măcar habar că Sergio e încă în viață.

Mă întreb cum trebuie să fi fost trecutul lui împreună cu aceiași oameni pe care i-am cunoscut și eu cândva.

— Mă voi gândi la asta, îmi răspunde el, în cele din urmă.

Încuviințez, dar îi cunosc deja răspunsul.

I-l pot citi limpede în sclipirea din ochi.

Teren Santoro

— Ați trimis după mine, Maiestatea Voastră?

— Da, maestre Santoro.

Regina Giulietta șade pe tron și îl privește cu mult calm pe inchizitorul ei general care îi soarbe din ochi frumusețea. Astăzi, tânăra poartă o rochie largă, de culoarea safirului, cu o trenă atât de lungă, încât se desfășoară până la trepte. Părul ei este strâns sus, în creștet, dezvelindu-i gâtul subțire, iar ochii săi sunt mari și foarte, foarte întunecați, încadrați de gene lungi. Coroana îi reflectă lumina dimineții, care se strecoară prin ferestre, creând curcubeie mărunte pe podeaua sălii tronului.

Dar ea nu mai spune nimic. E furioasă.

Teren hotărăște să vorbească primul.

— Îmi cer, preaplecat, scuze, Maiestatea Voastră! bâiguie el.

Giulietta îl privește, cu bărbia în palmă.

— De ce? îl iscodește.

— Fiindcă am făcut-o de râs în public pe regina Beldainului.

Tânăra nu îi răspunde. În schimb, se ridică în picioare. Își duce o mână la spate și, cu cealaltă, îi face un semn unuia dintre inchizitorii care așteaptă lângă ziduri.

— Așadar, nu ți-a fost pe plac darul reginei Maeve pentru mine, spune ea, mișcându-se.

Raffaele!

Teren își reprimă un fior de furie, când își aduce aminte că acel prostituat *malfetto* se află de acum în palat.

— Este o amenințare pentru Maiestatea Voastră! răspunde inchizitorul general.

Giulietta ridică din umeri. Când ajunge în dreptul lui, privește în jos spre silueta lui plecată.

— Chiar este? întreabă ea. Credeam că tu și Inchiziția ta l-ați pus cum trebuie în lanțuri.

Teren se înroșește.

— Așa este. Nu va scăpa.

— Atunci, nu este tocmai o amenințare pentru mine, nu? Giulietta zâmbește: Ai aflat unde se află restul Pumnalelor?

Întreg corpul lui Teren se încordează. Pumnalele continuau să îi stea ca un ghimpe în coaste. Le distrusese averile și, prin urmare, puterea de a-i mai finanța multora dintre foștii lor... binefăcători. Îi torturase pe toți acei *malfetto* care avuseseră, cât de cât, o legătură cu Pumnalele și pe care îi putuse prinde. Le redusese posibilele ascunzători la vreo câteva orășele amărâte din apropierea capitalei. Pe toți zeii, le știa numele! Tuturor!

Dar nu reușise încă să îi captureze. Se împrăștiaseră în cele patru vânturi. Dispăruseră fără urmă. Asta până ieri. Teren înghite cu greu, dar se pleacă mai adânc.

— Am trimis patrule suplimentare să îi vâneze...

Giulietta ridică o mână, oprindu-l.

— Am primit o porumbiță în dimineața asta. Ai fost înștiințat?

Teren fusese prea ocupat în dimineața aceea cu taberele de sclavi *malfetto* ca să primească vești.

— Încă nu, Maiestatea Voastră, spune el, șovăitor.

— Regele Nopții din Merroutas este mort, răspunde Giulietta. Ucis de o Tânără Elită numită Lupul cel Alb. Zvonurile despre ea s-au răspândit peste tot. Îl fixează pe Teren cu privirea: Este Adelina Amouteru, nu-i așa? Fata pe care încă nu ai reușit să o ucizi.

Teren fixează cu privirea o vinișoară de pe podeaua de marmură.

— Da, Maiestatea Voastră!

Teren îl aude pe unul dintre inchizitori întorcându-se, apoi sunetul pintenilor de metal care se târăsc pe jos.

— Regele Nopții a fost aliatul nostru în Merroutas, spune Giulietta. Acum, acolo domnește haosul. Sfetnicii mei îmi spun că orașul este nesigur, cuprins de haos, iar noi suntem vulnerabili în fața unui atac tamouran.

Adelina!

Teren scrâșnește din dinți atât de tare, încât simte că-și va frânge maxilarul. Prin urmare, Adelina este în Merroutas, dincolo de Marea Sacchi… și l-a ucis pe conducătorul orașului-stat. Chiar dacă îl umple de furie faptul că ea devine o amenințare reală, ceva din ferocitatea tinerei îl atrage.

Foarte impresionant, lupușorele! își spune.

— Vă jur, Maiestate…, începe el. Voi trimite imediat o expediție acolo…

Giulietta își drege glasul, iar Teren tace. Ridică privirea și îl vede pe celălalt inchizitor apropiindu-se de regină. Ține un bici cu nouă cozi, fiecare terminată într-o lamă grea, ascuțită. Este biciul obișnuit al lui Teren. Oftează ușurat și, în același timp, tresare.

Merită asta.

Giulietta își duce mâinile la spate și face câțiva pași, depărtându-se de el.

— Mi s-a spus c-ai fi înjumătățit rațiile prizonierilor *malfetto*, împotriva voinței mele, spune regina.

Teren nu întreabă de unde știe. Nu contează.

— Maestre Santoro, pot fi o regină nemilostivă. Dar nu doresc să fiu una plină de cruzime. Ferocitatea e bună doar pentru a împărți pedepse nedrepte. Eu nu voi fi nedreaptă.

El își ține capul plecat.

— Da, Maiestatea Voastră!

— Am vrut ca taberele să fie o pedeapsă vizibilă pentru ceilalți cetățeni, dar nu am poftit să am sute de leșuri în putrefacție lângă zidurile cetății mele de scaun. Doresc nespus ca oamenii să fie supuși, nu revoltați. Iar tu amenințî să distrugi acest echilibru.

Teren își mușcă limba, să nu ridice glasul.

— Scoate-ți armura, maestre Santoro! îi poruncește Giulietta, peste umăr.

Teren face cum i se spune. Armura lui zăngănește puternic, când se izbește de podea. Își trage tunica peste cap. Aerul îi lovește pielea dezvelită, cicatrizată de nenumăratele reprize de pedeapsă. Ochii de un albastru spălăcit ai lui Teren strălucesc în lumina camerei. O privește pe Giulietta.

Regina îi face un semn inchizitorului care ține biciul cu lame.

Acesta îl lovește pe Teren cu arma. Cele nouă lame îl plesnesc, smulgându-i pielea. Teren își înăbușă un strigăt, în timp ce durerea cunoscută îi explodează în trup. Viziunea i se colorează în stacojiu. Carnea i se deschide și începe să i se vindece imediat. Dar inchizitorul nu așteaptă, ci lovește cu biciul iar, în timp ce pielea lui Teren se căznește să se prindă la loc.

— Nu te pedepsesc fiindcă nu ai fost respectuos cu regina Beldainului! strigă Giulietta, peste sunetul îngrozitor al lamelor care îi sfâșie carnea lui Teren. Te pedepsesc fiindcă mi-ai

nesocotit ordinele în public. Pentru că ai creat o scenă. Fiindcă ai insultat-o pe ocârmuitoarea unui popor cu care nu ne putem permite să ne luptăm iar. Înțelegi?

— Da, Maiestate, se îneacă Teren, în timp ce sângele i se scurge pe spate.

— Nu îți este îngăduit să iei tu decizii pentru mine, Teren Santoro!

— Nu, Maiestatea Voastră!

— Nu îți este îngăduit să îmi ignori vreodată ordinele!

— Nu, Maiestatea Voastră!

— Nu îți este îngăduit să mă faci de rușine în fața unui popor dușman.

Lamele sapă adânc. Teren clipește, luptându-se să nu-și piardă cunoștința. Brațele îi tremură pe podeaua de marmură.

— Nu, Maiestatea Voastră, spune el, răgușit.

— Ridică-te! îi poruncește Giulietta.

Teren se căznește să facă întocmai, chiar dacă mișcarea îl silește să strige. Inchizitorul îl biciuiește cu lamele peste piept și stomac, iar ochii lui se deschid fulgerător când e tăiat adânc. Această izbitură l-ar fi ucis pe loc, dacă ar fi fost un bărbat obișnuit. Dar, pe el, nu face decât să-l readucă în patru labe pe podea.

Flagelarea continuă până când podeaua este udă de sângele lui. Petele stacojii de pe marmură formează modele circulare, punctate de amprentele lui Teren. Își îndreaptă toată atenția asupra lor. Undeva, la mare înălțime, știe că îi aude pe zei murmurând. Pedeapsa a venit oare de la regină sau de la zei?

Într-un târziu, Giulietta ridică o mână și inchizitorul se oprește.

Teren tremură. Simte magia demonică a trupului său lipindu-i la loc carnea. Aceste răni vor lăsa, cu siguranță, urme – tăieturile făcute prea repede peste pielea nevindecată, iar și iar.

Coada lui de păr blond îi atârnă peste gât, în șuvițe transpirate. Trupul îl arde și îl doare.

— Ridică-te! îi cere din nou regina.

Teren o ascultă. Picioarele îi sunt slăbite, dar scrâșnește din dinți și se căznește să se țină pe ele. A meritat fiecare lovitură. Când se ridică, o privește pe Giulietta în ochi.

— Îmi pare rău, mormăie el, de data asta încet.

Sunt scuzele unui tânăr față de iubita lui, nu ale unui inchizitor general față de regină.

Giulietta îi atinge obrazul cu degetele sale reci. El se întinde, să îi soarbă, parcă atingerea blândă, savurând-o, chiar dacă tremură.

— Nu sunt crudă, repetă ea. Dar ține minte, maestre Santoro! Cer doar ascultare. Dacă este prea dificil, pot ajuta. Este mai ușor să asculți dacă nu ai limbă, și mai ușor să îngenunchezi dacă nu ai picioare.

Teren privește în ochii ei adânci, întunecați. Asta iubește, această parte a ei care știe mereu ce e de făcut. Dar de ce nu a ordonat imediat ca Raffaele să fie pedepsit? Ar fi trebuit executat.

Nu a făcut-o, se gândește Teren, cu o tresărire dureroasă de gelozie, *fiindcă vrea altceva de la el.*

Giulietta zâmbește. Se apleacă mai aproape și îi atinge obrazul cu buzele.

Teren tresare la atingerea și la avertizarea ei.

— Te iubesc, șoptește ea. Și nu voi mai tolera să nu îmi dai ascultare încă o dată.

Se spune că Stâncile lui Sapientus s-au format când zeul înțelepciunii a separat lumea celor vii de tărâmul celor morți, închizându-și pentru totdeauna sora, pe Moritas. Marginile zimțate arată maiestuos la apus, când lumina aurie le lovește și așterne umbre lungi peste pământ.

An Dao, Ghidul călătorului prin Domacca

Adelina Amouteru

Enzo mă vizitează într-un coșmar.

Este seară, iar felinarele de pe coridoarele Curții Fortunata s-au aprins deja. Dinspre peștera subpământeană unde se antrenează Pumnalele se aud râsete, însă eu și prințul ne croim drum pe scări, către curte. Acolo, noaptea este tăcută.

Este noaptea de după Lunile de Primăvară, îmi amintesc, prin ceața visului. *După ce am atacat portul Estenziei.*

Enzo și cu mine ne sărutăm în curte, nepăsători la ploaia ușoară care cade peste noi. Mă conduce înapoi în camera mea. Dar, în visul meu, nu îmi urează noapte bună și pleacă. În visul meu, intră cu mine.

Nu știu dacă puterea mea lucrează… dar *simt* buclele lui de păr întunecat pe obrajii mei, *simt* valurile de căldură trimise de atingerea lui prin trupul meu. Buzele lui îmi sărută urechea, apoi îmi ating maxilarul și gâtul, coborând. Mă așez pe pat și îl trag mai aproape, până când devenim un amalgam de membre.

Aici ne-am întâlnit, în fond, când a venit să stea lângă mine și mi-a oferit ocazia de a mă alătura Pumnalelor.

Acum, are chipul îngropat în pielea mea. Șuvoaie de căldură mă străbat, până când cred că voi arde de vie. Tunica lui alunecă într-o parte, dezvelindu-i umărul. Este într-adevăr aici? Mă aflu într-adevăr la Curtea Fortunata, în toată splendoarea sa pierdută? Degetul meu îi urmărește conturul claviculei. El inspiră când trag de tunica lui și îi mângâi pieptul cu mâinile. Se împinge în mine.

Este aievea! Trebuie să fie.

Este ce s-ar fi putut întâmpla în acea noapte.

— Te iubesc, îmi șoptește în ureche.

Iar eu sunt atât de prinsă în vis, atât de pierdută în șirul lui de sărutări, că, pentru o clipă, îl cred.

Enzo se oprește. Tușește. Întorc capul cât să-i văd conturul feței în întuneric.

— Te simți bine? întreb, zâmbind. Brațele mele se ridică să-i cuprindă gâtul și să-l tragă mai aproape.

Enzo devine țeapăn, apoi tușește iar. Sprâncenele i se răsucesc și el se încruntă. Se îndepărtează de mine și se ghemuiește pe pat. Tusea lui se agravează, și nu pare să se poată opri. Pete de sânge acoperă așternuturile.

— Enzo! strig eu.

Mă apropii de el și îi pun o mână pe umăr. Mă îndepărtează și clatină din cap, dar tușește atât de tare, că nu poate vorbi. Pe buze are sânge, care sclipește în noapte. Chipul i se contorsionează de durere.

Își prinde pieptul cu mâna și, când mă uit mai bine, remarc, îngrozită, că o rană adâncă, stacojie, se mărește chiar în mijlocul pieptului său, chiar deasupra inimii.

Are nevoie de ajutor! înțeleg.

Sar din pat, fug la ușă și o deschid cu toată forța. Toate membrele mi le simt de parcă le-aș târî prin întuneric, luptându-mă

cu un curent invizibil. În spatele meu, respirația lui Enzo devine precipitată. Privesc cu disperare pe coridor.

— Ajutor! strig din nou.

De ce toate felinarele aruncă o lumină mai pală? Abia dacă întrezăresc ceva prin umbrele de pe coridor. Picioarele mele lovesc tăcute podeaua. Simt răceala marmurei.

— Ajutor! țip iar. Prințul... e rănit!

Coridorul continuă la nesfârșit. Raffaele va ști ce e de făcut. De ce nu găsesc drumul înapoi spre peștera subpământeană?

Continui să fug, până când îmi amintesc că Raffaele nu este în peșteră, cu ceilalți. Nu se va întoarce în noaptea asta, fiindcă a fost capturat de Inchiziție! Coridorul nu se mai termină. Fugind, văd tablourile care decorează pereții Curții Fortunata cum dispar, arse, cenușii, cu colțurile distruse de fum. Nu mai există uși sau ferestre. De undeva, din depărtare, aud sunetul ploii care cade.

Mă opresc să-mi trag sufletul. Mă ard membrele. Când mă uit în urmă, nu îmi mai văd camera.

Coridorul se întinde mai departe, în ambele direcții. Înaintez mai departe, la pas de acum, cu inima bătându-mi atât de tare, încât e mai-mai să-mi spargă pieptul.

Noi tablouri încep să apară pe pereți. Poate că au fost acolo mereu și nu le remarc decât acum. Dar niciunul nu are sens. Unul înfățișează o fată cu ochi mari, întunecați, și o gură trandafirie, care stă în mijlocul unei grădini și ține în mâini un fluture mort. Al doilea reprezintă un băiat îmbrăcat în armură albă de inchizitor, cu gura întinsă de la o ureche la cealaltă și cu dinții stacojii. Se ghemuiește într-o cutie de lemn. Al treilea tablou este înalt cât camera. Este chipul unei fete, iar jumătate din el este acoperit de cicatrice cumplite. Nu zâmbește. E încruntată, iar ochii îi sunt închiși, de parcă s-ar putea deschide din clipă în clipă.

Teama începe să-mi roadă stomacul. Se aud șoapte, șoaptele cunoscute, care mă necăjesc. Încep din nou să fug. Coridorul devine mai îngust, închizându-se în jurul meu din toate părțile. Mult în față, ajunge la un capăt, în sfârșit.

Ajutor! strig iar, dar țipătul sună bizar și îndepărtat, ca un strigăt sub apă.

Acum, pașii mei scot niște sunete ca un pleoscăit. Mă opresc, împiedicându-mă. Pe coridor curge apă, neagră și rece. Încerc să mă dau înapoi, însă curentul mă ia pe sus, iar valurile mă înghit cu totul. Nu pot gândi, nu pot auzi, nu pot vedea nimic, decât întunericul ametitor din jur. Frigul mă amorțește. Deschid gura să strig, dar nu iese niciun sunet. Caut lumina de la suprafață, dar același întuneric se cască peste tot în jurul meu.

Lumea de dincolo!

Forme negre înoată în adâncuri. Văd, în cele din urmă, niște scări, despre care știu, instinctiv, că duc înapoi la coridor. Înapoi la lumea celor vii. Încerc să înot spre ele, dar nu par să se apropie.

— *Adelina!*

Când privesc peste umăr, o formă apare din întuneric. Este monstruoasă, cu degetele lungi, osoase, și ochi lăptoși, nevăzători. Gura îi e deschisă într-un mârâit. Teama din sufletul meu se transformă în teroare.

Caldora! Îngerul furiei!

Mă zbat să ajung la scări, fără folos. Urechile mi se umplu de un sâsâit. Când privesc din nou în spate, mâinile Caldorei se îndreaptă spre mine, cu degetele curbate ca niște gheare.

Mă trezesc dintr-odată, în sunetul rău prevestitor al unui corn, care se aude dinspre puntea navei.

Prin hubloul nostru pătrunde lumina soarelui. Furtuna a trecut, deși apele sunt încă agitate. Îmi trec picioarele peste marginea patului și încerc să îmi calmez inima care bate cu putere.

Șoaptele se zvârcolesc, parcă, însă vocile lor sunt scăzute, și, după câteva clipite, pier. Degetele mele tremură, trecând peste materialul pernei mele. Pare real. Sper să fie.

O parte din mine își dorește să se întoarcă la Curtea Fortunata, să își arunce brațele de gâtul lui Enzo și să-l readucă la viață.

Dar o altă parte se teme și să clipească, pentru a nu se întoarce în apele lumii de dincolo. Până și privitul pe hublou mă face să mă cutremur de teamă: apa este de un albastru-întunecat, opac, și pare dornică să ne înghită nava.

Privesc spre patul Violettei. Surioara mea nu e acolo.

— Violetta?

Sar în picioare și mă grăbesc spre ușă. Trec prin pasajul întunecos și strâmt din burta navei.

Sora mea! A dispărut!

Coșmarul meu revine – coridorul ars, nesfârșit – și, dintr-odată, sunt îngrozită și încă pierdută în interiorul său. Dar apoi ajung la scara care duce la punte și urc pe ea, recunoscătoare.

Când arunc o privire peste capătul scării, o văd pe Violetta la pupa, sprijinindu-se de frânghii și vorbind cu voce scăzută cu Sergio. Membrele mi se înmoaie de extenuare. Inspir adânc, mă liniștesc și ies pe punte. Alți câțiva membri ai echipajului îmi aruncă priviri când trec. Mă întreb care dintre ei sunt tot mercenari și dacă Sergio i-a spus vreunuia despre conversația noastră de ieri.

Când mă apropii, Sergio pune o mână pe brațul Violettei. Râde la ceva spus de ea. Un sentiment de gelozie mă străbate. Nu e ca și cum aș vrea atenția lui Sergio – e pentru că i-o atrage pe a Violettei.

Este sora mea și numai a mea!

— De ce a sunat cornul? întreb.

Mă interpun între ei, silindu-l pe Sergio să-și ia mâna de pe sora mea și să se așeze mai la distanță.

Violetta îmi aruncă o privire posomorâtă. Clipesc nevinovată spre ea.

Sergio arată spre linia orizontului, unde o fâșie de pământ se întrezărește slab prin ceața zorilor.

— Ne apropiem de orașul Campagnia. Ai mai fost acolo? Când clatin din cap, continuă: Este cel mai apropiat oraș-port de Estenzia. Presupunerea mea e că nu vom fi primiți cu brațele deschise în capitală. Ne-ar fi imposibil să ancorăm.

Violetta încuviințează.

— Iluziile plăsmuite de Adelina sunt bune, spune ea, dar nu ne pot proteja pe toți, întotdeauna, de inchizitorii din orașul acela.

Estenzia!

Cumva, simt că am părăsit capitala cu o viață în urmă.

Sergio se mulțumește să ridice doar din umeri în timp ce privim contururile orașului care încep să se zărească, treptat, pe țărm.

— Vom arunca în curând ancora în Campagnia, ne asigură el. Nu au emis niciun mandat de arestare în afara capitalei de care să știu. Ar fi mai sigur.

Încuviințez. Sergio revine la conversația lui cu Violetta. În timp ce ei vorbesc, eu mă uit de jur-împrejur pe punte.

— Unde e Magiano? întreb.

Ochii lui Sergio se îndreaptă spre cer.

— În cuibul-corbului, răspunde el, arătând în sus. Își pariază câștigul de o viață.

Parcă la un semnal, răsună o imitație perfectă a unui croncănit de cioară. Privim cu toții în sus și îl vedem pe Magiano,

aplecându-se atât de tare, încât mă tem că va cădea. Strigă ceva către celălalt matelot din cuib.

— Atunci, hai să fie douăzeci de talanți! țipă el, dându-se înapoi în cuib și dispărând din câmpul nostru vizual.

— Câștigă? întreabă Violetta, privind curioasă spre cer.

Ne uităm cu toții mai departe cum Magiano mormăie pentru sine un șir de cuvinte. Un hoț pe jumătate nebun și un Pumnal respins – am început bine alcătuirea societății mele de Tinere Elite!

Sergio ridică din umeri.

— Parcă mai contează? Dacă va pierde, îi va fura, oricum, câștigurile nenorocitului.

Dintr-odată, matelotul cu care joacă Magiano sare în picioare. Arată spre apă. Magiano își întește gâtul spre țărm, apoi îi strigă ceva ce nu înțeleg lui Sergio.

Acesta își mușcă buzele. Îl privesc, remarcând scânteile de teamă care vin dinspre el. Mă căznesc să disting ceva prin ceață. Pentru o clipă lungă, nimeni nu vede nimic. Doar când soarele dimineții mai arde o parte din pâclă, remarc conturul slab al unor pânze aurii, carena curbată a unei nave care iese din portul Campagnia. Sunetele cornilor plutesc spre noi, din nou. De data asta, sunt asurzitoare.

Deasupra noastră, Magiano apucă frânghia atașată de cuibul-corbului și alunecă în josul catargului. Aterizează cu un zgomot înfundat. Părul îi stă în neorânduială, iar mirosul sărat al oceanului îi răzbate din haine. Ne aruncă o privire.

— Un vas al Inchiziției, spune el, când îmi vede expresia întrebătoare. Se pare că se îndreaptă direct spre noi.

— Ai văzut steagul Inchiziției arborat? Îmi încrucișez brațele la piept și încerc să îmi înghit teama care îmi pune un nod în gât, apoi adaug: Doar suntem o navă cu aspect cu totul și cu totul obișnuit!

— Suntem și singurul vas care trece prin golf acum, răspunde Magiano. Se încruntă spre apă: De ce le-ar păsa dacă o navă cu marfă și-ar croi drum spre portul Campagniei?

Nava Inchiziției se apropie. Vederea blazonului familiar trezește șoaptele din minte, iar ele își agită ghearele, neliniștite. Teama care mi-a încleștat gâtlejul lasă loc altui simțământ: unui curaj nebunesc, același pe care l-am simțit când l-am înfruntat pe Regele Nopții.

O șansă de răzbunare, repetă șoaptele, iar și iar. *Adelina, asta este șansa ta să te răzbuni!*

— Poate că Teren Santoro își extinde operațiunile în celelalte orașe ale Kenettrei, spune Violetta, aruncându-mi o privire.

Te simți bine? mă întreabă, fără de cuvinte, îngrijorarea zugrăvită pe chipul ei.

Îmi strâng buzele și alung șoaptele departe.

— Crezi că vor încerca să ne abordeze? îl întreb pe Magiano.

Șarlatanul arată spre felul în care micuța navă se poziționează acum în spatele nostru.

— E un echipaj mic, dar ne vor mâna spre port, răspunde el. Și vor inspecta fiecare nișă și crăpătură de pe vasul ăsta. Expresia lui se întunecă și se întoarce spre mine: Dac-aș fi știut că aveai să ne pricinuiești atât de multe necazuri încă din primele trei zile de la mica noastră înțelegere, te lăsam la mila Regelui Nopții fără să privesc înapoi.

— Bine! îi strig înapoi. Îmi voi aminti de asta data viitoare când vei fi în pericol.

Răspunsul meu îl face pe Magiano să râdă, surprins.

— Ești fermecătoare! mă asigură și mă apucă de încheietură înainte să-l pot opri, apoi îi face semn Violettei să îl urmeze. Se pare că suntem nevoiți să rămânem împreună, nu-i așa? întreabă el. Aș recomanda să ne ascundem.

Ne grăbim înapoi sub punte, unde un membru al echipajului, agitat și transpirat, sâsâie către Magiano să ne ducă în pântecul corabiei. Pașii noștri răsună de-a lungul podelelor de lemn înguste.

Ne croim drum în jos pe trei scări, înainte să ajungem la o debara unde sunt stivuite lăzi, alandala, de la podea până în tavan. Aici, ne îndeamnă spre capătul întunecat. Spațiul e aproape negru ca noaptea, cu excepția unui grilaj dens aflat mult deasupra, care permite unor fâșii subțiri de lumină să intre.

Magiano îmi aruncă o privire.

— Rămâi calmă! îmi șoptește. Se uită la Violetta: Pune capac puterii surorii tale! Ar fi în interesul vostru să nu scape de sub control, așa, ca în Merroutas.

— Va fi bine, răspunde Violetta, cu o notă de furie în voce. Știe să se controleze.

Pare neîncrezător, însă încuviințează. Apoi dispare, închizând ușa în spatele lui și lăsându-ne în întuneric.

Simt că Violetta tremură ușor. Nu se conformează sugestiei lui Magiano și nu îmi ia puterile, dar nu pare nici să se simtă în regulă în prezența mea.

— Te simți bine, da? îmi șoptește.

— Da, îi răspund.

Așteptăm fără să scoatem vreun cuvânt. Pentru o vreme, singurul lucru pe care-l auzim este zgomotul familiar al valurilor din afara navei. Apoi, auzim voci necunoscute și pași.

— Să nu îți pierzi iar controlul! șoptește Violetta.

După o tăcere atât de lungă, murmurele ei par asurzitoare. Nici măcar nu mă privește, ci ochii ei rămân fixați pe grilajul de deasupra noastră.

Mă întorc să mă uit și eu. Continui să aștept ca acea tensiune ciudată să mă lovească iar, așa ca în Merroutas – dar, de data asta, puterea mea rămâne la locul său, iar eu sunt cu ochii pe ea.

— Nu se va întâmpla asta, îi răspund.

Vocile sunt foarte slabe. Prin două straturi de podele de lemn, îmi dau seama doar că sunt zgomote omeneşti înfundate şi vibraţiile uşoare ale cizmelor pe podea. Simt o neliniște generală în energia echipajului. Capul Violettei se întoarce, când vocile călătoresc de la un capăt al punţii la celălalt.

— Vor coborî dedesubt, şopteşte ea, după o vreme.

Şi, într-adevăr, nici nu termină bine de rostit aceste vorbe, că şi auzim trosnetele cizmelor pe scara care duce în jos. Vocile devin, pe neaşteptate, mai puternice.

Acum, îi aud pe soldaţi vorbind între ei. Teama mea creşte, când ei se apropie tot mai mult.

În amestecul de voci, aceea lui Magiano se distinge dintr-odată, însufleţită.

— Ultima dată când am fost în Campagnia, m-am îndrăgostit de vinurile voastre. Ştiţi că n-am fost niciodată mai beat? Eu…

Un inchizitor îi curmă şuvoiul de vorbe, cu un oftat exasperat.

— Când aţi plecat din Merroutas?

— Acum o săptămână.

— Asta-i o minciună, băiete! Niciunei nave nu îi ia o săptămână să ajungă pe ţărmurile noastre din Merroutas.

Vocea mai rezonabilă a lui Sergio se face auzită şi ea.

— Mai întâi, am ancorat în Dumor, să lăsăm nişte marfă, explică *il mercenario*.

— Nu văd nicio ştampilă din Dumor pe vasul vostru. Pun rămăşag că aţi părăsit Merroutas de curând. Ei bine, aici, în Campagnia, avem nişte legi noi. Inchiziţia consideră că toate navele care sosesc trebuie cercetate. *Malfetto* din alte ţări nu mai au permisiunea de a intra în oraş.

Se opreşte pentru o clipă, să-l privească mai îndeaproape pe Magiano. Probabil că ochii lui nu sunt de felină, fiindcă soldatul bate iar în retragere.

— Așa că, dac-aveți *malfetto* în echipaj, vă recomand să ne spuneți de pe-acum, adaugă inchizitorul.

— N-avem niciunul, din câte știu, *signore*.

— Și nici nu adăpostiți pasageri clandestini?

— Sunteți bine-venit să căutați, intervine Magiano. *Malfetto* ăștia nu-s decât o grămadă de necazuri, nu-i așa? Încă ne considerăm norocoși că părăsiserăm deja Merroutas când s-au întâmplat necazurile de pe cheiurile lor. Ați auzit deja despre asta, nu?

O privesc pe Violetta prin întuneric. Ea mă privește, la rândul ei. Gura ei formează un cuvânt.

Gata?

Încet, țes un văl de invizibilitate peste noi, schimbându-ne trupurile în simple dâre de lumină de pe o podea goală, în nișele întunecate din pereții unei debarale neocupate. Vocile și pașii se apropie, până când par să se afle chiar deasupra noastră. Privesc grilajul prin întuneric.

Talpa unei cizme apare deodată deasupra lui, apoi alta. Acum, sunt chiar deasupra noastră. Îmi țin răsuflarea.

— Se mai află cineva la bordul navei? întreabă inchizitorul. Se întoarce spre Sergio, presupun, apoi continuă: Tot echipajul este prezent?

— Toți cei despre care știm, răspunde Sergio. Proviziile se află toate în cală.

Se aud alte mormăieli printre soldați. Înțepenesc când pașii par să se îndepărteze de puntea noastră. Câteva clipe mai târziu, ușa de la debaraua întunecoasă se deschide și cineva se apropie de noi. Întăresc iluzia de invizibilitate. Ușa se deschide.

Un inchizitor privește drept la noi. *Prin* noi. Pare plictisit. Lovește, neliniștit, plăselele sabiei. Mâna Violettei tremură mai tare, dar nu scoate un sunet.

Privește prin noi și în jurul debaralei, pentru o clipă, înainte să lase ușa întredeschisă și să se plimbe prin restul încăperii. Mantia îi flutură în spate. Continui să-mi țin respirația. Dacă încearcă să intre în debara, după ce își încheie căutarea, și se ciocnește de trupurile noastre, va trebui să îl ucid.

Deasupra noastră, se aude iar vocea lui Magiano.

— Cauți pe nava greșită, spune el.

Tonul lui s-a modificat de la inocența voioasă la ceva rău prevestitor. Cum de știu asta? Scotocește în buzunar pentru o clipă, înainte de a scoate ceva și a-l ține în lumină. Chiar și de aici, de jos, văd obiectul care sclipește. Este bijuteria furată de la Regele Nopții.

— Vezi blazonul gravat pe latura acestei frumuseți de bijuterie? Aparține Regelui Nopții însuși. Suntem un echipaj care face parte din flota sa protejată din Merroutas, și nimeni nu este mai îndurerat decât noi din cauza veștilor despre moartea sa. Dar, chiar și în moarte, este mai bogat și mai puternic decât ați putea spera voi să deveniți vreodată. Dacă îndrăzniți să ucideți vreun om din echipajul lui, cu speranța deșartă de a găsi un fugar care își croiește drum cât mai departe de Kenettra, vă garantez că veți răspunde în fața inchizitorului vostru general și a reginei.

Apoi, o notă de batjocură pătrunde în vocea lui Magiano.

— În fond, gândiți-vă o clipă, dacă mintea voastră e în stare de asta! De ce s-ar ascunde un fugar din Kenettra la bordul unei nave care încearcă acum să ajungă iar în Kenettra?

Și, zicând acestea, își ridică brațele, dând din umeri în mod exagerat.

Nu mă pot împiedica să nu simt recunoștință față de Magiano, fiindcă ne apără așa. Ne-ar fi putut trăda, pentru un preț bun. Clatin din cap.

Nu o face pentru tine! mă asigură șoaptele mele neîncrezătoare. *O face pentru bani și pentru supraviețuire. Nu pentru tine.*

Pentru o clipă, mă gândesc că inchizitorii vor accepta cuvintele lui Magiano. Privirea mea rămâne pironită asupra aceluia care ne cercetează ascunzătoarea.

Apoi, cizmele lui Sergio se târăsc pe grilaj. Ridic ochii, sperând ca iluzia țesută de mine să țină. Unul dintre ceilalți soldați l-a apucat pe Sergio de gât și îi apasă un pumnal în talie. Într-o clipă, Sergio îi alunecă din strânsoare și își scoate propriul stilet. De aici, de jos, văd lama sclipind în lumină. Ceilalți inchizitori își scot armele. Magiano icnește și blestemă incoerent, scoțând și el un pumnal și, împreună, îi înfruntă pe inchizitori.

— O poveste grozavă, credibilă, spune comandantul soldaților. Se apropie de Sergio, cu arma îndreptată spre el: Dar avem deja o descriere a navei pe care soldații Regelui Nopții cred că au fugit cei căutați. Fără îndoială, este vorba despre a voastră. Felicitări! Soldatul își ridică glasul: Arată-te la față, făuritoare de iluzii, sau unii de aici, de sus, își vor pierde capetele cât ai zice *pește*!

Violetta se uită la mine. Ochii ei întunecați sclipesc. Dacă am fi rămas pe punte, cu ceilalți, ne-aș fi putut deghiza fețele și aș fi putut ataca soldații înainte ca măcar să abordeze nava. Dar acum, un inchizitor se află chiar în fața noastră, ușa este încă întredeschisă, iar el privește direct spre noi, de parcă ne-ar putea vedea din clipă-n clipă.

Inchizitorul care se află în fața noastră ridică privirea și își scoate sabia. Făcând asta, se lovește tare de Violetta. Ea se dă înapoi, icnind – este tot ce îi trebuie oșteanului pentru a privi spre noi. Își mijește ochii, apoi ridică sabia și începe să lovească în aer, haotic, spre *noi*.

Gândurile îmi trec prin minte ca fulgerele. Aș putea opri inchizitorul acesta, salvându-ne pe mine și pe Violetta. Dacă fugim de pe navă fără un sunet, putem să-i lăsăm pe Sergio, pe echipajul său și pe Magiano să se ocupe de Inchiziție. Când vom ancora, vom putea să ne strecurăm, pur și simplu, de pe nava Inchiziției și să ne croim drum în oraș, neobservate. Să uităm de noile mele Tinere Elite și să ne apărăm.

În loc de asta, strâng din dinți. Sergio este acum unul dintre ai mei. Și, dacă am aliați, trebuie să îi protejez.

Violetta îmi aruncă o privire speriată, când sabia inchizitorului zboară spre noi. Este încurajarea de care am nevoie pentru a-mi dezlănțui energia.

Inchizitorul își oprește fulgerător atacul. Ochii îi ies din orbite. Tremură, apoi deschide gura într-un strigăt mut, când țes în jurul lui iluzia a o mie de ițe de durere. Sabia îi cade, zăngănind, pe podea, iar el se prăbușește în genunchi. Ne îndepărtez invizibilitatea și absorb, cu nesaț, șocul din privirea lui când apărem dintr-odată, ca din pământ.

Violetta se lasă în jos și îi ia sabia. În timp ce o îndreaptă spre el, cu mâini tremurătoare, îmi ațintesc atenția spre ce se petrece deasupra noastră. Energia mea se aruncă asupra inchizitorilor de acolo. Firele îi înconjoară, pictând iluzia unor cârlige care li se înfig adânc în piele, trăgându-i pe punte și apoi mai jos.

Toți strigă într-un glas. Sergio pare uimit, pentru o clipă, dar apoi își revine imediat. Sare peste trupurile care se zbat și îl atacă pe cel mai apropiat inchizitor, care s-a îndreptat prin pasaj spre el. Răsună zăngănitul armelor care se lovesc. Magiano se ghemuiește lângă inchizitorii căzuți și începe să le lege mâinile cât de repede poate.

— Să mergem! spun, printre dinți.

Ieșim din ascunzătoare. Inchizitorul căzut face o încercare vagă de a o prinde pe Violetta de glezne, dar ea se ferește și răsucește sabia în mâini, lovindu-l cu plăselele pe soldat, în falcă. Acesta se înmoaie.

— Frumos lucrat! comentez, aruncându-i surorii mele un zâmbet subțire.

Cu un an în urmă, n-aș fi crezut-o îndeajuns de îndrăzneață pentru asta. Violetta inspiră adânc și îmi aruncă o privire neliniștită.

Ne grăbim afară din cabină și pe coridorul întunecos, apoi în sus, pe scările care duc la următorul nivel. Când ajungem, în sfârșit, la ceilalți, mă opresc dintr-odată. Câțiva membri ai echipajului îi cercetează pe inchizitorii legați la pământ, în timp ce Sergio și un alt bărbat îl leagă pe un altul. Ridică privirea spre noi. În ochi îi citesc necazul, când mă vede.

— N-am fost martor la ce i-ai făcut Regelui Nopții, spune Sergio, dar am văzut privirile acestor inchizitori când i-ai atacat. *Tu* ai fost, nu-i așa? Ce le-ai făcut?

Înghit, apoi explic ce iluzie am invocat asupra lor. Vocea mea este calmă și egală.

Celălalt membru al echipajului care l-a ajutat pe Sergio mă privește.

— Eram ușor neîncrezători în ceea ce te privește, când ai venit la bord. Dar nu am mai văzut o asemenea teamă pe chipurile bărbaților în toată firea.

Trebuie să fie unul dintre mercenari, unul dintre tovarășii lui Sergio. Încuviințez, privindu-l, la rândul meu, neștiind cu siguranță ce înseamnă vorbele lui. Acum, bag de seamă că unii dintre ceilalți marinari mă privesc și ei lung, de parcă m-ar vedea pentru prima oară.

Mă uit de jur-împrejur, cercetându-le expresiile, apoi mă întorc spre inchizitorii care gem la pământ. Dacă nu m-au

recunoscut mai devreme, acum par cu toții să știe cine sunt. Privirea mea trece de la unul la altul, până când, în cele din urmă, se oprește asupra celui aflat mai aproape de mine, un tânăr soldat care mai păstrează o urmă de inocență uimită în ochi. Energia mea se hrănește cu teama lor, întărindu-se și întețindu-se.

Dacă Inchiziția cercetează astfel Campagnia, trebuie să-și fi extins eforturile dinspre Estenzia. Asta înseamnă că Teren va fi și el prezent, căutându-ne? Asta înseamnă că începe să îi adune și pe toți *malfetto* de aici?

— Unde este Magiano? întreb, într-un târziu.

Sergio îmi face un semn spre scară. Ne indică să îl urmăm. Ne îndreptăm spre trepte și pe puntea corabiei, unde ne așteaptă Magiano. Portul Campagniei se apropie, în timp ce, în spatele nostru, nava Inchiziției rămâne pe loc, tăcută.

Magiano are mâinile vârâte în buzunare. Când ne aude venind, se apleacă spre mine și face un semn din cap spre țărm.

— Vom continua să navigăm spre port, spune el, și vom lăsa nava Inchiziției să plutească în derivă. Până să își dea cineva seama că s-a petrecut ceva, ne vom fi răspândit de mult prin oraș.

— Dar inchizitorii care sunt legați dedesubt? se interesează Violetta.

Magiano schimbă o privire cu Sergio, apoi se uită la mine. Privirea lui este serioasă, pentru o clipă.

— Da, ce să facem cu ei? întreabă el. Indiferent ce s-ar întâmpla, vom provoca, fără îndoiala, mânia Inchiziției. Care ne va vâna fără milă.

Cuvintele lui îmi răsună în minte, cu ecouri greșite, care trezesc iar șoaptele. Le simt ghearele zgâriindu-mi conștiința, nerăbdătoare să-mi audă răspunsul. De sub punte, aud niște inchizitori gemând și zbătându-se. Par să fie gata să implore

pentru viețile lor. Fără să-i răspund lui Magiano, mă îndrept spre scara care coboară și privesc umbrele.

La început, mă gândesc să îi cruț.

Dar apoi încep șoaptele: *De ce să-ți faci griji pentru mânia inchizitorilor? Te-ai întors aici să te răzbuni pe ei. Nu ar trebui să te mai temi. Ei ar trebui să se teamă de tine.*

Urmează un moment de tăcere grea.

Magiano mă privește cu o expresie de nepătruns. Îmi amintesc chipurile inchizitorilor. Unii se depărtaseră de mine, iar alții aveau lacrimi în ochi. Uniformele lor albe se amestecă, în mintea mea. Tot ce văd sunt acei oameni care m-au legat cândva de un stâlp de fier, pe un rug, și au dat foc lemnelor de la picioarele mele.

Câți au ucis?

Câți vor mai ucide?

Lovește tu prima!

Și nici nu îmi spun bine aceste vorbe, că o pâclă neagră începe să mă umple din nou pe dinăuntru, iar inima mi se împietrește. Mă uit la Magiano.

— Nu mă tem de Inchiziție, îi declar. Apoi îi fac un semn lui Sergio: Spune-le oamenilor tăi să îi ucidă. Pe toți. Repede și curat.

Violetta îmi aruncă o privire severă. Aștept, sfidătoare aproape, să mă contrazică… dar nu o face. Se mulțumește să înghită în sec și să își coboare ochii în pământ. După un timp, încuviințează, totuși.

Chiar și în timp ce vorbesc, aud șoaptele care-mi îngână cuvintele, până formăm un cor. Vocile lor îmi amintesc de glasul tatei.

— Să îl lăsați însă în viață pe cel mai tânăr, închei. Când îl va găsi Axa Inchiziției, le poate spune tovarășilor lui cine a făcut asta și cum s-au simțit cu toții…

Magiano își mijește puțin ochii. În privirea lui se citește o admirație care se amestecă însă cu ceva... neclar. Nu-mi dau seama ce transmite expresia lui. Apoi privește iar spre cel mai apropiat port. Lasă să-i scape un suspin, apoi ne părăsește și se îndreaptă spre prova.

Sergio încă zâmbește.

— În cazul acesta, am face bine să avem grijă în Campagnia. Tocmai ți-ai făcut un adversar dificil.

— Oamenii tăi, condotierule, au de gând să ne ajute să învingem acest adversar?

Este întrebarea care plutește între noi de când am pus piciorul pe navă. Sergio mă privește, apoi își privește echipajul aflat pe punte. Într-un târziu, se apleacă spre mine.

— Ca mercenari, îl vom ajuta întotdeauna pe cel care ne va da mai mult aur, indiferent cine ar fi el, îmi șoptește. Și acum, *tu* ești aceea, nu?

Vrea să îmi spună că da, mi se va alătura! îmi zic, triumfătoare.

Pieptul mi se umflă. Nu vreau să întreb ce se va petrece dacă nu reușim să luăm tronul și să desființăm Axa Inchiziției. Hotărăsc că e mai înțelept să mă bucur de cuvintele lui, pentru moment.

Îi întorc spatele, iar Sergio se îndreaptă spre scară și strigă un ordin către ceilalți mercenari. Inchizitorii de jos scot icnete înăbușite din spatele călușelor. Teama lor se ridică spre punte, într-un nor gros. Mă face să tremur.

Apoi, aud zgomotul tăișurilor pe piele și sângele care țâșnește.

Șoaptele ovaționează, fericite, în mintea mea.

Rămân cu gândul la rugul aprins, la toți acei *malfetto* pe care i-am văzut suferind în fața inchizitorilor care îi priveau, plictisiți, la sticla spartă a geamurilor și la oamenii care strigau.

Ar trebui să simt măcar o urmă de dezgust, de oroare la gândul carnagiului de sub punte. Dar nu, nu simt absolut nimic pentru inchizitori.

De acum înainte, voi lovi eu prima.

Privim în tăcere cum ne apropiem de port, până când carena noastră se izbește ușor de chei, iar un lucrător de pe țărm ne leagă parâma de un cabestan, ajutându-ne să ancorăm. Apoi aruncă o privire spre nava tăcută a Inchiziției din spatele nostru, însă nu are nicio reacție. Echipajul nostru pregătește pasarela și ne adunăm lângă parapet. Pe strada principală a portului, pâlcuri de inchizitori își croiesc drum prin mulțime. Mă întreb cât va dura până să investigheze nava care plutește în derivă.

În timp ce echipajul duce tot soiul de lăzi și cufere pe pasarelă și aruncă frânghii groase pentru ridicarea încărcăturii mai grele, îi urmăm pe Magiano și pe Sergio la țărm.

— Tocmai de asta am părăsit țara asta nenorocită, mormăie Magiano, pe drum. Încă pare să fie într-o dispoziție stranie: La naiba cu Inchiziția, mereu își vâră coada! Haideți, și nu uitați să vă ascundeți fețele.

Îmi îndrept turbanul și îl verific pe al Violettei, apoi întăresc iluzia de pe propriul chip. Nu este dificil să ne pierdem în mulțimea din port. Păstrez iluzia pe chip, iar părul îmi rămâne ascuns sub acoperământ. În spatele nostru, câțiva membri ai echipajului își croiesc și ei drum pe țărm și se răspândesc printre oameni. Îi privesc plecând. Acum, le recunosc chipurile: sunt bărbații pe care i-am văzut legându-i pe inchizitori pe navă. Îl mai zăresc și pe bărbatul care mi-a vorbit la bord. Cu toții sunt mercenari, loiali mie. Deocamdată.

Bărbați morți sub punte, ochi nevăzători, piepturi însângerate...

Șoaptele îmi amintesc, încântate, de cele petrecute de curând.

Bărbați morți, bărbați morți..., se bucură ele.

Violetta scoate un sunet de nedeslușit, întrerupându-mi gândurile. Când o privesc, e încruntată. Începe să își târască picioarele, de parcă ar fi, dintr-odată, interesată de ceva. Mă încrunt și eu și privesc iscoditor mulțimea.

— Ce este? o întreb.

Violetta îmi face semn spre oameni.

Îmi mai ia doar o clipită să-mi dau seama ce a văzut. Nu departe de noi, mergând pe marginea străzii, zăresc o fată pe care o recunosc. Pare să se grăbească. Dar, chiar și așa, în grabă, se oprește să zâmbească și să mângâie un câine rătăcit care o urmează apoi, credincios.

— Gemma? îmi spun.

Pumnalele sunt toate aici, în acest oraș! înțeleg pe dată.

Și astfel s-au înghesuit laolaltă, așteptând,
nădăjduind într-un salvator care nu avea să vină însă niciodată.
Constanze de Witte, Nestatornicia unui război purtat în miezul iernii

Adelina Amouteru

Deja încep să o pierd din ochi pe Gemma pe strada aglomerată. Gluga unei pelerine de călătorie îi ascunde partea de sus a feței, iar silueta sa aproape că se pierde de acum printre cai și căruțe.

— Ia uită-te la fata aceea! îi șoptesc lui Magiano și fac un semn din cap în direcția Gemmei. Este una dintre Pumnale. Știu asta.

— Ești sigură? mă întreabă șarlatanul, privindu-mă fără pic de încredere.

— Adelina are dreptate, ne întrerupe Sergio, în timp ce o urmărește și el cu privirea pe Gemma în susul străzii.

O privim cum se oprește să vorbească cu unul dintre mateloții unei nave ancorate.

— Fata aceea este nimeni alta decât Hoața-de-Stele! continuă el.

Mă pun în mișcare.

— Dacă Pumnalele sunt aici, în acest oraș, vreau să știu ce pun la cale. O voi urmări. Nu care cumva să o lăsați să își dea seama că suntem aici cu toții!

În fața noastră, Gemma ajunge la capătul cheiului și se întoarce pe o străduță șerpuită. Sergio se apropie de noi, cu ochii ațintiți asupra ei, de parcă ar putea dispărea în orice clipă.

— O vom urmări, îmi spune cu voce scăzută. Aș vrea și eu să știu ce pun la cale Pumnalele acelea!

Mai-mai că mă așteptam să înceapă să își croiască drum prin mulțime, fără să aștepte măcar să audă ce am și eu de zis, dar, spre surprinderea mea, mă privește, răbdător.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că el așteaptă, de fapt, aprobarea mea.

— Da, da! mă bâlbâi.

E tot ce are nevoie să audă. Schimbă o privire cu câțiva membri ai echipajului, cei care sunt, probabil, mercenari, tovarășii lui.

— Să știi că și eu sunt plin de curiozitate! mormăie Magiano, apoi îmi face un semn din cap și dispare, la rândul lui, în mulțime.

Violetta se apleacă spre mine.

— Uite! mă îndeamnă ea, făcând un semn discret spre direcția în care se îndreaptă Gemma. Matelotul cu care tocmai a stat de vorbă se îndreaptă și el tot într-acolo! îmi atrage atenția.

Sora mea are dreptate! Îi văd ceafa printre oameni. Zâmbește și apoi râde când vede cum vreo câțiva copii îi taie calea, dar nu e nicio îndoială că și el o urmărește pe Gemma.

Îi ating brațul Violettei.

— Nu sta prea aproape! îi spun și încep să merg.

Țes o iluzie subtilă peste chipul ei, modificându-i trăsăturile, cât să nu poată fi recunoscută, dacă Gemma și-ar întoarce, cumva, privirea.

Aflat mult în față, în mulțime, Magiano apare și dispare vederii noastre. Când privesc spre dreapta mea, pot distinge părul lui Sergio în puhoiul de lume. Ne mișcăm la unison, ca și cum ne-am fi coordonat, deși nu ne-am organizat în niciun fel înaintarea. Îmi amintesc de prima dată când le-am văzut pe Pumnale în misiune și un fior de încântare îmi străbate parcă spinarea acum.

Ne îndreptăm spre strada pe care a intrat Gemma. O văd întorcându-se să îl privească pe câinele care o urmează, credincios. Zâmbește, se apleacă și îl scarpină după urechi. Deși îi cunosc puterea, sunt, totuși, surprinsă când văd câinele făcând cale întoarsă, ascultător, parcă purtat de o mână invizibilă, și îndepărtându-se de ea fără să mai arunce vreo privire înapoi. Mă strecor printre două pâlcuri de oameni și mă holbez mai departe, uimită. Există ceva subtil și plin de căldură în această legătură nesemnificativă, fugară, dintre fată și câine. Cum o fi să simți bucurie și iubire, în loc de teamă și ură? Ce fel de lumină aruncă, oare, aceste emoții?

O pierd de câteva ori prin mulțime. Își croiește drum afară din partea aglomerată a portului, apoi se îndreaptă spre o colină, unde se înalță o tavernă micuță, la capătul unei străzi. Mă uit în urmă, întrebându-mă unde or fi Sergio și Magiano. Violetta e la câțiva pași în urma mea, oprindu-se, când și când, să-și facă loc printre pâlcurile de oameni.

În sfârșit, în fața noastră, Gemma se întoarce spre intrarea principală în tavernă. Nu încearcă să intre prin față, ci o apucă pe o străduță lăturalnică și dispare. Mă grăbesc, încercând să rămân în umbră, lângă clădiri. Nu sunt însă prea mulți oameni prin preajmă. Nici picior de inchizitor! Aștept până când sunt singură pe stradă și apoi mă înfășor în fire de energie. Mă amestec cu umbrele, devin umbrele însele, până când nimeni nu îmi mai poate observa silueta nevăzută îndreptându-se spre tavernă.

O iau pe strada unde am văzut-o pe Gemma ultima oară, apoi mă opresc la cotitură și privesc.

Se află la intrarea din spate a tavernei, cu alți câțiva, într-un spațiu atât de îngust și de întunecos, încât nimeni nu s-ar gândi să vină aici. O recunosc imediat pe Lucent: e încruntată, iar buclele ei arămii sunt prinse la spate, într-o coadă groasă.

Michele e și el prezent, dar nu și Raffaele. Un băiat pleșuv, pe care nu-l cunosc, discută cu Gemma cu voce scăzută. Matelotul pe care l-am văzut la docuri e și el acolo, împreună cu alți câțiva. Să fie aceștia, oare, cei mai recenți recruți ai Pumnalelor? Se pare că s-au adunat cu toții să o aștepte pe Gemma. Mă asigur că invizibilitatea mea este intactă și fac vreo câțiva pași în față. Continui, până când vocile lor ajung la mine și pot înțelege ce-și spun.

Vocea Gemmei e prima pe care izbutesc s-o deslușesc. Se ceartă cu Lucent.

— Măcar Raffaele e în siguranță acolo! spune ea.

Lucent ridică o sprânceană, neîncrezătoare, și clatină apoi din cap, de parcă ar fi prima dată când aude vestea.

— O, și va izbuti el, cumva, să facă în așa fel, încât să fie ucis, îi răspunde Lucent. Încă din prima clipă în care va rămâne singur-singurel cu Teren. De ce n-am putut să îi cerem direct o audiență reginei?

Îmi țin respirația.

Raffaele s-a întors la palatul din Estenzia? De bunăvoie? Ce mai pun, oare, la cale Pumnalele acum? mă întreb.

— Giulietta nu ne-ar primi niciodată în audiență, pentru că, astfel, și-ar pune viața în pericol, răspunde Gemma. Ai încredere în regina ta, Lucent, fiindcă Maeve știe ce face! Giulietta va fi obligată să ia cina cu ea și să-i sărbătorească sosirea, ceea ce-i va oferi lui Raffaele timpul trebuitor pentru a-i spune tot ce dorește să-i spună.

Maeve...! Regină...?

La început, nu pricep, dar, după o vreme, îmi aduc aminte că Lucent este de fel din Beldain. Dacă Maeve este *regina ei*, atunci Maeve trebuie să fie regina Beldainului.

Prin urmare, îndepărtatul regat de la miazănoapte Beldain colaborează cu Pumnalele!

— Maeve va acționa peste trei nopți, spune Gemma. Atunci se vor încheia festivitățile, cu o noapte de spectacole dezmățate. Asta ne va ajuta să camuflăm ceea ce nădăjduim să facem.

— Regina își va croi drum spre arenă la miezul nopții, le aduce Lucent la cunoștință celorlalți, pe care nu-i recunosc. Trebuie să se afle fix în locul în care a murit el. În timpul procesului, va fi complet lipsită de apărare. Trebuie să ne asigurăm că va fi în deplină siguranță și că nimeni nu o va tulbura.

Cuvintele lui Lucent îmi trimit un fior pe șira spinării.

Locul precis în care a murit...

Despre ce o vorbi, oare? mă întreb.

— Vom face tot ce ne stă în putință, îi răspund bărbații.

Mă întreb dacă aceștia or fi soldații reginei Maeve, deghizați.

— Și Raffaele trebuie să fie acolo, nu-i așa? întreabă altul.

Gemma încuviințează.

— Da. Morții nu pot exista în această lume pe cont propriu. Enzo trebuie să fie... legat de cineva, pentru a dobândi puterea de a trăi din nou. Iar Maeve l-a legat deja de ea însăși pe fratele său. Prin urmare, îl va cetlui pe Enzo de Raffaele.

Enzo!

Dintr-odată, nu mai par a fi în stare să respir. Lumea se preschimbă în jurul meu, iar invizibilitatea mea e pusă în pericol. Mă căznesc să o mențin, apoi mă clatin în spate până când mă lovesc de peretele tavernei.

Probabil că nu am auzit corect numele rostit de Gemma – trebuie să fie vorba de o neînțelegere, iar ea a șoptit un cu totul alt nume.

Nu poate fi vorba despre prințul Enzo.

Despre Enzo al meu.

Băiatul cel pleșuv clatină din cap și îi aruncă Gemmei o privire de parcă și-ar cere scuze pentru că are s-o deranjeze.

— Nu-nțeleg! spune el. Raffaele nu mi-a pomenit nimic despre una ca asta. De ce îl aducem înapoi?

Lucent îi aruncă o privire plină de furie, însă Gemma îl bate prietenește pe spate.

— Ești unul dintre Pumnalele cele noi, îi răspunde Hoața-de-Stele. În curând, vei fi și tu pus iute la curent cu planurile noastre. Când a pierit prințul Enzo, omorât de inchizitorul general, Kenettra și-a pierdut viitorul conducător pe care Maeve se bizuise că avea să readucă bunăstarea celor două țări, prin redeschiderea rutelor comerciale dintre ele. În plus, atunci când regina și-a adus frățiorul înapoi din morți, acesta s-a întors având o putere nemaiîntâlnită până atunci printre muritori. Dacă îl poate reîntoarce printre cei vii și pe Enzo, o Tânără Elită, el ar putea reveni cu puteri înzecite, unele care s-ar putea manifesta în moduri pe care nici nu suntem în stare să ni le închipuim. Îl poate repune pe tron, acolo unde este locul său de drept, în calitate de reprezentant al ei în Kenettra.

Închid ochiul. În urechi îmi clocotește sângele.

Morții nu pot exista în această lume pe cont propriu!

Nu cred că am auzit bine.

Fiindcă, dacă este așa, asta înseamnă că Pumnalele plănuiesc să îl readucă la viață pe Enzo.

Simt că mi se învârte capul. *Maeve... Maeve... îl va lega pe Enzo de Raffaele.*

Nu pomenise, oare, cândva Raffaele despre niște zvonuri cu privire la o Tânără Elită care putea readuce morții la viață?

Pentru asta au venit Pumnalele în Kenettra!

Înțelegerea acestui adevăr îmi tulbură fantasma invizibilității și, pentru o clipă, sunt expusă.

Rezolv problema imediat, făcând în așa fel, încât să mă contopesc din nou cu peisajul care ne înconjoară. Ochii Gemmei

țâșnesc în direcția mea și pare nedumerită pentru o clipă, dar apoi ridică din umeri, convinsă că i s-a părut doar, și se întoarce la conversația pe care o poartă. Înghit cu greu și încerc să-mi ignor bătăile inimii.

Băiatul cel pleșuv o privește bănuitor.

— Dar... l-am văzut pe fratele reginei! declară. Nu face parte dintre cei vii. Prințul Enzo nu va fi, oare, la fel?

Gemma oftează adânc.

— Nu avem habar! mărturisește ea. Poate că da... Poate că nu, dacă ținem cont de faptul că el a fost o Tânără Elită. Regina nu a mai readus din tărâmul celor morți pe altcineva în afară de fratele ei. Dar ocârmuitorul nostru îndrituit va face din nou parte din această lume, cu Raffaele alături, te asigur...

Lucent i se adresează băiatului pleșuv:

— Leo, datoria noastră este să-l scoatem pe Enzo din oraș când va reveni! îi spune ea. Nu avem habar cum va fi... Nici măcar Maeve nu știe. S-ar putea să nu mai aibă deloc puteri sau, dimpotrivă, să fie întocmai cum era. Oricum ar fi, sosirea lui va crea tulburări. Maeve a spus că învierea fratelui ei a produs un vârtej în lacul în care...

Și ea se oprește pentru un moment, iar eu ghicesc o brumă de vinovăție în tonul său atunci când își reia explicațiile:

— În lacul în care se înecase... A petrecut o săptămână zăcând în pat. Crezi că îți cunoști îndeajuns de bine puterea, încât, cu ajutorul său, să fii în stare să le abați atenția inchizitorilor de la una dintre porțile arenei?

Băiatul numit Leo pare să devină, dintr-odată, neliniștit, dar își ridică bărbia cu semeție.

— Așa cred, răspunde el. Otrava mea este trecătoare, însă efectul său va dura îndeajuns, încât să îi slăbească.

— Maeve va fi, și ea, istovită, adaugă Gemma, îndreptându-și atenția spre ceilalți bărbați de lângă Leo. Trebuie să o duceți undeva unde să fie în siguranță cât mai repede posibil.

Unul dintre oameni face un pas în față. Ridică o mână și o scânteie de lumină i se aprinde în palmă.

Altă Tânără Elită! îmi dau seama.

— Suntem Elite și gărzile personale ale reginei, spune el sfidător, de parcă tocmai ar fi fost insultat. Știm cum s-o protejăm! Voi ocupați-vă de prințul ăla al vostru doar!

— Și flota beldainã...? întreabă Lucent.

— Navele noastre vor ajunge în curând! îi răspunde el. Ține minte cuvintele mele: va avea loc un asediu uriaș.

Apoi ei își strâng mâinile și mai schimbă vreo câteva cuvinte, dar nu îi mai ascult, încercând să mă concentrez pentru a înțelege tot ceea ce am auzit deja.

Vasăzică, Raffaele lucrează cu regina Maeve pentru a-l aduce înapoi în lumea celor vii pe Enzo! Între timp, flota beldainã se îndreaptă încoace. De fapt, oșteni din Beldain (care sunt și Tinere Elite, pe deasupra!) se află deja aici, ascunzându-se, probabil, acolo unde nimeni nici nu s-ar gândi să-i caute: în văzul tuturor.

Toate piesele acestui joc de șah s-au pus în mișcare pentru a o obliga pe Giulietta să renunțe la tron.

Enzo...

Enzo!

Mă sprijin cu mâna de peretele tavernei și dau colțul. Găsesc un loc întunecos pe următoarea străduță. Acolo, renunț la vălul de invizibilitate și mă ghemuiesc la pământ, apoi îmi prind capul în mâini. Firele de energie dinăuntrul meu încep să se ridice spre suprafață, iar eu îmi pierd controlul.

Peisajul se schimbă: strada abruptă din Campagnia devine un coridor întunecos al Curții Fortunata. Iar eu sunt ghemuită într-un cotlon al său, ascunzându-mă, să nu mă vadă celelalte Pumnale, și trag cu urechea la ceea ce îi spune Dante lui Enzo. Aud, fără putință de tăgadă, cât de puțină încredere au Pumnalele în mine... Cum până și Enzo șovăie să-mi ia apărarea atunci când Dante vorbește despre lipsa mea de loialitate.

Apoi coridorul dispare, la rândul său, și e înlocuit de un pat lângă care stă Raffaele, ținându-mi mâna într-ale sale și declarându-mi că, începând din clipa aceea, eu nu mai sunt una dintre Pumnale. Una dintre ei...

Adelina!

Ridic privirea și zăresc spectrul lui Enzo. Fața lui e la fel de frumoasă cum mi-o amintesc, ochii lui, stacojii și pătrunzători, iar părul lui roșcat-închis îi e prins la spate într-o coadă dezordonată. Se apleacă, iar degetele lui fantomatice îmi mângâie obrazul. Vreau să mă întind să îl ating, dar știu că e prea departe.

Ar trebui să fiu bucuroasă, auzind toate astea. Doar asta vreau să fac – să o văd pe Giulietta învinsă și pe *malfetto* în siguranță, sub conducerea adevăratului prinț al Kenettrei. Atunci de ce sunt atât de nefericită? Doar îl vreau pe Enzo înapoi, nu? Și totuși, revine amintirea din copilărie, clipele când ședeam în capul scărilor, visând cu ochii deschiși la cum ar fi să am o coroană de nestemate pe cap.

Știu precis de ce sunt nefericită. Pumnalele s-au vândut, s-au pus în slujba altei țări! L-au dat pe Enzo, cu tot cu tronul Kenettrei, în mâinile unui popor străin. Gândul îmi întoarce stomacul pe dos într-un mod nespus de violent.

Este o greșeală!

De bună seamă, Enzo n-ar fi vrut una ca asta, n-ar fi dorit să dea Kenettra pe mâna Beldainului! Cum de-au putut foștii

mei tovarăși din Societatea Pumnalului să cadă de acord și să devină, cu toții, slugoii lui Maeve? Beldainul, e drept, îi tratează tare bine pe *malfetto*, însă locuitorii săi nu sunt, nici pe departe, aliații noștri. Ei au fost dintotdeauna rivalii Kenettrei.

N-ar trebui să îndrăznească să urce pe tronul tău! se răstesc șoaptele din mintea mea care, trezite dintr-odată la viață, se învolburează într-un vârtej neliniștit, furios. *De aceea ești supărată, fiindcă Pumnalele nu merită să conducă, nu după tot ce ți-au făcut! Nu care cumva să-i lași să dobândească tot ce îți aparține ție și numai ție! Nu care cumva să-i lași să-ți răpească răzbunarea!*

— Răzbunarea mea este împotriva Axei Inchiziției, șoptesc, cu o voce atât de stinsă, încât nici măcar eu nu o pot auzi cum se cade.

Ar trebui să fie și împotriva Pumnalelor, fiindcă te-au aruncat pe drumuri. Pentru că și-au dat propriul prinț pe mâna reginei Beldainului.

Șoaptele repetă cuvintele până când nu le mai pot înțelege și totuși, ușor-ușor, se sting.

Spectrul lui Enzo dispare, și el, iar eu revin la realitate, pe străduța lăturalnică.

Zgomotul unor pași mă face să mă dezmeticesc de tot. Capul îmi zvâcnește în sus.

Să fie Violetta, oare? mă întreb.

Probabil că surioara mea se află prin apropiere, ascultând conversația dintre Pumnale și oștenii beldaini din alt loc.

Dar ceva din felul în care răsună acei pași pe caldarâm mi se pare cu totul și cu totul altfel decât ar trebui, cu totul nefiresc. Între aceia care se cunosc de o viață există o anumită familiaritate, iar eu, una, aș fi în stare să recunosc sunetul pașilor Violettei apropiindu-se oriunde și oricând. Iar în clipa aceea înțeleg că nu ea este persoana care vine spre mine.

Prin urmare, chiar dacă sunt deja istovită din cauza iluziei invizibilității pe care am menținut-o, trag aer în piept și țes din nou mreaja în jurul meu, ascunzându-mă. Apoi, mă îndepărtez de capătul străduței lăturalnice, să evit ca persoana care se apropie să se ciocnească accidental de mine.

La început, întrezăresc doar umbra cuiva. Care se întinde peste capătul aleii care dă în drumul mare, șovăie și apoi se mișcă mai departe. Este o fată!

Gemma! îmi dau seama.

Iar ea se oprește la intrarea în străduța unde mă aflu și privește în jur. Este ușor încruntată. Rămân complet încremenită, fără să îndrăznesc să mă mișc sau să respir măcar. Doar, de fapt, ea a izbutit să bage de seama când iluzia mea de mai devreme și-a pierdut efectul!

Gemma nu îi strigă totuși pe ceilalți, ci pășește, încet, cu prudență, pe străduță. Acum, îi văd limpede fața: însemnul violet de pe obraz îi este ascuns de un strat de pudră de înfrumusețare, iar buclele sale negre sunt împletite într-o coadă care-i atârnă pe umăr. Gluga pelerinei sale de călătorie îi umbrește fața. Pare, totuși, bănuitoare, și se mișcă încet-încetișor, apropiindu-se de locul în care mă aflu.

Se oprește la nici o jumătate de pas de mine. Aproape că o aud cum respiră.

Gemma clatină din cap. Zâmbește puțin, ca pentru sine, și se freacă la ochi. Îmi amintesc când a călărit la cursele de calificare pentru Turnirul Furtunilor. Cum am hotărât să o salvez...

Pe neașteptate, mă trezesc cuprinsă de dorința de a-mi ridica vălul de invizibilitate. Mă imaginez sărind drept în picioare și strigând-o pe nume. Poate că s-ar uita la mine, speriată, și apoi mi-ar zâmbi.

Adelina! ar spune. *Ești în siguranță! Ce faci aici?*

Mi-o imaginez grăbindu-se să îmi ia mâna, să mă ridice în picioare.

Vino înapoi la noi! Ne-ar prinde atât de bine ajutorul tău!

Gândul îmi încălzește inima și mă umple de optimism! Mă gândesc la prietenia care a existat cândva.

Ce fantezie! Dacă mi-aș arăta chipul, s-ar trage înapoi. Expresia ei de nedumerire s-ar preschimba într-una de teamă. Ar da fuga la ceilalți și apoi m-ar vâna cu toții. Nu mai sunt prietena ei, tovarășa ei! Adevărul acesta face ca un șuvoi de întuneric să mi se umfle în pântec, ca niște șoapte să prindă să îmi strige s-o lovesc. Aș putea să o ucid pe loc, dacă aș vrea. Nu am poruncit, oare, cu atâta ușurință ca acei inchizitori de pe navă să fie uciși? Nu am habar ce o fi în mintea unui lup care vânează o căprioară, dar îmi imaginez că așa trebuie să se simtă: cuprins de entuziasmul bolnăvicios de a-i vedea pe cei slabi și răniți, neputincioși, cum se tem de el, căci știu prea bine că, în clipa aceea, deține puterea de a le pune capăt vieții sau de a le arăta milă.

În clipa aceasta eu, Adelina Amouteru, sunt o zeiță.

Așa că rămân chiar acolo unde mă aflu, privind, în timp ce Gemma se mai sucește o dată pe străduță, și îmi țin răsuflarea, dorindu-mi să pot vorbi cu ea, dar, totodată, și să o rănesc... Atârn acolo, suspendată între lumină și întuneric.

Clipa trece, iar un semnal de avertizare al unui corn se aude peste port, făcându-ne pe amândouă să tresărim. Gemma aproape că face un salt, apoi se întoarce, pe neașteptate, în direcția docurilor.

— Ce-o fi fost asta? mormăie ea pentru sine.

Cornul izbucnește iar. Este un avertisment al Axei Inchiziției. Oștenii lui Teren au descoperit trupurile inchizitorilor la bordul navei noastre ancorate la chei și s-au dus să își investigheze propria navă, care plutește în derivă...

Ei știu că sunt aici!

Cumva, gândul mă face să zâmbesc.

Când cornul sună a treia oară, Gemma se întoarce și se grăbește să părăsească aleea, apoi își croiește drum înapoi pe strada de unde a venit. Nu fac nicio mișcare vreme de câteva clipe după ce a plecat. Doar când Magiano se lasă să cadă de pe marginea unui balcon, aterizând în apropierea mea, îmi destram, lent, iluzia. La celălalt capăt al străduței înguste, Violetta și Sergio se îndreaptă spre noi.

— Sper c-ați auzit și voi tot ce am auzit eu, șoptește Magiano, ajutându-mă să mă ridic.

Timpul îndelungat în care am fost silită să-mi mențin iluzia de invizibilitate m-a stors de puteri și mă simt de parc-aș putea dormi zile întregi. Mă clatin pe picioare.

— Să știi că sunt aici, murmură șarlatanul.

Are respirația fierbinte. Îl privește pe Sergio.

— Se pare că vânătoarea Lupului Alb a început deja, nu? Să nu le ușurăm prea mult sarcina inchizitorilor, ce ziceți?

Mă trezesc că mă agăț de tunica lui, de parcă mi-ar fi teamă să nu cad.

Cu coada ochiului, încă mai pot întrezări umbra Gemmei, apărând și dispărând, îndeajuns de străvezie, încât să văd că există, de parcă umbra sa încă nu ar fi ajuns-o din urmă.

Tot soiul de idei mi se învârtejesc prin minte, limpezindu-se și înlănțuindu-se, în cele din urmă.

— Trebuie s-ajungem în Estenzia! șoptesc. Înainte ca Pumnalele să apuce să acționeze așa cum plănuiesc.

Loialitate. Dragoste. Cunoaștere. Insistență. Sacrificiu. Pietate.

Autor necunoscut, Cei șase pilaștri ai Tamourei

Adelina Amouteru

După ce mi-am menținut invizibilitatea atâta vreme, mă simt de-a dreptul extenuată. Sunt, mai degrabă, cărată de ceilalți spre periferia Campagniei, în timp ce inchizitorii se revarsă pe străzile orașului, cotropindu-le.

Ne stabilim tabăra, într-un târziu, în codrul de lângă Campagnia, la o distanță considerabilă de lizieră. Aici, Violetta ne desface pelerinele și le rulează, să le putem folosi drept perne, apoi înmoaie niște cârpe în pârâul din apropiere și mi le pune, cu grijă, pe frunte. Rămân tăcută, mulțumindu-mă să o las să se agite în jurul meu.

Sergio preia însărcinarea de a ne păzi, și se duce la marginea taberei. Magiano ne socotește galbenii, așezându-i, cu meticulozitate, în grămăjoare pe pământ. Chiar dacă lăuta lui rămâne neatinsă acolo unde și-o ține prinsă cu o curea pe spate, el tot bate darabana cu degetele în pământ, de parcă ar fi în mijlocul unui cântec.

Îl privesc deloc atentă, căci toată atenția îmi e abătută de propriile gânduri. Până la căderea nopții, pe fiecare zid din oraș, la fiecare colț de stradă, vor apărea afișe pe care vor fi scrise numele și descrierea mea. Vestea sosirii mele va ajunge și în capitală, în scurtă vreme. Parcă mi-l și închipui pe Teren, mototolind un pergament în mână, apoi trimițând încă și mai mulți soldați să mă găsească. Mi-l imaginez pe Raffaele

primind vestea prezenței mele în Kenettra și complotând împreună cu celelalte Pumnale pentru a se încredința de prăbușirea mea.

Pe măsură ce trece timpul, alți câțiva membri ai echipajului ne dau de urmă. Vin tiptil, într-o liniște deplină, și nu fac nimic mai mult decât să schimbe priviri tăcute cu Sergio, pe mutește, înainte să dea vreun semn că m-au recunoscut.

Sergio vorbește cu voce scăzută cu câțiva dintre ei. Niciunul nu mai pretinde că ar fi doar un matelot oarecare. Surprind sclipirile tăișurilor pumnalelor pe care și le țin atârnate la centuri sau vârâte în carâmbii cizmelor și bag de seamă felul în care se mișcă.

Nu aleg cu toții să rămână cu noi. Până la urmă, se răspândesc înapoi în pădure, la fel de tiptil cum au și apărut.

Aș vrea să le vorbesc, dar ceva din modul în care discută cu Sergio îmi transmite că ar fi mai bine pentru mine dacă l-aș lăsa pe condotier să îi conducă, mai degrabă decât să încerc să le dau eu însămi ordine.

— Mai există și alții în Merroutas care doresc să ți se alăture, mă înștiințează Sergio, după o vreme. Unii au răzbit deja până în ținuturile din jurul Estenziei. Și să mai știi că întregul Merroutas e cuprins de mari tulburări în prezent, fiindcă nimeni nu are habar cine îl va înlocui pe Regele Nopții. Zâmbește, apoi adaugă: Unii cred deja că tu ești aceea care ocârmuiește, chiar dacă nu te pot vedea.

— N-ai cum să conduci ceva pe lumea asta cu atât de puțin aur, mormăie Magiano, de acolo de unde continuă să ne tot socotească talanții. Eu, unul, abia aștept să mă scald în bogățiile din vistieria regală a Kenettrei.

— Se pare că regina Beldainului este o binefăcătoare a Pumnalelor, spune Sergio, așezându-se lângă mine.

— Beldainul i-a prețuit dintotdeauna pe *malfetto*, intervine Violetta. Adelina și cu mine ne-am gândit chiar o vreme să fugim acolo.

Magiano lovește pământul, dus pe gânduri.

— Nu care cumva să faci greșeala de a considera că beldainii au sosit aici pentru a-i ajuta pe toți *malfetto* numai și numai din bunătatea inimii lor. Maeve este o regină nouă, tânără. Arde de nerăbdare să cucerească și probabil că și-a pus ochii pe Kenettra de multă vreme. Ai să vezi c-așa-i! Dacă o vor ucide pe Giulietta și-l vor readuce la viață pe Enzo, acesta se va transforma în regele ei marionetă. Iar Pumnalele vor deveni doar un alt corp al armatei beldaine. Îmi face cu ochiul: Iar asta nu-nseamnă decât că tu îți vei pierde coroana, *amore mio*! Ceea ce-ar fi un mare păcat pentru noi toți, dacă e să mă-ntrebi pe mine, cel puțin.

Atunci când le pomenește pe Pumnale, chipurile foștilor mei camarazi îmi revin din nou în minte. Șovăi un pic, apoi privesc spre Sergio.

— De câtă vreme le cunoști pe Pumnale? îl întreb. Cum i-ai părăsit?

Sergio scoate un stilet și începe să-l ascută. Mă ignoră, o vreme.

— Pe atunci, ei nu îi recrutaseră decât pe Gemma și pe Dante, îmi răspunde el, într-un târziu. Eu am fost cel de-al treilea. Raffaele m-a găsit muncind pe un vas, după ce s-a întors dintr-o vizită făcută unei ducese din Kenettra de Miazăzi. L-am refuzat, la început.

Ridic sprâncenele, căci nu-mi vine să cred.

— L-ai refuzat? îl întreb. De ce?

— Fiindcă nu i-am putut da crezare, îmi răspunde *il mercenario*.

Își termină de ascuțit tăișul stiletului cu care și-a tot făcut de lucru și trece la următoarea armă.

— Pe vremea aceea, aveam doar vreo optsprezece ani și încă nu îmi cunoșteam pe deplin puterile, continuă el. Credeam că existența și aventurile Tinerelor Elite nu erau decât niște zvonuri, niște legende.

Se oprește să zâmbească puțin. Își înclină capul spre Violetta, întrebător.

— Pentru că, nu-i așa, e absolut ridicol ce suntem noi toți în stare să facem? ne iscodește.

În clipa asta, a mai rămas doar o umbră de mercenar în el și pare doar un băiat cu suflet bun. O frântură din cel care a fost, poate. Își ascute încă și mai repede tăișul.

— A fost nevoie ca Raffaele să mă invite la cină pentru a izbuti să-mi schimbe părerea, își continuă Sergio povestea. După aceea, Enzo și-a demonstrat abilitățile de a manipula focul. Și mi-au dat o pungă cu galbeni al naibii de grea! Bănuiesc că, astfel, am devenit *il mercenario* cu ajutorul lor, pentru prima dată, nu?

Violetta se joacă, alene, cu o bucată de pâine uscată.

— Așa că li te-ai alăturat, încearcă să îl convingă ea să continue.

Sergio ridică din umeri, nedorind să repete lucruri evidente.

— Am aflat că sunt atras de cer, de elementele care creează furtuni. De la Enzo și de la Dante am învățat să lupt. Dar au trecut șase luni și încă nu puteam să îmi invoc puterile.

Se oprește fulgerător din ascuțirea lamei și își înfige arma în pământ. Violetta tresare.

— Antrenamentele mele cu ei au devenit poruncitoare, insistente, iar felul în care îmi vorbeau s-a schimbat, adaugă Sergio. După încă un an, mi-am dat seama că Raffaele discuta în particular cu Enzo despre ce să facă în privința mea. Gemma și Dante își manifestaseră puterile atât de repede, încât se așteptau la același lucru din partea mea!

Sergio oftează. Ia o înghițitură de apă din plosca sa și mă privește cu ochii lui cenușii.

— Nu am habar ce ți-o fi spus Raffaele, îmi zice mercenarul. Nici măcar eu însumi nu cunosc toate amănuntele celor spuse de ei. Tot ce știu este că, într-o seară, Enzo m-a luat deoparte, să ne pregătim, și m-a tăiat cu o lamă otrăvită. M-am trezit în cala unei corăbii care se îndrepta spre miazăzi, departe de Kenettra. Îmi lăsaseră un bilet în tunică, unul nespus de scurt, ca să nu spun mai multe.

În tăcerea care urmează după ce își încheie povestea, Magiano se lasă pe spate și admiră grămăjoarele de bani pe care le-a făcut, înainte să le strângă pe toate la un loc.

— Prin urmare… ceea ce spui tu e că nu te bucură prea tare ideea că Pumnalele ar putea ajunge la conducerea Kenettrei, murmur.

Mă uit în gol, undeva, deasupra creștetului lui Magiano. Mă gândesc la Enzo și la felul în care s-a purtat cu mine. La privirea necruțătoare din ochii lui, în timp ce mă pregătea, și la vulnerabilitatea pe care am întrezărit-o în el de fiecare dată când eram singuri.

Nu trebuie să insist pe lângă Sergio ca să știu că Raffaele i-a cerut lui Enzo să-l ucidă, exact așa cum făcuse și în cazul meu. Enzo ne-a cruțat însă pe amândoi. Fusese un conducător atât de puternic, un prinț moștenitor înnăscut! Ar fi devenit un rege admirabil. Dar, dacă va reveni la viață, va fi legat de Raffaele. Și, dacă e să judec în funcție de puținele lucruri pe care le-am aflat de la Gemma, Raffaele ar putea să-l controleze. Iar Pumnalele le vor permite celor din Beldain să îl folosească drept rege-marionetă pentru Maeve, să devină doar o umbră a conducătorului care ar fi putut fi. Gândul îmi împlântă, parcă, un sloi de gheață în piept și mă face să mă cutremur, trezind, totodată, din nou, la viață șoaptele.

Nu, nu voi îngădui să se întâmple una ca asta! îmi spun cu tărie.

Magiano îmi aruncă o privire piezișă.

— Iar te gândești la el! remarcă pezevenghiul. Ceva îi sclipește în ochi, făcându-i pupilele să se îngusteze: Te gândești tare mult la el, n-am ce zice! Și nu doar din motive care au de-a face cu intrigile tale politice, *amore mio*...

Privirea mea țâșnește spre el, dând uitării pădurea.

— La prinț mă refer, continuă Magiano, când nu catadicsesc să îi răspund. Apoi își ia lăuta de la spate și cântă câteva note, murmurând: En-zooo!

— El nu reprezintă nimic de soiul ăsta pentru mine, îl întrerup.

Întunecimea din mine parcă ia foc. Violetta îmi atinge mâna, încercând să mă domolească. I-o strâng, din instinct.

Magiano se oprește din cântat și își ridică mâinile, ca și cum ar vrea să se apere.

— Sunt doar interesat, atâta tot, *amore mio*, spune el. Nu știu prea multe despre trecutul tău.

— Păi, te cunosc doar de vreo săptămână și-atât! mă răstesc la el. Pe bună dreptate nu știi absolut nimic despre mine!

Magiano pare gata-gata să-mi dea o replică usturătoare, dar se răzgândește. Indiferent care-or fi fost vorbele tăioase pe care le-o fi avut pentru mine, le înghite repejor. Zâmbește un pic și revine la zdrăngănitul la lăută. Buzele i s-au strâmbat ușor, într-o grimasă care lasă să se citească faptul că e cuprins de o oarecare nefericire. Mă uit la el o vreme, încercând să-mi dau seama despre ce ar putea fi vorba, însă expresia îi dispare pe neașteptate.

Violetta își pune mâna pe umărul meu.

— Să ai grijă! murmură ea, încruntându-se în timp ce mă cercetează, iscoditor.

— Păi, el chiar nu reprezintă așa ceva pentru mine, spun din nou, mai blând, de data asta.

Violetta îmi ignoră răspunsul, dar, făcând asta, îmi dau seama că a remarcat ceva ce mie mi-a scăpat. Dar nu spune nimic.

Sergio începe din nou să vorbească și, de data asta, vocea lui este gravă.

— Dacă reușesc să-l aducă înapoi la viață pe Enzo, spune el, nu va fi la fel. Asta au spus Pumnalele în conversația lor, nu? Asta i s-a întâmplat fratelui lui Maeve, cred. Cine știe ce fel de monstru poate să ajungă și cu ce fel de putere?

Un monstru, un monstru! îmi spun șoaptele din mintea mea, imitându-l pe condotier.

Și, dintr-odată, știu ce am de făcut.

— Ei chiar *vor reuși* să-l aducă înapoi! afirm, cu toată convingerea. El, poate, se va întoarce schimbat pentru totdeauna, într-un… monstru, cu puteri îngrozitoare. Mă opresc, pentru a-i privi, pe rând, pe fiecare în parte: Dar, ca să poată trăi, Enzo trebuie să fie legat de Raffaele.

Ochii Violettei se cască și mai tare, parcă, atunci când înțelege ce pun la cale. Începe să zâmbească.

— Dar, oare, cum își va da seama Maeve care este adevăratul Raffaele și care este cel fals, cel plăsmuit de mine?

Magiano lasă să-i scape un hohot de râs, în timp ce Sergio rânjește îndeajuns de larg, cât să-și arate dinții.

— Excelent! exclamă Magiano, bătând din palme. Se apleacă apoi spre mine: Dacă am putea să ne aflăm și noi în arenă în același timp cu ei, te-ai putea deghiza tu însăți în Raffaele!

Sergio clatină din cap, cu admirație.

— Iar, în felul acesta, Maeve îl va lega pe Enzo de tine! exclamă mercenarul. Și noi vom avea de partea noastră un prinț renăscut. Este un plan tare bun, Adelina! Nespus de bun!

Zâmbesc când văd cât de entuziasmați sunt. Dar, în adâncul sufletului, ceva îmi apasă conștiința, încă. Amintirile apar și dispar, de-a valma cu gândurile mele. Sunt Lupul cel Alb, nu un Pumnal, iar foștii mei tovarăși nu îmi mai sunt deloc prieteni! Dar, în ciuda tuturor acestora, a fost de ajuns s-o văd pe Gemma, pentru ca vechea mea atracție față de ei să se redeștepte, să revină. Nu o mai simțisem de când îi părăsisem. Indiferent de felul în care mă trădaseră, la sfârșit, încă îmi mai amintesc cum mi-a oferit Gemma colanul ei, în semn de prietenie. Tot așa cum, indiferent cât de frecvent mă maltratase tata, încă îmi mai aduc aminte de ziua în care m-a luat în port să-mi arate navele. Indiferent dacă Violetta m-a abandonat în copilărie, încă o mai ocrotesc. Nu știu de ce.

Ești atât de proastă, Adelina! se rățoiesc la mine vocile, cu dispreț, iar eu tare mi-aș mai dori să fiu de acord cu ele.

— Încă le mai ești loială Pumnalelor! murmură Magiano, în timp ce mă cercetează. Bucuria i s-a stins de tot din glas când adaugă: Ți-e dor de vremurile de demult, de cum erau lucrurile! Eziți să îi dezbini în felul ăsta.

Îmi încleștez dinții, în timp ce mă uit la el. Șovăi. Nu încape nicio îndoială: chiar îmi doresc să mă răzbun pe Axa Inchiziției. Șoaptele febrile revin, cu șuiere ascuțite, dezaprobatoare.

Râvnești la coroană! îmi amintesc ele. *Dobândirea acesteia va constitui răzbunarea absolută. De aceea te urmează noile tale Elite și nu poți să le dezamăgești! De ce continui să le protejezi pe Pumnale, Adelina? Chiar crezi că te vor accepta din nou, că îți vor permite să-ți dobândești tronul? Nu pricepi că foștii tăi camarazi sunt dispuși chiar să îl folosească și să îl maltrateze până și pe fostul lor conducător?*

Enzo își poate lua locul de drept, pe tronul Kenettrei, așa cum se cuvine, lângă tine. Puteți conduce împreună.

Violetta îndrăznește să vorbească, la rândul ei:

— *Malfetto* din această țară continuă să moară în fiecare zi, adaugă ea, încetișor. Noi îi putem salva.

În tăcerea care se pogoară apoi, Sergio se apleacă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Nu am habar prin ce ai trecut cât timp ai făcut parte din Societatea Pumnalului, spune el. Ezită, de parcă nu ar fi sigur dacă să ne împărtășească sau nu ceea ce urmează: Dar eu, unul, i-am considerat prietenii mei devotați, până în clipa când au încetat să mai fie.

Până în clipa când au încetat să mai fie!

— Și noi, cu ce suntem diferiți de Pumnale? îl întreb, privindu-l drept în ochi. Tu nu ești decât un condotier, un comandant de mercenari. Îmi ațintesc apoi privirea asupra lui Magiano: Ce se va întâmpla cu alianța noastră dacă nu vom reuși să dobândim tronul? îl întreb.

Sergio îmi zâmbește cu amărăciune.

— Te gândești prea departe, îmi răspunde. Nu e nimic personal. Dar măcar noi nu ne prefacem că îți suntem aliați. Și tu, și eu știm amândoi prea bine ce facem și de ce. Eu adun *i mercenari* pentru tine, iar tu ne pui la treabă. Apoi ne vei răsplăti așa cum ne-ai promis. Nu am niciun motiv să te trădez. Ridică din umeri: Și n-am niciun chef să colaborez cu Pumnalele. Îmi face mare plăcere să știu că le vom sufla prințul de sub nas.

— Și unde vor fi mercenarii ăștia ai tăi când vom avea nevoie de ei?

Sergio îmi aruncă o privire și ia o gură de apă.

— Ne vor aștepta în Estenzia. O să te încredințezi când vom ajunge acolo.

Îmi plec capul și îmi închid singurul ochi. De ce nu aș avea și eu, una, dreptul să conduc Kenettra în aceeași măsură cu

Giulietta, Enzo sau Maeve și poporul ei beldain? Raffaele o fi având un suflet bun, nimic de zis, dar până și el își are bruma lui de întunecime, câteodată. Poate fi la fel de trădător ca mine și nici în el nu se poate avea încredere. De ce s-ar cuveni să fie el acela care îl va controla pe Enzo? Vechea mea afecțiune pentru Raffaele începe să se clatine, șubrezindu-se din cauza poveștii lui Sergio și din cauza propriilor amintiri, și se tot contorsionează și se schimonosește, preschimbându-se în amărăciune. În ambiție. În patimă.

Mă gândesc la cum va fi Enzo, când se va întoarce în lumea celor vii. La cum ar fi să îl revăd. Să ocârmuim împreună, unul lângă altul. Gândul la un asemenea viitor îmi face inima să tresară de dor. Așa este drept: noi doi la un loc. Simt asta.

Mă ridic în capul oaselor. Privirea mea se oprește, mai întâi, asupra Violettei, apoi, asupra lui Magiano și a lui Sergio.

— Pumnalele au dat greș fiindcă eu, una, nu am avut încredere în camarazii mei, spun. Dar trebuie să am încredere deplină în voi. Trebuie să avem încredere unii în ceilalți.

Sergio încuviințează. Urmează o scurtă tăcere.

— Atunci, poate că avem nevoie de ceva care să ne întărească planurile. Suntem o forță pe potriva Pumnalelor.

— Avem nevoie de un nume, spune Magiano. Denumirea îi conferă unei idei greutate, creează senzația că e reală. Sergio, prietene, cum îți spuneau Pumnalele când făceai parte din societatea lor?

Sergio se încruntă puțin, nedorind să își amintească, dar, în cele din urmă, hotărăște să îi răspundă:

— Mă numeau Aduce-Ploaie.

— Ah, Aduce-Ploaie! Magiano cântă o notă, în loc de altă replică. Bănuiesc că e un nume bun.

Aduce-Ploaie!

De fapt, e un nume frumos, care mă face să zâmbesc chiar. Magiano are dreptate. Faptul că acum știm care era numele de Pumnal al lui Sergio îl face, cumva, să devină o adevărată Tânără Elită, o forță de care trebuie să se țină seamă. Tânăra *mea* Elită!

— Un nume bun, încuviințez. Și tu, Magiano? îl iscodesc. Ție cum ți se spune?

Ridică din umeri, cântând alte câteva note, înainte să pună lăuta jos. Privirea lui o întâlnește pe a mea și, din nou, citesc în ea un amestec de admirație și de teamă.

— Magiano este deja numele meu de Elită, îmi răspunde, după o vreme. Nu cred că vreunul dintre noi se îndoiește de efectul pe care îl are asupra oamenilor.

Apoi, ne zâmbește în felul acela plin de sălbăticie, care îi e caracteristic, și nu mai spune nimic. O fi crezând el că știe prea puține despre trecutul meu, dar eu, una, știu încă și mai puține despre al lui. Vreau să îi pun mai multe întrebări despre meleagurile sale natale și despre numele său adevărat, dar el își ferește privirea, uitându-se în altă parte, așa că mă las păgubașă.

— Și tu? o iscodește Sergio pe Violetta, care roșește toată când vede expresia așternută pe chipul lui. Ție nu ți-a dat nimeni încă un nume de Tânără Elită, nu-i așa?

— Nu... nu am fost niciodată pregătită de nimeni în niciuna dintre modalități de controlare a puterilor, îi răspunde Violetta.

Și, zicând acestea, ea își pleacă ochii, într-un fel pe care-l cunosc doar eu, cu o privire menită să topească toate inimile.

— Ești ca un maestru păpușar, îi spun. Fiindcă poți lua viața cuiva, dar i-o poți și înapoia, după vrere.

Pentru că știi cum să câștigi afecțiunea celorlalți și cum să o folosești.

— Maestra-Păpușar! repetă Magiano, chicotind. Îmi place, dulcea noastră stăpână a tuturor sforilor! Zâmbetul lui se stinge și expresia îi redevine serioasă: Și lupușorul nostru, care ne va conduce spre glorie! Spune-mi, Adelina, cum poftești să-ți jurăm credință! Ai dreptate! Trebuie să putem avea încredere unii în ceilalți. Așadar, haideți să facem chiar asta! Acum!

Clipesc, cu privirea pironită asupra lui. Dintre noi toți, m-am așteptat cel mai puțin ca Magiano să fie cel dintâi care să jure credință cauzei mele. De ce ne-a urmat până aici, încă nu sunt sigură. Probabil că vede ceva în mine... în tot ce ni se întâmplă. Când îmi remarcă expresia, se apleacă în față și îmi atinge bărbia cu degetele, ridicând-o.

— De ce ești atât de surprins, Lup Alb? murmură el, zâmbind.

Felul în care îmi pronunță numele de Elită are o dulceață aparte.

De ce ești atât de surprinsă de faptul că te dovedești a fi demnă?

Ridic mâna și îmi deschid palma. O tulpină neagră se țese în ea, scoțând spini întunecați și frunze ascuțite. Crește și înflorește într-un trandafir roșu-întunecat. Care plutește în mijlocul nostru, nefiind tocmai un obiect solid și încă strălucind de noutatea creației.

— Un jurământ, spun, privindu-i pe toți pe rând.

Privirea mea se oprește asupra Violettei. Ea se uită în tăcere la mine, drept prin trandafir, în sufletul meu, de parcă ar vedea lucruri numai de ea știute. Vocea îmi devine neîndurătoare.

— Un jurământ, repet. Unul care să le strecoare spaima în suflete și să-i facă să tremure pe toți aceia care ne vor înfrunta.

Violetta șovăie – doar pentru moment.

— Și care să ne aducă laolaltă!

— Jur credință Societății Trandafirului, încep. Până la sfârșitul zilelor mele...

Unul câte unul, ceilalți declară același lucru, la început prin șoapte, care se transformă însă în cuvinte ferme.

— Jur să-mi folosesc ochii ca să văd tot ce se petrece, spune Sergio.

— Limba, ca să-i conving pe alții să ni se alăture, spune Magiano, cu zâmbetul lui sălbatic.

— Urechile, ca să aud fiecare taină, continuă Violetta.

— Mâinile, ca să-mi strivesc dușmanii, închei eu. Voi face tot ce îmi stă în putere pentru a-i distruge pe toți aceia care îmi vor sta în cale.

Tot ce-mi doresc acum este tronul... Puterea lui Enzo... O răzbunare perfectă...

Și nici măcar toți inchizitorii, toate reginele și toate Pumnalele din lume nu vor fi în stare să mă oprească.

Raffaele Laurent Bessette

Prima dată când Raffaele a pus piciorul în interiorul palatului regal al Estenziei a fost pe când avea optsprezece ani. Palatul îi tocmise pe cei de la Curtea Fortunata pentru un bal mascat care avea să se desfășoare în grădini, cu ocazia serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară.

Iar Mesagerul încă își mai aducea aminte de grădina scăldată în lumina amurgului și de licurici, de invitații care râdeau, de măști, de șoaptele pe care le stârnea peste tot pe unde se ducea și de tot potopul de solicitări venite din partea clienților care sosiseră mai apoi...

Dar Raffaele nu intrase, de fapt, niciodată în palat. Nu până acum.

În primele trei nopți petrecute în temniță, Raffaele stă singur, sprijinit de un zid rece și umed. Tremură și așteaptă venirea Axei Inchiziției. Cătușele i se lovesc una de cealaltă. Abia dacă le mai simte pe mâinile care i-au amorțit.

În a patra noapte de prizonierat, regina trimite, în sfârșit, după el.

Merge, bine ferecat în lanțurile care îi zăngănesc la fiecare pas, fiindcă își ține mâinile în față. Inchizitorii îl țin de brațe

și păşesc alături de el. Raffaele îşi cunoaşte limitele puterii, dar Inchiziţia nu i le ştie, iar consortul simte o uşoară satisfacţie pentru că prezenţa lui le provoacă atâta neliniște.

Îşi croiesc cu toţii drum afară din bezna temniţei, de pe coridoarele mucede ale acesteia, spre holurile frumos decorate ale încăperilor băii unde servitorii îl îmbăiază până când miroase numai a trandafiri şi a miere, iar părul îi redevine un râu moale şi lucios, negru şi albăstrui ca safirul.

Amintiri din viaţa dusă de el la Curtea Fortunata îl asaltează pe Raffaele. Sunt imagini fulgerătoare, cu nopţi şi dimineţi pline de aromele săpunurilor cu mirosuri puternice. Deşi dispreţuia să fie doar un consort neajutorat, încă se mai trezeşte gândindu-se cu nostalgie la curte şi fiindu-i dor de după-amiezile aurii şi de parfumul moscat al crinilor noptateci.

În sfârşit, servitorii îl îmbracă într-o robă de catifea. Inchizitorii îl însoţesc. Coridoarele devin tot mai sinuoase, pe măsură ce înaintează, până când ajung la o uşă dublă, în faţa căreia străjuiesc gărzile şi ale cărei canaturi sunt pictate cu imagini ale lui Pulchritas, ieşind din apă în toate splendoarea ei imaculată. Raffaele tremură când străjerii, îndemnându-l să intre în dormitorul regal, deschid uşa, doar pentru a o închide apoi în urma lui, cu hotărâre, de parc-ar pecetlui un sicriu.

Tavanul încăperii înalte e decorat cu basoreliefuri complicate. Raffaele vede un pat cu baldachin, cu aşternuturi de mătase. Lumânările scaldă totul în lumina flăcăruilor. Inchizitori stau aliniaţi, umăr la umăr, de-a lungul pereţilor, iar mantiile albe li se ating, contopindu-se, parcă. Toţi au săbii care le atârnă în tecile de la centuri şi arbalete aţintite spre consort.

Când păşeşte lent în cameră, vârfurile săgeţilor îi urmăresc fiecare mişcare. Privirea i se opreşte asupra inchizitorului care se află înaintea tuturor, cel mai aproape de patul cu baldachin. Este

Teren, al cărui chip se schimonosește când îi întâlnește privirea. Raffaele își coboară genele, dar remarcă energia lui Teren, care clocotește de furie, în timp ce mâna acestuia strânge plăselele sabiei atât de tare, încât încheieturile degetelor i s-au albit de tot.

Raffaele simte cum un fior neplăcut îi alunecă pe șira spinării. Oare acești soldați vor rămâne pironiți aici întreaga noapte? Oare Teren va fi mereu de strajă, păzindu-și regina?

— Arăți bine!

Vocea Giuliettei vine dinspre locul în care stă regina, în spatele unui *secretaire*. Se ridică și se apropie de el. Materialul din care îi sunt croite veșmintele pare să alunece în urma ei, în diafane și moi trene de mătase.

Este mai palidă decât era Enzo, se gândește Raffaele.

Tânăra îl privește din cap până-n picioare, apoi îi face semn cu degetul să se rotească.

— Întoarce-te! îi poruncește ea consortului. Lasă-mă să te văd mai bine!

Raffaele îngăduie ca o ușoară îmbujorare să îi aprindă obrajii și face așa cum i s-a ordonat. Roba sa de catifea mătură podeaua, iar strălucirea blândă a lumânărilor dă la iveală vârtejurile și fulgerele aurii care sunt brodate pe veșmânt. Părul îi plutește peste un umăr, drept, lucios, legat cu un lanț de aur subțire. Câteva dintre șuvițele lui de culoarea safirului strălucesc în lumina domoală. Consortul o privește cu ochii lui fardați în mod desăvârșit cu negru și cu o pudră argintie, sclipitoare.

Raffaele simte cum energia reginei prinde să se învolbureze, așa că apucă și trage blând de firele inimii ei, observând cu atenție felul în care i se modifică emoțiile. Simte că nu are încredere în el, că este bănuitoare… dar, dincolo de acestea, mai simte ceva. Un pic de pragmatism. Și, dincolo de acesta, o brumă de dorință suavă, neobișnuită.

— Maiestatea Voastră este mulțumită de mine? întreabă Raffaele, când se reîntoarce cu fața spre regină, deși are grijă să își țină în continuare privirea în pământ.

Giulietta zâmbește. Ochii ei rătăcesc pe trupul consortului. Îi atinge bărbia cu o mână rece.

— Greu de spus! îi răspunde. Încă nu ai făcut nimic.

El își ține respirația, folosindu-și capacitatea de a nu lăsa ca avansurile nedorite ale unui client să îl influențeze, să îi pătrundă în inimă, talentul de a se dedubla, de parcă și-ar părăsi propriul trup, talent fără de care nu și-ar fi putut niciodată duce la îndeplinire îndatoririle de consort pe care le poate realiza doar dacă se poartă ca și cum ar fi altcineva. Își amorțește, pur și simplu, mintea și îi zâmbește, la rândul său, Giuliettei, oferindu-i surâsul său bine exersat, aplecându-se spre ea, ca pentru a-i prelungi mângâierea, de parcă ar tânji după aceasta și de parcă și-ar dori mai mult. Iar, în tot acest timp, trage ușor de energia tinerei, până când pupilele ei se dilată. Își joacă atât de bine rolul, încât mai-mai că s-ar putea păcăli până și pe el însuși.

De acolo de unde stă în picioare lângă pat, Teren își ferește privirea de la această scenă, privind în altă parte.

— Erai unul dintre cei mai cunoscuți de la Curtea Fortunata, spune Giulietta, retrăgându-și iute mâna și îndepărtându-se din nou. Îi aruncă o privire curioasă, apoi continuă: Acum îmi dau seama de ce. Se spune că fratele meu te vizita adesea, când era în viață. Se atașase de tine, nu-i așa?

Îl întinde o cursă, jucându-se cu emoțiile lui.

Fii atent! își spune Raffaele, ținându-și genele plecate și strunindu-și bine durerea.

— Se desfăta cu cântecele și glumele mele, răspunde consortul cu o voce calmă și umilă.

— *Cu cântecele și glumele tale*, îl îngână regina, cu un zâmbet. Așa i se spune, mai nou, la curțile de plăceri, știi tu cui? Urmează o scurtă pauză, înainte să continue: Am auzit despre puterea ta, Mesagerule! Știu că poți descoperi alte Tinere Elite, alți *malfetto* ca tine. Este adevărat?

— Da, Maiestatea Voastră!

— Ce altceva mai poți face? îl iscodește ea mai departe.

Se teme de mine! înțelege consortul și își pleacă ochii, coborându-și vocea.

— Pot aduce calmul și alinarea, răspunde el, simplu. Pot să liniștesc pe oricine.

— Atunci, oferă-i și minții mele puțină pace, Mesagerule, și răspunde-mi la o singură întrebare. Ochii ei devin duri: Unde sunt celelalte Pumnale?

Raffaele nu șovăie nicio clipă:

— În Beldain.

La auzul acestor cuvinte, o scânteie de plăcere se aprinde în Giulietta, care zâmbește și scoate un sunet gutural în semn de compasiune.

— Ați dat bir cu fugiții după moartea prințului vostru, nu-i așa? Dacă ți-aș cruța viața, ți-ai trăda Pumnalele și i-ai atrage pe toți *malfetto* aici?

Raffaele își ține ochii în pământ și nu îi dă niciun răspuns.

Giulietta zâmbește cu răceală.

— Nici nu am crezut altceva, murmură ea.

Și, zicând acestea, regina le face un semn inchizitorilor, care-și ridică și mai sus decât înainte arbaletele. Raffaele rămâne neclintit, având grijă să nu facă vreo mișcare neașteptată care să îl sperie pe vreun inchizitor și să-l facă să tragă, din instinct. Inima îi bubuie consortului cu putere în piept.

Regina își înclină capul spre el și îl întreabă:

— Îți este teamă de moarte, Mesagerule?

Raffaele aude sunetele scoase de corzile arbaletelor în timp ce se freacă de lemnul acestora, în semn că inchizitorii își strâng mai cu putere armele în mâini, gata-gata să tragă.

— De bună seamă, Maiestatea Voastră, îi răspunde, cu o voce gâtuită.

— Atunci, spune-mi ce motiv aș putea avea să nu te execut pe dată, chiar aici? Ce urmărești, Mesagerule? Sau chiar ai devenit atât de nepriceput, de neputincios, încât să te lași prins în halul acesta? De ce te-a adus aici regina Beldainului?

Raffaele rămâne tăcut, pentru o clipă.

— Ce-i drept, am îngăduit să fiu prins, răspunde tânărul, în cele din urmă. Dar asta numai și numai fiindcă știam că Maiestatea Voastră nu mi-ați fi acordat vreodată o audiență, altfel. Sunteți o regină prea isteață ca să îngăduiți să vă întâlniți cu vreuna dintre Tinerele Elite în public. Aceasta reprezenta singura cale de a discuta cu Luminăția Voastră și de a vă face, totodată, să vă simțiți în siguranță în prezența mea.

Giulietta ridică o sprânceană, pentru a-și arăta uimirea.

— Vai, vai, câtă amabilitate din partea ta! exclamă ea, cu ironie. Și ce trebuie neapărat să îmi spui, încât să merite să-ți riști viața?

— Am venit să vă solicit clemența pentru toți nefericiții de *malfetto* din Kenettra.

La auzul acestei cereri, Teren se încordează. Raffaele simte cum se umflă șuvoiul furiei inchizitorului general.

O, acesta reprezintă un experiment grozav! își spune consortul.

Oare cum va reacționa Giulietta la solicitarea lui? Ce va face Teren?

Regina îi zâmbește, amuzată, lui Raffaele.

— Toți *malfetto* au trădat coroana, m-au trădat pe mine! îi strigă. Au încercat să-l pună pe fratele meu pe tron!

— Dar acum, fratele vostru este mort, răspunde Raffaele.

Și, zicând acestea, consortul se apropie de Giulietta și se apleacă spre ea, lăsându-și buzele să-i atingă obrazul. Ochii lui se opresc un pic asupra lui Teren.

— Și, de fapt, însuși conducătorul Axei Inchiziției voastre este un monstru, o pocitanie, nu-i așa? o întreabă în șoaptă. Sunteți o regină nespus de pragmatică, Maiestatea Voastră, nicidecum una radicală. Asta pot vedea limpede.

Giulietta îi privește chipul, căutând dovezi că Raffaele este, cu adevărat, cuprins de durere atunci când vorbește despre moartea lui Enzo. Nu le găsește, însă.

— Pumnalele au luptat mereu numai și numai pentru obținerea siguranței, continuă el. Pentru dobândirea garanției că vor supraviețui. Adică exact pentru aceleași lucruri pentru care luptați și Maiestatea Voastră. Pentru o clipă, privirea consortului devine necruțătoare, nemilostivă: Soțul vostru a fost acela pe care voiau Pumnalele să-l facă să dispară. Era un nătărău, cu toții știam asta. Dacă veți arăta clemență față de toți *malfetto* din regatul vostru, atunci noi ce motiv am mai putea avea să vă înfruntăm, Luminăția Voastră?

— *Clemență*, rostește Giulietta și cade pe gânduri. Știi ce le fac tuturor acelora care mă trădează?

— Ei bine, da, am văzut cu ochii mei! îi răspunde tânărul.

— Vasăzică, pe tine ce te face să crezi că le voi oferi Pumnalelor tale sau altor *malfetto* vreun pic de clemență? îl iscodește regina în continuare.

— Maiestatea Voastră, mă bizui pe faptul că Societatea Pumnului este un grup de Tinere Elite nespus de puternice: putem

controla vântul, dar și animalele, putem crea și putem distruge! îi mărturisește tânărul, fără să-și dezlipească ochii de la ea. Nu ați vrea să puteți stăpâni toate aceste puteri nemăsurate?

Giulietta râde scurt.

— Și de ce m-aș bizui că îmi veți pune la dispoziție puterile voastre? îl întreabă regina.

— Fiindcă numai Maiestatea Voastră ne poate oferi singurul lucru pe care-l dorim, pentru care ne-am luptat întotdeauna, răspunde Raffaele. Cruțați-i pe alde *malfetto*! Lăsați-i să trăiască în pace, și veți putea dobândi o societate de Tinere Elite care o să vă stea la dispoziție numai și numai Domniei Voastre.

De acum, Giulietta pare serioasă. Îl cercetează pe Raffaele, încercând parcă să-și dea seama dacă el o minte sau nu. Se lasă o tăcere lungă. În spatele lor, consortul simte cum energia lui Teren se tot adună, doar pentru a se lăsa apoi ca un văl întunecat peste întreaga încăpere. Inchizitorul general îl privește pe Raffaele cu ochi plini de ură.

— Cocota asta masculină îndrugă numai și numai minciuni! rostește Teren încetișor. El și ai lui se vor întoarce împotriva ta chiar din clipa-n care…

Giulietta ridică, lent, mâna, să îl oprească.

— Mi-ai spus c-o vei găsi pe Tânăra Elită căreia i se spune *Lupul cel Alb* și că îmi vei aduce capul ei, i-o retează ea, vorbindu-i peste umăr. Dar, cu toate acestea, chiar în dimineața asta am primit vestea că, în largul portului din Campagnia, Adelina Amouteru a învins de una singură o ditamai nava ticsită cu inchizitorii mei. Pe care i-a ucis. Se mai spune și că și-ar fi adunat o întreagă ceată de susținători, și că ne-ar fi trimis, astfel, mesajul c-ar fi din ce în ce mai aproape de noi. Prin urmare, toate acestea nu înseamnă că și tu ești un mincinos, maestre Santoro?

Teren se face stacojiu, în timp ce Raffaele se încruntă. Pentru o clipă, masca desăvârșită a consortului se crapă.

— Adelina este aici? șoptește el.

Giulietta îl privește.

— Ce știi despre Lupul cel Alb? îl întreabă regina.

Sute de amintiri prind să rătăcească de acum prin mintea lui Raffaele: Adelina, speriată și furioasă, pe rugul care a început deja să ardă. Tot ea, nesigură, șovăitoare, în timpul primei probe la care a supus-o... sau timidă și dulce, în timpul antrenamentelor lor de după-amiază... ori rece și plină de ură, în momentul în care și-au luat rămas-bun.

Ce caută, oare, înapoi în Kenettra? Ce vrea, de fapt? se întreabă.

— Știu doar că i-a trădat pe destul de mulți dintre ai noștri, îi răspunde el.

Raffaele își ascunde vinovăția din suflet.

Și că, totodată, am trădat-o și eu cândva! adaugă în gând.

Teren își pleacă fruntea în fața Giuliettei.

— O căutăm fără de încetare, Maiestatea Voastră! bâiguie inchizitorul general. Eu, unul, nu voi avea liniște până când nu o voi ști moartă.

Vasăzică, Teren este acela care răspândește ura față de malfetto*!* își dă seama Raffaele. *El este călăul, iar ea, politicianul. Giulietta nu are niciun motiv să îi anihileze pe cei asemenea nouă, acum, că e regină! Iar acesta este dezacordul dintre ei, acela care poate fi folosit pentru a-i putea dezbina.*

În cele din urmă, Giulietta clatină din cap. Și se apropie de Raffaele.

— Eu, una, nu ofer clemență atât de ușor, șoptește ea, admirându-i consortului ochii cu sclipiri de nestemate.

Raffaele aude din nou scrâșnetele arbaletelor din încăpere. E de ajuns o mișcare greșită și poate fi mort. Giulietta îl mai privește o clipă, apoi se întoarce și face un semn cu mâna.

— Duceți-l înapoi în temniță! poruncește regina.

Inchizitorii îl prind de brațe. În timp ce părăsește camera, Raffaele își întinde din nou forța după energia Giuliettei. Ea este, în continuare, bănuitoare, tot nu are încredere în el. Dar, totodată, cuvintele lui au trezit o nouă emoție înăuntrul reginei, ceva ce Raffaele nu a simțit mai devreme, la începutul conversației lor.

Curiozitate.

Numai tânăra și frumoasa Compasia a îndrăznit să îl sfideze pe Sfântul Amare. Și, chiar în timp ce acesta îneca omenirea cu potopul său, Compasia s-a întins în jos din ceruri, spre iubitul ei muritor, și l-a preschimbat în lebădă. Iar el a zburat sus, sus de tot, pe deasupra apelor umflate, pe deasupra lunilor, și chiar mai sus, până când penele i s-au preschimbat în praf de stele.

Compasia și Eratostene, *poveste populară din Kenettra*

Adelina Amouteru

Pentru a ajunge în Estenzia trebuie să călătorim pe uscat. Nu ne putem permite să mai fim supuși încă unei verificări, la care am fi constrânși dacă ne-am urca pe o navă, și, din câte am înțeles, portul din capitală geme de inchizitori și de lucrători, care pregătesc, cu toții, sărbătorile ce se vor desfășura în onoarea sosirii lui Maeve.

În dimineața următoare, devreme, pornim călare pe drumul care duce din Campagnia în Estenzia.

Vom ajunge peste două zile, așa ne-a spus Magiano.

El cântă la lăută tot drumul, fredonând. Până la căderea nopții, a compus deja trei melodii. Creează cu o intensitate pe care nu am mai văzut-o, de când l-am întâlnit. Pare îngrijorat, dar, când îl întreb la ce se gândește, se mulțumește să zâmbească doar și îmi cântă vreo câteva frânturi. Până la urmă, renunț să-l mai întreb ceva.

În prima seară, Sergio se așază cât mai departe de noi. Îl privesc cum admiră cerul nopții. Studiază vălul de stele, apoi închide ochii. Numai Violetta rămâne lângă el, copleșindu-l cu

atențiile sale. Din când în când, îi mai pune câte o întrebare, iar el îi răspunde pe un ton scăzut, cu tot trupul întors spre ea, într-un fel de care, pare-se, noi nu suntem demni să beneficiem.

După o vreme, Violetta se ridică și se apropie de noi.

— El se străduiește să cheme ploaia, ne informează ea.

Zicând acestea, surioara mea se așază și se lipește de mine. Mă sprijin, la rândul meu, de ea. Făcea asta când eram mici, îmi amintesc, când stăteam împreună la umbra copacilor.

— E ca și cum ar... țese-o, ai putea spune, continuă ea încetișor.

— Poți imita și talentul ăsta? îl întreb pe Magiano, cu privirea încă pironită asupra lui Sergio.

— Nu prea bine, dar îl pot întări pe al lui, îmi răspunde Tânăra Elită.

Apoi, pișicherul privește peste umăr, în direcția lui Sergio, apoi în sus, spre cer. Arată cu degetul o constelație scânteietoare.

— Vezi forma ca a unui gât de lebădă de acolo? mă întreabă.

Urmăresc linia curbă pe care par să o formeze stelele.

— Aceea nu este așa-numita *Lebădă a Compasiei*? Există zeci de povești despre constelația aceea. Preferata mamei era aceea care spunea că Amare, zeul dragostei, a adus o ploaie nesfârșită asupra pământului, după ce omenirea îi arsese pădurile, iar Compasia, îngerul compătimirii, își salvase iubitul uman de la înec preschimbându-l într-o lebădă și așezându-l pe cer.

— Ba da, aceea este, îmi răspunde Magiano. Se aliniază cu cele trei luni, ceea ce, presupun, îl ajută să știe din ce direcție să atragă norii.

Atenția Violettei rămâne ațintită asupra lui Sergio, în tot timpul în care acesta lucrează, iar privirea ei e pironită asupra siluetei lui neclintite.

— E fascinant! murmură surioara mea, fără a se adresa însă cuiva anume. De fapt, el adună fire de umezeală răzlețe din aer,

ceață de deasupra oceanului și cristale de gheață aflate sus, sus, pe cer... Are nevoie de foarte multă concentrare.

Zâmbesc, privind-o pe Violetta. În ultima vreme, a devenit tot mai sensibilă la energiile celorlalți, într-o asemenea măsură, încât Raffaele ar fi de-a dreptul mândru de ea acum. Ceea ce înseamnă că va fi o armă nespus de puternică împotriva Pumnalelor, când îi vom reîntâlni.

Tocmai vreau să îi cer să îmi explice cum a ajuns să își dea seama de atât de multe taine în legătură cu puterile lui Sergio, însă acesta se mișcă pe neașteptate, iar asta o face pe Violetta să se ridice și să se grăbească spre el. Îl întreabă ceva ce nu pot auzi, iar el râde ușurel.

Îmi trebuie o clipă pentru a băga de seamă că Magiano mă privește. Se sprijină în coate, apoi își înclină capul, curios, spre mine.

— Cum ți-ai dobândit însemnele? mă întreabă el.

Scuturi atât de familiare mie se ridică și-mi împlătoșează inima.

— Febra sângelui mi-a infectat ochiul, îi răspund.

Asta e tot ce vreau să îi mărturisesc. Apoi privirea mea se îndreaptă spre pupilele lui, care, în clipa asta, sunt mari și rotunde, normale, în întunericul care ne înconjoară.

— Tu, unul, vezi diferit când ochii îți devin ca aceia ai unei feline? îl iscodesc, la rândul meu.

— O, da, mult, mult mai bine, îmi spune Magiano.

Și, nici nu i-au ieșit bine cuvintele acelea din gură, că el își și contractă pupilele, dându-le aspectul acela care le face să semene cu ale unei pisici. Șovăie un pic înainte să adauge:

— Dar nu acesta este însemnul meu principal.

Mă întorc să-l privesc în față.

— Atunci, care?

Magiano mă cercetează, apoi se apleacă și începe să-și tragă tunica. Sub pânza de in albă, grosolană, se zărește o piele netedă, măslinie, și liniile subțiri ale mușchilor abdomenului și spatelui. Mă îmbujorez toată. Tunica îi alunecă și mai sus, iar el își dezvelește tot spatele. Tresar.

Iată-l! O masă de carne roșiatică și albă, cicatrizată și ieșită în afară, care-i acoperă aproape întreaga spinare. Însemnul este conturat de margini întărite. Mă holbez, cu gura căscată. Arată ca o rană care ar fi trebuit să îi fi fost fatală, una care nu s-a vindecat niciodată corect.

— Era un însemn mare, roșu și plat, spune Magiano. Preoții au încercat să-l îndepărteze, jupuindu-mi pielea. Dar, firește, nu a fost de niciun folos. Zâmbește cu amărăciune, apoi adaugă: Nu au făcut decât să înlocuiască un însemn cu altul.

Preoții?

Oare Magiano fusese ucenicul vreunui templu, în copilărie? Mă cutremur, dezgustată și îngrozită, de gândul la halul în care ei i-au tăiat în carne vie, în care i-au jupuit pielea. În același timp, șoaptele prind să se învolbureze, atrase de o imagine extrem de dureroasă.

— Mă bucur nespus că s-a vindecat! reușesc să bâigui.

Magiano își trage tunica în jos și revine în poziția în care stătuse mai devreme, sprijinit în coate.

— Nu se va vindeca niciodată, îmi răspunde el simplu. Din când în când, pur și simplu, se redeschide.

Scuturile din jurul inimii mele încep să coboare. Când privesc iar spre el, îmi întoarce privirea.

— Ce te-a convins să începi viața asta? îl întreb. Când ai devenit… Magiano?

El își îndreaptă privirea spre stele. Ridică din umeri.

— Tu, una, de ce-ai devenit Lupul cel Alb? mi-o întoarce, apoi, oftează. Cei din popoarele din Tărâmurile Soarelui îi

consideră pe toți *malfetto* niște adevărate legături cu zeii. Asta nu înseamnă nicidecum că am fi venerați acolo, ci doar că templele preferă să îi îngrijească pe *malfetto* orfani, căci preoții socotesc că prezența acestora îi va ajuta să comunice cu zeii. Își coboară vocea: Tot lor le mai plăcea și să ne țină hămesiți, din același motiv pentru care un nobil își hrănește tigrii doar cu foarte puțină mâncare, înțelegi? Dacă ne era foame, eram mai atenți, iar dacă eram mai atenți, puteam crea o legătură mai puternică, știi, cu zeii... Cât timp am stat în templul acela, *amore mio*, am scotocit întruna după mâncare. Într-o bună zi, preoții m-au prins furând bucatele care fuseseră aduse drept ofrandă zeilor. Așa că m-au pedepsit. Poți să-ți dai seama că am fugit, după aceea. Face un semn spre spatele lui, apoi rânjește: Trag nădejde că zeii m-au iertat.

Povestea lui îmi e atât de cunoscută, încât clatin din cap, aprobator.

— Ar fi trebuit să arzi templul din temelii, îi spun.

Magiano îmi aruncă o privire surprinsă, apoi ridică iar din umeri.

— La ce bun? Cui i-ar fi fost de folos una ca asta? mă întreabă.

Nu caut să-i demonstrez că n-are dreptate, ci mă mulțumesc să mă gândesc doar, în tăcere, la foloasele unei astfel de fapte.

Le-ar fi dat tuturor o lecție despre ce se poate întâmpla atunci când îți permiți să îi sfidezi pe copiii zeilor! îmi spun.

Apoi mă mișc, desenând o linie în praf, lângă cizmele mele.

— Probabil că avem atașamente diferite, că suntem atrași de sentimente cu totul și cu totul deosebite, dacă gândim astfel, în moduri complet opuse, mormăi.

Magiano își mai înclină o dată capul, ca pentru a confirma.

— *Atașamente*? se miră, repetând, nedumerit, cuvântul.

Îmi mișc mâna în praf, să șterg linia pe care am desenat-o mai devreme.

— Ah, asta-i doar unul dintre lucrurile despre care vorbea Raffaele, îi răspund, și simt că mă cuprinde neliniștea, fiindcă mă gândesc din nou la Pumnale. Acest Pumnal studiază energia fiecărei Tinere Elite care îi iese în cale. Și e încredințat că noi toți suntem în acord, că ne atașăm, că suntem atrași de anumite nestemate în stare brută și de anumiți zei, și că aceste atracții sau atașamente au o mare influență asupra puterilor noastre și asupra felului în care ni le folosim. Trag adânc aer în piept: Eu, spre exemplu, se pare că sunt atașată, atrasă, de teamă și de furie. De patimă și furie. Și de putere, de ambiție.

Magiano încuviințează.

— Da, văd prea bine asta. Zâmbește, apoi adaugă: Și eu, unul, de ce sunt atașat, atras?

— Îmi ceri, cumva, să ghicesc? îl întreb privindu-l fix.

Zâmbetul i se lățește, devenind de-a dreptul jucăuș, pentru o clipă.

— Da, presupun că asta îți cer, încuviințează. Sunt curios ce crezi că știi despre mine.

— Prea bine! aprob.

Mă îndrept de spate și mă trag un pic înapoi, cercetându-i cu luare-aminte chipul. Pâlpâirea focului îi conferă pielii lui o strălucire aurie. Mă prefac a miji ochii.

— Hm! murmur. Cuarț de calcedonie verde.

— Poftim? sare el, neîncrezător.

— Cuarț de calcedonie verde, repet. Pentru Denarius, îngerul lăcomiei, adaug.

Magiano își dă capul pe spate și izbucnește în râs.

— Corect! exclamă. Altceva?

Râsul său îmi încălzește puțin inima și îmi dau seama că mă bucur de această senzație. Îi zâmbesc, la rândul meu.

— Cunzit[1]. Nestemata vindecătoare. Pentru zeul timpului.

— Sfântul Aevietes? zice Magiano, ridicând o sprânceană și privindu-mă cu viclenie.

— Da, încuviințez. Un hoț sau un panglicar, un șarlatan, dacă vor să fie buni, trebuie să aibă răbdare și, totodată, să fie plini și de nerăbdare, de iuțeală. Trebuie să fie în stare să își sincronizeze cu desăvârșire acțiunile, nu-i așa?

— Un argument tare solid, n-am ce zice! îmi spune Magiano și se apropie, aruncându-mi o privire șugubeață, ca și cum ar vrea să mă tachineze. Mâna lui o atinge în treacăt pe a mea, apoi mă îndeamnă: Continuă, rogu-te!

— Diamant, continui, fără să mă pot abține din zâmbit. Pentru zeița prosperității.

El se trage mai aproape. În ochi nu mai are nicio urmă de sălbăticie, de ferocitate. Genele lui sclipesc în lumină, apoi și le coboară. Dintr-odată, îi simt răsuflarea și îmi dau seama că îmi încălzește obrajii.

— Și mai ce? murmură el.

— Și... safir. Vocea mea a devenit doar o șoaptă: Pentru îngerul bucuriei.

— *Bucurie*? repetă Magiano și îmi zâmbește, de această dată cu blândețe însă.

— Da! încuviințez și îmi plec privirea, căci sunt copleșită de o tristețe subită. Fiindcă văd atât de multă în tine!

O mână caldă îmi ridică din nou bărbia. Mă trezesc privind în ochii aurii ai lui Magiano. El nu răspunde, dar se apleacă spre mine. Nu mai aud decât trosnetul lemnelor care ard în foc.

---

[1] Mineral numit și „kunzit" (*kunzite*, engl.), în onoarea mineralogului german George Frederick Kunz (1856–1932) care l-a descoperit și descris în 1902, pe când lucra ca bijutier-șef pentru compania americană Tiffany (n. red.).

Buzele lui îmi ating obrazul. Este o atingere blândă, atentă, care face să mi se pună un nod în gât. Gura lui se lipește de a mea. Apoi, sărutul lui devine mai profund, iar corzile inimii mele se întind. Mâna lui se mută de pe bărbia mea și îmi cuprinde fața, trăgând-o spre el. Mă las de bunăvoie. Unul din brațele sale îmi cuprinde talia. Sărutul continuă, de parcă ar căuta ceva din interior, și devine mai ferm, până când sunt obligată să mă sprijin de pământ, nu cumva să mă facă să mă prăbușesc. Un sunet grav, însă dulce, îi iese din gâtlej. Îi cuprind ceafa cu mâna. În afară de căldura adâncă a pasiunii, energia mea rămâne foarte, foarte calmă, și, pentru prima dată, nu îi duc lipsa.

Buzele lui se despart, într-un târziu, de ale mele. Îmi mai sărută o dată obrazul, apoi linia maxilarului, și, într-un târziu, se îndepărtează. Pentru o clipă, tot ce pot să fac este să respir. Inima îmi bate cu putere. Calmul, liniștea deplină, a energiei mele este ceva ce nu am mai simțit. Sunt plină de lumină! Și profund nedumerită. Un amestec straniu de vină și de mirare mă copleșește.

Mă încântă nespus gândul de a conduce Kenettra cu Enzo alături! Cu Enzo, acela care m-a salvat de la o moarte sigură, care mi-a scos puterile la iveală cu o simplă atingere a mâinii sale pe spatele meu, al cărui foc mi-a trezit ambiția... Prin urmare, de ce mă aflu aici, atât de aproape de acest băiat care nu este, nici pe departe, prințul meu? De ce reacționez astfel la atingerile lui?

De partea cealaltă a focului, ochii Violettei se îndepărtează pentru o clipă de Sergio și se opresc asupra mea. Îmi surprinde privirea, apoi își înclină capul în direcția lui Magiano, înainte să îmi facă, strengărește, cu ochiul. Zâmbește puțin. Dintr-odată, îmi dau seama de ce m-a lăsat singură cu șarlatanul! Nu mă pot abține și îi zâmbesc, la rândul meu. Când a devenit, oare, surioara mea atât de vicleană? Va trebui să o întreb, mai

târziu, de unde a ştiut că Magiano avea să profite astfel de momentul nostru de intimitate. Ascunzându-mi un hohot, mă întorc spre cântărețul la lăută.

El îmi privește jumătatea pocită a chipului.

O pală de vânt rece mă izbește, iar eu clipesc, dintr-odată, pentru a îndepărta pâcla căldurii, a desfătării și a veseliei care mă cuprinsese, cu doar câteva clipe mai devreme. Îmi ridic din nou scuturile, armura. Mă îndepărtez de el și vocea îmi redevine tăioasă.

— De ce mă privești așa? mormăi.

Aproape că mă aștept să mă tachineze, să-mi trântească una dintre remarcile lui sarcastice care îi sunt caracteristice. Dar el nu mai zâmbește deloc.

— Suntem, cu toții, atrași de povești, îmi spune, cu o voce blândă. Și fiecare cicatrice spune una.

Apoi își ridică mâna și îmi atinge, cu multă blândețe, partea ciuntită a feței, acoperindu-mi cicatricea cu palma lui.

Îmi plec privirea, nespus de stânjenită. Din instinct, îmi ridic mâna să îmi dau la o parte părul de pe față, amintindu-mi abia după aceea că nu mai am părul lung.

— Dacă o ascunzi, ești mai frumoasă, îmi spune Magiano. Apoi, își dă mâna la o parte, expunându-mi din nou cicatricea. Dar, dacă o arăți, abia atunci devii tu însăți. Așa că poart-o cu mândrie!

Nu știu ce să îi răspund.

— Avem cu toții poveștile noastre, băigui, după un moment.

— Ești prima persoană care îmi iese în cale și care e dispusă să se răzbune pe Axa Inchiziției, continuă el. Am auzit multe amenințări deșarte la adresa soldaților acesteia și am rostit eu însumi multe. Dar tu chiar vorbeai serios când le-ai spus, când mi-ai mărturisit că dorești să te răzbuni pe ei toți.

Pentru o clipă, zăresc o iluzie a sângelui care îmi picură de pe mâini, întinând pământul. Este sângele lui Enzo și este de un stacojiu aprins.

— Presupun că m-am săturat ca ei să fie mereu aceia care ne privesc de sus, în timp ce noi îi implorăm, în zadar, să ne cruțe viețile…

Magiano îmi oferă un zâmbet care pare dulce și… trist.

— Acum, tu îi poți face să îți implore îndurarea.

— Îți este teamă de mine? îl întreb, încetișor.

Pare să se gândească la asta. După o vreme, se întinde pe spate și privește cerul.

— Habar n-am! îmi răspunde. Tot ce știu e că-i posibil să nu mai întâlnesc niciodată pe cineva asemenea ție.

Expresia lui îmi amintește de Enzo și, dintr-odată, îl văd în fața mea numai și numai pe el, pe prințul meu, care-și plângea iubirea pierdută. Iar fantasma lui este îndeajuns de aproape, încât să-i pot zări până și nuanțele irisurilor.

El nu este Enzo, îmi amintesc singură.

Dar nici nu vreau să fie! Cu Enzo, energia mea tânjea după puterea și ambiția lui, bucuroasă să îi permită să mă conducă spre întuneric. Dar, cu Magiano… pot zâmbi, pot râde chiar. Pot să nu fac nimic altceva decât să stau aici, întinsă pe spate, și să trăncănesc despre constelații.

Magiano mă privește iar, de parcă și-ar da seama ce e în mintea mea. Buzele i se strâmbă din nou într-o notă de nemulțumire, care îi întinează bucuria, distrugându-i-o. Era acolo și-apoi a dispărut…

Aș vrea să îi pot spune ceva, dar nu știu ce. El zâmbește, iar eu îmi înghit nodul din gât și îl imit.

După o vreme, ne întoarcem amândoi la contemplarea stelelor, încercând să ignorăm sărutul care adastă încă în aerul dintre noi.

Tată drag, ai primit darul meu? Rogu-te, îngăduie-mi să mă întorc acasă! Nu mai recunosc acest loc, iar prietenii mi-au devenit dușmani.

Prințesa Lediana, Scrisoare către regele din Amadera

Adelina Amouteru

În ziua următoare, norii încep să se adune în pături joase, la orizont. Și se tot îndesesesc, pe măsură ce ziua trece. Când după-amiaza începe să se transforme în amurg, iar țărâna și ierburile rurale ale Kenettrei fac loc primelor râuri din împrejurimile Estenziei, cerul e deja acoperit de un văl cenușiu tare gros, care face amurgul să pară miez de noapte. Scânteierea unui fulger brăzdează aerul, scurt și ascuțit, promițând furtună. Tensiunea crește, pe măsură ce ne apropiem de oraș, până când, într-un sfârșit, cerul se deschide și o ploaie rece și grea începe să înece pământul.

Îmi trag gluga pelerinei mai jos pe cap. Vântul îmi biciuiește spatele.

— Cât va dura furtuna? strigă Violetta spre Sergio, prin ploaie.

Sergio se apropie călare de noi.

— Cel puțin o zi. Nu pot să știu niciodată. După ce pun norii în mișcare, capătă o viață proprie, pe care nici măcar eu nu o mai pot opri din cursul ei.

Ne oprim cu toții când ajungem la primul sătuc din afara zidurilor Estenziei. Șansele noastre de a da peste inchizitori sporesc. Mă dau jos de pe cal, îl mângâi pe gât și îl conduc spre

clădiri. În spatele mele, ceilalți fac aşijderea. Este timpul să renunțăm la animale și să ne continuăm drumul pe jos.

Sau, mai precis, să folosim canalul.

Ne lăsăm bidiviii legați în fața unei taverne și ne continuăm drumul. Primul sat se termină și îi face loc altuia, al cărui pâlc de care e mai mare, și, în curând, zidurile care înconjoară Estenzia se întrezăresc prin ploaie, ca niște siluete negre pe cerul cenușiu. În satele pe care le-am lăsat de acum în urmă, opaițele încep să clipească, trezindu-se la viață. Cizmele mele tocite plescăie pe pământul îmbibat de apă. Pelerina mea cu glugă a devenit deja nefolositoare împotriva ploii, și o țin doar pentru a-mi ascunde trăsăturile. Aș prefera să-mi păstrez energia pentru când ne vom afla îndeajuns de aproape de oraș.

Aici, pământul începe să se separe în fragmente, în insule diferite, adunate laolaltă și conectate prin canale. Deja, furtuna a început să inunde unele dintre canale, trimițând gondolele la țărm. Magiano ne oprește acolo unde câteva gondole s-au adunat, unele peste altele parcă, la capătul unul canal. O pânză neagră le acoperă, iar vâslele lor lovesc în față și în spate, la întâmplare, căci sunt purtate ușor de curent, în absența gondolierilor.

— În ultima vreme, Estenzia și-a ținut canalele blocate, să controleze trecerea mărfurilor, spune el, pe un ton scăzut. Dar o furtună atât de cumplită va inunda prea repede canalele din oraș, dacă nu își ridică o parte dintre porți. Trebuie să ajute apa să se scurgă! ne explică, arătându-ne gondolele stivuite.

Aceasta e șansa noastră de a pătrunde în oraș.

Băieții întorc prima gondolă, iar Sergio o ajută pe Violetta să urce, în timp ce eu privesc zidurile cetății a căror imagine e estompată de ploaie, astfel încât par clădite dintr-o pâclă cenușie – dar, chiar și prin tot acest potop, pot să zăresc șirurile dese de adăposturi dărăpănate înghesuite sub îngrădituri.

— Ce-s acelea? îl întreb pe Magiano, făcând semn spre adăposturi.

Își șterge apa din ochi.

— Tabere de sclavi *malfetto*, firește.

Îmi stă inima.

Tabere de sclavi malfetto? repet, nedumerită, în gând.

Adăposturile se întind de jur-împrejurul cetății, lângă zidurile sale, dispărând doar când acestea se curbează dincolo de câmpul vederii noastre.

Așadar, cu asta și-a ocupat Teren timpul! Mă întreb ce fel de muncă de sclavi i-a forțat pe *malfetto* să facă, și câtă vreme le va mai îngădui să trăiască. Nu încape nicio îndoială că e doar o chestiune de timp. O umbră neagră mi se formează în stomac, iar buzele mi se schimonosesc din cauza furiei.

Voi găsi o soluție pentru această problemă, de îndată ce voi ajunge pe tronul Kenettrei.

— Haide! mă îndeamnă Magiano, întrerupându-mi meditația.

Îmi face un semn, chemându-mă în partea din spate a gondolei, alături de Violetta. Când îi accept mâna întinsă, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei și îmi reține privirea, pentru o clipă, nesiguri. Mâna lui mă prinde mai bine. Mă agăț de el, iar căldura mi se urcă în obraji. Sărutul care plutise între noi aseară încă este prezent, și chiar nu am habar ce să cred în legătură cu el.

Magiano se apleacă, de parc-ar fi gata-gata să mă sărute din nou, dar se oprește la doar un fir de păr distanță de buzele mele. Privirea lui coboară asupra mea, devenind nespus de blândă.

— Ai grijă unde calci! mă sfătuiește, conducându-mă în barcă.

Răspunsul meu este doar un murmur fără rost sau șir. Mă las în jos, cu băgare de seamă.

Barca se scufundă ușor în apă, când mă târăsc sub tenda neagră și mă întind în pântecul ambarcațiunii. Gondola se umple deja repede cu apă, dar pot să mă mențin îndeajuns de sus, încât să pot respira. Cizmele Violettei sunt la nici jumătate de pas de ale mele, așa încât capetele noastre sunt îndreptate spre extremitățile gondolei.

— Când ne vom fi apropiat îndeajuns, voi arunca asupra noastră un văl care să ne facă nevăzuți, îi spun lui Magiano. Rămâi cât mai aproape și fii atent și pentru noi.

Magiano încuviințează, apoi el și Sergio împing gondola noastră și aceasta tresare, luându-mă cu ea.

Furtuna crește în intensitate pe măsură ce ne apropiem de Estenzia. Rămân întinsă în barcă, dar cu capul afară din apă. Abia dacă izbutesc să zăresc ceva, în afară de pietrele care mărginesc canalele, însă, din când în când, mai întrezăresc câte o frântură din zidurile care se tot apropie.

În fața noastră încep taberele. Acum, suntem îndeajuns de aproape, încât să putem zări punctele albe împrăștiate printre șirurile de corturi – inchizitorii, ale căror mantii atârnă, grele de apă, din cauza furtunii. Cu toții par să se zorească de colo-colo, în sus și-n jos pe aleile prăfoase dintre corturi. Mă încumet să arunc o privire în spate. Între gondola noastră și aceea din spatele ei este o distanță mare.

Dacă totul a mers bine, Magiano și Sergio ar trebui să ne urmeze. Îmi întind energia și încep să caut, cu ajutorul ei, inimile care bat mai iute din cauza încântării, a așteptărilor și a spaimei.

Le găsesc. Și trag.

O plasă de invizibilitate se țese, mai întâi, asupra mea, ștergându-mă din gondolă și contopindu-mi imaginea cu aceea a

lemnului ud, a apei care se adună în burta bărcii și a tendei întunecate. Fac la fel cu Violetta, iar apoi îmi încleștez dinții și mă îndrept spre tovarășii noștri din spate. Este o iluzie imperfectă, fiindcă nu știu exact cum arată interiorul gondolei lor, așa că pot doar să bănuiesc, să aproximez. Dacă inchizitorii le vor privi cu prea multă atenție gondola, vor zări siluetele celor două Tinere Elite care se ascund acolo, sub vălul pe care l-am aruncat și care ar trebui să imite imaginea fundului bărcii.

Este tot ce pot să fac.

Când ne apropiem de tabere, ies la iveală inchizitorii care stau de strajă de-a lungul țărmurilor canalului. Unul dintre ei bagă de seamă gondolele noastre, care plutesc duse de curent spre ziduri.

— *Signore*! strigă el, către unul dintre camarazi. Mai multe bărci rătăcite plutesc pe ape. Să le tragem la mal?

Un alt inchizitor se uită, mai întâi, la gondola în care mă aflu. Mă încordez, amintindu-mi să țin strâns iluziile.

— Sunt goale, spune al doilea. Face un gest cu mâna și dă să se întoarcă, indiferent: Lasă-le să plutească și hai încoace să mă ajuți cu *malfetto* ăștia! Gondolierii își vor găsi și singuri bărcile grămadă, undeva, pe canale, când se va termina furtuna.

Nu pot să mă mișc prea mult fără să fiu observată, dar, când inchizitorii se întorc, îmi ridic capul îndeajuns de sus, încât să pot zări o cale printre adăposturi. La capătul îndepărtat, întrezăresc niște *malfetto* speriați, jigăriți, care-și pleacă, supuși, frunțile când oștenii trec printre ei. Vederea lor îmi face stomacul să tresară. Pentru o clipă, îmi doresc să pot face și eu tot ce poate Raffaele.

Continuăm să ne mișcăm. Zidurile se tot apropie, din ce în ce mai amenințătoare, până când pot zări pietrele înnegrite de ploaie din care au fost construite. Deja s-a lăsat complet

noaptea. În afara celor câtorva torțe risipite ici și colo care se încăpățânează să îi mai facă încă față ploii, abia dacă mai văd ceva. În fața mea, Violetta se mișcă sub scutul nostru de invizibilitate.

— Poarta e ridicată, mă înștiințează surioara mea.

Privesc înainte. Într-adevăr, poarta este ridicată, permițând apelor canalului să se umfle și să iasă, iar, dincolo de ea, pot întrezări primele sclipiri ale luminilor Estenziei, cu străzile sale pavate și frumos arcuitele arcade ale clădirilor. Festivitățile au fost domolite de ploaie, și peste tot se zăresc lampioane de hârtie ferfenițite. Steaguri viu colorate atârnă, ude leoarcă, de la balcoane.

Doi inchizitori se plimbă acolo unde canalul întâlnește poarta, cu ochii ațintiți asupra apei, dar, în afara lor, suntem singuri.

Cu aceștia doi nu avem la fel de mult noroc cât am avut cu primii. Unul din ei se apleacă peste marginea canalului, când trecem. Cizma lui ne oprește gondola, cu o smucitură. Îmi mușc limba de frustrare. În întuneric și ploaie, nu poate vedea că gondola pare goală. Îi face semn tovarășului său. În spatele nostru, gondola care îi poartă pe Magiano și pe Sergio se oprește și ea.

— Verific-o tu pe aceea! îi cere primul oștean camaradului său.

Zicând acestea, el se întoarce spre noi, își scoate sabia și o îndreaptă spre barca noastră – chiar spre corpul ghemuit al Violettei. Ridică arma. Surioara mea încearcă să se ferească, dar asta va fi zadarnic dacă el va lovi în jos, până pe fundul ambarcațiunii.

În spate, al doilea inchizitor își ridică și el sabia spre cealaltă gondolă.

Arunc cât colo vălul nostru de invizibilitate. Devenim dintr-odată cât se poate de ușor de văzut.

Oșteanul se oprește, pentru o clipă, când ne zărește ochii care clipesc spre el de acolo de unde, cu doar câteva clipe în urmă, nu se afla nimic.

— Pentru numele..., începe el.

Mijesc singurul meu ochi și îl atac. Firele de energie îi înconjoară trupul, iar iluzia i se înfige în piele și începe să tragă. În același timp, Violetta sare din barcă și îi izbește inchizitorului sabia, aruncându-i-o cât colo din mână. Arma cade cu un zăngănit. Bărbatul încearcă să scoată un strigăt, dar izbutește doar pe jumătate, căci eu îl întrerup când strâng și mai tare firele mele în jurul lui. Energia din mine e tot mai încântată, căci nedumerirea i se transformă, încet-încet, în teroare. Ochii îi ies din orbite, căci simte tot mai multă durere.

În spatele nostru, Magiano sare din barca lui, să-l atace pe celălalt inchizitor.

Primul oștean se ține deja de piept și cade în genunchi, întinzându-se după sabia lui care-i acum pe jos, însă eu ajung prima la armă. Când mă mișc, o văd pe Violetta. E posomorâtă și strânge atât de tare din buze, încât acestea par doar o linie subțire. Aproape că mă aștept să se ascundă în întuneric sau să se întindă cu puterile ei pentru a mă opri, dar, în loc de asta, se apleacă și îl apucă pe inchizitor de mantie. Trage apoi de aceasta, silindu-l să se împleticească și să dea înapoi. Omul icnește de durere.

Lumea din jurul meu pare să se strângă toată, să se condenseze, și, pentru o clipă, tot ce mai zăresc sunt doar bezna miezului nopții și victima mea. Scrâșnesc din dinți, ridic sabia și i-o implânt în piept.

Bărbatul tremură, cu arma înfiptă în carne. Sângele îi țâșnește pe gură. Privesc într-o parte și îl zăresc pe Sergio, cu mâna

încleștată în beregata celui de-al doilea inchizitor. Strânsoarea lui sporește. Brațele adversarului său dau să îl apuce, însă Sergio, posomorât, nu șovăie, ci strânge tot mai tare. Trag adânc în piept, odată cu aerul, și teroarea omului care se zvârcolește.

Inchizitorul pe care l-am înjunghiat eu însămi nu mai tremură de acum. Îmi închid singurul ochi, îmi înalț capul și inspir adânc. Mirosul metalic al sângelui umple văzduhul, amestecându-se cu acela de umezeală.

Totul îmi e atât de familiar!

Când îmi deschid din nou ochiul și privesc în jos, nu mai zăresc leșul oșteanului ucis, ci trupul zdrobit al tatei, cu coastele lui strivite de copitele calului, cu sângele lui care mânjește caldarâmul…

Și nu sunt nicidecum îngrozită sau scârbită! Mă mulțumesc să privesc, bucurându-mă de întunericul din jurul meu, de bezna care mă hrănește și îmi sporește puterile. Îmi dau seama că mă bucur că l-am omorât. Sunt, cu adevărat, bucuroasă!

O mână îmi atinge umărul. Îmi rotesc fulgerător capul, să văd cine e, iar energia mea se revarsă, pregătită să lovească din nou.

Violetta face un salt în spate.

— Eu sunt, șuieră iute și își ridică palma, de parcă astfel m-ar putea opri.

Puterea ei o atinge pe a mea, iar eu simt cum o împinge înapoi, șovăitor, amenințând să mă lase fără nimic.

— Eu sunt, eu…, repetă.

Mârâitul îmi dispare, puțin câte puțin. Mă uit iar în jos, la leșul din fața mea. Acum, nu mai pare a fi tata, ci este iarăși doar inchizitorul pe care l-am ucis.

Magiano și Sergio se grăbesc să ajungă lângă mine, lăsându-l pe oșteanul cu care s-au luptat să zacă fără viață, ascuns în umbre.

Violetta privește lung cele două cadavre, cu o expresie amorțită.

Clipa în care setea de sânge a clocotit în mine a pierit de acum, însă întunecimea pe care a atras-o mai adastă încă și hrănește micile șoapte din mintea mea, care devin, pe neașteptate, de-a dreptul asurzitoare.

Liniște! le sâsâi o poruncă, și tot aștept să tacă, asta până când îmi dau seama că am rostit cuvântul cu voce tare.

— Am face bine să ne mișcăm! Chiar acum! ne aruncă Magiano peste umăr, cu fermitate, sărind apoi peste leșul inchizitorului, să privească într-o parte și într-alta a canalului. Nu vom rămâne singuri multă vreme pe aici, adaugă el, prevăzător.

Mă ridic în picioare. Îmi spăl mâinile de sânge în apele canalului, care se tot umflă, apoi mă zoresc în urma tovarășilor mei.

Sus, în văzduhul din care ploaia se cerne fără contenire, un strigăt cumplit răsună, cu ecou, peste întregul oraș, fiind urmat, la scurtă vreme, de un altul. Două balire brăzdează cerul, deși, în noapte, le pot doar ghici contururile și aripile lor uriașe, translucide, care par să ascundă tot cerul.

Dacă Gemma ar fi aici, cu noi, ne-ar putea ajuta să ne aburcăm pe spinările lor. Am putea zbura pe deasupra orașului și am izbuti să găsim un locșor unde să coborâm. Aș fi putut să fac astfel încât să nu îi ucid pe cei doi bărbați. Oricum, nu mi-am dorit moartea lor. Numai că nu am avut nicio altă cale!

Îmi repet asta, iar și iar.

Oare a fost tot atât de ușor pentru mine să-i curm viața lui Dante? Să îl ucid pe Regele Nopții? Să îl privesc pe Enzo cum își dădea duhul? Să încuviințez ca Sergio să îi execute pe inchizitorii de pe vas?

Nu! De bună seamă că nu!

Dar, de data asta, a fost nespus de lesne! mă văd silită să recunosc.

Îmi privesc Trandafirii, Elitele mele, apoi fac un pas în față, să le deschid drumul. Încep să țes din nou un văl de invizibilitatea deasupra noastră. Cu balirele drept însoțitoare, deasupra noastră, pe cer, îmi conduc tovarășii în direcția palatului din Estenzia.

Gândurile îmi sunt abătute de la morțile celor doi inchizitori, căci nu mai pot cugeta decât la misiunea noastră.

Dacă regina din Beldain va acționa în această seară, trebuie să-l găsesc pe Raffaele înaintea ei!

Am început deja să uit cum arăta chipul bărbatului pe care l-am ucis.

Raffaele Laurent Bessette

Trece aproape o săptămână până când regina Giulietta trimite din nou după consort. De data aceasta, când îi vizitează dormitorul, Teren și vreo câțiva dintre oștenii lui stau de strajă în fața ușii cu două canaturi, iar nu înăuntrul încăperii, ca prima oară. Raffaele îl privește iute, în trecere. Energia care se adună în Teren este întunecată din cauza furiei și a geloziei, iar emoțiile acestea mai-mai că-l fac pe Raffaele să amețească. Își pleacă privirea, dar încă simte că asupra lui e ațintită căutătura urâtă a inchizitorului general, arzându-i spatele în timp ce ușa dormitorului se deschide și se închide în urma sa.

În interior, de-a lungul pereților, încă mai stau aliniați inchizitori. Regina Giulietta șade pe marginea patului, iar părul i se revarsă liber pe spate, căzând în bucle ondulate, lungi și negre. Ea își ține mâinile așezate, cuminți, în poală. Draperiile care atârnă de o parte și de alta a patului său cu baldachin sunt, și ele, pe jumătate trase, lăsate, de parc-ar aștepta-o să-și înceapă somnul.

Regina îl privește pe consort, în timp ce soldații îl conduc spre centrul camerei, apoi îl lasă acolo, singur. Tânărul șovăie, apoi se apropie și îngenunchează în fața ei.

Pentru o clipă, niciunul nu spune nimic.

Emoțiile reginei sunt diferite în această seară, se gândește Raffaele. *Este mai calmă, mai puțin bănuitoare, mai calculată. De bună seamă, vrea ceva de la mine.*

— Se spune c-ai fi fost cel mai grozav consort care a bucurat vreodată curțile plăcerilor din Kenettra, spune Giulietta. Ai dobândit un preț al virginității care le-a făcut pe curtezane să vorbească săptămâni în șir.

Zicând acestea, tânăra se sprijină în coate, lăsându-se pe spate, și îl privește, gânditoare.

— Totodată, am mai auzit și că ai fi un fel de învățat, de cărturar, și că, adesea, clienții tăi îți dăruiau cărți și pene de scris.

Raffaele încuviințează:

— Așa este, Maiestatea Voastră!

Buzele Giuliettei se arcuiesc într-un zâmbet. Când consortul ridică privirea spre ea, regina îi face semn să se ridice.

— Negreșit, arăți și vorbești pe cât de frumos se spune c-ai face-o! mărturisește tânăra.

Apoi, pe neașteptate, Giulietta se ridică și se apropie de el. Mesagerul rămâne nemișcat. Degetele ei ating lanțul de aur de la gulerul veșmintelor lui, desfăcându-l și dând la iveală o fâșie de piele.

Ochii Mesagerului se îndreaptă spre inchizitorii înșirați lângă pereți, care-și țin arbaletele ațintite încă asupra lui. Când Giulietta se așază din nou pe marginea patului și îi face semn spre locul de lângă ea, consortul se apropie.

— V-am declarat deja ce îmi doresc, Maiestatea Voastră, spune Raffaele, cu o voce blândă. Spuneți-mi ce doriți, Măria Voastră! Ce aș putea face pentru voi?

Giulietta zâmbește din nou și își pune capul pe pernă.

— Pretinzi că, dacă făgăduiesc că voi arăta clemență tuturor acelor *malfetto* din Kenettra, tu și Pumnalele tale îmi veți face mereu pe plac, devenind parte a armatei mele. Am hotărât că îți voi oferi acest târg, câtă vreme voi fi pe deplin mulțumită de ceea ce puteți face. Mâine, le voi porunci inchizitorilor mei să înceapă să îi readucă pe *malfetto* în oraș. În schimb, aș vrea să-ți chemi Pumnalele și să duci la îndeplinire partea ta de înțelegere. Privirea ei devine, pentru o clipă, necruțătoare, neînduplecată: Și nu care cumva să dai uitării faptul că mă pot răzbuna oricând pe toți *malfetto* din acest oraș, dacă nu îți vei respecta cuvântul dat.

Zâmbetul i se reîntoarce lui Raffaele pe buze. Prin urmare, totul este chiar așa cum a bănuit. Așa-zisa ură a Giuliettei față de *malfetto* nu este întocmai ca a lui Teren. Inchizitorul general îi disprețuiește pe toți cei care dețin puteri fiindcă îi consideră demoni. Malefici, blestemați, pociți... Dar Giulietta...

Regina îi disprețuiește pe *malfetto* doar când îi stau în cale. Îi va folosi pe cât îi va fi posibil.

Prea bine! aprobă el, plecându-și fruntea, într-un gest care imită cu desăvârșire supunerea.

— Atunci, vă stăm la dispoziție, Maiestatea Voastră! spune el cu glas tare.

Giulietta încuviințează cu un gest din cap. Se întinde pe pat și îl privește de sub o aureolă de bucle întunecate. Este tot atât de frumoasă pe cât era Enzo de chipeș! Raffaele vede, pentru moment, ce trebuie să-l fi atras pe Teren la ea. Este nespus de dificil de crezut că, în spatele genelor negre și al gurii micuțe, dulci și rozalii, se află o prințesă care a încercat cândva, copilă fiind, să își otrăvească fratele.

— Ei bine, consortul meu! murmură ea. Fă bine și dovedește-mi de ce ai așa o reputație grozavă!

Înainte să se crape bine de ziuă, Raffaele părăsește dormitorul reginei și pătrunde în umbrele lungi de pe coridor.

Inchizitorii stau încă de strajă de fiecare parte a canaturilor ușii, iar doi dintre ei pleacă, să îl escorteze.

— Regina a dat poruncă să fii mutat într-o zonă mai confortabilă, spune unul dintre ei, în timp ce merg.

Raffaele încuviințează, dar ochii lui rămân ațintiți asupra umbrelor de pe coridor. Teren e încă acolo, la pândă! Doar îi simte prea bine energia de Tânără Elită! Așteaptă, învăluit în beznă. Mesagerul merge mai încetișor. Deși întunericul acoperă aproape totul, simte că Teren se află la nici câțiva pași distanță.

Mă va ataca! își dă seama consortul.

Instinctele lui Raffaele reacționează pe dată. Știuse doar că asta avea să se întâmple! Așa că se răsucește pe călcâie, în direcția dormitorului reginei și strigă tare:

— Maiestatea Voastră!

Asta e tot ce izbutește să îngaime, înainte ca un vârtej alb să se materializeze din umbră și să-l înșface de guler. Raffaele simte că este ridicat de la pământ, iar spinarea îi este lovită atât de tare de perete, încât izbitura îi scoate, parcă, tot aerul afară din plămâni. Vede doar stele verzi de durere. De undeva, se aude vâjâitul unei arme prin aer și, doar o clipă mai târziu, metalul rece al unei spade îi apasă gâtul, iar o mână, gura.

Chipul lui Teren apare în fața lui, iar ochii decolorați ai inchizitorului general par să scânteieze în beznă.

— Păunaș chipeș! mârâie Teren, în timp ce Raffaele se chinuie din răsputeri să tragă aer în piept.

Inchizitorul general face un semn spre cei doi oșteni care l-au condus până în clipa aceea pe consort, cerându-le, pe mutește, să îl țină pe acesta lipit de perete.

— Ce minciuni i-ai mai îndrugat reginei, de data asta? Ce vrăji diavoleşti mai urzeşti? întreabă, pe un ton răstit, inchizitorul general.

Raffaele îl priveşte, neabătut, în ochi pe Teren, cu aceeaşi lipsă de milă sau îndurare.

— Nu sunt mai demonic decât eşti tu însuţi! îi strigă duşmanului său.

Privirea lui Teren devine încă şi mai necruţătoare.

— Hai să vedem cât de des te va mai chema regina în iatacul ei, după ce-o să-ţi scrijelesc faţa.

Raffaele zâmbeşte. E un zâmbet tăios, o lamă de mătase şi graţie.

— Aşadar, tu te temi de mine cu mult mai mult decât mă tem eu de tine! exclamă consortul.

Ochii lui Teren aruncă scântei. Le face semn inchizitorilor să-l ţină bine pe tânăr şi îşi ridică pumnalul mai sus. Zâmbetul lui îl face pe Raffaele să se cutremure.

— Opreşte-te!

Porunca reginei răsună dintr-odată pe coridor, iar Teren înlemneşte. Raffaele se întoarce şi o vede pe Giulietta, care tocmai iese din dormitorul său, urmată de oşteni. Pe chipul ei e aşternută o expresie glacială, distantă. Se uită la Teren, încruntându-se. Imediat, cei doi oşteni care-l ţin pe Raffaele lipit de perete îi dau drumul şi toată lumea îngenunchează în grabă. Consortul înghite în sec, căci durerea îi săgetează în continuare tot spatele.

— Soluţia ta pentru orice, maestre Santoro, este să te repezi să muşti! strigă regina, când ajunge lângă ei.

Inchizitorul general deschide gura, dar, înainte să poată spune ceva, Giulietta atinge broşa de aur cu care îi este prinsă pe umăr mantia de inchizitor general, îi desface închizătoarea,

apoi trage cu răutate de mantie. Aceasta îi cade lui Teren de pe umeri, la picioare, într-o grămăjoară.

Tocmai a fost retrogradat!

Șocat, Teren cască ochii mari.

— Maiestatea Voastră..., începe el.

Giulietta îi aruncă o privire de gheață.

— Te-am avertizat doar ce are să se întâmple dacă îmi mai nesocotești vreodată poruncile! se răstește regina.

— Dar..., bâiguie fostul inchizitor general.

— Am poruncit ca Raffaele să fie dus în noua sa încăpere. De ce nu m-ai ascultat?

Teren lasă capul în jos, părând rușinat.

— Maiestatea Voastră! îngaimă el. Îmi cer iertare. Eu...

— Am auzit destule scuze de-ale tale! îl întrerupe Giulietta, încrucișându-și brațele la piept. La ivirea zorilor, vei lua o patrulă și te vei prezenta de îndată în orașele de miazăzi.

— Dar..., spune Teren, însă rămâne fără cuvinte, când își dă seama ce se petrece. Mă trimiteți departe de aici? Mă surghiuniți din Estenzia?

Giulietta ridică o sprânceană, uluită.

— Prin urmare, îmi ceri să îmi repet poruncile, mai nou? îl întreabă ea.

— Maiestatea Voastră, vă rog! imploră Teren, făcând un pas spre ea. Tot ce fac... tot ce am făcut vreodată... a fost numai și numai pentru a vă proteja coroana. Sunteți singura regină adevărată. Există momente când, poate, mă port cu nechibzuință și merit să fiu pedepsit, dar fac asta numai și numai în numele coroanei.

— Mă aștept să îți eliberezi camera și să îți predai armura până mâine! spune Giulietta, privindu-l cu dezinteres.

Căutătura asta a ei, de bună seamă, îl va face pe Teren să bată în retragere! se gândește Raffaele.

— Vei pleca, împreună cu câteva patrule, până mâine-seară, să te asiguri că îmi sunt respectate poruncile pe meleagurile de la miazăzi, continuă, neabătută, regina. Dacă îți pasă de mine cu adevărat, vei da ascultare acestor ordine. Ai priceput?

Vocea lui Teren devine neînduplecată.

— Maiestatea Voastră! începe fostul inchizitor general. Sunt cel mai bun luptător al vostru. Sunt campionul vostru!

— Ești doar cu totul și cu totul nefolositor, dacă-mi nesocotești ordinele! Și, din clipa aceasta, nu mai ești inchizitorul meu general! îl repede Giulietta.

Teren o prinde de mâini. Își coboară vocea și îi spune pe un ton plin de tandrețe:

— Giulietta! murmură el.

Raffaele privește fascinat.

Teren își permite să i se adreseze reginei pe nume? se miră consortul.

Ce-i drept, a auzit multe zvonuri despre aventura celor doi, însă e pentru prima oară când vede totul limpede ca lumina zilei. Teren se apleacă spre regină, până când ajunge îndeajuns de aproape, încât buzele lui să îi atingă obrazul.

— Mă ucizi, dacă mă trimiți de aici, șoptește fostul inchizitor general.

Giulietta își întoarce fața și se trage într-o parte, despărțindu-se de el. Își ridică bărbia. Ochii ei sunt reci ca gheața. Raffaele vede cum expresia de pe chipul lui Teren se schimbă. Tânărul inchizitor își dă seama, pentru prima dată, că nu poate să schimbe hotărârea reginei, așa că se uită la Raffaele, apoi se întoarce, cu disperare, spre Giulietta.

— Te iubesc! spune el, dintr-odată, cu o voce plină de neliniște. Te-am iubit de când eram doar un băietan. Aș ucide o mie de oameni pentru tine.

— Nu am nevoie să ucizi o mie de oameni, maestre Santoro, îi dă replica, sec, Giulietta. Trebuie doar să mă asculți. Îi aruncă o privire care pare să fie plină de milă: Dar ai fost mereu o pocitanie, un monstru de *malfetto*! Și ai știut întotdeauna, maestre Santoro, că relația noastră nu putea să dureze.

— El e de vină, nu-i așa? se răstește Teren, arătând spre Raffaele. Te-a hipnotizat! Asta-i puterea lui, nu-nțelegi?

Ochii Giuliettei devin necruțători:

— Îți permiți să mă insulți?

Teren înghite, dar continuă:

— Este cu totul adevărat că nu sunt demn de Maiestatea Voastră! Dar mi-ați iertat pocirea, drept răsplată a loialității mele, iar eu voi duce această loialitate cu mine în mormânt. Te rog, Giulietta…

Regina ridică o mână, iar inchizitorii din spatele ei își strâng mai bine arbaletele. Teren rămâne în picioare, cu umerii plecați.

— Ai timp doar până mâine-seară să părăsești Estenzia! se răstește regina. Acesta este un ordin. O vei face, Teren, dacă mă iubești cu adevărat.

Ochii lui Teren se umplu de lacrimi. Raffaele tresare, simțind energia întunecată a inchizitorului răsucindu-se, în acel sentiment atât de familiar consortului: durerea pricinuită de o inimă frântă.

— Giulietta…, mai izbutește să șoptească Teren, însă, de data aceasta, este resemnat.

Își pleacă fruntea, într-un târziu. Cade în genunchi, în fața ei.

— Prea bine, Maiestatea Voastră! spune el.

Rămâne îngenuncheat până când Giulietta îi face semn să plece, apoi se năpustește afară. Mantia îi rămâne pe podea.

Giulietta îl privește plecând, apoi se întoarce spre Raffaele.

— Du-te! îi spune. Adună-ți Pumnalele! Amintește-ți că, dacă nu îți vei respecta cuvântul dat, voi face astfel încât să mă asigur că toți *malfetto* vor fi aceia care vor avea de suferit.

Raffaele îi face o plecăciune.

Capitala se clatină! își spune consortul. *A venit vremea să strângem rândurile.*

— Da, Maiestatea Voastră! încuviințează conducătorul Pumnalelor.

Uneori, iubirea înflorește asemenea unei flori la umbra unui copac,
și poate fi găsită doar de către aceia care știu unde să caute.

Callum Kent, Cum face curte un prinț al Beldainului

Adelina Amouteru

Enzo a murit în arena din capitală. Acolo vor merge Pumnalele să îl reînvie și într-acolo mă îndrept acum și eu, împreună cu Trandafirii mei.

Eu și Violetta așteptăm în umbrele foselor dresorilor de sub parterul arenei, acolo unde se deschid tunelele care le permit balirelor să intre și să iasă din lacul aflat în mijlocul arenei. Aici, unde porți de lemn și pârghii enorme aruncă umbre ciudate în tunel, nu auzim decât clipocitul slab al apei și, din când în când, chițăitul șobolanilor. Sergio și Magiano se află în altă parte a arenei, pândind să vadă dacă se apropie Pumnalele.

Petrecem astfel o zi și o noapte.

Fulgerele brăzdează acum cerul, iar furtuna continuă, cu o furie de nestăvilit, într-un șuvoi pe care Sergio nu are capacitatea de a-l opri.

În a doua seară, Magiano apare, scuturându-și apa din păr, înainte să se așeze lângă noi, cu un oftat.

— Încă nu se văd, mormăie el, mușcând dintr-o bucată de pâine cu brânză.

— Și dacă Pumnalele nu vor veni? îmi șoptește Violetta, suflându-și în pumni, să își încălzească mâinile.

Nu îi răspund nimic o vreme.

Într-adevăr, dacă nu vor veni? Au întârziat deja, dacă e să judecăm după planurile pe care le-am surprins, acelea descrise de Gemma. Poate că Raffaele şi-a ratat misiunea de la palat, iar regina a poruncit să fie executat. Poate că Pumnalele au fost capturate. Dar atunci, am fi auzit ceva, cu siguranţă – asemenea veşti nu rămân ascunse multă vreme.

— Vor veni, îi şoptesc, în cele din urmă.

Îmi desfac apoi pelerina, ne înfăşor pe amândouă cu ea, şi ne-o strângem în jur cât de strâns putem. Degetele de la picioare mi-au îngheţat în cizme.

Cât mi-aş dori să fii aici, Enzo! adaug, în sinea mea.

Îmi amintesc căldura pe care mi-ar fi putut-o aduce atingerea lui, căldura pe care o trimitea, clocotind, prin mine, într-o noapte friguroasă. Tremur toată. În curând, el se va înapoia. Voi putea, oare, să îndur asta?

Magiano oftează adânc şi se sprijină din nou de peretele canalului. Stă îndeajuns de aproape de mine, încât să simt căldura pe care o emană, şi îmi dau seama că o savurez.

— Sergio spune că deja sunt şi mai mulţi mercenari care vor să te susţină. De ce nu ne retragem undeva, în afara Estenziei, să ne mobilizăm toţi aliaţii pe care i-am câştigat? Apoi, am putea să găsim o soluţie pentru a ne răzbuna pe Teren şi pe regină, când se vor aştepta mai puţin. Îmi aruncă o privire posomorâtă: Chiar *trebuie* să stăm aici?

Mă înfăşor mai strâns în pelerină, pentru ca Magiano să nu mă vadă roşind. A fost neobişnuit de capricios astăzi.

— Enzo este o Tânără Elită, îi spun lui Magiano, aşa cum am repetat de mai multe ori astăzi.

— Da. Şi, de asemenea, fostul conducător al Pumnalelor. De unde ştii că va da rezultate tot planul ăsta? Dacă o s-o ia ceva razna?

O parte din mine se întreabă dacă se comportă așa din cauza a ceea ce a însemnat Enzo pentru mine. A ceea ce încă înseamnă. Și Magiano... oare îmi provoacă aceleași sentimente? Chiar dacă mă îndrept spre căldura pe care o emană, nu sunt sigură.

— Nu știu, îi răspund. Dar aș prefera să nu risc pierderea unei ocazii atât de bune.

Strânge din buze, pentru o clipă.

— Regina Beldainului nu are o putere ca oricare alta, îmi spune el, încet. Dacă-i aduci pe morți înapoi la viață, asta înseamnă să te amesteci în treburile zeilor! Iar tu nu faci decât să te pui direct de-a curmezișul în calea acestor lucruri, îți dai seama, nu?

Este aproape ca și cum ar fi încercat să-mi spună: *Îmi fac griji pentru tine.* Și, dintr-odată, îmi doresc atât de mult să aud aceste cuvinte, încât aproape îi cer să mi le spună. Dar dorința mea e înlocuită repede de furie.

— Ai mers până aici cu noi, șoptesc. Să nu-ți faci nicio grijă: îți vom dobândi banii!

În ochii lui Magiano scânteiază surpriza... urmată de dezamăgire. Apoi, ridică din umeri, se îndepărtează și se întoarce la pâinea lui cu brânză.

— Vai, ce bine! bombăne el.

Mă fac mică-mică. A fost un urât din partea mea să-i spun una ca asta, dar la fel de neplăcut a fost și felul în care s-a îndoit fățiș dacă s-ar cuveni sau nu să ne aflăm acolo pentru Enzo.

Îl privesc de sub gluga pelerinei, întrebându-mă dacă se va uita la mine sau dacă îmi va oferi un indiciu despre ce gândește, însă nu mă mai privește din nou.

Lângă mine, Violetta se tot foiește. Clipește, cu fața spre centrul arenei, apoi își înclină capul. Și eu, și Magiano rămânem nemișcați, privind-o.

— Ei sunt? o-ntreb în șoaptă.

Înainte însă ca ea să îmi poată răspunde, o siluetă ne aterizează în spate, cu o bufnitură. Sar în picioare. Este Sergio.

Ridică un stilet într-o mână.

— L-am zărit pe Punınalul nostru favorit, spune el, zâmbindu-ne.

Raffaele Laurent Bessette

În timp ce părăsește palatul, Raffaele își tot strânge mâinile, iar și iar, însă nu pare să le poată opri din tremurat. O mantie largă cu glugă îl acoperă, apărându-l, oarecum, de furtună. Privește peste umăr. Inchizitorii l-au escortat până la porțile palatului, însă acum, când a ajuns pe străzile principale, au rămas mai în urmă și îi permit să se miște aproape în libertate.

Clipește, să-și scoată apa din ochi, apoi se grăbește pe diverse drumuri, până când se topește în umbre.

Teren va părăsi palatul mâine, fără îndoială, iar acesta a fost tocmai țelul pe care Maeve i l-a stabilit când a făcut în așa fel, încât să ajungă în palat. Acum, orașul și-a pierdut inchizitorul general, cel aproape de neînvins, iar regina și-a pierdut puternica ei gardă de corp. Iar flota Beldainului e tot mai aproape.

Totuși, în timp ce merge, Raffaele se încruntă. Teren nu a plecat încă, iar acum este furios ca o fiară rănită. Fără îndoială că soldații încă îl mai supraveghează, așa că străbate un arc larg, departe de arena unde știe că trebuie să ajungă.

Trebuie să mă ascund și cât mai repede încă! își spune.

Aici, în oraș, regina nu îl mai poate apăra de mânia lui Teren. Dacă fostul inchizitor general îl găsește, fără îndoială, îl va ucide. Raffaele caută semne ale energiei lui Teren prin apropiere, apoi își schimbă direcția, având grijă să lase în urma sa diverse semne, așa cum s-a înțeles cu celelalte Pumnale.

O dungă adâncă în noroi, trasată cu cizma, care se vede bine din aer... Un șuierat, aproape pierdut în mugetul furtunii, imitând un șoim singuratic... Un inel de sticlă de pe degetul lui, care reflectă fulgerele, de fiecare dată când acestea brăzdează văzduhul...

Consortul trage speranță că Lucent privește de undeva, de sus, și că a dat alarma deja.

Câteva clipe mai târziu, își folosește amintirile despre labirintul de catacombe de sub oraș. Își croiește drum printr-o încrengătură de alei, înainte să dispară pe o ușiță fără niciun semn distinctiv.

Zgomotul apei care curge răzbate peste tot, în tunele. Raffaele își ține mantia strâns cu o mână și cu cealaltă pipăie zidul. Apa i-a udat cizmele, astfel încât fiecare pas e nespus de periculos pe lespezile alunecoase.

— Miazănoapte, miazăzi, apus și răsărit, murmură el, pentru sine, în timp ce înaintează. Piața Celor Trei Îngeri, canalul Canterino, statuia Sfântului Sapientus...

Punctele de orientare îi apar în minte ca pe o hartă. Își croiește drum prin întuneric, orbecăind. Fire sclipitoare de energie apar și dispar în jurul lui, legând totul de tot, chiar dacă într-un mod subtil. Se întinde și le trage ușor, simțind felul în care energia aerului se conectează cu pereții, dar și cu pământul de deasupra. Dacă ar exista puțină lumină, știe că și-ar putea vedea respirația ridicându-se în norișori în fața lui, încălzind aerul înghețat.

Stânga... Dreapta... Dreapta... Înainte...

Labirintul continuă să se ramifice, pe măsură ce avansează, pe măsură ce coboară tot mai jos sub pământ. Nu a mai fost niciodată aici pe o ploaie atât de grea. Uneori, apa îi ajunge la genunchi.

Dacă anumite porțiuni ale tunelelor sunt inundate, s-ar putea să mă blochez într-un colț și să mă înec, își dă seama Raffaele, însă se silește să își îndepărteze gândul și îl înlocuiește cu imaginea oglinzii unui lac liniștit, calm, să țină panica la distanță. Continuă să se miște, bizuindu-se doar pe orbecăitul cu mâna de pe zid și pe harta din fire de energie din mintea sa. Cum de s-a iscat o asemenea furtună, dintr-odată?

Stânga... Stânga... Înainte... Dreapta..., își tot repetă.

Dintr-o dată, se oprește. Se încruntă. Durează doar o clipă, un moment fugar în care a perceput energia cuiva aflat deasupra, la suprafață. Așteaptă o clipită, întinzându-se, prudent, cu propria putere.

Ciudat! Și atât de... familiar!

Raffaele mai șovăie puțin, până când apa îl obligă să își continue din nou drumul. Clatină din cap. Firele de energie din furtună sunt copleșitoare, prin forța lor – probabil că ele îi abat atenția. Sau poate că de vină e gândul la acțiunea la care urmează să participe în curând, la tot ce s-ar putea întâmpla peste numai câteva ore.

Gândul că Enzo s-ar putea întoarce!

Raffaele se oprește iar, sprijinindu-se din nou de zidurile jilave, și închide ochii. Din nou, se gândește la acea oglindă a unui lac calm. Se liniștește, apoi își continuă înaintarea.

Într-un târziu, ajunge la un loc în întuneric unde tunelul se termină. În fața sa mai e doar un zid dincolo de care există o presiune copleșitoare, energia de neconfundat a nenumăratelor picături de apă interconectate – lacul din centrul arenei

din Estenzia. Raffaele se oprește, apoi se întoarce câțiva pași, până când găsește niște mici sculpturi deloc netede: mâinile lui Moritas, care se așază la capătul fiecărui drum din catacombe, apoi scara micuță, șerpuită, de lângă ele, care duce spre suprafață.

Raffaele iese în zona întunecată a enormelor canale ale arenei, însă, după atâta vreme petrecută într-un întuneric aproape complet, noaptea i se pare de-a dreptul strălucitoare. Zgomotul furtunii devine din nou asurzitor, așa că tânărul își strânge mai bine pelerina și urcă tiptil treptele spre suprafață.

Este singur aici. Celelalte Pumnale nu se zăresc pe nicăieri. Își vâră mâinile în mânecile pelerinei, tremurând, și își întinde energia să simtă dacă sunt sau nu pe aproape celelalte Tinere Elite.

Apoi se încruntă. Ceva se mișcă în aer! Fire de energie de care cineva trage cu putere!

Ei chiar sunt aici. Cel puțin, cineva asemenea lor este acolo.

Energia se apropie. Este întunecată și atât de cunoscută, încât Raffaele se trezește împotrivindu-se dorinței sale de a se retrage din calea ei. Se chircise prima dată când întâlnise energia lui Maeve, se cutremurase de groaza legăturii pe care regina Beldainului o avea cu lumea de dincolo.

Privește tunelele întunecoase ale arenei, care duc spre lacul din centru, apoi din nou spre furtună. Probabil că tocmai a ajuns și ea.

Raffaele aude pași. Se întoarce, să înfrunte energia care se apropie, apoi își încrucișează brațele la piept. Pașii răsună slab în tunel. Treptat, distinge o siluetă apropriindu-se. Energia tot crește. Acum, își dă seama că silueta este a unei fete.

Care se oprește la câțiva pași de el. Pe lângă parfumul ploii, el simte și un iz ca de cupru, mirosul sângelui. Raffaele o privește

îngrijorat. În întuneric, nu îi poate distinge chipul. Energia este ciudată și ea – cunoscută, prin întunecimea ei.

Mult prea cunoscută! își dă seama.

Este atașamentul inconfundabil față de lumea de dincolo, atracția față de teamă, de furie și de moarte.

— Sunteți rănită, Maiestatea Voastră? întreabă el, pe un ton scăzut. V-a urmărit cineva?

Dacă Maeve a fost rănită pe drumul încoace, s-ar putea să nu aibă destulă putere să-l smulgă pe Enzo din lumea de dincolo. Mai rău, dacă a fost atacată de un inchizitor, atunci s-a aflat deja că este aici. Unde or fi, oare, celelalte Pumnale?

Dar Maeve nu spune nimic. Își dă jos gluga, în schimb, iar umbrele îi părăsesc chipul.

Raffaele înlemnește.

Fata aceea nu este Maeve!

Are o jumătate de față acoperită de cicatrice, acolo unde ar fi trebuit să se afle unul din ochi. Are genele deschise la culoare, iar șuvițele de păr îi sunt de un argintiu sclipitor, tăiate scurt și în neorânduială.

Și îl privește pe Raffaele, zâmbind cu amărăciune. Pentru o clipă, pare chiar bucuroasă că îl vede. Apoi, emoția îi dispare, înlocuită de ceva malefic. Întinde o mână spre el, țese o rețea de fire în jurul lui și le răsucește cu putere.

— Îmi pare rău, Raffaele! murmură Adelina.

O dată la fiecare zece ani, cele trei luni
cad toate în umbra lumii și devin stacojii, iar din ele
picură sângele războinicilor noștri căzuți.

Liu Xue You, Noul atlas al lunilor

Adelina Amouteru

În seara aceasta, lunile nu se zăresc. Așa că nu inundă arena din Estenzia cu lumina lor argintie. În schimb, lacul din centrul arenei, cel alimentat de apa canalelor, este negru și agitat de furia furtunii.

Ultima oară când m-am aflat în această arenă, am asistat doar, privind cum Enzo l-a provocat pe Teren la duel. S-au luptat aici și totul s-a terminat cu mine aplecată deasupra trupului muribund al lui Enzo, suspinând, încercând iar și iar să îl rănesc pe Teren în orice mod știam, își spune Adelina.

Acum, arena este pustie. Nu mai e nicio mulțime de spectatori care să aclame, în această furtună din miez de noapte. Steagurile kenettrane de deasupra se zbat nebunește în vânt. Câteva au fost complet smulse de forța vijeliei.

Iar eu nu sunt aici ca mine însămi, ci ca Raffaele!

Expresia de agonie de pe chipul lui...

Sudoarea care i se adunase, în broboane, pe frunte...

Strigătul său de durere, înghițit de zgomotul furtunii...

Șoaptele îmi răsună în minte, încântate de fapta pe care am săvârșit-o.

O urmez pe Maeve pe cărarea de piatră. Apa se izbește de ambele margini ale drumeagului, udându-mi poalele veșmintelor.

Inima îmi bate cu furie – energia furtunii este plină de întuneric și, când ridic privirea, aproape că zăresc vălul țesut din firele de energie care sclipesc printre noi, legând ploaia de cerul cel negru, de amenințarea fulgerului iminent. Undeva, în arenă, Sergio și Magiano sunt gata de atac. Dinspre lacul din mijlocul arenei răsună, din când în când, strigătele înfundate ale balirelor. Un cap enorm, gras, apare de sub apă, pentru o clipă, apoi se cufundă iar, de parcă și creaturile lumii de dincolo ar dori să ne privească.

Maeve nu îmi aruncă însă nicio privire, ceea ce îmi convine. O pală de vânt îi suflă gluga la o parte, dezvelindu-i părul negru, înspicat cu auriu, pe care și-l acoperă iute. Îi admir însemnul. De fapt, tot ce fac este să mă las obsedată de energia ei. Pentru că este prima Tânără Elită pe care izbutesc să o simt cu adevărat – în puterea ei există un întuneric care-mi amintește de mine, ceva adânc și negru, care o leagă de lumea celor morți. Mă întreb dacă are vreodată coșmaruri cu lumea de dincolo, așa cum am eu.

Senzația că sunt urmărită mă izbește pe neașteptate, iar părul de pe ceafă mi se ridică. Îmi amintesc să îmi păstrez toată atenția concentrată asupra deghizării mele. Chiar dacă nu le văd, celelalte Pumnale trebuie să fie împrăștiate prin arenă, privind, împreună cu cine știe cine or mai fi însoțitorii lui Maeve. Până acum, nimeni nu a dat alarma, alertat de înfățișarea mea.

Chipul plin de suferință al lui Raffaele...

Prin fața ochilor îmi trec imagini ale confruntării mele cu Raffaele. Nici măcar nu a încercat să se împotrivească! Știa prea bine că era lipsit de apărare, singur împotriva mea, că talentul lui nu îi era de niciun folos împotriva puterii mele. A rezistat bine, trebuie să recunosc, mai mult decât majoritatea – fiindcă

el poate vedea realitatea din spatele jocurilor mele. Cel puțin, pentru o vreme.

Dar nu l-am ucis... Nu am putut.

Nu sunt sigură de ce. Poate că o parte din mine își dorește încă să redevenim prieteni, își amintește încă sunetul vocii sale, când îmi cânta melodia mamei. Poate că nu am izbutit să ucid o creatură atât de frumoasă ca el.

De ce îți pasă? se înfoaie șoaptele.

— Stai pe-aproape, Mesagerule! îmi strigă Maeve peste umăr.

Grăbesc pasul. Poalele ude ale veșmintelor mi se încurcă printre picioare, cât pe ce să mă facă să mă împiedic.

Trebuie să rămâi calmă! îmi poruncesc.

Încetinesc, merg mai demn, așa cum s-ar cuveni s-o facă un consort de cea mai înaltă clasă. Amintirile lecțiilor de demult ale lui Raffaele îmi trec prin minte.

Ajungem în centrul platformei. Mă trezesc privind amorțită în jos, spre dalele care au fost cândva pătate de sângele lui Enzo, care picura din rănile lui, desenând un model după acea lovitură de sabie a lui Teren, o pată întunecată, care se răspândea de jur-împrejurul prințului, prințul *meu*, în timp ce trăgea să moară. Îmi simt încă mâinile acoperite de sângele acela, dar petele au dispărut, de acum. Ploaia și lacul au spălat dalele, de parcă aici nu a murit nimeni niciodată.

Nu este prințul tău! îmi amintesc vocile. *Nu a fost niciodată. A fost doar un băiat ca oricare altul, și-ai face bine să-ți amintești asta.*

Maeve se oprește în centrul arenei. Se întoarce să mă privească, pentru prima dată. Ochii ei sunt reci, iar obrajii, brăzdați de picăturile ploii.

— Aici a murit? întreabă ea, arătând spre pământul de sub cizmele ei.

Este ciudat că izbutesc să îmi amintesc, cu exactitate, locul precis, chiar pietrele pe care s-a prăbușit.

— Da.

Maeve privește în sus, de jur-împrejurul celor mai de sus rânduri din arenă.

— Nu uita de semnal, îmi spune ea, ridicând brațele și întinzându-și-le apoi în lături. Dacă îi vezi pe ceilalți făcând acest semn, trebuie să mă scoți de-ndată din arenă. Nu irosi timpul încercând să mă trezești din transă.

Îmi plec fruntea, imitându-l pe Raffaele cât de bine pot.

— Da, Maiestatea Voastră, îi răspund.

Mă opresc să privesc ambele intrări pe aleea de piatră din mijlocul lacului arenei. Frații lui Maeve se uită, și ei, la mine. Abia acum îi văd, căci doar cu greu îi pot distinge în noapte, și, din când în când, le întrezăresc și săgețile, ale căror vârfuri sclipesc, îndreptate, toate, spre mine.

Maeve își dă gluga la o parte. Ploaia îi udă părul. Trage adânc aer în piept, de parcă i-ar fi teamă de ce se va întâmpla mai departe.

Chiar îi este teamă, îmi dau seama, fiindcă simt spaima care i se adună în suflet. În ciuda tuturor celor ce se întâmplă, îmi amintesc că doar o singură dată a mai făcut asta, atunci când și-a adus fratele înapoi din morți. Ne aventurăm cu toții pe un tărâm necunoscut.

— Vino mai aproape! îmi poruncește ea.

Fac ce mi se spune. Îmi aruncă o privire lungă, pentru prima dată, cu ochii adăstând atât de mult asupra mea, încât încep să mă întreb dacă poate vedea prin deghizarea mea. Apoi scoate un pumnal dintr-o teacă atârnată la cingătoare.

Poate că știe, iar acum mă va ucide! îmi spun.

Mă dau la o parte, șovăind, pregătindu-mă să mă apăr.

Dar Maeve mă cheamă mai aproape. Întinde mâna și îmi prinde o șuviță muiată de ploaie. Cu o mișcare precisă, taie o bucată din ea.

— Dă-mi palma! îmi spune.

Îi întind mâna, cu palma în sus. Murmură, cerându-mi să mă pregătesc, apoi îmi înfige lama în carne și taie. Tresar. Îmi țâșnește sângele. Durerea trezește ceva în mine, însă mă silesc să îndes la loc totul înăuntru. Maeve lasă sângele să-mi picure pe șuvița tăiată.

— În Beldain, când cineva trage să moară, înălțăm o rugăciune către zeița noastră protectoare, Fortuna, îmi explică Maeve, pe un ton scăzut, calm. Noi avem credința că ea merge în lumea de dincolo, ca ambasadoare a noastră, să discute cu sora ei, Moritas, și să dea chezășie pentru viața pe care aceasta dorește să o ia. Sfânta Fortuna este zeița prosperității, iar bunăstarea cere, întotdeauna, o plată. Asta am făcut când mi-am adus fratele înapoi – o rugăciune ritualică.

Maeve se încruntă, când se străduiește să se concentreze.

— O șuviță din părul tău, picături din sângele tău..., continuă. Acestea reprezintă obolul, plata pe care o oferim pentru a lega un suflet mort de unul viu.

Se lasă într-un genunchi, apoi apasă șuvița însângerată de lespezi. Sângele i se întinde pe degete. Închide ochii. Simt cum îi crește, pulsând, energia întunecată.

— Fiecare viață pe care o readuc îmi ia o bucată din propria viață, mormăie ea. Câteva fire pierdute din propria energie. Își întoarce ochii spre mine: Va lua o bucată și din viața ta.

Înghit în sec.

— Așa să fie! încuviințez.

Devine tăcută. În jurul nostru, furtuna continuă, făcându-i pelerina să se zbată nebunește și aruncându-mi rafale de ploaie în față. Îmi mijesc ochiul. Deasupra, în cel mai de sus rând al arenei, o ființă cu părul ondulat se întoarce spre noi. Calcă-Vânt, probabil? Face un gest delicat și, o clipă mai târziu, vântul care bate în jurul nostru se oprește dintr-odată, tras ca printr-o pâlnie care creează un spațiu, în centrul ei, unde suntem ocrotite, protejate. Palele de vânt ale vijeliei încearcă în van să străpungă scutul creat de ea. Pelerina lui Maeve se așază, cuminte, în spatele ei, leoarcă de ploaie, iar eu îmi șterg apa de pe față.

Maeve își pleacă fruntea și rămâne nemișcată pentru un moment care se prelungește. Zăresc o lumină albastră, slabă, care începe să strălucească de sub conturul mâinii sale. Abia dacă o întrezăresc, la început. Dar apoi, începe să pulseze, iar forța îi crește și dintr-un contur vag și îngust devine o sclipire blândă, care i se întinde în jurul mâinii. Deasupra, un fulger aduce cu sine un tunet bubuitor. Ecourile sale străbat arena.

Acum, dinspre Maeve țâșnește un șuvoi de teamă. Simt schimbarea așa cum simte apa un om însetat, la fel de intensă precum furtuna. Pentru a ajunge în lumea de dincolo, trebuie să ai permisiunea aceleia care calcă pe deasupra acesteia, la suprafața sa, îngerul fricii, Formidite, aceeași zeitate pe care o cunosc atât de bine din coșmarurile mele. Cumva, știu că Maeve trebuie să se afle acum în acel spațiu, căutând o cale de a pătrunde înăuntrul tărâmului celor morți.

Ceva începe să tragă din adâncurile lacului. Nu, de la o adâncime chiar și mai mare. Dintr-un loc mai adânc decât orice ocean, care se întinde jos, jos de tot, dincolo de lumea celor vii,

pe tărâmul celor morți. Întuneric, o beznă cum, înainte, nu am mai simțit decât în vis.

Firele de energie din lumea noastră, a muritorilor, sunt îmbibate cu viață, până și cele mai întunecate, cele mai îngrozitoare dintre ele. Dar această nouă energie... este complet diferită. Sunt fire negre, complet negre, cărora le lipsește pulsul vieții. Îmi par reci ca gheața când le ating cu mintea mea, care se străduiește de acum să se ferească din calea lor. Dar, în același timp, mi le doresc cu o patimă cum nu am mai simțit niciodată.

Această energie pare... ei bine, pare a face parte din mine.

Maeve se mișcă și apasă, cu ambele mâini, pământul. În lac, apele sunt tot mai învolburate. Valurile se zdrobesc de marginile aleii, trimițând vălătuci de spumă în aer. Energia din adâncul oceanului începe să urce, într-un șuvoi de neoprit. Care se împinge și izbutește să treacă dincolo de bariera dintre viață și moarte, iar eu tresar când întunericul pătrunde în apa dimprejurul nostru, pătând-o cu ceva care nu face parte din aceeași lume cu noi.

O baliră țâșnește din adâncurile lacului. Scoate un strigăt disperat, apoi iese din apă și se aruncă spre cer. Aripile sale îmi trec pe deasupra capului, lăsând o dâră de apă oceanică în urmă. Mă feresc. Apa sărată se contopește cu ploaia proaspătă, pe limba mea. O altă baliră o urmează, iar plecarea lor face apa să clocotească violent. Un val imens se izbește de alee și ne stropește pe amândouă.

Strălucirea de sub palma lui Maeve se înfășoară acum în jurul trupului ei. Energia din apă s-a schimbat și ea... în ceva familiar.

Atât de familiar!

Recunosc atingerea acelor fire. În ele se simte focul care este atras de diamantul brut: o căldură intensă, feroce, pe care nu o pot asocia decât cu o singură persoană.

Ochii lui Maeve se deschid. Par sticloși, de parcă nu s-ar afla aici. Se apleacă în față, spre locul în care aleea de piatră întâlnește lacul, și își vâră brațele în apă. De pe bărbie i se scurg picături. Se chircește, de durere, de teamă sau de efort, nu am habar. Scrâșnește puternic din dinți.

Apoi, mâinile ei ies din apă, trăgând de ceva invizibil.

Oceanul se deschide, dintr-odată.

Valurile explodează, trimițând un jet de apă până sus, în cer, ajungând la același nivel cu cel mai de sus rând al arenei, în timp ce tunetul mugește deasupra capetelor noastre. În timp ce privesc, uimită, șuvoiul de apă se aprinde, iar apoi se revarsă peste noi.

Apa e fierbinte.

Focul gonește pe oglinda lacului. Este plin de vârtejuri, de pâlnii de flăcări, care se răsucesc și se întorc, să întâlnească vântul și văzduhul. Arena, atât de întunecată cu doar o clipă în urmă, s-a aprins acum, în nuanțe de stacojiu și auriu, iar căldura pulsează deasupra ei, arzându-mi pielea. Mă feresc de strălucire.

Flăcările formează un cerc în jurul apei în fața căreia ne aflăm.

Este prea mult foc! îmi spun.

Simt o dorință copleșitoare de a fugi departe, cât mai departe, însă, în schimb, mă căznesc să rămân alertă.

Nu va mai dura cine știe cât de acum! mă încurajez.

O siluetă se ridică la suprafață.

Apa se desparte pentru el, iar focul năvălește, cuprinzându-i trupul. Își ridică fruntea spre cer, trăgând adânc aer în

piept, și apoi se apleacă, adus de umeri, îngenunchind deasupra apei. Flăcările îi ling membrele, dar nu îi pârjolesc pielea. Încet-încet, se ridică în picioare, în mijlocul apei. Palele de foc aleargă în jurul lui, parcă nerăbdătoare să fie reunite cu stăpânul lor.

Părul lui întunecat este sălbatic, în neorânduială, ascunzându-i chipul. Este îmbrăcat întocmai ca în ziua morții sale. Sângele îi pătează vesta. Flăcările îi cuprind mâinile, încercuindu-l în vălătuci de căldură aurie.

Când deschide ochii, aceștia sunt hăuri de beznă.

Conducătorul!

Prințul!

Distrugătorul!

— Enzo, șoptesc, căci nu sunt în stare să-mi întorc privirea.

Este Enzo însuși! Chiar el! Aici!

De unde stă ghemuită, Maeve se întoarce spre mine și îmi întinde mâna. O plasă de fire îmi înfășoară inima, rece ca gheața, legându-mă de Enzo. Mă împleticesc în față, apoi îmi înfig picioarele în cărarea de piatră și mă retrag. Simt că aceste noi ițe m-ar putea trage drept în apă.

— Nu te împotrivi! îmi poruncește Maeve.

Firele se răsucesc, se strâng tot mai tare, până când par gata-gata să mă sufoce. Energia mea răspunde întunericului din Enzo.

Apoi, ceva se lipește la un loc. O nouă legătură se formează fulgerător, împletită din firele lumii de dincolo, o funie de energie care mă unește de el.

Suntem legați. Știu asta, la fel cum știu să respir, din instinct.

Enzo vine spre noi, pășind pe oglinda apei. Are fața întoarsă spre mine, căci recunoaște legătura dintre noi, iar eu, una, nu

mă îndur să mă uit în altă parte. Este așa cum mi-l amintesc, cu excepția ochilor, care i-au rămas la fel de negri ca niște orbite goale.

Concentrează-te! continui să îmi repet, însă vorbele devin doar un zumzet permanent undeva, în minte.

Aștept până când vine mai aproape, până când iese de pe oglinda lacului și pășește pe aleea de piatră. Focul ne înconjoară. Căldura care radiază dinspre Enzo trece prin mine, arzându-mă pe dinăuntru. Ce sentiment familiar!

Nu-mi vine să cred cât de mult mi-a lipsit!

Enzo se oprește la nici doi pași de mine. Focul se învârtejește în jurul nostru, răsucindu-se în vâlvătăi care se închid și se ridică tot mai sus, până când creează o pâlnie în aer, așa încât pare că suntem singurii doi oameni dintr-o lume mistuită de flăcări. Mă privește.

Îmi trebuie o clipă să îmi dau seama că picăturile care îmi curg pe obraji nu mai sunt de ploaie, ci de lacrimi.

Enzo clipește de două ori. Lacurile întunecate din ochii săi se învârtejesc și pălesc, până când îi dezvăluie albul ochilor, ochii întunecați, cunoscuți, vârstați cu stacojiu. Dintr-odată, pare mai puțin o stafie ridicată din lumea de dincolo, și mai mult un tânăr prinț. Puterea îl părăsește. Cade în genunchi. Acolo, se ghemuiește, scuturând din cap. Flăcările care-l înconjurau dispar, lăsând în urmă un cerc de fum, și putem vedea din nou arena. Lacul a redevenit și el un locaș al apelor întunecate, agitate, iar ploaia continuă să cadă șiroaie.

Îngenunchez și eu. Întind mâini subțiri, să-i ating obrajii. Enzo își ridică fruntea, să mă privească, și, dintr-odată, nu mă mai pot reține. Îl trag spre mine și îmi apăs buzele pe ale lui, cu blândețe.

O clipită. Nu mai mult.

Sărutul se încheie. Enzo îmi caută privirea. Cumva, vede prin iluzie.

— Adelina? șoptește el.

Și asta desface vraja. Chipul lui Raffaele se dezintegrează, devenind al meu, dezvăluind argintiul și cicatricele. Umerii mi se lasă, căci extenuarea mă doboară. Mă simt de parcă toată energia din trup mi-ar fi fost aspirată, lăsând doar firele ciudate, de pe altă lume, care mă leagă acum de prințul meu. Sunt expusă în fața întregii arene, dar puțin îmi pasă.

— Eu sunt, îi șoptesc, drept răspuns.

Au purtat război zeci și zeci de ani, fără a-și da seama că luptau, de fapt, pentru aceeași cauză.

Cărturarul Tennan, Campaniile din Tamoura de Răsărit și de Apus, 1152-1180

Adelina Amouteru

Regina Beldainului reacționează prima. Nu mă cunoaște, însă știe cine sunt.

— Lupul cel Alb! exclamă ea.

Încearcă să se ridice, dar este încă slăbită, după ce și-a folosit puterea atât de intens. Scuipă o înjurătură și aruncă o privire spre tânărul de lângă ea.

Fratele ei! îmi amintesc.

— Tristan! îl strigă.

Băiatul se întoarce spre mine. Simt energia întunecată care se tot adună în el, ceva mai înspăimântător decât orice altceva am simțit vreodată în mine însămi. Întunecimea este doar un văl care acoperă peticele de lumină din sufletul meu. Dar, în acest băiat, întunericul este *chiar* sufletul lui. Nicăieri nu există vreo rază de lumină!

Ochii lui devin complet negri. Își arată dinții și se repede spre mine. Viteza cu care se mișcă e amețitoare. În urmă cu o clipă, se afla la câțiva pași, acum, a ajuns lângă mine și ridică o sabie scânteietoare deasupra capului.

Voi muri! îmi dau seama.

Nimeni nu mă poate salva. Mă uit la Enzo, însă el s-a ghemuit la pământ, fără cunoștință.

Tristan lovește. Tăișul lui mușcă adânc din umărul meu. Strig, căci durerea înflorește în mine, și mă clatin pe picioare, în spate. Iluziile mele ard de dorința să îl lovească, la rândul lor, dar sunt prea slăbită, stoarsă de energia consumată pentru a mă deghiza în Raffaele, așa că tot ce pot face este să arunc spre el un văl subțire, negru, care se preface în fum și dispare.

— Enzo! îl strig din nou, întinzându-mă spre el, dar rămâne ghemuit pe platformă, neputincios.

Tristan ajunge din nou la mine. Acum își încleștează mâinile în jurul gâtului meu. Cad pe spate și mă izbesc cu capul de platformă. Văd scânteieri de stele în fața ochilor. El mă sufocă, apăsând cu o furie oarbă, pustie.

Aceea care-mi salvează viața este... Maeve. În timp ce mă zbat, vocea reginei beldaine îmi ajunge la urechi.

— Nu care cumva să o ucizi! îi strigă ea, cu disperare în glas și, într-o clipă, îmi dau seama și din ce motiv.

Dacă m-ar ucide, atunci Enzo s-ar întoarce în lumea de dincolo, căci eu sunt singura lui legătură cu tărâmul nostru, al celor vii.

Tristan se oprește imediat. Se răsucește, îndreptându-și toată atenția spre locul în care zace Enzo. Îmi dau seama, dintr-odată, că viața nu îmi mai este în pericol. Avantaj – eu! Când Tristan se apleacă să îl ridice pe Enzo, mă împleticesc, încercând să mă ridic în picioare, ținându-mă de umărul care îmi sângerează, și fug pe aleea de piatră, cât mai departe de centrul arenei.

Abia am ajuns la jumătate când o pală de vânt mă izbește cu putere, apoi mă ridică în aer. În zadar mă zbat! Asta trebuie să fie isprava lui Calcă-Vânt! Lumea se învârte în jurul meu și cred că întrezăresc sclipiri de robe negre printre locurile din arenă, Pumnale care se îndreaptă spre locul unde se află Enzo

și Maeve. Unde-mi sunt Trandafirii? Gura mi se deschide pentru un strigăt, când vântul se oprește dintr-odată și mă trimite spre rândurile de jos ale arenei.

Un nou curent de aer mă oprește la câțiva pași de scaunele cioplite în piatră. Mă aruncă într-o parte și mă rostogolesc de-a lungul scărilor. Mă opresc, abia mai reușind să răsuflu. Când pot vedea din nou, zăresc cum de mine se apropie un Pumnal, cu părul legat în creștet și chipul ascuns în spatele unei măști argintii. Trimite o panglică de teamă spre mine, care mă străbate. Singura parte vizibilă a chipului îi sunt ochii care aruncă scântei.

Lucent! îmi dau seama.

— *Tu*! mârâie ea. Ce i-ai făcut lui Raffaele?

Nu pot să gândesc limpede. Prin fața ochilor îmi trec iute tot soiul de imagini și nu sunt sigură dacă sunt reale sau doar niște iluzii. Sunt amintiri cu Enzo sărutându-mă în ploaie, care se contopesc până devin imaginea lui, cu ochi întunecați, privind prin mine, de parcă mi-ar căuta sufletul. Tremur ca o frunză în bătaia vântului.

M-a recunoscut, dincolo de iluzie! îmi spun. *Cum m-am trădat? De unde a știut?*

O altă siluetă apare dintr-odată lângă mine. Așază un braț protector în fața mea. Este Magiano.

Îi zâmbește lui Lucent în felul lui caracteristic, cu ferocitate.

— Îmi cer scuze pentru aterizarea forțată! spune el, apropiindu-și capul de al meu. Dar trebuie să răpesc un prinț pentru tine, *amore mio!*

Și, zicând acestea, se înfige bine în picioare, apoi o izbește pe Lucent cu o pală de vânt.

Calcă-Vânt își bulbucă ochii, surprinsă, dar reușește să-și revină la timp. Sare în spate, apoi ridică un curent propriu,

la capătul de jos al scărilor. Se pregătește să ne atace, dar Violetta se ridică de unde se ghemuise, în apropiere, și mijește ochii.

Lucent icnește. Își revine, cât de cât, apoi clipește, nedumerită. Încearcă să creeze o perdea de vânt, dar nu se întâmplă absolut nimic. În ea se trezește teama, iar eu mă întind, flămândă, după acele fire. Care sclipesc ca o aură în jurul ei.

Magiano izbucnește în râs. În mână îi lucește un pumnal.

— De ce ești atât de surprinsă? o tachinează el.

Zicând acestea, el ridică o mână, arătând în jos, spre mijlocul arenei, acolo unde Enzo stă încă îngenuncheat pe platformă, și cheamă vântul să-l ridice. Apoi, se repede spre Calcă-Vânt, cu pumnalul în mână.

Mă ridic cu greu în picioare. Simplul fapt de a sta așa, cocârjată, mi se pare o sarcină copleșitoare. Mi se învârte capul și fruntea îmi e acoperită de broboane reci de sudoare.

Ceva mai încolo, Enzo e ridicat de pala de vânt și simt că legătura dintre noi se mișcă odată cu el. Îmi trage de interiorul stomacului și mă simt, totodată, îngrețoșată și încântată. Oare ce poate face această nouă legătură a noastră, de fapt?

Lucent își scoate de la cingătoare două săbii scurte. Le încrucișează chiar când lovește Magiano, iar sunetul tăișurilor izbite unul de altul răsună puternic, cu tot vuietul vijeliei.

Peste mine se pogoară o umbră întunecată. Deasupra capetelor noastre apare Gemma, pe spinarea unei balire care scoate un strigăt ascuțit, furios. Nu am mai auzit niciodată ca vreuna dintre aceste creaturi nespus de blânde să scoată un asemenea țipăt sălbatic. Ochii fiarei strălucesc în noapte, și ea plonjează spre mine.

O izbucnire de furie neașteptată mă împunge, când o zăresc pe Hoața-de-Stele.

Am ales să te cruț, atunci, în portul Campagniei! îi reproșez în gând. *Cum de îndrăznești să mă ataci?*

Dacă aș mai avea vreun pic de putere acum, aș repezi-o asupra ei. Dar aștept, căci deja mânia nedomolită a balirei a prins să mă hrănească, redându-mi o parte din forță.

Creatura se răsucește în văzduh, iar aripile sale imense se rotesc spre noi, amenințând să ne arunce cât colo. O mână mă prinde de braț. Este Sergio.

— La pământ! strigă el, apoi mă împinge, pur și simplu.

Îmi prind capul în mâini, să nu mi-l lovesc în cădere, și mă ghemuiesc cât de tare pot. Deasupra mea, condotierul face un pas într-o parte, cât să lase vârful aripii cărnoase să treacă pe lângă el, și înșfacă o margine. Pasărea îl ridică în aer, când se înalță din nou în văzduh, iar Sergio se trage în sus, de unde atârna.

Îmi scot pumnalul de la centură. Aproape imediat, însă, arma dispare de sub ochii mei.

Arhitectul! înțeleg. Și *Michel e aici!*

Mă răsucesc pe călcâie, căutându-l din priviri. În ultima clipă, îl văd cum se repede spre mine din capătul scărilor, ținând încleștat în mână chiar pumnalul meu.

Energia mi se adună din nou în piept. Așa că mă întind spre el și îl atac.

Nu am însă destulă putere, încât să îi provoc durere, dar îl pot păcăli. O copie a mea se materializează și se aruncă spre el, urlând. Mă dau la o parte, când Michel se oprește dintr-odată pe scări, buimăcit de iluzie. Mă grăbesc spre el, profitând de șovăiala lui, și îi smulg pumnalul din mâini.

Apoi, îi înconjor gâtul cu brațul și îi lipesc tăișul de gât.

— Dacă-ndrăznești să faci vreo mișcare, te ucid pe dată, îi scrâșnesc la ureche. Apoi, ridic glasul, să acopăr vuietul vijeliei: *Opriți-vă!* strig din răsputeri.

De acolo de unde se află, la picioarele scărilor arenei, Magiano și Lucent se întrerup pentru o clipă din duelul lor. Calcă-Vânt își ridică privirea spre mine, prin ploaie. Abia mai răsuflă, iar una dintre încheieturi îi e îndoită într-un unghi nefiresc. Acum, și-a recăpătat puterile, însă nu și le folosește.

Violetta își croiește drum spre mine. Are o mână ridicată spre cer, arătându-mi locul unde dă ocol balira Gemmei. Își încleștează maxilarul și strânge pumnul. Creatura se cutremură, iar Hoața-de-Stele scoate un strigăt slab când sora mea îi smulge puterile. Balira tremură, la rândul ei, căci se luptă cu Sergio. Apoi, Gemma își pierde capacitatea de a-i mai porunci creaturii. Îmi dau seama de asta chiar în clipa în care se întâmplă, fiindcă uriașa zburătoare se avântă dintr-odată spre apă.

Hoața-de-Stele pare să își recapete controlul în ultima clipă, iar balira se ridică din nou în văzduh, strecurându-și una din aripile late pe sub Enzo. Apa țâșnește când coada ei lungă lovește oglinda lacului din centrul arenei.

— Dă-i drumul! strigă Lucent spre mine.

Îmi întețesc strânsoarea. Michel stă nemișcat. Țin însă pumnalul îndeajuns de departe de gâtul lui, să nu-l rănesc din greșeală. Furtuna se transformă într-un șuvoi mai liniștit.

— Unde este Raffaele? strigă Lucent. Ce i-ai făcut?

Simt teama pe care o emană. Crede că l-am ucis, că i-am tăiat gâtul, poate, așa cum amenință să fac și cu Michel. Mă încântă asta, mă desfată spaima ei de ceea ce crede că sunt în stare să fac.

— Ia găsește-l și singură! îi strig, la rândul meu.

Lucent scrâșnește din dinți. Dă să se îndrepte spre mine, dar se oprește, când Magiano pocnește din limbă, dezaprobator, rânjind ca un pezevenghi ce este.

— Ai grijă! îi spune el. Îmi țin tăișurile nespus de ascuțite. Este una dintre metehnele mele pe care nu le pot controla.

Calcă-Vânt îi aruncă o privire urâtă și își îndreaptă din nou atenția asupra mea.

— De unde-ai făcut rost de toți camarazii ăștia noi ai tăi? mă întreabă, spumegând de furie și atât de tare, încât glasul ei acoperă cu totul vuietul furtunii. Ce vrei? repetă, desfăcându-și larg brațele, în semn de uimire. Doar am luat-o pe drumuri diferite, nu? Îl vrei înapoi pe iubitul tău Enzo? Asta-i tot?

Pomenirea lui Enzo are exact efectul pe care scontase. Scrâșnesc din dinți și arunc o iluzie de foc de jur-împrejurul ei, care imită căldura flăcărilor reale și se tot apropie. Calcă-Vânt își ferește chipul, o clipă, când o lovește căldura dogoritoare. O las să creadă că este mistuită de flăcări, apoi le retrag. Vâlvătăile dispar.

— Am venit să câștig tronul kenettran de la beldainii ăștia, îi răspund. Cum îndrăznești să crezi că poți să ne dai țara pe mâna unei puteri străine? Pe mâna unei regine străine!

Lucent pare, în mod sincer, nedumerită.

— Dar tu urai Inchiziția! exclamă. Doreai să-i vezi salvați pe toți *malfetto* din Kenettra la fel de mult pe cât ne-o doream și noi, Pumnalele.

— *Atunci, de ce n-am devenit aliate, Calcă-Vânt?* îi strig cât pot de tare. Dacă vrem cu toții același lucru, de ce îmi ești încă dușmană? De ce m-ați alungat?

— Fiindcă nu puteam avea încredere în tine! strigă ea, cu o furie înnoită. L-ai ucis doar pe unul dintre ai noștri! Ne-ai trădat, spionându-ne pentru Teren!

— Nu am avut de ales!

Furia ei capătă noi proporții.

— Enzo a pierit *din cauza ta!* îmi urlă.

— A pierit *din cauza lui Teren*, mârâi, drept răspuns. Dragul vostru Raffaele mă voia moartă, și el. Sau ai uitat asta?

— Coroana Kenettrei nu îți aparține, îmi scuipă Lucent, strângând și mai tare plăselele săbiilor sale. Îi aparține regelui de drept!

Energia îmi tot sporește, odată cu furia, învăluindu-mă într-un nor întunecat.

— Nu, îi va aparține reginei tale beldaine, nu lui Enzo! mă răstesc. Nu există un conducător de drept al Kenettrei, chiar nu-ți dai seama?

Eu aș putea deveni ocârmuitoare îndrituită! îmi spun. *Eu aș putea fi cea mai măreață regină care a existat vreodată!*

Ceva din cuvintele mele pare să își atingă ținta, izbind-o cu putere. Dintr-odată, simt cum crește un șuvoi de întunecime în ea, o ură adâncă pentru mine, iar buzele i se curbează într-un rânjet. Vrea să mă atace, însă încheietura ei ruptă îi tresare, fulgerător, de durere, iar ea dă să o apuce. Așa că îmi mențin strânsoarea asupra lui Michel.

O mișcare stârnită în zona învăluită în umbre a arenei, undeva, în spatele lui Magiano, îmi atrage atenția. Este băiatul acela plesuv, noul recrut al Pumnalelor, care se numește Leo. El țâșnește spre Magiano, cu pumnalul scos din teacă, iar eu îi strig Trandafirului un avertisment.

Magiano se răsucește la timp să pareze lovitura, însă Leo își încleștează mâna pe brațul lui. Trandafirul meu scoate un strigăt și îl lovește pe Leo, împingându-l cât colo, însă apoi se împleticește și se prăbușește în genunchi. Încremenesc. Magiano pălește, apoi se apleacă și vomită.

Leo se ridică în picioare. Arată spre partea de sus a arenei, acolo unde se ghemuiește cineva necunoscut, care face un semn cu ambele brațe.

— A sosit Inchiziția! îmi strigă Leo. Trebuie să ne grăbim!

Ca unul, privim cu toții în zare. Acolo, se zărește o adevărată flotilă de balire care se îndreaptă spre noi.

Magiano reușește să privească spre mine și spre Lucent.

— Sunt foarte sigur că niciunul dintre noi nu îi îndrăgește pe inchizitori, nu-i așa? icnește el, ștergându-se la gură.

Pentru o clipă, Lucent pare nehotărâtă, neștiind ce s-ar cuveni să facă. Privirea mea se îndreaptă spre rândurile cele mai de sus ale arenei. I-aș putea tăia chiar în clipa asta gâtul lui Michel, răpindu-le Pumnalelor una dintre Tinerele lor Elite, pentru totdeauna. Ar fi atât de ușor!

Dar vine Inchiziția, iar Magiano este rănit. Nu avem timp să ne luptăm unii cu alții și să îi și respingem pe dușmanii noștri comuni.

Scot un sunet scârbit, îi dau drumul lui Michel și îl împing în față. Se împiedică de scări și e cât pe ce să se prăbușească, dar Lucent izbutește să îl prindă cu o pală de vânt. Se grăbește spre el, iar eu spre Magiano. Împreună, Violetta și cu mine reușim să-l ridicăm, sprijinindu-l între noi. Se clatină pe picioare, își dă ochii peste cap, dar reușește să înainteze.

— Otravă, cred, bâiguie el, înecându-se, parcă. Ticălosu-ăla mic mi-a făcut-o!

— Gata, plecăm de-aici! le spun.

Sus, pe cer, Sergio încă mai dă ocoale, cocoțat pe baliră.

Pumnalele îmi întorc din nou spatele, și ne croim drum afară din arenă.

Iar fragila legătură dintre mine și Enzo încă mai trage, cumva, de inima mea.

Maeve Jacqueline Kelly Corrigan

În adevăratul alcov de lângă o regiune de coastă stâncoasă și singuratică din Kenettra, câteva nave din Beldain se leagănă pe apele învolburate. S-au ivit zorile, înnourate și vântoase, iar ultimele zvâcniri ale furtunii din seara trecută se mai întrezăresc încă la orizont.

La bord, sub punte, Pumnalele s-au strâns în jurul lui Maeve și al lui Raffaele. Regina, de obicei atât de curajoasă, de îndrăzneață, e abătută astăzi și stă cocârjată, sprijinită de o grămadă de perne, făcându-le, nerăbdătoare, semn cu mâna fraților săi, să plece. Tristan stă la distanță de toată lumea, privindu-și sora extenuată cu chipul împietrit, de parcă nici nu ar vedea-o. Totuși, de fiecare dată când ea tresare, zvâcnește și el, pregătit să o apere, deși nu este în stare să o facă.

Ochii lui Maeve sunt ațintiți asupra lui Raffaele, care tocmai s-a trezit. Este extraordinar de palid, iar mâinile încă îi mai tremură. Michel stoarce o cârpă îmbibată cu apă caldă deasupra unui lighean, iar Gemma i-o așază consortului, cu multă grijă, pe frunte, apoi îi strânge brațul ușor, în semn de afecțiune.

— Ce îți aduci aminte? îl întreabă Hoața-de-Stele.

Vreme de o clipă, Raffaele nu îi răspunde. Atenția lui este îndreaptă spre Lucent, care stă lângă Maeve, scrâșnind din dinți în timp ce un servitor îi bandajează încheietura ruptă. Gândurile par să-l poarte tare departe pe Mesager.

— Adelina, îi răspunde el, într-un târziu. A progresat tare mult și iute în capacitatea ei de a-și controla talentul de a plăsmui iluzii de atingere. Nu am simțit niciodată-n viața mea o asemenea durere.

Michel se încordează tot și stoarce atât de tare o cârpă, încât încheieturile degetelor par gata-gata să îi plesnească.

— Mă mir că nu te-a ucis, mormăie el.

— Așa-i, m-a lăsat în viață, răspunde Raffaele, cu privirea pironită pe încheietura lui Lucent. A vrut să știu c-am fost la mila ei, ca să fim chit.

Maeve mijește ochii.

— Așadar, acesta este Lupul vostru cel Alb! exclamă ea. Trădătoarea... Mi-ai spus că a fugit din țară, cu sora ei. De ce este aici? Ce-ncearcă să dovedească, legându-l pe Enzo de ea?

Ochii lui Raffaele rămân, mai departe, pironiți pe încheietura lui Lucent.

— Este aici pentru coroană, pentru tron, îi răspunde Mesagerul. Vocea lui este distantă și calmă: Atracția ei față de ambiție a devenit mult mai puternică decât mi-o aminteam. Înăuntrul ei se poartă o adevărată furtună, otrăvită de toate celelalte sentimente față de care are o afinitate. Ori se va răzbuna, ori va muri încercând s-o facă.

— Pare să-și fi întărit și relația cu sora ei, adaugă Gemma. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să-mi smulgă cineva atât de repede puterile. Violetta învață, și ea, iute.

Leo, care se sprijină de perete și își întinde o pomadă tămăduitoare pe o tăietură zimțată de la braț, își ridică privirea.

— Asta ca să nu mai pomenim de imitatorul acela al lor, de Magiano! intervine.

— E bine c-ai izbutit să-l oprești înainte să reușească să te imite, mormăie Lucent.

Maeve își ia cana și o trântește de perete. Gemma tresare. Cana mai-mai că sparge hubloul, însă lovește doar lemnul și se sparge pe podea.

— Legătura dintre Adelina și Enzo este fîravă încă, se răstește ea, însă, asemenea unei vițe, va crește iute-iute. Ea va învăța să îl controleze și apoi va mai avea un aliat formidabil de partea ei. Pe lângă sora și Elitele ei, vă dați seama?

Regina beldaină trage adânc aer în piept, să se liniștească. Închide ochii. Adrenalina produsă de readucerea la viață a lui Enzo o potopește din nou, iar ea începe să tremure, căci retrăiește, parcă, toate clipele acelea. Când a închis ochii și a tras sufletul lui Enzo din oceanul celor morți, în lumea celor vii, a simțit întunericul scurgându-se din pieptul lui, amenințând să molipsească totul. Prințul nu mai este doar o Tânără Elită, ci ceva complet diferit. Ceva mai mult.

Lucent mormăie înjurături, în timp ce servitorul îi prinde o atelă de încheietura ruptă.

— Cât de ciudat! remarcă acesta, clătinând din cap, în semn că nu-i vine să-și creadă ochilor. Încheietura este ruptă de parc-ar fi fost sucită din interior, nicidecum de o forță din afară!

— Ar trebui să o vânăm pe Adelina! se răstește Lucent la Maeve. Ar fi trebuit s-o urmărim, în loc s-o rupem la goană, cu cozile între picioare!

— Există vreo cale de a desface legătura dintre ea și Enzo? întreabă Michel.

Maeve se încruntă spre Lucent, apoi clatină din cap. Mărgelele din părul ei se ciocnesc unele de altele și zornăie.

— Adelina este, acum, singura legătură dintre Enzo și lumea celor vii. Dacă vom distruge această legătură, el va muri pe loc, și nu va mai putea fi adus înapoi a doua oară. Se oprește să privească spre Tristan: Dar există o diferență, spune ea, cu voce mai înceată. El este o Tânără Elită. Eu sunt în stare să îl controlez pe Tristan, fiindcă a fost doar un băiat obișnuit, cu energia înnăscută a unui om obișnuit, care nu îmi poate face față. Așadar, îi pot învinge energia cu a mea. Dar Enzo este o Elită! Orice puteri va fi deținut cândva, ele sunt acum înzecit mai mari. Se oprește și face semn spre Raffaele: Ce-i drept, Adelina îl poate controla pe Enzo... însă Distrugătorul este atât de puternic, încât și el s-ar putea s-o controleze pe Adelina.

Ochii lui Raffaele se mută, pentru prima dată, de la încheietura lui Lucent la Maeve.

— Vasăzică, Maiestatea Voastră vreți ca Enzo să-și întoarcă puterea împotriva Adelinei? întreabă el, cu aceeași voce calmă.

— Este singura cale de a-l recâștiga de partea noastră, încuviințează regina. Am auzit cum i s-a frânt vocea, când l-a văzut. Adelina este încă îndrăgostită de prinț...

— Ce nu ne-ați mărturisit despre fratele Domniei Vostre? o întrerupe Raffaele, dintr-odată.

Dincolo de calmul aparent al consortului clocotește mânia pe care Maeve nu a mai simțit-o niciodată la el. Regina clipește, surprinsă.

— Ce vrei să spui? îl întreabă, mijindu-și ochii.

Raffaele face semn spre Tristan, care privește prin hublou, cu expresia lui lipsită de orice simțire, lipsită de suflet.

— Starea lui s-a tot deteriorat de când l-ați adus înapoi, nu? S-a tot degradat, așa-i? o întreabă Mesagerul, cu o voce răgușită. Ar fi trebuit să-mi dau seama din clipa în care i-am simțit energia, prima dată. Nu este viu, ci doar o umbră a ceea

ce a fost cândva, iar lumea de dincolo îl va chema, lent, înapoi în adâncurile sale, până când nu va mai fi decât o găoace goală.

Maeve își mijește ochii atât de tare, încât aceștia nu mai sunt acum decât niște despicături amenințătoare.

— Uiți care ți-e locul, consortule! Fratele meu este un prinț din Beldain, totuși!

— *N-ar fi trebuit să-l readucem la viață pe Enzo!* i-o trântește Raffaele, pe neașteptate. Toate Pumnalele înlemnesc, așa încât continuă: El nu este unul dintre cei vii și nu va mai fi nicicând unul de-ai noștri! Nici măcar n-a trebuit să îl văd ieșind în arenă pentru a ști asta, căci i-am simțit energia nefirească de acolo de unde mă aflam, din tuneluri. Am perceput forța aceea oribilă, monstruoasă, moartă, din el, respingătoarea spurcăciune a lumii de dincolo, care îl învăluia. Nu contează dacă are puteri înzecite, pentru că nu mai este Enzo! Chipul Mesagerului se schimonosește din cauza furiei și a suferinței: Fratele Maiestății Voastre este o adevărată abominație, un demon din lumea de dincolo. Iar acum l-ați transformat în așa ceva și pe Enzo!

Maeve se ridică. Își strânge blănurile în jurul gâtului, se întoarce, într-o tăcere împietrită, și se îndreaptă spre ușă. Când ajunge acolo, privește peste umăr.

— Ei bine, să știi că Adelina Amouteru, Lupul vostru Alb, este îndrăgostită până peste cap de monstruozitatea aceea, îi răspunde regina. Și aceasta îi va aduce nimicirea!

Raffaele își încleștează maxilarul.

— Ei, asta-nseamnă că n-o cunoașteți deloc pe Adelina, Domnia Voastră! îi răspunde Mesagerul.

Maeve îl privește cu răutate, pentru o clipă. Apoi, deschide ușa și iese cu pași mari din încăpere. În spatele ei, Lucent sare în picioare.

— Așteaptă! îi strigă Calcă-Vânt.

Numai că Maeve nu o bagă în seamă. Totul pare să amuțească, lumea se pierde în ceață, iar tânăra regină simte, pe neașteptate, nevoia să părăsească nava.

Soldații ei se grăbesc să se dea la o parte, când se năpustește pe punte, traversând-o și îndreptându-se spre pasarelă. Calul ei o așteaptă aproape de țărm. Îi desface frâul, apoi urcă în șa, dintr-o mișcare.

— Maeve! strigă Lucent, din spatele ei. Maiestatea Voastră!

Dar Maeve și-a întors deja calul și l-a lovit cu călcâiele. Nu se răsucește să-i arunce vreo privire lui Calcă-Vânt, ci se apleacă spre urechea calului și îi șoptește ceva. Îl lovește din nou. Bidiviul tresare și o ia la goană.

În urma ei, Lucent se grăbește spre propriul cal și se aruncă în șa. Apoi, se apleacă pe spinarea animalului și începe urmărirea. Buclele ei arămii îi flutură în spate, în vânt, la fel ca și coama bidiviului. Maeve își îndeamnă și mai repede armăsarul. Călărea așa, împreună cu Lucent, când erau mici, pe vremea când era doar o prințesă-copilă, iar Lucent, fiica unui oștean din garda sa. Calcă-Vânt câștiga mereu. Își îndemna calul până când om și animal deveneau o singură ființă, iar hohotele ei de râs răsunau peste câmpiile din Beldain, în timp ce o tachina pe Maeve să călărească mai repede, să o ajungă.

Regina se întreabă dacă Lucent își amintește, și ea, de acele clipe. Vântul îi șuieră în urechi.

— Mai repede! își îndeamnă ea bidiviul.

Și în clipa aceea Lucent cheamă vântul. O pală iute pare să o lovească pe Maeve, iar spațiul dintre caii lor se reduce. Aleargă pe cărare, până când aceasta le poartă până în vârful stâncilor, conducându-le apoi pe faleza aflată la marginea unei câmpii, care pare să îmbrățișeze marginea ținutului, dincolo de țărmul unde canalele se deschid spre mare. Regina își abate atenția de

la înaintare, ațintindu-și-o spre locul în care cărarea coteşte, urmând faleza stâncoasă.

Dintr-odată, Lucent își îndeamnă calul să iasă de pe cărare și aleargă să îi taie calea lui Maeve, care privește peste umăr. Este o mișcare familiară, și, cumva, aduce un zâmbet fugar pe buzele reginei.

— Mai repede! Mai repede! își îndeamnă ea calul, aplecându-se atât de mult peste gâtul lui, încât par să se contopească într-o singură ființă.

Lumea dispare. Strigătele lui Lucent străpung adevăratul tunel prin care pare să alerge regina, până când ai zice că s-au întors în timp, în ziua în care s-a înecat Tristan.

Ajută-l! strigase Lucent, în acea noapte. O zgâlțâise pe Maeve, cu chipul scăldat în lacrimi. *Nu am vrut! Gheața era prea subțire! Te rog, ajută-mă să îl scot!*

Regina scoate un strigăt speriat, când Lucent îi taie pe neașteptate calea. Versiunea din copilărie a vocii ei dispare, înlocuită de vocea femeii care a devenit.

— Oprește-te! îi strigă Calcă-Vânt.

Maeve o ignoră.

— *Oprește-te!*

Când regina tot nu îi dă ascultare, Lucent își mai îndeamnă calul o dată. Încearcă în zadar să îl întoarcă. Maeve privește peste umăr.

— Încheietura ta! îi strigă lui Calcă-Vânt, însă avertismentul său vine mult prea târziu.

Lucent a uitat că are încheietura ruptă și în clipa aceea tresare, strigând de durere. Pentru o clipă, nu se mai poate concentra, chiar în clipa în care calul ei sare. Își pierde echilibrul. Maeve nu are timp să îi sară în ajutor, când o vede căzând de pe armăsar și dispărând.

O pală de vânt îi amortizează căderea, dar tot se rostogolește o dată. Bidiviul ei își continuă galopul. Regina privește peste umăr spre locul în care Lucent zace în praf, apoi își oprește calul. Descalecă și fuge spre ea.

Lucent o împinge, mânioasă, când încearcă să o ajute să se ridice.

— N-ar fi trebuit să vii după mine! se răstește, furioasă și ea, Maeve. Aveam mare nevoie de timp, să mă pot gândi!

Lucent o privește, iar ochii îi scapără. Apoi, se ridică de la pământ și începe să se îndepărteze.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe Raffaele să ridice glasul în halul ăsta la cineva! îi strigă Calcă-Vânt. Știam cu toții că Tristan nu va mai fi pe deplin ca înainte... dar e mai rău, nu-i așa? E, din nou, pe moarte!

— Ba nu-i deloc pe moare! urlă și Maeve, plină de furie. Este întocmai așa cum ar trebui să fie. Își trece o mână prin părul împletit: Nu-mi spune c-ar fi trebuit să procedez altfel.

— De ce nu ne-ai spus? o-ntreabă Lucent, cu reproș, clătinând din cap. De ce nu mi-ai spus *mie* măcar?

Maeve îi aruncă o căutătură cruntă.

— Nu care cumva să uiți că eu sunt regina ta! îi spune ea, înălțându-și, mândră, capul. Nu confidenta și partenera ta de călărie.

— Crezi că nu știu asta? izbucnește Lucent. Își deschide larg brațele, de parcă nu ar mai simți durerea din încheietura rănită: Nu am mai fost de multă vreme confidente, Maiestatea Voastră.

— Lucent! spune Maeve, încetișor, cu părere de rău.

Dar cealaltă fată continuă, neabătută:

— De ce nu mi-ai scris niciodată mai multe? o întreabă ea, dojenitor, oprindu-se însă dintr-odată. Clatină din cap, cu

disperare: De fiecare dată, în scrisorile tale nu era vorba decât despre chestiuni de afaceri și politică. Plictisitoare treburi de-ale statului, despre care chiar n-aveam chef să aflu ceva!

— Trebuia să afli totul, îi răspunde Maeve. Voiam să fii la curent cu ce se petrecea în Beldain, fiindcă abia așteptam să te-ntorci din surghiun!

— Eu voiam să știu ce ți se întâmpla ție! îi spune Lucent, apropiindu-se de ea. Acum, vocea îi pare de-a dreptul plină de suferință: Dar tu nu făceai decât să-ți asculți mama, nu-i așa? Știai prea bine că întâmplarea cu Tristan fusese doar un accident. L-am provocat să calce pe gheață și el a căzut. N-am vrut să-i fac vreun rău! Și tu ai stat acolo și ți-ai lăsat mama să îmi hotărască, nemilostivă, soarta.

— Știi cât de mult am implorat-o pe mama să nu te trimită în surghiun? se răstește Maeve. A vrut să te execute, însă eu am insistat să-ți cruțe viața. Te-ai gândit vreodată la asta?

— De ce nu mi-ai spus despre Tristan? De ce? o-ntreabă Calcă-Vânt. M-ai lăsat să trăiesc cu povara vinovăției, să cred că faptele mele au fost acelea care i-au provocat moartea. Nu mi-ai suflat nicio vorbuliță despre puterea ta!

Maeve mijește ochii.

— Știi prea bine de ce.

Lucent își întoarce privirea. Înghite în sec, și Maeve își dă seama că încearcă să își stăvilească lacrimile. Pornește din nou înapoi, în direcția din care au venit. Regina se ține după ea. Merg în tăcere, multă vreme.

— Îți amintești când m-ai sărutat prima oară? murmură Lucent, într-un târziu.

Maeve păstrează tăcerea, însă amintirea îi revine, limpede precum cristalul. Era o zi caldă, cum arareori sunt zilele în Beldain. Câmpiile erau acoperite cu văluri de flori galbene și

albastre. Hotărâseră să urmeze o potecă veche prin pădure, una despre care vorbeau legendele, pe care se spunea că însăşi zeiţa Fortuna ar fi mers cândva. Regina îşi mai poate aminti încă mirosul dulce de miere şi levănţică, apoi pe acela puternic, de pin şi mosc. Se opriseră lângă un pârâu şi, printre hohote de râs, Maeve se aplecase dintr-odată şi o sărutase pe obraz.

— Îmi amintesc, răspunde Maeve.

Lucent se opreşte pe neaşteptate.

— Mă mai iubeşti? o întreabă Calcă-Vânt, cu chipul încă îndreptat spre mare.

Maeve şovăie.

— De ce-am mai încerca? o-ntreabă regina.

Lucent clatină din cap. Vântul îi aruncă şuviţe de păr în faţă, iar Maeve nu poate spune dacă palele sunt creaţia prietenei sale sau dacă au apărut în mod natural.

— Acum eşti regină, spune Calcă-Vânt, după o vreme. Va trebui să te căsătoreşti. Beldainul are nevoie de o moştenitoare a tronului.

Maeve se apropie de ea şi îi atinge uşor mâna.

— Mama s-a căsătorit de două ori, îi aminteşte ea. Dar adevărata sa dragoste a fost un cavaler pe care l-a întâlnit mult mai târziu în viaţă. Putem fi, totuşi, împreună.

În clipa asta, Calcă-Vânt arată atât de mult precum fata aceea cu care Maeve vâna prin păduri, cu buclele sale roşcat-aurii şi postura ţanţoşă, încât o trage spre ea şi o sărută, înainte ca Lucent să se poată împotrivi.

Sărutul durează clipe bune. Într-un târziu, se îndepărtează una de alta.

— Nu vreau să fiu metresa ta, îi spune Lucent, întâlnind ochii lui Maeve. Apoi, priveşte iar în jos şi continuă: Nu pot să-ţi fiu atât de aproape şi să ştiu că un bărbat te va avea în

fiecare noapte. Vocea ei scade, devenind aproape o șoaptă: Nu mă sili să trec printr-una ca asta, rogu-te!

Maeve închide ochii. Lucent are dreptate, firește. Rămân amândouă tăcute, ascultând mugetul unei cascade, în depărtare. Ce se va întâmpla după ce se vor termina toate acestea?

Maeve va lua tronul Kenettrei, cu Pumnalele alături. Se va întoarce în Beldain, și va trebui să dea naștere unei moștenitoare. Lucent va rămâne în Kenettra, de bună seamă, împreună cu Pumnalele.

— Nu e cu putință, încuviințează Maeve, în șoaptă.

Regina își întoarce privirea spre stâncile de unde au venit. Stau nemișcate, una lângă alta, până când vântul își schimbă direcția, iar norii încep să se risipească.

Lucent e prima care sparge tăcerea:

— Și acum ce facem, Maiestatea Voastră?

— Îmi voi trimite oamenii în urmărirea Adelinei, îi răspunde Maeve. Nu se schimbă nimic. Raffaele a distrus deja relația pe care Teren o avea cu regina lui, iar flota mea va sosi în curând. Privirea îi devine neîndurătoare: Vom cuceri această țară.

Raffaele Laurent Bessette

Ceilalți bat la ușa lui Raffaele, în acea noapte, întrebându-l dacă se simte bine, iar Leo încearcă să îi aducă un bol cu supă și niște fructe. Dar Raffaele nu-l bagă pe niciunul în seamă. Pentru că, fără îndoială, cu toții vor dori să vorbească despre Enzo. Iar el simte că durerea îi săgetează inima la acest simplu gând. Încă nu poate sta de vorbă cu nimeni despre prinț.

În schimb, Mesagerul își cercetează vechile pergamente, pe care le-a adunat în toții anii în care a studiat din greu felul în care lucrează firele de energie în fiecare Tânără Elită pe care a întâlnit-o. Sunt înregistrările sale meticuloase cu privire la Elite, care vor fi lăsate moștenire generațiilor următoare, jurnalele în care a încercat să deslușească tot ce e de înțeles în legătură cu Elitele, de unde au apărut și încotro se îndreaptă. Tot ce a reușit să salveze din grotele ascunse sub Curtea Fortunata.

Notițele sale sunt pline de schițe: linii lungi și delicate, reprezentând modelele firelor pe care le vede țesute în jurul fiecărei Elite, într-o aură, nenumăratele feluri în care se modifică în momentul în care aceasta își folosește energia. Apoi, Elitele însele – schițe făcute la repezeală, care le reprezintă în mișcare. Adastă, mai ales, asupra notițelor luate în timpul

antrenamentelor lui Lucent, cercetând ce a scris pe marginea eboşelor care o înfăţişează:

Energia lui Calcă-Vânt izvorăşte din oasele sale. Ea are un însemn de malfetto nevăzut pentru ochii noştri: oasele îi sunt uşoare, asemenea acelora de pasăre, de parcă n-ar fi fost menită să fie om.

A fost o singură notiţă, de care nu s-a mai atins, un detaliu de care uitase. Până azi. Raffaele se apleacă în scaun, gândindu-se la încrengătura de energie pe care o remarcase mai devreme în jurul încheieturii lui Lucent.

Cât de ciudat! îşi aminteşte Mesagerul că a mormăit servitorul care-i bandajase încheietura. *Încheietura este ruptă de parc-ar fi fost sucită din interior, nicidecum de o forţă din afară!*

O groază rece îl cuprinde pe Raffaele. De dincolo de uşă, îl strigă Gemma, întrebându-l dacă doreşte să i se aducă cina, însă el abia dacă îi aude glasul.

Oasele lui Lucent nu mai sunt doar uşoare! Au devenit sfărâmicioase, mult mai sfărâmicioase decât ar trebui să fie ale cuiva de vârsta ei... şi se golesc tot mai mult, cu fiecare clipă!

A dorit să trăiască într-o casă clădită doar pe amăgiri
și a preferat să creadă un milion de minciuni decât să facă
față unui singur adevăr.
Mordove Senia, Cele șapte cercuri din jurul mării

Adelina Amouteru

Enzo arată la fel. Nu mă pot abține și-l sorb din priviri. Magiano ne privește din ușă, atingând, agale, strunele lăutei. Casa în care ne aflăm e situată pe undeva, prin zona rurală a Estenziei. Este, mai degrabă, un hambar vechi, dărăpănat, pe care bandele de hoți probabil c-au început să-l folosească drept ascunzătoare. Mercenarii credincioși ai lui Sergio l-au transformat, întocmai după cum ne-a făgăduit condotierul, într-o loc de popas sigur, pentru noi. Îi aud cum discută pe șoptite, la parter, trecându-și în revistă caii disponibili. Câteva nechezături ușoare plutesc până la noi.

De la fereastră, văd locul de unde încep taberele de *malfetto*. Furtuna lui Sergio s-a încheiat, în sfârșit, și norii care au rămas par pictați cu roșu aprins de soarele care apune.

— Cât timp va mai dormi așa? mormăie Magiano, atingând câteva strune.

Melodia pare neliniștită, iar notele, mai dure decât de obicei și ușor dezacordate.

Violetta, care stă pe cealaltă margine a patului lui Enzo, se încruntă. Își sprijină bărbia în mâini și se concentrează mai tare asupra energiei lui.

— Se frământă, răspunde ea. Dar e dificil de spus, fiindcă energia lui nu seamănă deloc cu a noastră.

Așteptăm vreme îndelungată, în tăcere. Magiano se sprijină iar de ușă și cântă o melodie scurtă, apoi dispare pe coridorul de dincolo de ușă. Timpul pare că se târăște.

— Adelina!

Când mă strigă, îmi înalț privirea spre sora mea, care se ridică și vine lângă mine. Se apleacă spre urechea mea.

— Legătura lui Enzo cu tine crește și devine tot mai intensă cu fiecare clipă, îmi șoptește. Se pare că se întărește, căci el se leagă cu tot mai multă putere de tine! adaugă și în vocea ei se citește neliniștea. Tu simți asta?

Da, firește că simt. Este un puls care crește și scade, trăgând și împingând, în pieptul meu. Îmi face inima să bată într-un ritm neregulat și îmi taie răsuflarea.

— Cum este energia lui? o întreb și eu, tot în șoaptă.

Violetta își mușcă buza, concentrându-se. Își înclină capul spre silueta lui Enzo, care doarme. Îmi dau seama că se întinde spre el, testându-l. Se cutremură.

— Îți amintești când am învățat amândouă să brodăm? îmi spune.

Violetta învățase mai repede decât mine. La un moment dat, schimbase între ele broderiile noastre, pentru ca tata să o laude și pe a mea măcar o dată.

— Da, îi răspund. De ce?

— Îți amintești când am ales fiecare câte o culoare, apoi am cusut împreună un model și cele două fire ale noastre erau atât de întrețesute, încât păreau o nuanță complet nouă?

— Da.

— Păi, așa este unită energia lui Enzo cu a ta, iar legătura dintre voi... așa arată. Violetta se întoarce spre mine, încruntându-se: Este o formă de energie nouă. Firele lui sunt atât de îngemănate cu ale tale, încât aproape că mi se pare că ați devenit o

singură persoană. De exemplu, nu pot să-ți iau puterile fără să i le iau și pe ale lui, și invers. Adaugă apoi, șoväind: Simt puterea lui ca și cum ar fi de gheață. Însă una care mă arde.

Cât de ironic e totul! Mă întorc să-l privesc pe Enzo, încercând să mă obișnuiesc cu noua legătură dintre noi.

— El nu mai e la fel, să știi, adaugă Violetta, după o vreme. Nu uita asta! Nu...

— Ce să nu...? o reped.

Violetta își face gura pungă, nelămurită, supărată.

— Nu te lăsa orbită de vechea ta iubire pentru el! îmi spune, în încheiere. Ar putea fi periculos să te implici prea mult. Îmi dau seama de asta.

Nu pot simți nimic din ceea ce percepe Violetta. Știu prea bine că s-ar cuveni să o cred și să-i ascult avertismentul. Totuși, nu mă pot abține să nu-l privesc, imaginându-mi că se trezește.

Când l-am întâlnit prima dată, el era faimosul Distrugător, iar eu, doar o *malfetto* legată fedeleș de un stâlp, cât pe ce să fiu arsă pe rug. Apăruse din fum și foc, un vârtej de robe albastre ca safirul, cu câte un pumnal lung sclipindu-i în fiecare mână înmănușată, cu chipul ascuns de o mască argintie. Acum, arată mai degrabă ca în acea noapte în care ne-am sărutat, la Curtea Fortunata. Vulnerabil. Șuvițe ondulate de păr întunecat, încadrate de raze de lumină. Nu un asasin, ci un tânăr prinț. Un băiat care doarme.

— Ai dreptate! îi răspund, într-un târziu, Violettei. Promit că voi avea mare grijă.

Nu pare să mă creadă și ridică din umeri. Se scoală și se înapoiază pe cealaltă margine a patului.

Cu coada ochiului, îl pot vedea pe Magiano care a reapărut în ușă. Nu știu dacă a auzit ceva din cele spuse, dar își fereşte

privirea. Cântecul lui pare tăios de-a dreptul, căci ciupește corzile lăutei de parc-ar vrea să le smulgă.

Și clipele trec și tot trec...

Într-un târziu, Enzo se mișcă.

În aceeași clipită și energia mea se răsucește și simt cum noua noastră legătură se mișcă odată cu el. Adevărata funie care ne unește este îngropată adânc în pieptul meu, răsucită de jur-împrejurul inimii mele, iar când el se mișcă, energia lui se trezește la viață, hrănindu-mă, așa cum, probabil, și energia mea îl hrănește pe el.

Pleoapele i se zbat și se deschid.

Ochii lui arată întocmai cum mi-i aduc aminte.

El nu mai e la fel, așa a spus Violetta.

Dar acum este aici.

Salvat, cumva, din apele lumii de dincolo. Dintr-odată, nu mă mai pot gândi decât că, poate, nimic nu s-a schimbat, și putem redeveni cei care am fost atunci, demult...

Gândul ăsta nebunesc face să-mi apară un zâmbet pe buze, unul pe care nu l-am mai purtat de mult, și, pentru o clipă, îmi uit misiunea și mânia. Uit de toate.

Ochii lui se opresc asupra mea. Durează o clipă până când scânteia recunoașterii se aprinde în ei, iar când se întâmplă asta, îmi stă inima. Odată cu ea, legătura dintre noi tresare. Scânteia pe care o scoate noua energie mă face să vreau să mă apropii de el, pe cât de mult îmi stă în puteri. Aș face orice să hrănesc și mai mult această nouă energie.

Încearcă să se ridice, dar tresare și se întinde iar.

— Ce s-a întâmplat? ne întreabă.

Un fior îmi trece pe șira spinării când aud vocea aceea adâncă și catifelată, pe care o cunosc atât de bine.

Magiano ridică o sprânceană, uimit, ciupind, mai departe, corzile lăutei.

— Păi, s-ar putea să dureze ceva pân-o să reușim să-ți explicăm! spune el, sarcastic.

Nu apucă să mai rostească însă nicio vorbuliță, căci se oprește când Sergio îl strigă, de la parterul hambarului. Mă întorc să îi spun ceva, înainte să plece, însă îmi evită intenționat privirea. Ezit, știind ce îl supără, și mă simt, din nou, vinovată. Violetta îmi aruncă o privire înțelegătoare. Apoi, Enzo geme iar de durere, și atenția mea se îndreaptă din nou asupra lui.

Mă întind să îl iau de mână. Poartă mănuși, așa cum făcea întotdeauna, iar sub acestea știu că voi vedea straturile hidoase de piele cicatrizată. Când îl ating, legătura noastră pare să cânte.

— Ce îți amintești? îl întreb, încercând să o ignor.

— Îmi amintesc arena…

Enzo tace, pentru un moment. Privește tavanul. Încearcă să se ridice din nou în capul oaselor și, de data asta, reușește ușor.

Clipesc, uluită. Cu doar câteva clipe în urmă, părea că avea să dureze săptămâni întregi să își revină! Iar acum ai zice că e gata-gata să se ridice și să plece.

— Îmi amintesc oceanul întunecat și cerul cenușiu…, spune, apoi rămâne tăcut.

Din descrierea lui, îmi închipui că aceea era, probabil, lumea de dincolo, deoarece îmi amintește de coșmarurile mele.

— Mai era și o zeiță acolo, cu coarne negre care îi ieșeau, răsucindu-se, din păr…, continuă el. Și o fetiță, care pășea pe suprafața oceanului…

Privirea lui revine asupra mea. Legătura dintre noi pare să se umfle din nou.

— Lasă-mă un pic, murmur spre Violetta, înainte să îmi întorc privirea spre Enzo. Trebuie să-ți spun ceva! îi declar prințului.

Violetta trage o dată de energia mea. Inspir. Știu că ea nu a avut nicio intenție rea cu asta, că a fost doar un gest menit să mă liniștească, însă ceva din felul în care a făcut-o, ca pe o smucitură, conține o amenințare, un avertisment că acum este mai puternică decât mine. Se ridică și iese din cameră.

— Ce vrei să îmi spui? întreabă Enzo, cu voce scăzută.

Arată atât de firesc, de parcă nici nu ar fi murit. Poate că lucrurile acelea rău prevestitoare, pe care le-am auzit de la Gemma, despre primejdiile readucerii lui la viață, sunt nefondate. Energia sa este mai întunecată, e drept, este un amestec ciudat, tumultuos, dar sub pielea lui măslinie există viață, care scânteiază și în vârstele strălucitoare, stacojii, ale ochilor săi.

— Teren te-a înjunghiat în arenă, îi spun. În timp ce vă duelați.

Așteaptă, răbdător, să continui.

Inspir adânc, căci știu prea bine ce să îi spun mai departe.

— Există o Tânără Elită care dispune de puterea de a ne aduce înapoi din morți. De a ne trage direct din lumea de dincolo. Elita aceea este regina Beldainului.

Dungile stacojii din ochii lui strălucesc mai tare. Șovăie, apoi bâiguie:

— Vrei să îmi spui c-am murit și că am fost înviat de o Elită?

Acesta este momentul de care mă temeam. Mi-am promis că, dacă Enzo va reveni din lumea de dincolo, voi pune lucrurile în ordine între noi. Și, pentru a face asta, trebuie să îi spun adevărul.

— Da, răspund, plecându-mi privirea. Apoi, sparg tăcerea care s-a lăsat, adăugând: Ai murit din vina mea.

Dintr-odată, greutatea aerului din încăpere devine de nesuportat. Enzo se încruntă la mine.

— Nu e adevărat! răspunde el.

Clatin din cap și mă întind să îl iau de mână.

— Ba da, spun, de data asta cu mai multă fermitate. Mărturisirea se revarsă din mine: În haosul acelei ultime lupte, te-am confundat cu Teren. Te deghizasem să fii asemenea lui și nu mi-am dat seama de diferență. Te-am atacat cu puterea mea și te-am făcut să cazi în genunchi, fiind încredințată că erai el. Vocea mea se înmoaie: Eu sunt motivul pentru care 'Teren a putut să te lovească mortal, Enzo. A fost vina mea.

Spunând povestea, o retrăiesc, iar faptul că o retrăiesc îmi răscolește îndeajuns energia, încât să încep, fără voia mea, să plăsmuiesc fantasma arenei în jurul nostru, sângele, sub picioarele noastre, spectrul lui Teren, aplecat deasupra lui Enzo, cu sabia de pe care se scurg picături stacojii.

Enzo se îndreaptă și se apleacă apoi în față. Uit să respir când îmi atinge mâna, ca răspunsul la gestul meu de mai devreme. Îi cercetez ochii, căutând furia și trădarea din ei, însă deslușesc numai tristețe.

— Îmi amintesc, spune el, într-un târziu. Dar puterile noastre sunt primejdioase, la fel ca tot ceea ce facem.

Mă privește cu gravitate, cu o privire care îmi e nespus de cunoscută. Este aceeași care izbutește să străbată orice scut pe care-l ridic, care îmi face genunchii să se înmoaie. Imediat, îmi amintesc de antrenamentele noastre de demult, de felul în care mă înconjura cu ziduri de flăcări și apoi mă privea cum izbucneam în plâns.

O, cât de ușor te frângi! îmi spunea el, disprețuitor. Acela era imboldul de care aveam nevoie pentru a merge mai departe, pentru a încerca din nou să înving.

— Să nu te învinovățești! îmi cere.

Lipsa completă de îndoială din vocea lui îmi face inima să bată mai repede. Înainte să îi pot răspunde, își aruncă privirea roată prin toată cameră, oprind-o asupra ușii.

— Unde sunt ceilalți? mă iscodește.

Aceasta reprezintă cea de-a doua parte a mărturisirii pe care trebuie să i-o fac, partea mai dificilă. Căci nu îi pot spune tot adevărul. Dacă îi povestesc tot ce i-am făcut lui Raffaele în arenă, dacă îi declar lui Enzo că am răsucit o iluzie a durerii în jurul Mesagerului său preaiubit, până când l-am lăsat să zacă la pământ, fără cunoștință, prințul meu nu mă va ierta niciodată. Nu va izbuti să înțeleagă niciodată. Așa că, în loc de asta, îi spun, simplu:

— Pumnalele nu sunt aici. Suntem doar eu, sora mea și câteva Elite despre care e posibil să fi auzit.

Enzo mijește ochii. Pentru prima dată, pare necăjit.

— Cum adică: *Pumnalele nu sunt aici*? Dar unde mă aflu?

— Toată lumea a crezut că ai murit, îi răspund, încetișor.

Măcar declarația asta e adevărată.

— Întreaga țară te-a jelit, în timp ce Inchiziția i-a adunat pe toți *malfetto* și a început să vâneze Elitele, adaug, apoi mă opresc din nou. Raffaele și Pumnalele m-au învinuit pe mine pentru că ai murit. Așa că m-au alungat. Amintirea ultimei mele conversații cu Raffaele mă bântuie: Raffaele crede că l-am ajutat pe Teren și că le-am trădat pe Pumnale.

— Și ai făcut, într-adevăr, așa?

Vocea lui Enzo este joasă, căci reprezintă calmul dinaintea momentului în care un prădător va ataca. Încrederea lui în Raffaele e atât de nestrămutată, încât știe că trebuie să fi existat un motiv foarte bun pentru ca Mesagerul să mă fi alungat.

Mă gândesc la felul în care mi-a ridicat cândva bărbia cu mâna înmănușată, la cum mi-a spus atât de ferm să nu plâng, fiindcă sunt mai puternică decât cred. Îmi amintesc felul în care m-a lipit cândva de peretele de piatră al grotei unde ne antrenam și cum, când a plecat, pe acel perete a rămas o amprentă fumegătoare. Tremur toată.

Acesta este, negreșit, el.

Enzo al meu.

— Nu, îi răspund. Aș vrea să le pot convinge și pe Pumnalele de asta!

Glasul îmi este mai plin de siguranță decât mă simt. De acum, minciunile curg mai ușor.

— Nu am habar unde sunt acum Pumnalele sau ce pun la cale mai departe. Tot ce știu este că vor ataca, negreșit, palatul regal. Îmi domolesc vocea care îmi tremură și îi ofer lui Enzo o privire hotărâtă: Mai putem încă dobândi coroana.

El mă studiază o clipă. Îl simt cum caută adevărurile îngropate în povestea mea. Căutătura lui îmi cercetează partea cicatrizată a feței, buzele, singurul ochi care mi-a rămas…

Cât de ciudat este că eu sunt aceea care șade acum, aici, iar el, acela care zace, slăbit, în pat!

Îmi amintesc când a venit pentru prima dată în camera mea, în ziua în care ne-am întâlnit… oficial, cum a zâmbit și m-a întrebat dacă aș vrea să mă răzbun pe Axa Inchiziției. Ce vede, oare, acum?

Am putea conduce împreună?

Vocile din mintea mea se răstesc la mine. Sunt supărate, îmi dau seama, din cauza prezenței lui Enzo.

Nu există niciun moștenitor de drept al tronului Kenettrei! îmi strigă ele. *Tu îl meriți la fel de mult ca oricine.*

Sâcâită, încerc să le fac să tacă.

În cele din urmă, Enzo oftează și privirea lui devine mai blândă.

— Când am pomenit ce-mi amintesc din lumea de dincolo, e ceva ce n-am menționat, îmi mărturisește el.

Mâna lui o cuprinde pe a mea. De data asta, tresar când mă atinge. Degetele sale sunt fierbinți, iar energia din ele, de-a dreptul copleșitoare. O căldură delicioasă, cunoscută, mă străbate. Puterea sa aparte de a controla focul începe să îmi clocotească și mie sub piele, mai puternică decât îmi amintesc să fi fost vreodată. Se apleacă spre mine.

— Ce anume? șoptesc, fără să pot întoarce privirea.

— Te-am văzut pe tine, Adelina! murmură el. Energia ta, înconjurându-mă, trăgându-mă prin oceanul negru, la suprafață. Îmi amintesc c-am ridicat privirea și ți-am văzut silueta întunecată în apă, încadrată de strălucirea lunilor, pulsând, prin apa oceanului.

Aceea a fost clipa în care Maeve m-a legat de el pe vecie! îmi dau eu seama.

— Și îți amintești de mine? îl întreb. Îți amintești tot ce s-a întâmplat în trecutul nostru?

— Da, îmi răspunde.

Iar eu nu mă pot abține și mă întreb dacă-și amintește și ultima noapte pe care am petrecut-o împreună, când mi-a mărturisit care sunt cele mai întunecate temeri ale sale, când am dormit unul lângă celălalt, ca o consolare.

— Mi-ai lipsit nespus, îi declar, cu vocea răguşită, iar adevărul din aceste cuvinte mă arde și mă doare. Trece o clipă până să-mi dau seama că obrajii îmi sunt umezi de lacrimi: Îmi pare atât de rău!

Enzo îmi strânge și mai tare degetele cu ale lui. Căldura i se scurge din mână și mă străbate ca un curent și, pe moment, sunt cu totul și cu totul neajutorată. Protestele șoaptelor se sting și pier. Ceva se înfășoară strâns în jurul nostru, legându-ne, de parcă o frânghie ne-ar fi înconjurat inimile, iar eu mă aplec spre el, fără să mai pot rezista atracției pe care o exercită asupra mea. Este ceva complet diferit, o forță alimentată de trecutul nostru comun, de pasiunea pe care am simțit-o cândva pentru el, pe care o simt încă.

Oare Enzo m-a iubit vreodată? mă întreb. *Trebuie să mă fi iubit!*

Acum mă privește cu o foame ciudată în ochi, de parcă ar simți și el atracția adevăratei funii care ne unește.

— Ce înseamnă asta? mă întreabă, pe șoptite.

Buzele lui sunt atât de aproape de ale mele!

— Ce este această legătură nouă dintre noi? continuă.

Dar deja eu, una, nu mai pot gândi deloc limpede. Energia mea tresare, iar pasiunea îmi iese de sub control, hrănită de forța legăturii noastre. Nu m-am așteptat la una ca asta. Tot ce știu este că funia dintre noi pare de-a dreptul flămândă să ne unească și că ne atrage tot mai tare unul spre celălalt, că energia ei devine tot mai puternică, pe măsura apropierii tot mai mari dintre noi. Avertismentul Violettei îmi răsună în minte.

— Nu am habar, bâigui.

Îi ating fața cu mâna. Nu se retrage. Un sunet scurt îi iese din gât și, înainte să pot reacționa, îmi apasă o mână pe ceafă, mă trage spre el și mă sărută.

Nu mai pot să respir. Este o energie înspăimântătoare, sălbatică – puterea mea se aruncă spre Enzo, trăgându-l în față și încercând să îl copleșească. Pentru o vreme, reușește. Simt firele

energiei mele biciuindu-ne, revărsându-se asupra noastră și înghițindu-ne. Se comportă de parcă nici nu aș fi prezentă, de parcă nu aș avea niciun control.

Simt cum focul lui curge prin mine, înconjurându-mi inima, dorind mai mult, tot mai mult. Nu se compară cu sărutul blând pe care l-am împărtășit cu Magiano. Nu pot să-i dau drumul, dar nici nu sunt sigură că vreau s-o fac.

Energia mea țâșnește prin legătura noastră, răsucindu-se în jurul inimii sale și chemându-l, în șoaptă, mai aproape. Îmi dau seama că eu sunt aceea care-l convinge, care-i poruncește.

Apoi, dintr-odată, ceva izbutește să opună rezistență forței mele, împingând-o cu putere. Cu multă putere.

Sunetul gutural al lui Enzo se preschimbă în ceva întunecat: un soi de hurui, de mârâit, care nu sună deloc omenește. Fără niciun avertisment, mă împinge în perete și mă lipește de el, cu toată greutatea lui. Icnesc. Energia lui mă acoperă.

Așa ceva n-ar trebui să fie posibil!

O iluzie de-a mea se desprinde de noi și se rotește prin încăpere, ștergând hambarul dărăpănat și înlocuindu-l cu o pădure noptatică, acoperită de zăpadă, luminată de strălucirea lunilor. Pământul de sub noi este afânat, moale, fiindcă stăm pe un strat de mușchi de un verde sclipitor.

Iar Enzo… când mă uit în ochii lui, văd că au devenit complet negri, iar întunericul le umple fiecare părticică. Îmi înghit un icnet de groază. Îmi dau seama, oarecum, că șiretul tunicii mi s-a desfăcut, expunându-mi pielea și curba umărului. El se arcuiește spre mine, iar eu îl trag mai aproape.

Nu!

Energia mea explodează fulgerător spre el, recăpătându-și toată forța.

Buzele sale le părăsesc pe ale mele. Se îndepărtează, chiar dacă energia noastră reunită protestează. Întunericul îi părăsește ochii, iar ei își recapătă culoarea lor obișnuită. Foamea care i se citise pe chip, cu câteva clipe înainte, se risipește, lăsând în urmă doar nedumerirea. Ne uităm unul la celălalt, încercând să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

Legătura dintre noi, funia noastră de energie încă protestează, chiar și acum, iar puterile noastre de Tinere Elite șoptesc și zgreapțănă, dornice să se alipească din nou una de cealaltă.

— Asta nu pare deloc în regulă! murmură Enzo, făcând un pas înapoi. Nu-i deloc bine!

Nu! Nu este bine! Este chiar nespus de rău. E la fel de neplăcut ca un strat de ulei care mi-ar îmbrăca pereții stomacului.

Dar, odată cu senzația de greață, a apărut și căldura aceea amețitoare. Mă uit la Enzo și văd că și el o dorește, chiar dacă îl neliniștește. Își încleștează maxilarul și se îndepărtează. Când mă privește iar, chipul lui a devenit rece, distant și calculat. Este, din nou, chipul Distrugătorului.

Este el, cu adevărat? Încerc să-mi reprim un fior de frustrare. Până acum crezusem că întunericul care îi năpădise ochii fusese ceva ce se petrecuse doar atunci, în arenă, în timp ce era readus la viață. Dar, iată, apăruse din nou și-l transformase în ceva neomenesc, în clipa în care îi invadase privirea, atunci când ne-am atins! Ceva nespus de greșit se petrece, de bună seamă!

Legătura dintre noi pulsează, deranjată, iar eu tremur, amintindu-mi cum puterea lui aproape că a copleșit-o pe a mea, trăgându-mă în jos, tot mai în jos, până când m-aș fi transformat într-o minge de energie, captivă înăuntrul meu. Ce se petrecuse, de fapt? Dacă era să mă iau după spusele Gemmei, indiferent de cine ar fi fost legat Enzo, persoana aceea

ar fi trebuit să îl poată controla. Dar eu nu am simțit deloc că dețineam controlul asupra lui, în clipele acelea! Dimpotrivă, m-am simțit amenințată, ca și cum el ar fi fost acela care ar fi încercat să mă supună!

N-ar trebui să fie așa. Dar Enzo este o Elită renăscută – este ceva ce nu a mai existat niciând înainte! Poate că Maeve nu și-a dat seama de mărimea puterilor lui Enzo, așa cum ar fi trebuit. Tremur, încercând să înțeleg ce înseamnă toate acestea.

Tu ești legătura lui cu lumea celor vii! mă încurajează vocile din mintea mea. *Îl poți controla! Încearcă numai!*

Așa că mă întind spre el, folosindu-mă de legătura noastră acum, căutându-l. Firele mele de energie scotocesc după inima lui, de parcă ar acționa pe cont propriu.

Enzo se cutremură și își coboară pleoapele. Când le redeschide, întunericul i-a cotropit albul ochilor. Încerc să respir, dar îmi dau seama că, atunci când îi țin inima așa, ca în palme, ca acum, nu pot – de parcă acțiunea de a controla o Elită mi-ar stoarce până și ultima picătură de energie. Mă cuprinde o îndrăzneală de-a dreptul absurdă.

— Pictează un zid de flăcări în spatele meu, Enzo! îi șoptesc, făcând un pas spre el.

Privirea mea rămâne pironită asupra întunecimii din ochii lui.

Enzo nu spune nimic. Ridică o mână, apoi o coboară, desenând un arc. Căldura explodează în spatele meu. Îmi desprind privirea dintr-a lui pentru o clipă, să văd, și iată, întocmai cum am poruncit, acolo arde un zid de flăcări, trosnind din podea până în tavan, cu vâlvătăi atât de fierbinți, încât amenință să îmi opărească pielea.

Mă întorc spre Enzo, cu buzele ușor crăpate. Sunt atât de surprinsă de felul în care mi-a dat ascultare, încât îmi pierd, pentru o clipă, puterea de concentrare.

Enzo clatină cu violență din cap. Și, pe neașteptate, puterea lui se aruncă din nou asupra mea, profitând de momentul meu de neatenție. Mă împleticesc, când forța energiei sale mă copleșește. O iluzie apare în jurul nostru, ceață cenușie și ploaie, apoi dispare iar. Mintea mea se căznește să redobândească fie și numai o brumă de control, împingându-se într-a lui, încercând să îl rețină. Dar parcă s-ar lovi de un zid. Scrâșnesc din dinți, îmi închid singurul ochi și îmi arunc energia prin legătura dintre noi.

În sfârșit, dă înapoi. Enzo se cutremură tot când puterea mea îl îndepărtează. Flăcările din spatele meu dispar într-o clipită, lăsându-l singur. Își masează fruntea, cu ochii strâns închiși. Puterea mea i se desprinde de inimă și revine, în grabă, la mine.

Tăcerea se pogoară asupra încăperii. Abia dacă mai respir.

Asta! Asta e puterea pe care Maeve, Raffaele și Pumnalele au dorit să o dețină, când au hotărât să îl readucă pe Enzo printre noi! Niciunuia nu i-a păsat câtuși de puțin de el, ci au dorit doar să îl preschimbe în același lucru în care mă transformaseră pe mine: într-o unealtă care să-i ajute să dobândească tronul Kenettrei. Dar nici măcar ei, probabil, nu au izbutit să prevadă acest fenomen ciudat: că Enzo i se va putea opune celui de care va fi ancorat.

Clipesc repede, în timp ce rumeg această descoperire, care-mi trimite un junghi prin inimă.

Așa cum eu îl pot controla pe el... dacă nu sunt atentă, va fi el, oare, în stare să mă controleze pe mine?

— Ce s-a întâmplat? șoptește Enzo, privindu-mă din locul în care stă ghemuit.

Îmi dau seama că nu-și amintește ce a făcut – când îl cuprinde întunericul, își pierde cunoștința. Șocul meu se transformă în

disperare. Cum am putea conduce împreună așa, dacă ne vom lupta mereu între noi pentru supremație? Cum să revenim la cine eram înainte?

Va trebui să îl strivești, îmi răspund șoaptele. *Ori va fi el sclavul tău, ori vei fi tu sclava lui.*

Ușa se deschide fulgerător. Amândoi ne întoarcem capetele și-l vedem pe Magiano, cu gura deja deschisă pentru a ne spune ceva. Se oprește când ne vede chipurile. Ochii lui mijiți îl cercetează, mai întâi, pe Enzo. Ezită, apoi se uită la mine. Privirea lui poposește mai mult, până când mă înroșesc puternic. Repede, încerc să țes o iluzie să-mi acopăr roșeața, dar e prea târziu – bănuiala apare pe chipul lui Magiano, împreună cu altceva: teamă.

Îi voi spune mai târziu cum am fost silită să-mi folosesc puterile asupra lui Enzo! îmi spun.

Prințul își îndreaptă spinarea și își scoate unul dintre pumnale. Ochii lui Magiano se opresc din nou asupra lui. Cei doi se privesc urât.

— Tu cine ești? întreabă Enzo, pe un ton scăzut.

Magiano clipește, apoi își ridică lăuta.

— Eu sunt cel care asigură distracția, îi răspunde.

— Este o Tânără Elită, îi răspund, când văd postura amenințătoare a lui Enzo. Magiano, șarlatanul. Ni s-a alăturat.

— Magiano! exclamă Enzo, uluit, și își coboară puțin pumnalul. Îi aruncă o privire curioasă: Începusem să credem cu toții că nu ești decât un mit.

Magiano îi zâmbește strâmb.

— Bag seamă că-s real, Alteța Voastră!

— De ce este el aici? mă întreabă Enzo, întorcându-se din nou spre mine. Ce puneți la cale?

— Să dobândim tronul Kenettrei, îi răspund. Să îi distrugem pe Teren și Axa Inchiziției.

Înainte să mai apuc să spun ceva, Sergio și Violetta apar în ușă.

Pentru o clipă, condotierul pare gata-gata să i se adreseze prințului, chiar să-i mulțumească fiindcă i-a salvat viața, cu mulți ani în urmă. Dar nu o face. Enzo îl privește cu atenție. Sergio deschide gura și o închide iar. Își drege glasul și merge la fereastră. Arată spre locul în care corturile de *malfetto* încep să puncteze câmpul.

— De-aici se vede bine ce se petrece! ne informează.

Ne face semn să ne apropiem. Ochii lui se opresc iar asupra lui Enzo, de parcă nu ar fi sigur cum să se poarte în preajma lui.

— Vei dori să vezi și tu asta, Distrugătorule! adaugă.

Enzo se îndreaptă spre el. Legătura trage de noi, făcându-mi inima să bată mai tare și respirația să îmi devină gâfâită, șuierătoare. Îi recunosc mersul: elegant, atent, ca de prădător. Regal.

În timp ce merg spre fereastră, gândurile îmi zboară care încotro. Dacă voi dobândi tronul, voi fi în stare să dau dovadă de aceeași grație? Îl pot, oare, convinge pe Enzo să ne urmeze? Sunt capabilă să găsesc un mod de a-l controla așa cum se cuvine?

Când ne-am strâns în jurul lui, Sergio ne arată, în depărtare, cu degetul:

— Taberele sunt cuprinse de flăcări!

Nu trebuie să facă multe gesturi pentru ca noi toți să pricepem la ce se referă. Un nor negru de fum și cenușă se ridică deasupra zonei în care se află corturile. Chiar și de aici, vedem patrule de inchizitori care-și croiesc drum printre șirurile de corturi. Mantiile lor albe creează un contrast puternic cu verdele și maroniul pământului. Sunt zeci și zeci.

— Știi ce se petrece? îl întreb pe Sergio.

El încuviințează.

— Umblă tot felul de zvonuri prin oraș și prin sate, îmi răspunde. Regina i-ar fi luat lui Teren gradul de inchizitor general. Trebuie să plece mâine spre orașele din miazăzi.

— L-a retrogradat? exclamă Violetta. Dar regina se bazează atât de mult pe puterea lui! De ce-ar vrea să-l trimită departe de ea?

Magiano ridică din umeri, însă ochii îi strălucesc.

— Fie pentru că a supărat-o, fie pentru că nu i se mai pare de încredere! îi răspunde. Ori pentru că nu îi mai este de niciun folos…

— Teren a supărat-o pe sora mea, spune Enzo. Nu i-a dat ascultare. O va face din nou, mai apoi…

— Dar el este lacheul reginei, sare Magiano. El…

Enzo ridică o sprânceană, uluit.

— Am auzit și eu acel zvon, continuă prințul. S-a îndrăgostit de sora mea pe când era doar un băiețel. Și-ar da viața pentru ea, însă nu se va îndepărta de regină, nici măcar la porunca acesteia. Este convins că soarta surorii mele depinde de el.

Chiar dacă nu cunosc detaliile, îmi dau seama imediat cine trebuie să fi intervenit între ei. Raffaele! Își folosește puterea lui aparte, iar Pumnalele se apropie. Asta înseamnă că flota Beldainului va face o mutare în curând. Privesc scena. De ce au dat, oare, foc taberelor?

Apoi, îmi dau seama.

Dacă regina l-a trimis pe Teren în surghiun, îmi spun, *probabil că inchizitorul general e furibund. Dacă regina i-a respins dorința de a-i distruge pe toți* malfetto *din Kenettra, atunci s-ar putea ca el să-i fi întors chiar spatele! Așa că își va duce la îndeplinire planurile lui diabolice, într-un fel sau în altul. Îi va ucide pe toți* malfetto *azi!*

Le va da foc tuturor!

— Trebuie să îi salvăm, șoptesc. Și cred că știu o cale.

Ochi spălăciți îmi apar, pe neașteptate, în față, chiar de cealaltă parte a geamului – de parcă Teren s-ar afla chiar acolo, plutind în aer, întinzându-se după mine. Îmi înăbuș un strigăt și mă împleticesc, trăgându-mă înapoi de la fereastră. Încerc să mă apăr.

Teren! E aici! Mă va ucide!

— Adelina!

Este glasul Violettei, ale cărei mâini reci m-au apucat de încheieturi. Mă roagă.

— Totul este în regulă! mă încredințează. Ești în siguranță! Ce s-a întâmplat?

Clipesc, privind apoi din nou spre geam. Ochii cei spălăciți nu mai sunt acolo. Sergio și Violetta se uită la mine cu atenție, nelămuriți. Enzo și-a făcut gura pungă, nemulțumit. Pe chipul lui Magiano e așternută o expresie gravă, pe care-o zăresc arareori.

Una dintre iluziile mele a luat-o razna! îmi dau seama. *Chestia asta mi se întâmplă tot mai des, în ultima vreme.*

Enzo se apropie primul de mine. Îmi întinde mâna, apoi mă ajută să mă ridic, smucindu-mă fără niciun efort. Tremur când mă atinge.

— Stai liniștită, *kami gourgaem*, lupușorule! îmi șoptește el, cu blândețe.

Cuvintele sunt atât de dureros de familiare, încât vreau, pur și simplu, să mă prăbușesc în brațele lui. În spatele său, Magiano își ferește privirea.

Clatin din cap și îmi desprind mâna dintr-a sa.

— Am avut impresia c-am văzut ceva, mormăi. Mi-e bine.

— Ești sigură...? începe Sergio.

— Mi-e bine, îi scuip înapoi răspunsul.

El clipește, uluit de veninul din vocea mea. Și eu sunt uimită. Imediat, mă calmez, apoi oftez și îmi trec o mână prin părul meu scurt. Lângă mine, Enzo mă privește, atent. Știu că a simțit felul în care energia mea a tresărit, prin legătura noastră. Știe. Dar nu spune nimic.

Nu pot suporta felul în care se uită toată lumea la mine.

— Mă simt bine, repet, de parcă, dacă voi spune asta de îndeajuns de multe ori, cuvintele vor deveni adevărate.

Imaginea ochilor spălăciți îmi apare din nou în minte. Mă cutremur. Dintr-odată, încăperea mi se pare prea mică, iar aerul, prea rarefiat. Mă întorc cu spatele la ei toți și mă grăbesc pe holul îngust care duce spre scări.

— Hei!

Magiano mă prinde de braț și mă răsucește. Pupilele lui sunt rotunde acum, iar ochii, de culoarea mierii. Se încruntă.

— Aia a fost o altă iluzie care ți-a scăpat de sub control, nu-i așa? mă întreabă. Așa s-a întâmplat întotdeauna cu puterile tale?

— Nu este ceva neobișnuit, mormăi, deși știu prea bine că nu-i adevărat.

— Când a-nceput totul? insistă el.

Atunci când nu îi dau imediat un răspuns, vocea lui Magiano devine mai necruțătoare, mai neînduplecată.

— Am jurat cu toții că te vom ajuta să preiei coroana! îmi strigă. Meritățm un răspuns. *Când a început totul?*

Mă mulțumesc să tac în continuare.

— Atunci, în Merroutas, a fost prima dată? În gondolă?

Simt că iluziile stau la pândă chiar în afara câmpului meu vizual, fantome gata să apară. Nu îi mai pot ascunde asta lui Magiano.

— Se întâmplă după ce ucid pe cineva, șoptesc.

După ce l-am ucis pe Dante, iluziile mele scăpate de sub control i-au pricinuit moartea lui Enzo. După ce l-am ucis pe Regele Nopții, mi-am văzut tatăl, în Merroutas. Și, după ce l-am ucis pe inchizitor, în noaptea aceea din Estenzia... mi se întâmplă... chestia asta. Tremur toată, fără să mă pot opri.

— Mă simt bine, repet, iar și iar.

Și, zicând acestea, mă uit lung la Magiano, provocându-l să-mi pună la îndoială cuvintele.

Se apropie și se întinde să-mi mângâie obrazul.

— Adelina, murmură el, apoi ezită.

Cred că-mi va spune să am mai multă grijă, să nu calc mai departe pe acest drum. Dar oftează. Ca de fiecare dată, mă simt atrasă de căldura lui. Este cu adevărat viu, iar momentul acesta pare real. Încă tremur.

De ce nu îmi mai pot stăpâni iluziile?

În spatele lui, apar ceilalți din cameră și ne privesc.

Într-un târziu, el face semn înapoi spre fereastră.

— Ai spus că știi o cale să îi salvăm pe acei *malfetto*, spune el. Care este aceasta? Ce plan ai?

Îmi închid singurul ochi și trag adânc aer în piept.

Calmează-te! îmi poruncesc.

Prezența lui Magiano mă liniștește. Îmi ridic privirea spre el.

— Teren este acolo, acum. În taberele de *malfetto*. Îl putem păcăli să acționeze în favoarea noastră.

— În favoarea noastră? se miră el.

— Da. Mă uit de la Magiano la ceilalți, apoi adaug: Dacă Teren s-a certat cu regina, va dori să se răzbune. Asta face acum. El poate deveni cel care să ne deschidă calea către palat și către tron.

Enzo se apropie și un șuvoi de mânie străbate frânghia care ne leagă.

— Și ce te face să crezi că îl poți convinge pe Teren să ți se supună? se răstește prințul. Neascultarea sa față de sora mea nu îl va transforma în aliatul nostru.

— Enzo, îi răspund, cred că știu de ce a fost alungat Teren. Cred că știu cine a intervenit între ei.

La auzul acestor cuvinte, expresia de pe chipul lui Enzo se transformă imediat. Furia i se preschimbă în buimăceală, apoi în înțelegere, totul într-o clipită.

— Raffaele! exclamă el.

Încuviințez.

— Cred că Raffaele este la palat, le spun. Nu știu ce a făcut, dar, dacă Pumnalele lucrează pentru a-i despărți pe cei doi, atunci e posibil să fim în stare să le găsim, dacă mergem la regină. Pentru a face asta, va trebui să îl păcălim pe Teren să colaboreze cu noi. Va putea să ne ajute să intrăm mai repede decât am reușit noi singuri. Îmi ridic mâinile: Pot să îi deghizez doar pe câțiva dintre noi și pentru scurtă vreme.

— Nu avem mult timp la dispoziție, adaugă Magiano, privind în direcția taberelor care ard.

Enzo cugetă la spusele mele. Gândul de a fi din nou împreună cu Pumnalele lui dragi și cu Raffaele i-a dat o scânteie de viață, parcă, și o simt arzând în interiorul lui.

Într-o zi, își va da seama ce i-am făcut lui Raffaele, în arenă, înțeleg. *Ce va fi, oare, atunci?*

Vocile din mintea mea ies din nou la iveală. *Atunci, vei fi silită să îți impui controlul asupra lui!* îmi declară ele, mânioase deja.

După o clipă, Enzo trece pe lângă noi.

— Atunci, să ne grăbim! ne cere prințul.

Teren Santoro

Nu ar trebui să mă aflu aici! își spune Teren Santoro, dar, cu toate acestea, continuă să meargă printre șirurile de corturi ale *malfetto*.

— Aici! spune el, făcând un semn plutonului de inchizitori aflați în spatele lui.

Giulietta i-o fi luat titlul de inchizitor general, dar patrulele încă mai sunt sub comanda sa. Acum, își zorește oamenii să se îndrepte spre fiecare dintre casele comune unde se află *malfetto*.

— Duceți-i pe toți înăuntru! poruncește.

Inchizitorii îi împing pe *malfetto* speriați înapoi în locuințele care le-au fost desemnate. Strigătele acestora fac să răsune întreaga tabără. Teren așteaptă până când toate casele sunt pline ochi, apoi le face din nou semn oamenilor săi.

— Încuiați ușile! le poruncește.

Fostul inchizitor general străbate cărarea dintre case, iar oștenii încuie fiecare ușă în urma lui, în sunetele metalului care scrâșnește pe metal, în clipa în care ușile sunt zăvorâte.

Cuvintele Giuliettei îi răsună, iar și iar, în minte lui Teren, devenind o adevărată cacofonie a trădării: *Ești doar cu totul și*

cu totul nefolositor, dacă-mi nesocotești ordinele! Și, din clipa aceasta, nu mai ești inchizitorul meu general!

Ei și numai ei și-a zălogit toată viața, doar ei i-a jurat credință, dar de acum regina nu o mai dorește.

Își amintește cum o făcea să zâmbească demult, cum îi permitea să-i desfacă părul, care îi cădea greu pe umeri. Își imaginează că o sărută din nou, că o strânge în brațe, că se trezește în patul ei...

Cum a putut să-l dea la o parte în favoarea Pumnalelor? Teren clatină din cap. Nu, nu aceasta este prințesa pe care o cunoaște din copilărie! Nu aceasta este regina pe care a jurat să o slujească. A făcut o promisiune în fața zeilor că va curăța ținutul de pocitanii, de monstruozitățile de *malfetto*, și a crezut că regina dorea același lucru.

Și acum, ea vrea să-i elibereze pe *malfetto*, după toată truda lui?

— Aprindeți torțele! poruncește el, iar oamenii săi se grăbesc să îi împlinească voia.

Nu, nu le poate permite Pumnalelor să câștige în felul acesta. Dacă trebuie să părăsească orașul, atunci îl va curăța, mai întâi, de toți *malfetto*.

Se oprește la capătul șirului, apoi se întoarce din nou spre casele comune. Ia o torță de la unul dintre inchizitori, se îndreaptă spre prima locuință și aruncă făclia spre acoperișul de paie. Care se aprinde de îndată.

Pe măsură ce fumul devine tot mai des, oamenii care sunt captivi în interior încep să fie cuprinși de panică, iar Teren se îndreaptă spre următoarea casă, strigând un ordin peste umăr:

— Dați-le foc tuturor!

Mai bine îți este să ai un dușman care să se lupte cu tine în câmp deschis, decât un iubit care să te ucidă în somn.

Autori diverși, Kenettra și Beldain. O străveche rivalitate

Adelina Amouteru

Simt ce s-a petrecut în taberele de *malfetto* înainte să ajungem măcar acolo. Nimbul terorii și al durerii plutește peste întreaga zonă, acoperind pământul la fel cum fumul a cuprins aerul. Mă cutremur.

Violetta călărește împreună cu mine. În spatele nostru, Enzo ne flanchează în stânga, cu fața ascunsă de un văl, în cazul în care am fi văzuți de Teren, iar Sergio, în dreapta, cu o mână pe frâul calului și cealaltă pe plăselele sabiei. Undeva, în apropiere, Magiano ne observă cu luare-aminte. Îmi închipui că ochii lui mijiți sunt pironiți asupra mea.

Când ajungem la marginea primei tabere de *malfetto*, fumul e atât de gros, că poți să-l tai cu cuțitul. Văzduhul se cutremură de strigăte. Casele comune în care locuiau alde *malfetto* sunt mistuite de flăcări, care ling acoperișurile, trosnind și mârâind, iar așchii roșii plutesc prin aer. Toți *malfetto*, până la unul, sunt prinși în interior. Teroarea lor îmi hrănește întunericul atât de mult, că abia mai văd. Mă aplec în șa, silindu-mă să îmi țin propria teamă la distanță.

Strigătele care răzbat dinspre locuințe îmi sunt tare cunoscute. Îmi amintesc de ale mele. Unde sunt, oare, inchizitorii? Cărările sunt goale, căci soldații au trecut de mult pe aici, iar acum se îndreaptă spre taberele din apropiere.

Vâlvătăile aflate cel mai aproape de noi încep să se clatine, de parcă o vântoasă tocmai le-ar fi lovit, în trecere, și apoi dispar în vălătuci de fum negru. Privesc într-o parte, spre locul unde galopează Enzo care îmi face un semn, apoi își îndeamnă calul mai departe. Singura parte vizibilă din chipul său sunt ochii. Își ridică o mână. Alte focuri de-a lungul cărării se sting. De fiecare dată când își folosește energia, legătura dintre noi vibrează, făcându-mi pieptul să tremure. Ițe ale puterii sale se scurg în mine, iar firele lui îmi caută lăuntrul. Încerc să țin totul sub control.

Strigătele continuă din interiorul caselor. Șoaptele dinăuntrul meu țopăie, încântate de teama aceea copleșitoare. Scrâșnesc din dinți când ajungem la prima casă. Sar din șa și mă grăbesc spre ușa cea mai apropiată. Chiar dacă focul a mistuit-o, iar lemnul este înnegrit, nu pot s-o descui. Trag în zadar de lacătul din metal.

Mă supără nespus valul de neajutorare care m-a cuprins. Doar sunt Lupul cel Alb, Tânăra Elită în stare să creeze cele mai puternice iluzii din lume! Numai că acestea nu sunt nimic altceva decât atât: niște biete iluzii. Niște fantasme. Nici măcar nu pot desface un lacăt cu mâinile mele.

Enzo apare lângă mine. Mâna lui înmănușată îmi cuprinde mâinile.

— Îngăduie-mi mie să te ajut!

Și, zicând acestea, cuprinde lacătul cu pumnul. Metalul se înroșește, apoi se albește, iar lemnul din jurul său se înnegrește, apoi explodează într-un șuvoi de aschii. Lacătul se desface.

Deschidem ușa și o pală de fum dă năvală afară.

Nu aștept să văd câți supraviețuitori sunt înăuntru. În schimb, când Violetta și Sergio le strigă oamenilor să iasă, eu mă îndrept spre ușa următoare. Una câte una, descuiem toate casele ferecate.

Câțiva inchizitori se reped spre noi, când cotim. Se sperie când ne văd, iar Enzo se aruncă asupra lor, înainte ca ei să poată reacționa măcar, își scoate sabia și îl înjunghie pe primul, apoi îl prinde pe al doilea de guler. Ochii îi ies soldatului din orbite, în timp ce începe să ardă din interior. Cade la pământ, fără un sunet, cu gura încă deschisă, iar fumul iese în vălătuci din trupul lui. Enzo pășește peste el, dintr-o mișcare, apoi se aruncă spre al treilea. Flăcările se aprind sub picioarele lui, cu fiecare pas pe care-l face. Îl aruncă la pământ, înainte ca inchizitorul să își poată scoate arma, apoi îl țintuiește acolo. Clipesc. Enzo i-a atacat pe toți trei într-un adevărat vârtej de mișcări! Nici măcar nu i-am cunoscut întreaga putere renăscută, dar o simt arzând sub pielea lui și prin legătura noastră.

Inchizitorul căzut scâncește în strânsoarea lui Enzo.

— Teren Santoro! spune Enzo, strângându-l mai tare de gât. Unde este?

Oșteanul disperat face un semn cu mâna, arătând în direcția capului său. Privirea mea traversează taberele în flăcări și se oprește asupra unui templu de lângă zidurile Estenziei.

În scurta vreme de când îl cunosc pe Teren, am învățat câteva lucruri despre el. Este îndrăgostit de regină fiindcă are sângele pur și pentru că și ea își dorește distrugerea tuturor *malfetto* din Kenettra. Dar un lucru este mai de preț pentru el decât regina: datoria față de zei. Dacă Teren a pierdut iubirea ei, atunci e posibil să se fi adresat zeilor, căutând alinare.

Mai departe, pe cărare, Sergio își aruncă pumnalele spre beregatele altor doi inchizitori, care ne atacaseră. Aceștia cad de pe bidiviii lor, iar sângele le iese, gâlgâind, din răni. Sergio sare de pe cal și ni se alătură, în timp ce Violetta se apropie, călare, în spatele lui. El își dă seama încotro privesc și încuviințează cu un semn din cap, sare din nou pe cal și îl lovește

cu călcâiele. Enzo s-a întors deja la armăsarul său. Îmi întinde mâna, eu i-o prind, iar el mă aruncă în șa, în spatele lui.

În urma noastră, câțiva *malfetto* se pun pe ovaționat:

— Tinerele Elite!

— Sunt aici!

Descălecăm când ajungem la templu. Un cal este deja afară, lovind, neliniștit, pământul cu copitele. Statui enorme se află de o parte și de alta a intrării: Laetes, îngerul bucuriei, și Compasia, îngerul empatiei. Schimb o privire cu Violetta.

— O să intru eu prima, îi șoptesc lui Enzo. Dacă Teren e înăuntru, atunci trebuie să mă vadă singură.

— Du-te! îmi spune Violetta, prinzându-și mai strâns mănușile de călărie pe mâini. Voi aștepta, ascunsă, în umbre, și nu îl voi lăsa să își folosească puterea împotriva ta.

Enzo își întoarce calul și privește în zare, acolo unde alte tabere de *malfetto* au început, la rândul lor, să ardă. Sergio, care e tot călare, i se alătură.

— Ceilalți oameni ai mei sunt gata să acționeze, dacă le voi da semnalul, ne înștiințează condotierul.

— Nu e nevoie, îi răspunde Enzo, cu ochii încă pironiți asupra fumului care se ridică. Te-am văzut luptând. Te-am pregătit chiar eu.

Este pentru prima dată când recunoaște că au un trecut comun. Apoi prințul își ridică unul dintre pumnale în mână, iar aceasta strălucește.

— Totul trebuie să fie iute și în liniște! îi spune mercenarului.

Sergio încuviințează.

Enzo îl privește, înainte să se pună în mișcare.

— Aduce-Ploaie, nu? îl întreabă el.

Sergio mijește ochii.

— Nu am uitat nimic, așa să știi, îi răspunde el prințului, apoi își îndeamnă calul. Dar, mai întâi, avem lucruri mai importante de făcut.

Ochii lui Enzo rătăcesc înapoi spre mine. Nu mă întreabă dacă voi face față. Aprobarea, binecuvântarea lui tăcută, mă face să mă simt, dintr-odată, plină de încrede în forțele proprii. Apoi, se întoarce și pornește spre fumul care se ridică în depărtare, împreună cu Sergio. Mă răsucesc spre Violetta și ne îndreptăm împreună spre scări.

Soarele a apus aproape de tot. Nu e niciun inchizitor pe lângă templu, fiindcă nu e nimic de păzit, nici lucruri de valoare, nici nestemate, doar florile aduse zilnic ca ofrandă și lăsate la picioarele de marmură ale zeilor. Nu am aruncat o iluzie de invizibilitate asupra mea. Merg astfel încât mă poate vedea oricine.

Templul este aproape gol. Razele de lumină ale înserării pătrund în interior prin ferestrele înalte, pictând aerul cu dungi albastre și violete. În partea din față, întors cu spatele spre mine, se află Teren, adânc plecat în fața unei statui a lui Sapientus, zeul înțelepciunii. Mă opresc în dreptul ușii și îmi scot cu grijă cizmele. Picioarele mele goale nu fac niciun zgomot pe podea.

Teren nu pare să îmi remarce prezența. Când mă apropii, îmi dau seama că boscorodește ceva. De fapt, vorbește tare, cu un glas furios și grăbit. Legătura dintre mine și Enzo pare să zumzăie. Încă îl simt prin apropiere. Acolo trebuie să se afle și ceilalți, probabil și Magiano, ascuns în umbre. Dar, dacă Teren m-ar ataca acum, m-ar putea, oare, salva la timp șarlatanul meu? Sunt îndeajuns de aproape de inchizitor, încât să îi zăresc dungile argintii gravate pe armură. Nu mai poartă mantia de inchizitor general.

Ultima dată când l-am văzut, Enzo zăcea mort la picioarele mele.

Locul tău nu e printre ei, Adelina Amouteru! Locul tău e alături de mine! așa îmi spusese.

Poate că are dreptate.

Sunt îndeajuns de aproape, încât să izbutesc să aud ce spune.

— Nu este misiunea mea, știu, insistă el.

Clatină din cap și privește statuia. Coada lui blondă, subțire, îi cade pe umeri, iar lanțurile de aur cu care este prinsă strălucesc.

— Știu prea bine că m-ați adus pe lume cu un țel! continuă. Cunosc prea bine acest țel, l-am cunoscut dintotdeauna. Dar regina..., Teren se oprește. Pumnalele i-au picurat otravă în ureche și au întors-o împotriva mea. Raffaele își folosește toată magia lui demonică asupra ei.

În minte îmi apare o imagine cu Raffaele, seducând-o pe regină. Vasăzică, nici măcar Giulietta nu poate rezista farmecelor sale!

— Nu o pot lăsa așa! se răstește, pe neașteptate, Teren. Vocea sa răsună în templu, iar eu înlemnesc: Îmi este superioară, în orice chip. M-am jurat să-mi dedic întreaga viață pentru a-i da ascultare. Dar acum vrea să mă trimită departe! Stăpâne Sapientus, cum să o las pe mâna *lor*?

Acum, pare buimac, de parcă s-ar certa cu el însuși. Tonul i se schimbă, iar în vocea lui nu mai deslușesc durere, ci neducmerire, apoi, din nou, mânie.

— Îi dă ascultare! continuă. Cândva, pleca urechea la mine. Îi detesta pe *malfetto*, dar acum el o îndepărtează de țelul ei. Ar putea, oare, să renunțe la întreaga noastră misiune de a curăța această țară, doar ca să le aibă pe pocitaniile acelea de Pumnale de partea ei? Sunt mincinoși și desfrânați, hoți și criminali! O

păcălesc, iar ea le îngăduie s-o facă! Știi ce mi-a spus când am încercat s-o apăr? Din nou, glasul îi e mânios: A spus că sunt o pocitanie, un monstru spurcat, întocmai ca ei!

Dintr-odată, vocea lui capătă un ton de-a dreptul înfricoșător, căci în ea se discerne ceva ce e, pe jumătate, furie, și, pe jumătate, curată nebunie.

— Dar eu nu sunt ca ei! continuă. Îmi știu prea bine locul.

Dintr-odată, încremenește. Îmi țin răsuflarea. Templul e atât de tăcut, acum, că aud până și foșnetul pe care-l fac mânecile mele când îmi ating veșmintele. Pentru o clipă, mă gândesc că, poate, nu m-a auzit.

Apoi, într-o clipită, Teren se răsucește din poziția sa ghemuită, scoate sabia și o îndreaptă spre mine. Ochii lui fac să îmi înghețe sângele în vene, iar pupilele sale negre par să plutească asemenea unor picături de cerneală pe o sticlă. Obrajii săi sunt umezi, spre surprinderea mea.

Ochii i se măresc puțin când mă vede, apoi îi mijește din nou.

— Tu! murmură el.

Treptat, durerea lui se stinge, ascunsă în spatele unui scut, până când tot ce rămâne este zâmbetul rece și calculat pe care mi-l amintesc. În ochi îi dansează încă lumina nebuniei.

— Adelina, spune el, cu o voce lină. Ce-nseamnă asta? Face un pas spre mine, cu sabia încă ațintită spre gâtul meu: S-a hotărât, oare, Lupul cel Alb să nu se mai ascundă? Te-au trimis Pumnalele?

— Eu nu fac parte din societatea lor, îi răspund.

Propria voce îmi pare chiar mai rece decât mi-o aminteam. Fac un pas spre el, căznindu-mă să îmi țin capul sus.

— Și mi se pare că nu prea izbutești să îți scoți din coaste spinul pe care îl reprezintă aceasta.

Zâmbetul lui Teren se transformă într-un rânjet atât de larg, încât de acum îi pot vedea până și caninii. Dar este, totuși, plin de furie. Se oprește, apoi mă atacă, violent, cu sabia.

— Violetta! strig eu.

Teren se oprește în plin atac. Icnește, apoi se împleticește în spate, ținându-se de piept. Îi trebuie un moment să-și recapete respirația. Râde slab, apoi îndreaptă din nou sabia spre mine. În umbre, o întrezăresc pe Violetta cum se mișcă.

— Știam eu că sora ta trebuie să fie și ea pe aici, pe undeva, spune el. Pare să fi devenit mai îndrăzneață decât ultima oară când ne-am întâlnit. Bine, hai să ne jucăm! Îți pot tăia gâtul chiar și fără puterile mele.

Se aruncă din nou spre mine. Vechile lecții ale lui Enzo îmi trec prin minte. Fentez, apoi arunc spre el o iluzie a durerii. Firele i se prind cu putere de braț. Trag, iar el strigă, crezând că brațul îi este smuls din corp. Dar, aproape imediat, își revine și lovește din nou cu arma sa.

— Oprește-te! îi strig. Am venit să discut cu tine.

— Totul este o iluzie, cu tine! urlă și el, printre dinții încleștați.

Simt cum se împotrivește puterii mele. Dacă nu mă crede, nu îl pot răni.

Mă concentrez, folosindu-mi toată forța pentru a plăsmui o iluzie a durerii. De data asta, firele îi taie adânc stomacul. Când trag de ele, dau naștere iluziei că i-aș smulge organele, că l-aș despica dinspre interior spre exterior. Teren strigă, însă continuă să mă atace. Sabia îmi lasă o urmă stacojie pe braț.

Ceva sclipește în întuneric, și, o clipă mai târziu, Magiano apare în fața mea, atras de vederea sângelui meu. Pupilele i se contractă ca ale unei pisici în timp ce îl privește pe Teren, devenind ca niște fante.

— Ține-ți sabia aia spurcată departe de ea! se răstește Trandafirul meu. E atât de nepoliticos!

Ochii lui Teren se cască iar, căci e surprins de apariția neașteptată a lui Magiano, dar apoi lovește cu sabia, tăindu-i o rană adâncă pe piept. Din instinct, mă arunc să-l protejez.

Magiano se trage înapoi, împleticindu-se. Sub ochii noștri, tăietura însângerată se vindecă aproape imediat, cusută de fire invizibile. Râde spre Teren.

— Cred că ea ți-a spus să te oprești, să putem sta de vorbă, spune el, încrucișându-și brațele la piept. Nu-ți place să discuți omenește? Că doar acum câteva clipe păreai să trăncănești de zor.

Teren nu poate decât să privească pieptul lui Magiano, fără să-i vină să creadă.

— Nu te împotrivi! îi strig, când inchizitorul se răsucește, cu sabia îndreptată iar spre mine. Abia dacă izbutesc să o evit la timp și adaug: Știu cu ce te lupți, de fapt.

Teren izbucnește în râs.

— Lupușor viteaz ce ești! mă tachinează el. Regina îți vrea capul, iar eu i-l voi oferi.

— Raffaele ți-a luat de mult locul la palat, îi spun, jucându-mă cu nervii lui. Și tot el m-a alungat din Societatea Pumnalului. Îi fac semn spre Magiano: Nu că asta m-ar fi împiedicat să-mi găsesc aliați noi.

— Ai fost tare ocupată, n-am ce zice! strigă Teren, cu un zâmbet glacial pe buze.

Ochii lui spălăciți sunt atât de tăioși, încât parcă mă spintecă până la os, apoi se îndreaptă spre Magiano, care-i rânjește ca un învingător.

— Chiar crezi că regina Giulietta mai merită tronul, acum, că te-a alungat? îl întreb pe fostul inchizitor general. Acum, că dorește să aibă alte Elite în armata ei?

Teren mă privește cu atenție. Simt cum întunericul din el se ridică iar.

— Ce dorești, *mi Adelinetta*? mă întreabă el.

Dintr-odată, mă opresc în loc. Țes o iluzie peste chipul meu... și mă preschimb în Giulietta. Aceiași obraji rozalii, același chip în formă de inimioară și aceleași buze mici, bosumflate, aceiași ochi adânci și întunecați, care seamănă atât de mult cu ai lui Enzo.

Teren se oprește atât de fulgerător, încât mâna i se desclește-tează de pe plăselele sabiei. Arma cade, zăngănind, la pământ. Chiar dacă trebuie să știe că este doar o iluzie, nu pare să-și poată controla reacția.

— Maiestatea Voastră, șoptește el, privindu-mi fața cu uimire.

— Asta dorești, nu-i așa? murmur, apropiindu-mă de el.

Teren mă privește. De data asta, cade complet în mrejele iluziei, uitând cu totul de mine. Face un pas în față și îmi cu-prinde obrajii în mâini, cu o blândețe surprinzătoare.

— Giulietta! șoptește el. Dragostea mea! Tu ești! Îmi sărută obrajii: Cum ai putut să mă trimiți departe de tine? Apoi, mâi-nile lui își sporesc strânsoarea, prinzându-mă de carne: M-ai alungat! repetă el, de data asta mai tare.

O scânteiere de teamă se aprinde în mine. Ceva din vocea lui îmi amintește de tata, de furia lui rece.

— Am făcut totul pentru tine, iar tu *m-ai alungat*, adaugă el.

Hotărăsc să îmi joc rolul până la capăt.

— Sunt regina Kenettrei, spun. Am sângele pur. Dacă așa vreau, te pot trimite oricât de departe. Dacă vreau, pot porunci chiar să fii ucis. N-ar trebui?

— Dar accepți sfaturi de la un Pumnal! strigă Teren, scâr-bit. Mă strânge de obraji până când încep să mă doară: Îl lași pe un *malfetto* spurcat să-ți spună că nu merită să cureți țara de ei.

Îmi înghit teama.

— Nu mă interesează să îi distrug pe *malfetto*! îi zic. Nu m-a interesat niciodată. De ce m-ar interesa? E zadarnic.

Teren își apropie fața de a mea atât de mult, încât buzele lui le ating pe ale mele. În apropiere, îl aud, dintr-odată, pe Magiano cum trage adânc aer în piept.

— Te-am iubit! șuieră Teren.

Vocea îi tremură de furie, iar eu o sorb, îngrozită de puterea care se ascunde în spatele ei, însă însetată de mai mult. Iluziile mele devin mai puternice.

— Și acum, tu îi iubești pe ei! îmi strigă și buzele sale le ating din nou pe ale mele, într-un simulacru de sărut.

Dar gestul lui nu emană decât ură, ceva profund, dur și revoltător, care mă face să vreau să mă fac mică, mică de tot. Degetele sale îmi cuprind fața ca niște gheare.

— Spune-mi, regina mea, cum pot să o iubesc pe una care i-a trădat pe zeii înșiși? mă iscodește.

Îmi destram iluzia, până când Teren ajunge să țină în mâini chipul *meu*, privindu-mi trăsăturile slute, pocite. Se mai uită la mine o clipă. Treptat, energia lui se domolește, când mă recunoaște. Rânjește, dezvelindu-și dinții, îmi dă drumul, scârbit, și îmi întoarce spatele.

Tremur toată, pentru că am fost atât de aproape de furia lui. A vrut să mă zdrobească iute, cu mâinile goale. Enzo îmi spusese că Teren era îndrăgostit nebunește de regină… dar asta… asta nu este iubire. Este obsesie.

— Cândva, ai spus că locul meu este alături de tine! strig în urma lui. Nu alături de Pumnale.

Teren se oprește și își întoarce puțin capul în direcția mea. În lumina care se împuținează, îi zăresc doar conturul.

Îmi aminteşte de cum l-am văzut la început, cu profilul încadrat de lumină, în ziua când ar fi trebuit să fiu arsă pe rug, când s-a apropiat şi mi-a aruncat o torţă aprinsă la picioare.

— Singura cale de a obține ceea ce dorești pe lumea asta este să obții singur ce-ți dorești, îi comunic. Nimeni altcineva nu te va ajuta vreodată. Singura cale este ca *tu* să fii cel care se află pe tronul Kenettrei.

Teren râde uşor.

— Draga mea Adelina, şi de ce ți-ai dori *tu* una ca asta? mă întreabă, nebăgându-l deloc în seamă pe Magiano şi apropiindu-se de mine. Aproape că te-am ucis. Ți-am ucis iubitul.

Prin fața ochilor îmi trece, pentru o clipă, imaginea lui Enzo, dându-şi duhul pe pământ, cu mine, aplecată deasupra trupului său.

Te urăsc, Teren! mă gândesc, privindu-l. *Te urăsc şi într-o bună zi te voi ucide, negreşit, dar, mai întâi, mă voi folosi de tine.*

— Fiindcă Pumnalele îmi vor moartea, îi răspund, ridicându-mi, cu semeție, capul. Fiindcă m-ar fi ucis. Mă apropii de el: Cum aş putea iubi un trădător? îl întreb, repetându-i spusele.

Ridică o sprânceană, surprins. Am izbutit să-l tulbur, până şi pe el.

— Aş prefera să mor decât să îi văd punând mâna pe tron, spun.

Îmi ridic mâinile şi chem firele de energie deasupra noastră. Întunericul din inima lui Teren îmi hrăneşte puterea, oferindu-mi combustibilul de care am nevoie.

Flăcările erup în jurul nostru. Explodează din trupul meu, se zoresc de-a lungul podelei, se ridică pe ziduri şi pe statuile zeilor, până în tavan, consumând nuanțele fade de albastru şi

înlocuindu-le cu un auriu arzător, cu portocaliu și cu alb, fără să lase niciun spațiu neatins, cu excepția locurilor în care ne aflăm noi. Întregul templu este cuprins de flăcări. Iluzia căldurii arde marginile hainelor lui Teren și amenință să îi jupoaie pielea.

— Regina Beldainului și-a chemat deja flota! îi strig tare, tare de tot, să acopăr trosnetele flăcărilor. Va fi război. Ea a colaborat cu Pumnalele în ultima vreme. Fac semn spre Teren: Ai avut mare dreptate să-l bănuiești pe Raffaele.

— De unde știi? se răstește el.

— I-am auzit cum unelteau. Îmi mijesc singurul ochi: Și nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să le văd planurile zădărnicite, zău așa.

De jur-împrejurul nostru, interiorul templului se înnegrește.

Teren îmi zâmbește. Face un pas mai aproape.

— Ah, *mi Adelinetta*! îmi spune. Ochii săi se îmblânzesc, ceea ce mă surprinde: Mi-a fost tare dor de tine! Tu, mai mult decât oricare altă pocitanie, înțelegi ce suntem cu adevărat. Clatină din cap: Dacă te-aș fi cunoscut când eram doar un băiețel…

Dar el nu-și duce gândul până la capăt, lăsându-și fraza neterminată, și pe mine, nespus de curioasă.

Ura mea față de el sporește în mine ca fierea, iar eu scrâșnesc din dinți, lăsând iluzia focului să piară. Rămânem între ruinele înnegrite ale templului. Apoi, le las și pe acelea să dispară, iar noi revenim în decorul obișnuit al sanctuarului.

În ochii lui Teren sclipește lumina șovăielii, iar în clipa aceea eu știu că i-am atins punctul sensibil și că orice îndoială va fi avut dacă să mă ajute sau nu va fi, de acum înainte, copleșită, învinsă, de dorința lui de a se răzbuna pe Pumnale.

— Ce pui la cale, lupușorule? mă întreabă fostul inchizitor general. Pumnalele și-au croit deja drum spre regină. Iar ea a trimis deja după ei. Trebuie să ajungă aici mâine-dimineață.

Mâinile îmi tremură pe lângă corp, dar mi le lipesc de picioare, să le domolesc.

— Atunci, du-ne la palat, maestre Santoro! îi cer. Mâine-dimineață. Privesc într-o parte, unde Magiano ne urmărește, cu pupilele sale ca de felină: Iar noi le vom distruge pe toate Pumnalele pentru tine, odată pentru totdeauna.

Maeve Jacqueline Kelly Corrigan

Matelotul care stă de veghe în cuibul-corbului este primul care dă semnalul de alarmă, grăbindu-se să coboare de pe catarg și să îngenuncheze în fața reginei sale.

— Maiestatea Voastră, spune el, abia mai respirând. Am văzut semnalul, departe, în larg. Navele Măriei Voastre au sosit.

Maeve își adună blănurile în jurul gâtului și își duce mâna spre sabie. Se îndreaptă spre marginea punții. Oceanul pare o întindere pustie. Dar, dacă e să dea crezare străjerului, el a văzut două semnale strălucitoare în întuneric. Flota ei a sosit.

Privește într-o parte. În afară de frații săi, Pumnalele se află și ele pe punte. Lucent își pleacă fruntea, iar Raffaele își vâră mâinile în mâneci.

— Mesagerule! îl strigă Maeve. Ai spus că Giulietta a cerut ca mâine-dimineață să vii în audiență, nu-i așa?

— Da, Maiestatea Voastră, îi răspunde consortul.

— Și maestrul Santoro…?

— Ar fi trebuit să fi părăsit deja orașul, Maiestatea Voastră.

Raffaele pare să o privească la fel ca întotdeauna, însă, dincolo de căutătura lui, Maeve simte răceala. Nu a iertat-o pentru ce i-a făcut lui Enzo.

— Prea bine! încuviințează regina.

Vântul îi aruncă peste umăr coada împletită lui Maeve și, de lângă ea, tigrul său scoate un mârâit slab, iar tânăra îi mângâie capul, dusă pe gânduri.

— Prin urmare, a venit vremea să lovim! conchide regina.

Și, zicând acestea, îi întinde lui Raffaele o sticluță. La prima vedere, aceasta pare să conțină doar apă limpede și o perlă mică-mică, neînsemnată. Pumnalele se trag mai aproape, să vadă mai bine. Maeve lovește ușor sticluța.

Perla se preschimbă într-o clipită, iar forma ei rotundă devine un monstru mai mic de-o șchioapă, unul cu o duzină de picioare, care se zvârcolește de zor. Maeve vede cum gheruțele sale ca niște ace zgreapțănă sticluța, iar felul în care înoată prin apă este furios, smucit. Pumnalele se trag înapoi. Gemma își duce o mână la gură, iar Michel pălește.

Raffaele îi întâlnește privirea reginei, apoi își strânge atât de tare buzele, încât acestea ajung doar o linie care îi vădește încordarea.

— Se vâră pe sub piele, explică Maeve. Face asta cu o asemenea viteză și precizie, încât victima nici nu își dă seama, până nu e prea târziu.

După ce spune acestea, regina îi dă lui Raffaele sticluța, cu multă grijă.

— Giulietta va muri în mai puțin de-o oră! îl asigură.

Raffaele privește creatura care se zvârcolește, apoi așază cu grijă flaconul în buzunarul robelor.

— Voi găsi eu o cale să i-l strecor, mâine-dimineață! o asigură pe ocârmuitoarea Beldainului.

Maeve încuviințează:

— Dacă ne coordonăm bine acțiunile, Giulietta va muri chiar în timp ce flota mea îi va invada portul. Tronul va fi

al nostru înainte ca maestrul Santoro să izbutească să se întoarcă în cetatea de scaun și înainte ca Axa Inchiziției să poată riposta.

— Și cum rămâne cu Adelina? întreabă Raffaele. Și cu Enzo?

Atenția lui Maeve se îndreaptă în altă parte. Ea cotrobăie prin centură, de unde scoate un pergament și îl desfășoară. Este o hartă a Estenziei și a împrejurimilor sale. Arată spre un punct din pădurile care înconjoară periferia orașului. Lângă ea, Augustine se joacă, distrat, cu garda sabiei, în vreme ce ochii fratelui său Kester strălucesc.

— Pe el o să-l aducem chiar în seara asta!

„Dacă o vei întoarce într-o parte", îi spune negustorul fetei,
„vei vedea încotro vrei să mergi. Dar, dacă o vei răsuci
în partea cealaltă, vei vedea unde este mai mare nevoie de tine."

Tristan Chirsley, Cealaltă parte a oglinzii

Adelina Amouteru

Ploile încep să cadă în această seară. Fulgerele brăzdează cerul, iar tunetele zguduie ferestrele. Privesc potopul adus de Sergio de la intrarea în vechea curte a plăcerilor.

Strigătele stăruitoare ale balirelor par să se audă de pretutindeni din văzduhul întunecat. Țărmurile din apropierea Estenziei se învolburează, cu furie, iar haosul trebuie să fi tulburat creaturile enorme de pe cer.

Violetta e, și ea, neliniștită, și doarme un somn fără de odihnă, în cealaltă cameră, iar tunetul își croiește drum în coșmarurile ei. Enzo șade pe hol și își ascute sabia. Nu vorbește cu nimeni. Știu ce așteaptă – aproape că o pot simți, prin legătura noastră. Așteaptă să fie din nou împreună cu Pumnalele. Mi se frânge inima. Mai devreme sau mai târziu, va afla ce s-a petrecut și că povestea pe care i-am spus-o nu e nicidecum completă.

De jos răzbat până la noi voci înfundate și zgomotele făcute de cizmele cuiva. Mercenarii mei! Sunt neliniștiți, acum, pentru că vom ataca mâine palatul. Mai devreme, m-am plimbat printre ei, să număr câți dintre foștii soldați năimiți ai Regelui Nopții mi s-au alăturat. Patruzeci, am aflat. Puțini, de bună seamă, însă letali, căci fiecare dintre ei face cât zece soldați

obișnuiți. Sergio m-a asigurat că mai sunt și alții, împrăștiați prin tot ținutul și așteptând să înceapă atacul nostru.

Nu vor ieși la iveală până nu vor fi convinși că vei învinge, până nu vei părea un pariu sigur, îmi spusese condotierul mai devreme. *Atunci, vor ieși din pădure, să te ajute să îți închei socotelile cu regina.*

Se aude o bătaie ușoară în ușă. Când mă uit într-acolo, îl văd pe Magiano care se îndreaptă spre mine. Se apropie și rămâne în picioare lângă mine, privind și el balirele care brăzdează cerul umed.

— Dacă Hoața-de-Stele ar fi alături de noi, mormăie el, aș putea controla balirele acelea. Am putea zbura chiar pe deasupra palatului și am ateriza pe acoperișurile sale.

Mă uit spre cer și ascult strigătele uriașelor creaturi.

— Furtuna le-a scos din ape, răspund. Nici măcar Gemma nu poate controla mai mult de una, în starea aceasta de neliniște, în care sunt acum.

Magiano se sprijină de pervaz.

— Chiar crezi că Teren ne va ajuta? mă întreabă, cu franchețe. Nu-mi amintesc ca el să fi fost prea priceput la respectarea promisiunilor.

— Știu prea bine cum își respectă el făgăduielile, îi răspund.

O amintire îmi revine în minte: ochii decolorați ai fostului inchizitor general și zâmbetul lui malițios, felul în care mă privea în timp ce îl imploram să-mi ofere mai mult timp, când am venit să îl văd în Turnul Inchiziției. Mă încordez toată, amintindu-mi.

— Să știi că le urăște pe Pumnale mai mult decât pe noi, îl asigur. Și reprezintă chiar avantajul de care avem nevoie.

Magiano încuviințează. Gândurile par însă să-i zboare tare, tare departe.

În spatele nostru, îl auzim pe Enzo cum se ridică de unde stătea pe hol și cum coboară scările. Cizmele sale scot sunete rău prevestitoare pe podelele de lemn. Magiano privește peste umăr, apoi înapoi spre mine, când pașii se sting.

— Prințul este foarte... capricios, așa-i? mă întreabă. Așa a fost întotdeauna?

— Enzo a fost întotdeauna nespus de rezervat, îi răspund.

Magiano mă privește. Orice tachinări i-or fi stat pe limbă, ele au dispărut acum, înlocuite de o expresie gravă.

— Adelina, tu tot aștepți ca el să redevină ce a fost cândva, îmi șoptește.

Mâinile mele strâng lemnul pervazului. Chiar și acum simt legătura dintre mine și prinț trăgându-mă spre el. Șoaptele se agită, neliniștite, fără încetare, în mintea mea.

— Va fi nevoie de ceva timp, îi răspund, dar se va întoarce la noi. Vocea mea se transformă într-o șoaptă de acum: Știu asta.

Se încruntă.

— Ba nu crezi deloc asta, mă contrazice. Îți citesc limpede adevărul pe chip.

— Spui asta ca să îmi faci rău? mă răstesc, întorcându-mi privirea arzătoare spre el. Sau chiar vrei să îmi dovedești ceva?

— Încerc să îți spun că trăiești într-o lume a iluziilor, spune Magiano, întinzând mâna să mă atingă pe braț. Una pe care ai creat-o chiar tu. Ești îndrăgostită de ceva ce nu mai există.

— De acum, el a devenit unul *dintre noi*.

Magiano se apropie mai mult. Ochii îi scânteiază, iar pupilele îi sunt negre și rotunde.

— Știi ce am văzut când am trecut pe lângă el pe hol? M-am uitat la el, și el, la mine. Am privit în ochii aceia și... nu am zărit *nimic*. Absolut nimic! Se cutremură: A fost de parcă m-aș

fi uitat direct în hăul lumii de dincolo. De parcă și-ar dori din răsputeri să se întoarcă de unde a venit. Nu e aici, cu adevărat, Adelina!

— Ba e chiar aici, în clădirea asta, împreună cu noi, îl contrazic, printre dinții încleștați. Este legat de însăși *viața mea*. Și îl voi folosi așa cum voi considera necesar.

Magiano își înalță brațele, în semn de exasperare. Ochii săi devin rezervați, distanți, iar pupilele, ca de felină.

— Da, știu, mormăie el, sarcastic. Asta e tot ce vezi. Victoria ta! Prințul tău! Nimic altceva...

Clipesc, buimăcită, și îmi dau seama că vorbește despre el însuși. Se află în fața mea, mărturisind ceva, însă eu nu vreau să îi dau ascultare. Am uitat cu totul de momentul pe care l-am împărtășit sub lumina stelelor, când sărutul lui m-a domolit așa cum nimic nu reușise s-o facă vreodată.

Vrea să spună că nu am ochi pentru el. Șovăi, sfâșiată între mânie și nedumerire. Aleg să nu spun nimic.

Când nu îi dau niciun răspuns, Magiano clatină din cap și părăsește camera. Îl privesc cum se îndepărtează, înainte să mă întorc spre fereastră. Furia continuă să clocotească înăuntrul meu, înnegrindu-mi inima. Nu vreau să o recunosc, dar, în absența lui, simt că îmi este dor de el, mai ales de lumina pe care pare să o emane.

Am împărtășit doar o clipă, îmi amintesc. *Nimic mai mult.*

Magiano se află aici fiindcă își vrea aurul, nu fiindcă ar fi îndrăgostit de mine. Este doar un șarlatan și un pungaș, nu-i așa? Sentimentul familiar al trădării crește în mine, iar amintirile tuturor celorlalți care mi-au întors spatele revin, iar eu mă dau înapoi, lăsând la o parte gândul la Magiano. E tare periculos să-ți pese de-un terchea-berchea.

Când privesc pământul umed de jos, îl văd pe Enzo, aproape de intrare. În spatele lui, pământul înnegrit al curții este încă punctat de focuri mici.

În legătură cu asta, Magiano are dreptate: Enzo păstrează o distanță care nu s-a micșorat deloc de când s-a întors. Astăzi, pare chiar că nu s-ar afla deloc aici, ca și cum gândurile sale nu s-ar îndrepta spre Pumnale sau spre noi, ci spre ceva nespus de îndepărtat, dintr-un tărâm aflat dincolo de acela al celor vii. Privesc silueta lui întunecată, în noapte, apoi mă îndepărtez de pervaz și părăsesc încăperea. Merg pe hol, apoi cobor scările. Îi ignor pe mercenarii care discută între ei în dreptul intrării dărăpănate. Ies. Ploaia încă îmbibă aerul. Mă opresc la câțiva pași de Enzo. Aici este liniște și în jur nu văd pe nimeni altcineva în afară de noi doi. Îmi încrucișez brațele la piept, să mă apăr de frig, și mă apropii de el.

Se întoarce și mă privește. Legătura dintre noi trage cu putere.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Nu răspunde imediat, ci se întoarce spre furtună, încruntat, cu chipul încă rezervat, distant. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că s-a întors în direcția oceanului. Simt o durere adâncă în piept.

Este aici, dar nu-și dorește asta.

Încuviințează când mă postez lângă el și pare să mă recunoască, totuși. Chiar și acum, încă își mai păstrează aerul nobil, autoritar. Ceea ce îmi oferă o scânteie de speranță.

— Mă gândesc la o poveste veche, îmi spune el, după o tăcere îndelungată.

Vocea sa este adâncă și liniștită. E chiar vocea pe care mi-o amintesc. Atunci de ce pare atât de diferit?

— Este vorba despre *Cântecul celor șapte mări*, continuă. O cunoști și tu?

Clatin din cap. Enzo oftează.

— Este o baladă despre un marinar care și-a petrecut întreaga viață și și-a cheltuit toată averea navigând pe oceane și căutând ceva ce nu a văzut niciodată, o ființă pe care nu a mai întâlnit-o nicicând. Într-un târziu, el ajunge într-un loc tare, tare, îndepărtat, undeva, la miazănoapte, unde marea e înghețată bocnă. Și el petrece o lună întreagă rătăcind prin ținutul acela pustiu, înainte să se prăbușească și să moară. Prințul privește spre pădure, apoi continuă: În tot timpul acela, el căutase, de fapt, o fată pe care o iubise într-o altă viață. Căutase în timpul vieții nepotrivite și nu avea să se mai afle vreodată în aceea potrivită. Și așa are să fie soarta lui, până la sfârșitul veacurilor.

Rămân tăcută. Ploaia îmi înțeapă chipul cu degete reci.

— Mă simt de parc-aș fi plecat și-aș rătăci pe mare, spune Enzo, încetișor. Caut ceva ce nu am. Ceva ce numai marea îmi poate da.

El caută lumea de dincolo, întocmai cum a spus Magiano.

Dintr-odată, mă cuprinde furia. De ce trebuie să pierd toate lucrurile la care țin? De ce este iubirea o slăbiciune atât de mare? Îmi doresc, pentru o clipă, să nu mai am nicicând nevoie de ea.

Pot câștiga aceleași lucruri în viață și cu ajutorul spaimei sau al puterii. Ce sens are să cauți iubirea, dacă ea nu e decât o iluzie?

Îl ating prin legătura dintre noi și el se cutremură.

Îți amintești, Enzo? mă gândesc, cu tristețe. *Erai prințul moștenitor al coroanei Kenettrei. Tot ce voiai era să îi salvezi pe* malfetto *și să conduci acest popor.*

Cuvintele lui Magiano mă obsedează.

Oare Enzo chiar m-a iubit cu adevărat vreodată? Sau eu chiar sunt îndrăgostită de ceva ce n-a existat niciodată?

Când stăm atât de aproape unul de celălalt, legătura dintre noi pulsează de viață. Enzo se întoarce spre mine, apoi face un pas mai aproape. Puterea care ne unește mă amețește de-a dreptul. Firele de energie țâșnesc în afară, căutându-l, iar el îmi răspunde căutându-mă, la rândul său. E ca și cum s-ar agăța, cu deznădejde, de duhul de viață care sălășluiește în mine, ca un om care se îneacă și își împinge salvatorul sub apă, încercând să se salveze. Sufletul este viu, însă nu trăiește.

Totuși, nu mă pot smulge din încleștarea acestui sentiment nefiresc, a acestei uniuni. Căci și eu mi-o doresc. Așa că, atunci când îmi înconjoară mijlocul cu brațele și mă trage mai aproape de el, îi îngădui s-o facă. Mâinile sale îmi trec prin părul meu retezat, trăgând de el. Mă zbat să respir, însă el mă trage înapoi la fund, întâlnindu-mi buzele deschise cu ale lui. Panica îmi întunecă mintea, iluziile mele țâșnesc, libere, iar atașamentul meu față de pasiune îmi mugește în urechi. Sunt prinsă în vârtej. Simt cum mă învinge, simt cum toate firele energiei sale nefirești, întinate de lumea de dincolo, se înfășoară în jurul inimii mele și o acoperă cu fire negre. Acesta este pericolul reprezentat de legătura noastră, așa cum am știut mereu: Enzo este mult prea puternic!

Energia mea se avântă de acum, respingând șuvoiul forței lui. Îl împing de pe mine, din mine, cu o putere de-a dreptul violentă, pe care nici nu aveam habar că o stăpânesc. Întunecimea mea își vâră ghearele în inima lui, copleșind-o. Enzo se cutremură, iar albul ochilor i se întunecă.

Atunci eu clipesc și, pe dată, în fața mea nu se mai află prințul meu, ci Teren.

Deschid gura să strig, însă Teren mi-o astupă cu mâna și mă lipește de un perete. Îmi apasă un pumnal ascuțit în piept. Lama se implântă, rănindu-mă.

Este doar o iluzie! îmi repet iar și iar. Și-atunci *de ce mă doare?*

— Te voi ajuta, îmi șoptește Teren în ureche. Și, când vom fi terminat, te voi ucide, negreșit...

Pumnalul îmi pătrunde și mai mult în carne. Pielea mi se crapă și îmi țâșnește sângele. Reușesc să mă eliberez din strânsoare, ținându-mă de semnul însângerat, și străbat în goană curtea, prin ploaie. În spatele meu, Teren se ridică în picioare, de unde se ghemuise, și începe să înainteze. Unde a dispărut Enzo? Mă împleticesc pe coridoarele curții, chemându-i pe Magiano, pe Sergio, pe Violetta...

Nu îmi răspunde nimeni. Îmi închid singurul ochi și îmi spun că ar fi cazul să ies din iluzia aceea. Dar, când îl redeschid și privesc în spate, îl văd pe Teren care aleargă spre mine, cu sabia scoasă și cu buzele dezvelite de un zâmbet de-a dreptul demonic.

Și apoi, nu mai e deloc Teren, ci tata, iar eu fug pe holurile vechii mele case, încercând să scap de el și de stiletul lui.

Izbucnesc în hohote de plâns. Ajung la niște scări și mă împleticesc la picioarele lor. Urc cu greu, dar mă împiedic de o treaptă, mai-mai să-mi scrântesc glezna, și cad câteva trepte, până jos de tot aproape. Sus, în capul scărilor, silueta tatei apare din întuneric, cu sângele pătându-i coastele pieptului său zdrobit. Tăișul armei lui sclipește în lumina puțină. Am zece ani, el s-a îmbătat cu vin și e hotărât să îmi jupoaie pielea. Mă strigă, dar eu continui să fug.

— Violetta! suspin. Mi se frânge glasul: Violetta!

Și apoi îmi amintesc că, în noaptea în care s-a întâmplat asta, sora mea s-a ascuns sub o scară și nu a scos niciun sunet. O văd, ghemuită acolo, cu genunchii strânși sub bărbie, cu ochii sclipind prin întuneric. Îmi face semn să vin și eu, însă sub scări nu este destul spațiu, să mă pot ascunde și eu. Schimbăm priviri

neajutorate. Mă uit, deznădăjduită, spre scări. Tata se repede spre mine. Nu am de ales și o rup la fugă.

— Adelina! mă strigă Violetta, întinzându-și brațele spre mine. Ascunde-te! O să te prindă!

Ea dă să se strecoare de-a bușilea afară din ascunzătoare, să mi-o cedeze mie, însă mă răsucesc spre ea și-mi arăt dinții, ca un animal de pradă.

— Stai unde ești! îi strig.

Rupe iluzia, Adelina! îmi poruncesc. *Trebuie! Nimic din toate astea nu este real.*

Îmi spun toate acestea, dar nu știu cum să evadez din capcana pe care mi-a întins-o propria minte.

Mă împleticesc din casa tatei, afară, în ploaie. Argintăria scliptește pe pământul ud din jurul meu. Am șaisprezece ani și încerc să fug. În spatele meu, tata apare cu un cuțit pătat de sânge în mână. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Mă răsucesc pe călcâie, căutându-mi cu disperare calul, dar nu-l găsesc. Mă împleticesc iar în față, mă împiedic de candelabrele și vasele de argint care acoperă pământul, și cad, cu un zgomot îngrozitor. Încep să mă târăsc pe coate și genunchi. Tata se apropie. Respir anevoie.

Vreau doar să scap. Vreau doar să fug. Vreau doar să fiu în siguranță.

Să mă ajute cineva!

O mână aspră mă prinde de gleznă. Lovesc cu disperare, dar fără folos. O altă mână mă apucă de tunica înmuiată de ploaie și mă ridică, apoi mă izbește de perete. Îmi înalț brațele, să mă apăr. Chipul schimonosit al tatei prinde contur în fața mea, iar ploaia brăzdează pârâiașe pe obrajii și pe bărbia lui, iar apa îi face dinții să lucească. Mă prinde cu putere de păr. De jur-împrejurul nostru se înalță flăcări și din depărtare răzbat strigăte.

— *Nu!* strig eu.

Destramă iluzia! îmi poruncesc din nou. *Destramă iluzia! Destramă iluzia! Nimic din toate astea nu este real! Nu-i real! Spune-mi că nu-i real...*

Pumnalul tatei mă apasă în piept. Apoi el mă înjunghie, cu putere. Simt că îmi taie carnea. Adânc. Singurul meu ochi se holbează, iar gura mi se cască, de groază. Încerc să îl opresc, dar brațele mele sunt slăbite, de prisos. Tăișul lui îmi spintecă plămânii.

Trag adânc aer în piept și mă pun pe urlat.

— Adelina! Adelina!

Niște mâini încearcă să îmi tragă brațele în jos. Eu urlu încontinuu însă, fără să mă pot opri.

Nu-mi mai spune pe nume!

Apoi, totul mă părăsește dintr-odată, iar eu mă ghemuiesc, extenuată.

Îmi ia o vreme să-mi dau seama că persoana care mă strigă este Magiano și că m-a luat în brațe. Lângă el se află Violetta. Care, de bună seamă, mi-a luat puterile.

Casa noastră, tata, argintăria care acoperea pământul, pumnalul, Teren, toate au dispărut, lăsându-mă ghemuită la intrarea în Curtea Fortunata, complet murată de ploaie.

Mă agăț cu deznădejde de Magiano.

Cum au izbutit iluziile mele să devină atât de reale? Cum pot fi sigură că Magiano și Violetta nu sunt și ei tot niște fantasme? Dacă nu sunt deloc aici?

— E-n regulă! îmi șoptește Magiano, cu chipul cufundat în părul meu, în timp ce plâng din răsputeri. Îmi sărută obrajii și murmură: Ești în siguranță! Îmi pare rău!

Încerc să îi spun că îi sunt recunoscătoare pentru că se află aici și că sper din tot sufletul că e real, însă cuvintele

mi se pierd, înecate de suspine. Violetta mă privește neajutorată, apoi se întoarce să îl privească pe el.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, cât de tare poate, să acopere zgomotul ploii.

— Un grup de atacatori, răspunde Magiano. A fost o ambuscadă.

— Inchiziția? tresare Violetta.

— Nu. Erau soldați străini, care vorbeau cu accente străine.

Unul din brațele lui îmi prinde picioarele, iar celălalt îmi apasă spatele. Mă ridică în brațe fără efort. Mă împing în el, să-i simt căldura, strângându-i tunica în pumn.

— Nu am habar unde a dispărut Enzo! continuă el. Unii dintre ceilalți mercenari îi urmăresc. Ridică glasul: Hei! Niște ajutor aici!

Câțiva bărbați aleargă spre noi.

Îmi dau seama, încet, încet, că flăcările și strigătele din jurul nostru sunt aievea. Cineva ne-a atacat. Legătura dintre mine și Enzo e întinsă la maximum. Încerc să ajung la el, cu ajutorul său, dar prințul e mult prea departe să mai încerc să-l controlez. Distanța dintre noi îmi trimite o durere ascuțită prin tot trupul și tresar, încercând să o înăbuș.

Enzo a plecat!

Clipesc în ploaie, încercând să-mi dau seama ce e iluzie și ce e realitate.

Oare chiar mă aflu aici, cu adevărat?

— Ia o cârpă caldă! spune Magiano, peste capul meu.

Ne îndreptăm spre interior și urcăm scările. Mă așază pe pat. Ploaia care-mi curge din păr îmbibă cearșafurile. De aici, pot privi pe fereastră marea întunecată.

— Cine erau? șoptesc.

Încă nu sunt complet sigură că toate astea se întâmplă aievea.

— Oșteni beldaini, bănuiesc, mormăie Magiano. Probabil c-au trimis un grup după noi.

Mă cutremur. Pumnalul care mă înjunghia fusese atât de real, tata se aflase chiar aici, Teren mă izbise de perete!

Iluziile mele necontrolate, la fel ca și puterile mele, încep să capete mai multe fațete, nu mai plăsmuiesc doar imagini și sunete. De-acum pot să mă atingă, să mă facă să cred că mă rănesc.

Mă gândesc la toate acele clipe în care le-am folosit împotriva altora. Apoi, mă întreb cum ar fi să se întoarcă împotriva *mea*.

Îmi ridic privirea spre Magiano, care mă privește îngrijorat. Ochii nu i-au devenit ca ai pisicilor. Pupilele îi sunt negre, iar ochii, aurii, calzi și strălucitori.

— Legătura aceea dintre voi înrăutățește lucrurile, spune el. Știu asta. Mi-ai mărturisit că te simți atrasă de pasiune. Te cheamă când ești legată de el, nu-i așa?

Atașamentul meu față de pasiune! Are dreptate, firește. Enzo s-a întors din morți, și, odată cu el, a revenit și vechea mea pasiune, aceeași care mi-a făcut puterea mea aparte să iasă de sub control, aceeași care l-a convins pe Raffaele să nu aibă încredere în mine încă de la început. Acum, din cauza legăturii mele cu prințul, instabilitatea talentului meu a crescut.

— De ce...? Mă chinui să-mi limpezesc mintea, apoi adaug: Ce au vrut?

Știu răspunsul înainte ca Magiano să mi-l dea.

— Pumnalele au venit după Enzo, mă informează.

Nu!

Durerea îmi revine în piept, când îmi dau seama că Pumnalele îi vor spune totul despre mine, atât minciunile, cât și adevărurile. Va afla ce i-am făcut lui Raffaele!

Zgomotul îndepărtat al unor explozii ne face pe amândoi să încremenim. La început, cred că s-ar putea să fie niște tunete.

Apoi, întrezăresc ceva în zare, ceva care umple oceanele întunecate și furioase din jurul Estenziei, în timp ce zorile se târăsc, chinuindu-se să se ivească. Este lumina flăcărilor!

Magiano o vede și el. Încremenim pe loc și privim împreună o dungă de foc, care se arcuiește prin aer și trimite în sus un jet de flăcări.

Încerc să văd ce se petrece, prin ploaie și întuneric.

— Să fie acelea oare...? bâigui.

Apoi, un fulger brăzdează cerul, luminând norii, pământul și marea, iar întrebarea îmi moare pe buze.

Da, sunt!

Nave de război apar la orizont, cât vedem cu ochii. Au steaguri cu alb și albastru pe care nu ai cum să le confunzi, chiar și de la această distanță. Arată ca un șir nesfârșit de mărgele înșirate pe ață. Carenele lor se ridică din valuri, iar pânzele le flutură în văzduh.

A sosit flota din Beldain.

Visuri orbitoare de gheață albă și zaruri iute învârtite,
Le-am privit dispărând, mereu câteșitrele.
Cu ce sacrificiu fi-vor toate-acestea plătite?
Enadia Hateon, Noapte în Leven. Plachetă

Adelina Amouteru

Nu am mai văzut niciodată în viața mea atât de multe nave la un loc. Acoperă marea ca un roi de insecte, și, de aici, de unde mă aflu, mă simt de parcă le-aș putea auzi chiar și zgomotul aripilor. Sunetele cornilor și ritmul profund al tobelor de război plutesc spre noi. Cornii de vânătoare din Estenzia le răspund. Din punctul nostru de observație de la Curtea Fortunata, îi pot vedea pe inchizitorii care se revarsă pe străzi, îndreptându-se spre palatul regal. Navele de război kenettrane acoperă oceanul în apropierea portului, însă sunt, fără îndoială, depășite numeric.

Nu am timp să îmi revin cum trebuie după iluziile mele. Clatin violent din cap, încercând să silesc toate imaginile înfricoșătoare să dispară.

— Trebuie să plecăm! spun, gâfâind, silindu-mă să mă dau jos din pat. Acum!

Spre marea mea surpriză, Magiano nu mă contrazice, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare. În schimb, ne grăbim să îi găsim pe ceilalți. Ne așteaptă deja aproape de ușa care se deschide spre o latură a curții interioare. Sergio a pregătit caii pentru noi, iar ceilalți mercenari s-au topit deja în pădure. Mă îndrept spre armăsarul pe care călărește Violetta, iar ea îmi

întinde o mână, să mă ajute să mă aburc în spatele ei în șa. O prind și încalec.

— Vom fi înconjurați de forțele Inchiziției, îmi amintește Magiano, când ne întoarcem caii în direcția palatului. Ridică o sprânceană spre mine, întrebător: Crezi că ești îndeajuns de puternică?

Este îngrijorat pentru mine, dar nu încearcă să mă oprească.

— Da, îi spun, iar el încuviințează.

Este tot ce are nevoie să știe de la mine. Fără alte cuvinte, pornim prin ploaie. În depărtare, cornii de război din Beldain răsună iar.

Simt că frânghia de energie care mă leagă de Enzo este trasă ușor. Senzația îmi face stomacul să se chircească, într-un mod nespus de dureros. Pumnalele au venit să îmi pună bețe în roate! Își duc mai departe planul alături de regina Beldainului, iar acum Enzo va fi de partea lor și nu de partea mea! Scrâșnesc din dinți.

Dar nu pentru multă vreme, mă încurajez singură, *fiindcă ei nu îl pot controla așa ca mine! Până la sfârșitul acestei zile, cineva va fi cucerit această țară!*

În timp ce se ivesc zorii unei zile posomorâte și ploioase, ne apropiem de port. Pe canalul unde ne-a spus Teren să ne întâlnim ne așteaptă deja un șir de gondole vopsite în negru, să se confunde mai bine cu întunecimea apelor furtunoase. Îmi țin respirația în timp ce urcăm în bărcile care se leagănă, iar valurile se izbesc de marginile lor.

Navigăm mai aproape de piața de lângă palatul regal și vedem, pe neașteptate, un vârtej de mantii albe. Este o patrulă de inchizitori care au, cu toții, atenția ațintită asupra noastră. În fruntea lor se află însuși Teren care mă zărește, iar eu îmi țin răsuflarea de emoție, căci îndoielile lui Magiano încă îmi mai răsună în minte.

Dacă Teren se răzgândește acum, va trebui să ne luptăm!

Dar apoi, îmi amintesc de neliniștea din vocea lui, de forța cu care mâinile lui mi-au prins fața, și știu că furia sa din templu a fost cu totul reală. Fostul inchizitor general nici măcar nu se clintește, în timp ce ne apropiem.

Dar, când tragem la țărm, le poruncește oștenilor săi să ne ajute să aducem gondolele lângă chei și să le lege parâmele cum se cuvine. Apoi îmi întinde o mână, să mă ajute să cobor.

Aleg să pășesc pe țărm fără să-i accept oferta. Violetta mă urmează. Magiano sare cu agilitate din gondolă, cu ochii pironiți asupra fostului inchizitor general în preajma căruia e foarte precaut. Un tunet înfundat răsună în oraș. Știu, fără să mă uit, că, în spatele meu, Violetta tremură de frică.

Mă uit și eu fix la Teren. Pentru o clipă, niciunul din noi nu rostește vreo vorbă. Îmi dau seama că este pentru prima dată când ochii lui ciudați, spălăciți, mă privesc ca pe un aliat, iar asta îmi îngheață sângele în vene.

Am nevoie de el doar ca să ne ajute să intrăm în palatul regal! îmi amintesc.

— Fă-ți treaba! îmi cere fostul inchizitor general și se întoarce în direcția palatului.

Teren nu poate trece dincolo de porți dacă arată ca el însuși. Doar a fost surghiunit de regină și, dacă se va ivi prea repede, soldații din palat îl vor opri pe dată. Așa că țes o iluzie asupra lui, schimbându-i nasul și forma ochilor, liniile maxilarului și curbura pomeților. Privirea i se preschimbă, și ea, dintr-una glacială, într-una întunecată, de nepătruns. Oștenii din patrulă privesc cum le schimb căpetenia într-un străin. Nu se mai tem decât de mine de acum, iar groaza pe care le-o stârnesc mă desfată. Îmi va fi de mare trebuință mai târziu.

Termin deghizarea lui Teren.

— Bună treabă, țesătoareo de iluzii! îmi spune fostul inchizitor general.

Magiano se apropie, când aude cuvintele lui Teren, dar acesta se mulțumește să-i zâmbească.

— Să nu te temi că o să i se întâmple ceva lupușorului! îl domolește el pe Magiano. Nu-ți amintești că suntem aliați?

Magiano nu îi zâmbește însă.

Ne îndreptăm spre palat. Deasupra noastră, un fulger brăzdează răsăritul cu lumină puțină.

Cu cât ajungem mai aproape de porți, cu atât mai tare trage legătura dintre mine și locul necunoscut unde se află Enzo, probabil pentru că ne apropiem și de Pumnale. Sentimentul mă umple de neliniște și de nerăbdare, de dorința de a ne mișca mai repede.

Inchizitorii postați la poarta principală nu ne opresc. Nici aceia din prima curte interioară a palatului regal, aceea dinspre drum. Nici cei care stau aliniați la intrare. Izbutim să păcălim străjer după străjer. Merg alături de Violetta, în același pas cu ea, iar iluzia mantiilor noastre albe ne flutură în urmă. Teren nu-și întoarce capul, dar oștenii lui se apropie totuși de noi, gata-gata să ne oprească dacă vom arăta până și cel mai mic semn că intenționăm să-l atacăm pe fostul inchizitor general. Îi privesc spinarea, visând că îl ating și îl lovesc, că las durerea să îl copleșească. Gândul îmi hrănește și mai mult puterile.

Ne croim drum pe coridoare lungi și pe holuri ale căror ferestre mari se întind de la pământ până în tavan. Norii de furtună care se tot adună afară de ceva timp s-au îndesit atât de mult de-acum, devenind un văl gros, care nu-mi îngăduie să mai întrezăresc vreun petic de cer.

În sfârșit, ajungem pe holul care duce spre sala tronului. Numărul inchizitorilor aflați aici n-ar putea să ne mai oprească,

acum, așa că trag de deghizarea lui Teren, destrămând-o, încetișor. Iluzia ochilor săi întunecați dispare și reapar cei adevărați, spălăciți, tot așa cum își fac din nou apariția părul lui blond și fața glacială, frumos cizelată.

Oștenii care fac de strajă în fața ușii care dă în sala tronului se încordează când îl zăresc. Zâmbesc, mulțumită, când le văd buimăceala. Probabil că se întreabă de unde a apărut atât de fulgerător Teren și cum de a trecut de toți ceilalți soldați din palat.

Fostul inchizitor general se oprește în fața lor.

— Dați-vă la o parte! le ordonă el.

Străjerii șovăie încă o clipă. Teren a fost inchizitorul lor general o perioadă îndeajuns de lungă, încât să fie dificil pentru ei să își schimbe obiceiul de a i se supune. Dar apoi unul dintre ei clatină din cap, mânios.

— Îmi pare rău, *messere*! spune, stând cât de bățos poate și sprijinindu-și o mână pe garda sabiei. Nu știu cum ați ajuns atât de departe, însă trebuie să vă escortăm afară din palat. Regina a dat poruncă să…

Teren nu îl așteaptă să își ducă gândul până la capăt. Își scoate fulgerător sabia din teacă, face un pas în față și îi taie capul. Ochii îi ies bărbatului din orbite și maxilarul i se descleștează. Cel de-al doilea soldat încearcă să dea alarma, dar îl atac cu iluziile mele. O mie de cârlige imaginare i se îngroapă în carne, trăgând cu putere, iar el se prăbușește pe podea. Teren se ghemuiește și îl înjunghie înainte să apuce să strige. Bărbatul se zvârcolește pe jos, iar sângele îi iese, gâlgâind, din rană. Îl privesc, amintindu-mi de inchizitorii pe care i-am condamnat la moarte pe navă.

Teren pășește peste leșuri, împinge în lături canaturile ușii de la intrarea în sala tronului, deschizând-o, și intră.

Prima persoană pe care o văd este regina Giulietta.

Până în clipa asta nu am zărit-o decât de la distanță, dar o recunosc imediat, datorită asemănării sale izbitoare cu Enzo. În dimineața aceasta întunecată, și-a înlocuit veșmintele lungi, de mătase, cu haine de călătorie: o mantie grea îi cade în falduri pe umeri, iar gluga acesteia îi acoperă capul aproape în întregime, dând la iveală doar o buclă de păr negru și o frântură din coroana ei subțire.

Îmi îndrept singurul meu ochi spre balcon. Umbra unei aripi enorme, în formă de rază, alunecă pe lângă el și îmi dau seama că balirele se rotesc pe deasupra palatului, așteptând să îi ia pe regină și pe inchizitorii din garda ei personală, care se pregătesc să o escorteze în afara acestei zone primejdioase.

Raffaele iese pe balcon. S-a urcat deja pe o baliră, iar câțiva oșteni se cațără și ei pe spatele creaturii, împreună cu Mesagerul ai cărui ochi se îndreaptă spre mine. El este singurul din sală care-și dă seama cine suntem de fapt. Simt valul de teamă care țâșnește dinspre el și o explozie de neliniște.

Celelalte Pumnale sunt prin preajmă! înțeleg.

Dar unde-i Enzo?

Îl caut, disperată. Nu! Legătura pare prea slabă, ca și cum ar veni de foarte departe. Nu-i aici!

Giulietta se întoarce spre noi, chiar în clipa în care Teren pășește spre ea, cu inchizitorii după el. Își pironește privirea asupra noastră, amenințătoare.

— Ce-nseamnă asta? spune ea. Străjeri!

Până și tonul vocii sale, bogat, adânc și misterios, îmi amintește de Enzo!

O clipă mai târziu, ochii îi fug spre ușa de la intrarea în sala tronului. Vede sângele străjerilor uciși pe podea. Se uită apoi la

mine. O scânteie de recunoaștere sclipește în ei. Chiar dacă nu m-a întâlnit niciodată, știe cine sunt – și vreau să sorb picătura de teamă care se formează în ea.

— Lupul cel Alb! murmură ea.

Teren îi zâmbește strâmb.

— Bună dimineața, Maiestatea Voastră! răspunde, oprindu-se în fața ei și făcând o plecăciune adâncă.

Giulietta se încruntă, apoi se încordează. Mă privește din nou, înainte să-și abată atenția spre el.

— N-ar trebui să te afli aici, maestre Santoro!

Teren nu pare preocupat de cuvintele reginei.

— Trăiesc doar pentru a sluji coroana Kenettrei! spune el, privind în spatele Giuliettei, iar ochii lui care strălucesc de ură se opresc asupra lui Raffaele. Dar m-ați respins, Maiestatea Voastră, și le-ați permis acestor abominații să își găsească loc în preajma voastră.

Giulietta ridică fruntea, trufașă.

— Nu mă slujești defel venind! se răstește ocârmuitoarea.

Apoi regina încearcă să se îndrepte spre balcon, unde una dintre balire și-a încetinit plutirea. Îl privește pe Raffaele, apoi îi poruncește:

— Ai grijă ca Pumnalele tale să se ocupe de asta!

Dar Raffaele nu face nicio mișcare. De bună seamă că nu! În schimb, se dă în spate pe zburătoare și își vâră brațele în mâneci. Deasupra, câteva balire zboară în direcția balconului. Recunosc pata mică de păr arămiu al cuiva care zboară pe ele. Este Lucent!

Giulietta îi aruncă lui Raffaele o privire necruțătoare, mijindu-și ochii și dându-și seama de primejdia în care se află. Îi privește pe inchizitorii din spatele lui Teren.

— Prindeți-l! le strigă.

Unul dintre oștenii care îi mai sunt credincioși îi strigă să se urce pe o baliră, iar regina se grăbește spre aceasta.

Un fior prinde să mă furnice, dinspre buricele degetelor, apoi urcă prin brațe. Puterea mea este atât de mare acum, încât marginile câmpului meu vizual încep să se încețoșeze, iar iluzii ale amintirilor sau ale oamenilor apar și dispar iute, iar eu abia-abia dacă le întrezăresc cu coada ochiului.

Aș putea s-o ucid chiar eu pe regină, în clipa asta! îmi dau seama.

Gândul îmi trece prin minte, cu o viteză copleșitoare. Teren și inchizitorii săi ne-au ajutat să intrăm în palat, iar acum mă aflu la doar câțiva pași de conducătoarea Kenettrei. Aș putea să îi provoc o durere atât de mare, încât să piară pe loc, să se prăbușească aici, pe podea. Doar pentru asta am și venit, nu-i așa? Lângă mine, Magiano îmi aruncă o privire grăbită. Și el se așteaptă la asta.

Tu ce mai aștepți, Adelina? mă ispitesc vocile, șoaptele, din mintea mea.

Dar apoi îmi vine o idee și mai bună.

Doar am venit aici pentru răzbunare, nu? Așa că îl las pe Teren să facă primul un pas înainte. Apoi, îmi întind firele și le răsucesc în jurul încheieturii Giuliettei. Trag tare și-ncep să țes.

Regina, șocată, scoate un strigăt de groază când o durere năprasnică, înfiorătoare, îi răsucește încheietura și privește, oripilată, cum din propria mână îi picură sânge. Se uită apoi și la mine. Iluzia mea se clatină când își dă seama ce fac, dar ea nu e îndeajuns de puternică, încât să o poată ignora.

Inchizitorii din spatele lui Teren nici nu se clintesc când aud porunca Giuliettei. Pentru prima dată, văd o scânteie de nesiguranță în ochii ei. Regina își adună apoi forțele și zbiară:

— Am spus: *arestați-l!*

Dar oștenii tot nu se clintesc.

Teren își înalță capul plecat până atunci pentru a o privi pe Giulietta. Mă aștept să zâmbească, dar, în schimb, ochii lui sunt plini de lacrimi.

— M-ai alungat departe de tine! murmură fostul inchizitor general. Te-am iubit. Știi cât de mult te-am iubit?

Vocea îi tremură. Mă cutremur din cauza întunecimii care a început să crească și să tot crească în el.

— Ești un nesăbuit! îi răspunde Giulietta. Nu înțelegi, încă, de ce te-am exilat? Fiindcă sunt *regina* ta, maestre Santoro, iar tu nesocotești poruncile reginei!

— Da, chiar ești regina mea! îi strigă Teren. Și totuși, nu te mai porți asemenea unei ocârmuitoare! Ar trebui să fii aleasa zeilor. Cu sânge pur, întruchipând perfecțiunea. Dar uite pe cine accepți în jurul tău! și, zicând acestea, face un semn cu mâna spre Raffaele. I-ai poruncit acelei pocitanii, acelui monstru, să te atingă, să te dezmierde? Ai acceptat ca Pumnalele să facă parte din armata Kenettrei, în schimbul opririi curățării acestei țări de toți spurcații de *malfetto*?

Vorbele lui Teren devin tot mai mârșave, iar vocea lui, tot mai necruțătoare. Nici măcar nu își dă seama câtă ipocrizie se ascunde în afirmațiile sale.

— Și tu ce ești? i-o taie Giulietta. Tu, inchizitorul meu *malfetto*? Nu te-am iertat pentru monstruozitatea ta? Nu știi nimic despre cum se guvernează! Aș face la fel pentru toți *malfetto*, câtă vreme vor recunoaște că nu sunt decât niște monstruozități și mă vor sluji ca niște supuși preaplecați!

Mă întind spre Teren, hrănindu-i furia cu fire din întunecimea mea. Îl învălui apoi în energia mea, pe care o contopesc cu a lui, țesând o iluzie în jurul său. Pictez în fața lui o imagine fugară

a Giuliettei, îmbrățișată de Raffaele, cu capul dat pe spate, a reginei care îi întoarce spatele lui Teren și se îndreaptă, zâmbind, spre Mesager. Apoi, una cu Giulietta, la balcon, iertându-i pe toți *malfetto* din Kenettra, declarând că aceștia nu se mai fac vinovați de nicio fărădelege. Zugrăvesc aceste imagini în fața lui Teren, una după cealaltă, până când se rătăcește cu totul în ele.

Și furia fostului inchizitor general sporește. Șoaptele din mintea mea sporesc și ele, până când tonul lor devine asurzitor.

Răzbunarea ta, răzbunarea ta, răzbunarea ta!

Fă-o, acum! îmi cer vocile.

Mă întind spre Giulietta și încep să îmi plăsmuiesc fantasmele.

Dintr-odată, Teren încremenește și cască ochii mari, pironindu-și-i asupra a ceva din părul Giuliettei... o șuviță lată, strălucitoare, de roșcat și auriu, care iese în evidență între celelalte șuvițe negre. Teren se încruntă, buimăcit. În furia lui, plutind în furtuna de fantasme pe care am creat-o în jurul lui, nu își dă seama că nu este decât o altă iluzie.

Zâmbesc.

Ia te uită, Teren! Cum de ți-a scăpat acest însemn al ei, în toți acești ani? Această dovadă...?

Ochii lui îi întâlnesc pe ai Giuliettei.

— Tu! șoptește el, orbit de iluzia mea. Ai un însemn de *malfetto*?

— Un însemn?

Pe chipul Giuliettei se citește nedumerirea.

Atenția lui Teren se îndreaptă din nou spre culoarea nefirească din părul ei. Iar eu chem șoapte care să-i vorbească, la ureche, despre trădare.

— Ai ascuns asta de mine în tot acest timp! murmură el. Ai acoperit-o cu poțiuni de la spițer, cu o pudră întunecată. Ai un însemn! Știam eu!

— Ce tot îndrugi tu acolo? strigă Giulietta, căci furia i-a devenit amarnic de întunecată, acum, ca o furtună a cărei forță tot sporește, din clipă-n clipă. Ți-ai pierdut mințile, maestre Santoro, și mai multe nu!

— Nu ești de sânge regal pur. Ai fost întinată de febra sângelui, la fel ca fratele tău.

Gura lui se răsucește într-un rânjet batjocoritor. Ochii îi sunt sticloși, frenetici, căci deliriază de acum din cauza iluziile plăsmuite de mine în jurul lui, și nu se poate uita la altceva decât la însemnul fals pe care l-am pictat în părul Giuliettei.

— Ești o monstruozitate, o pocitanie, o spurcată de *malfetto*, la fel ca mine! îi strigă el, înnebunit. Ți-am oferit dragostea mea, iar tu m-ai păcălit!

— Ajunge! se răstește Giulietta, privind din nou spre inchizitorii ei și îndreptându-și spatele. Este un *ordin!* Arestați-l!

Dar inchizitorii nu se clintesc din loc. Teren o privește pe Giulietta, de parcă inima i-ar fi înghețat în piept.

— Acum știu de ce-ai manifestat mereu compasiune pentru nenorociții ăia de sclavi *malfetto!* se îneacă el, răgușit. De ce-ai cerut să li se dea mâncare așa cum se cuvine și să fie duși înapoi la casele lor. Vocea îi tremură de furie: Acum știu de ce te dăruiești altor monstruozități!

— Ai înnebunit! spune Giulietta. Nu îți dai seama de diferența dintre compasiune și strategie!

Mă cutremur când bag de seamă cât de mult îmi amintește vocea ei de a lui Enzo.

Teren clatină din cap.

— Nu poți fi o regină cu sânge pur, aleasă a zeilor! conchide el.

Și, zicând acestea, fostul inchizitor general ridică o mână înmănușată și face un gest spre oștenii lui, care-și îndreaptă arcurile dinspre Teren, spre regină.

Giulietta își mișcă ochii spre Teren și face un pas în spate.

— Ce le-ai făcut oamenilor mei? îl întreabă.

— Sunt oamenii *mei*, îi strigă Teren. Au fost dintotdeauna ai mei, nu ai tăi. Ridică glasul: Ești arestată fiindcă ai corupt, ai pângărit coroana!

Puterile mele scapă de sub control. Lumea se întunecă, apoi devine stacojie. Șoaptele se agață de suprafață, acaparându-mi mintea. Îmi simt furia și teama crescând împreună, în același timp.

Giulietta scoate un strigăt gutural, când durerea din încheietură i se răspândește în restul brațului și în corp. În același timp, îl înconjor mai strâns pe Teren în mrejele fantasmelor mele, mângâindu-i gândurile, amintindu-i tot ce a făcut Giulietta ca să îl trădeze.

Privește, Teren! Este o regină malfetto. *Nu poți îngădui ca lucrurile să mai continue în halul ăsta!*

Șoaptele se transformă în răcnete, în urechile lui.

Pune capăt acum domniei sale!

Pune-i capăt! Pune-i capăt!

Teren își scoate sabia. Ochii lui freamătă, înnebuniți, hipnotizați. Face un pas spre Giulietta, care se trage înapoi din calea lui, își ridică mâinile să se apere, îl strigă pe nume, urlă apoi din nou la inchizitorii care au trădat-o, poruncindu-le în zadar să o asculte…

Dar este prea târziu.

Teren o prinde de braț, o trage spre el și o înjunghie drept în inimă.

„Acum ești mulțumit? Ai reușit, în sfârșit, tot ce ți-ai propus?
Ce vei face mai departe, tinere asasin, de vreme ce
n-a mai rămas nimeni în viață să te vadă?"

Autori diverși, Cele o mie de călătorii ale lui Al Akhar

Adelina Amouteru

Teresar, chiar dacă știam ce avea să urmeze. Vocile din mintea mea sunt nespus de încântate.

Teren scrâșnește din dinți și își implântă și mai adânc sabia în pieptul reginei. Firele mele de energie se strâng în jurul lui, orbindu-l, continuând să-i hrănească frenezia. Nu sunt sigură dacă îmi mai controlez energia.

— Fac asta pentru Kenettra! bâiguie el, printre dinții încleștați. Lacrimile îi curg pe obraji: Nu pot să-ți îngădui să conduci în halul ăsta!

Giulietta se agață strâns de el. Încheieturile degetelor i se albesc, căpătând culoarea mantiei lui, pe care o strânge în pumnul ei, și apoi, treptat, treptat, alunecă spre podea, asemenea unei flori atinse de îngheț.

Teren o înconjoară cu brațele și o coboară cu blândețe pe lespezi, până când ea nu mai e decât un leș, care zace la picioarele lui, în timp ce sângele îi îmbibă mantia de călătorie.

Abia acum destram iluzia pe care am țesut-o în părul Giuliettei. Șuvița roșcat-aurie redevine de un castaniu-închis. Trag la o parte vălul pe care l-am aruncat peste ochii lui Teren.

Sala tronului redevine clară pentru el, căci dispar toate fantasmele mele: imaginea Giuliettei împreună cu Raffaele, a

reginei iertându-i pe *malfetto*... Le retrag pe toate și îl las pe Teren singur cu gândurile sale.

Teren respiră cu greu. Clipește de două ori, apoi clatină din cap și ceața se risipește. Pare, dintr-odată, nesigur pe el. Privește negreața părului Giuliettei, de parcă și-ar recâștiga, în sfârșit, o brumă de normalitate. Îi simt energia preschimbându-se, în mod violent, trecând de la o extremă la alta: ura și durerea se schimbă în furie, apoi în teamă. În teroare pură.

Își dă seama, în cele din urmă, cine tremură împlântată în sabia lui, sângerând încă.

Teren o privește cu atenție.

— Giulietta? murmură el. Apoi scoate un strigăt cutremurător: *Giulietta!*

Strânsoarea ei slăbește. Simt cum energia care strălucește în jurul ei, firele sale de lumină, pălesc ușor-ușor, părăsind-o și revenind în lumea largă, căutând oceanul cel mort. Chipul îi zvâcnește, pentru o clipă, dar e prea slăbită pentru a mai putea vorbi.

Energia din ea se stinge, iar ea rămâne fără de viață.

Teren o zgâlțâie de umeri. Capul lui e aplecat deasupra ei, iar vocea i se frânge.

— Trebuia să vindecăm lumea împreună! îi spune el.

Abia dacă îl mai aud. Pare buimac, pentru că încă se mai căznește să se descotorosească de rămășițele iluziilor mele.

— Ce m-ai îndemnat să fac? strigă.

Giulietta îl privește cu ochi goi. Teren lasă să îi scape un suspin înăbușit.

— Oh, zei! șuieră el, dându-și seama ce a făcut.

Întunecimea dinăuntrul meu freamătă, se învolburează, iar vocile din mintea mea gânguresc de-a dreptul, încântate.

Dintr-un cotlon al sălii tronului izbucnește în râs stafia tatei, iar pieptul lui zdrobit se umflă, atât de tare se distrează. Își ține privirea pironită asupra mea.

Pentru o clipă doar, întrezăresc cum trebuie să fi fost Teren când era mic: un băiețel îndrăgostit de o fată mai mare, privind-o cum dansează în timp ce el se pitea în pomii încărcați cu fructe din grădina palatului, înamorat de o idee pe care nu ar fi putut s-o înfăptuiască nicicând. Zâmbetul meu devine sălbatic.

Aș fi putut să o ucid chiar eu pe Giulietta… dar așa e mai bine.

— Presupun că ea avea sânge regesc pur, de fapt, spun cu voce tare. Îi arunc lui Teren un zâmbet plin de amărăciune: *Acum știi și tu cum m-am simțit eu!*

Deși e doborât de durere, el își ridică totuși fruntea să privească spre locul unde se află Raffaele acum, plutind pe spatele unei balire. O scânteie de furie arde în el.

Nu, nu este furie! îmi dau seama. *Este curată nebunie!*

Și nebunia din el crește și tot crește. Îl umple până la refuz, amenințând să se reverse.

— *Tu!* mârâie el. Apoi se întoarce spre mine: Tu i-ai făcut ei asta!

Furia lui sporește și tot sporește, până când pare să îl orbească de-a dreptul. Icnesc când îi simt iureșul.

Fostul inchizitor general le strigă oștenilor săi să mă atace. Magiano scoate un pumnal și se pregătește de luptă. Dar rămânem pe poziții. Privesc spre inchizitorii din spatele lui Teren, apoi zâmbesc și le fac un semn.

Unii dintre ei nu sunt ceea ce par. Sunt mercenarii mei, deghizați.

Și oștenii mei năimiți se desprind dintre adevărații inchizitori, își scot armele din teacă și se reped să atace. Doi dintre soldații lui Teren se prăbușesc pe dată, strigând și ținându-se de beregate.

Raffaele prinde frâul balirei sale, iar creatura se cutremură, speriată, și, înainte ca oștenii care-l însoțesc să poată face vreun

gest măcar, zburătoarea țâșnește înainte, lovindu-se cu spatele de balustrada de marmură a balconului. Strivește doi inchizitori și se aude un zgomot cumplit, de oase și de carne zdrobite. Un alt soldat este aruncat în aer și se prăvălește, urlând. Ultimul încearcă, în zadar, să se agațe de Mesager, dar acesta se întinde, cu o mișcare grațioasă, scoate un pumnal dintr-o teacă atârnată la cingătoarea inchizitorului și îl înjunghie în gât pe nefericit. Chiar când bărbatul cade, balira își împinge aripile cărnoase în jos și se avântă în văzduh.

Îmi dau seama dintr-odată că Gemma trebuie să fie prin apropiere, chemând balira lui Raffaele.

Așadar, Enzo trebuie să fie și el aici! îmi dau seama, așa că mă reped pe balcon.

Afară, plouă cu picături mari, grele. Sunt cât pe ce să alunec pe lespezile umede ale balconului. O pală de aer înghețat mă izbește pe neașteptate. Când ajung la marginea balustradei și privesc în jos, văd ceva care-mi face inima să crească. Magiano călărește pe spatele uneia dintre balire, în timp ce Sergio și Violetta zboară pe alta. Șarlatanul fluieră spre a lui, iar creatura se grăbește să urce spre mine.

— Sari! îmi strigă Magiano.

Nu gândesc, mă mulțumesc să acționez doar.

Mă urc pe balustradă. Distanța până la curțile interioare de jos mă amețește, și mă clatin, pe moment, pierdută într-o ceață năprasnică, o pâclă a groazei mele. Puterea îmi umple pieptul și mintea. Strâng din dinți, apoi îmi trec celălalt picior peste parmalâc și mă arunc în spațiul deschis. Mă prăvălesc.

Balira alunecă să mă prindă. Cad pe carnea ei rece și umedă. Aproape că alunec, dar mâna caldă a lui Magiano mă prinde de braț și mă ridică. Mă împinge în față, până când mă pot prinde

de marginea șeii lui. Mă ridic în poziție șezând și apuc frâul, împreună cu el.

Magiano întoarce creatura în direcția lui Raffaele. Acum, văd și alte zburătoare în aer, zeci și zeci, unele călărite de Pumnale, altele, de mercenarii mei. Îmi concentrez toată energia asupra Pumnalelor și asupra reginei Beldainului, căci ele reprezintă următoarele mele ținte.

În spatele nostru, balirele care îi duc pe inchizitori se opresc să plutească pe lângă balcon, iar Teren și oamenii săi urcă pe spinările lor. Magiano fluieră spre zburătoarea noastră, care se avântă înainte. Ploaia îmi biciuiește pielea.

— Trebuie să ne ținem după Hoața-de-Stele aia a ta! îmi strigă șarlatanul. Nu o pot imita dacă nu o mai văd.

Mijesc ochiul să zăresc, cât de cât, ceva prin ploaie și privesc peste umăr. Teren și inchizitorii săi au pornit-o deja pe urmele noastre!

Nori negri au acoperit de tot cerul, împiedicând pătrunderea oricărei raze de soare, iar ploaia cade în șuvoaie. Deasupra crestetelor noastre, fulgerele brăzdează cerul. Furtuna lui Sergio se întețește repede, căci, probabil, i-a scăpat deja de sub control. Balirele zboară jos, neliniștite de schimbarea din aer, la fel ca noi. Simt un puls de neliniște constantă care urcă dinspre zburătoarea noastră, iar intensitatea fricii sale îmi dă amețeli.

Lângă noi, Violetta îmi strigă ceva. Mă întorc spre ea, din instinct, de parcă aș ști mereu unde se află. Îmi arată o baliră aflată la o oarecare distanță de noi.

— Hoața-de-Stele! îmi dă de știre surioara mea, strigând din răsputeri, să acopere vuietul vijeliei.

Îmi îndrept atenția încotro îmi arată. Acum, văd și eu pe cineva care călărește pe spinarea unei balire. Este o fată, iar părul îi flutură în urmă ca un văl lung. Gemma!

Pentru o clipă, îmi amintesc ziua în care am văzut-o pentru prima oară călărind un cal, cu capul dat pe spate, cuprinsă de o bucurie pură, cu părul fluturându-i, și îmi dau seama că, și dacă nu-i văd fața, îi recunosc mișcările. Își îndeamnă balira. Săgeți pornite din arcurile inchizitorilor aflați în apropiere se îndreaptă spre ea, șuierând de parc-ar cânta, însă zburătoarea ei se răsucește, grațios, și le evită.

Magiano trage de frâu, ghidându-ne balira, care prinde viteză.

Trecem peste docurile Estenziei și, dintr-odată, am ieșit din port și zburăm pe deasupra apelor oceanului. Asediul se desfășoară sub ochii noștri. Un șir de nave de război beldaine blochează intrarea în golf, iar altele sunt prinse într-o luptă împotriva navelor kenettrane – salvele de tun arată ca niște mingi de lumină albe și portocalii, profilate pe apele întunecate ale oceanului. Abia dacă pot deosebi exploziile de mugetele tunetelor de deasupra. Balire purtând armuri din plăci de argint alunecă prin aer, iar călăreții lor cu mantii albe lucesc pe cerul plumburiu.

Legătura dintre mine și Enzo începe să zumzăie și să mă tragă de piept. Ne apropiem de prinț. Îl simt cum își abate, la rândul său, atenția asupra mea, căci simte că mă apropii, așa cum îl simt și eu.

Chiar și în învălmășeala aceea, o văd pe regina Beldainului pe o baliră, cu cosița ei împletită și prinsă sus, în creștet, și cu chipul apărat de o mască de metal. Trimite săgeți una după alta, doborând fiecare inchizitor care îi iese în cale. Cineva călărește cu ea. Unul dintre frații săi – nu, este chiar Lucent! Privesc de la distanță cum Maeve sare în picioare, când un inchizitor aterizează pe neașteptate pe zburătoarea lor, încercând să le devieze cursul. Sabia ei scânteiază, fulgerător, prin aer,

apoi un șuvoi de stropi de sânge o împroașcă, iar inchizitorul cade de pe spatele balirei.

Apoi, ele fac un viraj abrupt, și se pierd în mijlocul celorlalți luptători.

— Adelina!

Strigătul lui Magiano mă readuce la realitate. Balira Gemmei zboară, amenințând să iasă cât de curând în afara câmpului nostru vizual. Ne apropiem de ea. Ne privește peste umăr. Suntem îndeajuns de aproape, încât să îi pot zări însemnul violet întins pe chip. Ne privim.

Mă recunoaște. Și, dintr-odată, puterea mea șovăie.

De ce o urmăresc? A fost întotdeauna bună cu mine și poate ar mai fi și acum. O speranță ciudată, sălbatică, se naște în pieptul meu – dintre toți, Gemma ar putea fi aceea care să mă accepte în ciuda tuturor celor pe care le-am făcut.

Hoața-de-Stele se răsucește în șa. Pentru o clipă, mă gândesc că își va încetini balira, să zburăm una lângă cealaltă și să-mi poată vorbi. Deschid gura și vreau să-i spun lui Magiano să se dea la o parte, să-i facă loc.

Apoi, se întoarce și ne privește. Are o arbaletă în mână. O ridică și trage.

Sunt prea șocată să mă feresc.

— Mișcă-te! se răstește Magiano la mine.

Mă împinge cu forță, iar săgeata îmi șuieră pe lângă gât. Mă lipesc de spinarea balirei, iar urechile îmi vâjâie.

Gemma trage o a doua săgeată, de data asta spre Magiano, dar el se ferește și ne îndeamnă fulgerător balira înspre stânga. Săgeata trece de noi și dispare în beznă.

Șarlatanul meu scrâșnește din dinți și o îndeamnă pe zburătoarea noastră să ia viteză.

— Trebuie să-ți mai dezvoltăm reflexele, *amore mio!* îmi strigă el.

Teama mea se preschimbă în uimire, căreia îi ia locul înțelegerea faptului că am fost trădată. Care, la rândul său, se transformă în furie. Este o furie arzătoare, cumplită, care dă foc vocilor din mintea mea și le scoate, cu sila, din cuștile lor. Așa că ele prind să fluture ca un nor de lilieci furioși, până când abia-abia dacă mai pot vedea ceva din cauza lor.

O, cât te-ai fi bucurat să mă vezi moartă, Gemma! îmi spun.

O parte din mine încearcă să mă convingă că nu-i așa, că, poate, Gemma trăsese doar o săgeată de avertizare și ratase intenționat, însă vocile alungă acest gând.

Strâng din dinți și îmi încleștez atât de tare pumnii pe frâu, încât frânghiile aspre ale acestuia îmi taie palmele.

Cum ai putut să faci una ca asta? Doar ți-am cruțat viața pe acea alee! Nu ai habar?

S-ar fi cuvenit să te fi ucis.

Abia dacă mai pot respira. Nici măcar nu îmi pasă dacă este corect cum gândesc. Ar fi trebuit să o ucid pe loc și mi-ar fi fost mult mai ușor acum. Ne-am fi atins mult mai repede țelurile. De ce nu am făcut-o, oare? Puterea mea îmi face furia să se adune, iar eu mă împing înapoi pe spinarea balirei și mă aplec spre Magiano.

— Urmărește-o! îi strig Trandafirului.

Poate că este doar o șoaptă aceea care strigă, fiindcă, de acum, nu mai am o voce a mea și doar a mea.

Magiano se împinge în spatele balirei. Creatura scoate un strigăt stăruitor, care ne face să ne cutremurăm. Apoi plonjează atât de fulgerător, încât trebuie să mă prind de șa, să nu alunec cu totul din ea. Aproape imediat, Magiano o trage iarăși în sus, iar balira își îndreaptă capul în direcția în care zboară Gemma.

Hoața-de-Stele ne simte. Dintr-odată, zburătoarea noastră își schimbă cursul. De bună seama, Gemma încearcă să manipuleze mintea animalului. Magiano scrâșnește din dinți și împinge iar. Balira noastră se liniștește. Șarlatanul trage de ea până când își întoarce capul în sus, apoi îi șoptește ceva

Gemma își dă seama ce ne pregătim să facem, fiindcă își îndeamnă și ea zburătoarea s-o ia în sus. Atacăm, ridicându-ne, lăsând golful cuprins de război în urmă. Ploaia îmi plesnește fața și simt din nou vechea spaimă, teama că n-o să mai pot vedea nimic, așa că îmi șterg în grabă apa din ochi. Balira Gemmei dă din coadă, într-un arc. Capătul ei ca un vârf de lance se îndreaptă spre noi, amenințând să ne despice, pur și simplu, iar Magiano se retrage în ultima clipită. Ne silește să ne mișcăm mai lent, astfel încât să rămânem în afara zonei unde ar putea să ne izbească imediat cu coada.

Scrâșnesc din dinți și îmi lansez energia ale cărei fire se aruncă spre ea, înfășurând-o ca într-un cocon, și apoi, când mă concentrez, se strâng. O simt cum se micșorează toată, cum se chircește, cuprinsă de teroare. Acum, Hoației-de-Stele i se pare că lumea se grăbește dintr-odată spre ea, și că stă atârnată cu capul în jos, căzând în ocean, sub apă. Nu mai poate respira. De unde ne aflăm, o vedem aplecându-se peste șa, cuprinsă de panică. Balira ei cârmește fulgerător într-o parte, când încearcă s-o strunească, din mijlocul iluziei oceanului pe care o văd doar ele.

Strâng din nou din dinți și leg tot mai mult ițele fantasmelor mele în jurul Gemmei, care tresare violent, fiindcă simte cum i se umplu plămânii de apă. Se înecă, așa că se agață cu disperare de aer, încercând să înoate.

— Adelina!

Vocea lui Magiano îmi distrage atenția, făcându-mă să-mi pierd puterea de a mă concentra, tăind prin fantasmele mele ca

un cuțit printr-o pânză. Iluzia mea tremură și, pentru o clipă, Gemma poate vedea din nou.

— Trebuie să ne retragem! îmi strigă Trandafirul. Suntem prea aproape de vârtejul furtunii!

Nici nu băgasem de seamă! Norii negri atârnă, amenințători, mult prea aproape, un lințoliu de întunecime nesfârșit, care se întinde în toate direcțiile, iar noi suntem pe cale să ne aruncăm drept în mijlocul lor. Clipesc, să-mi risipesc furia. Deasupra noastră, Gemma scutură din cap și își dă seama de același lucru. Dar nu se mai poate concentra, iar balira i se zbate, refuzând să îi mai dea ascultare. Magiano trage de frâul zburătoarei noastre, pentru ca botul acesteia să se îndrepte din nou în jos. Norii negri dispar vederii noastre, iar eu privesc din nou golful presărat de salvele de tun și de navele de război. Ne îndreptăm în jos.

Privesc încă o dată peste umăr, și o văd pe Gemma cum încă se mai luptă cu balira ei, care scoate un strigăt de protest.

Apoi, lumea întunecată se luminează și orbim cu toții.

Un fulger, urmat de bubuitul unui tunet care parcă despică tot cerul... Zgomotul explodează în jurul nostru. Căldura ne arde, venind de sus. Eu și Magiano ne aruncăm pe spatele balirei, care continuă să cadă. Nu mai văd decât lumină. Ceva arde. Singurul meu ochi îmi lăcrimează. Magiano reușește, cumva, să o convingă pe zburătoarea noastră să se ridice din nou, în timp ce ne apropiem de golf, iar eu îmi simt greutatea lăsându-se pe spatele creaturii. Tremur fără să mă pot stăpâni. Tot ce pot să fac este să îmi întorc fața într-o parte când, prin ceață, o rază de lumină trece pe lângă noi.

Este Gemma, care cade în ocean, arzând. Trupul enorm al balirei sale lipsite de viață se rostogolește pe lângă ea. Au fost lovite de fulger!

O privesc.

Pare să se prăvălească la nesfârșit, Hoața-de-Stele căzătoare, iar strălucirea i se stinge puțin câte puțin, până când, dintr-o rază, se preschimbă într-un punct, apoi în nimic…

Și apoi, într-un sfârșit, ea se prăbușește în mare, alături de balira sa.

Știu că, la suprafața oceanului, impactul trebuie să pară la fel de mare ca un val de maree care împinge toate navele din jurul său cât mai departe, într-un cerc uriaș. Dar, de aici, de sus, pare doar un pleoscăit nesemnificativ, de parcă Gemma ar fi fost aici pentru o clipă, iar în următoarea, ar fi dispărut.

Iar lumea își continuă existența, de parcă Hoața-de-Stele nici nu ar fi făcut vreodată umbră pământului.

Mă înțeapă inima, dar nu avem timp pentru durere. Chiar în timp ce ședem încă, uluiți, suspendați în aer, Magiano își întoarce capul spre locul unde un pâlc de nave s-au adunat în jurul uneia singure. Balire pe care se zăresc siluete în mantii albe se îndreaptă spre acest vas de război. De îndată, știu că aceea este nava reginei Maeve. Magiano îmi strigă ceva, iar eu încuviințez, ca prin ceață. Sub noi, se aude un strigăt neliniștit, scos de o voce pe care o recunosc ca fiind a lui Lucent. Care strigă numele Hoației-de-Stele.

Magiano întoarce balira noastră, chiar dacă tot ce vreau să fac este să privesc locul în care Gemma s-a prăbușit, lovind apa, acela unde valurile i-au înecat lumina strălucitoare.

De mii și mii de ani, omenirea e fascinată de balire. Nenumărate povești s-au scris despre aceste făpturi, dar, cu toate acestea, nu suntem deloc mai aproape să înțelegem tainele zborului lor, al neamului lor și al vieții lor din adâncurile oceanului.

Baronul Faucher, Studiu despre balire și despre cele mai apropiate rubedenii ale acestora

Adelina Amouteru

Suntem îndeajuns de aproape de ocean de acum, încât salvele de tun să răsune atât de tare, încât devin de-a dreptul asurzitoare. Ploaia ne izbește dintr-o parte. Unele dintre vasele kenettrane care se află cel mai aproape de nava regală din Beldain sunt, dintr-odată, suflate departe de aceasta și îmi dau seama imediat că Lucent e, probabil, prin apropiere, trăgând și împingând vânturile, să îi zăpăcească pe oștenii armatei kenettrane. Alte corăbii izbutesc să tragă încă spre navele beldaine, dar iute-iute, toate se trezesc că, pe neașteptate, tunurile li se fac bucăți-bucățele pe punți sau că ghiulelele le dispar în aer, după ce abia și-au început traiectoriile. Asta, de bună seamă, trebuie să fie opera lui Michel, Arhitectul! Mă tot aștept să o văd și pe Gemma reapărând în văzduh, dar, desigur, nu se întâmplă așa ceva. Ploaia îmi biciuiește fața. Îmi reamintesc că eram inamice.

Sunt atât de multe nave beldaine! O privire fugară îmi este de ajuns să-mi dau seama că aceasta nu este, nici pe departe, o bătălie pe care vasele kenettrane să o poată câștiga.

Cum am putea să îi respingem, oare, pe vrăjmași? Privesc în direcția navei regale. Este înconjurată din aproape toate părțile

de întăriri beldaine, iar flora kenettrană se aruncă în zadar spre ea. Balire împlătoșate în argint plutesc pe deasupra navei, protejând-o din aer. Tinere Elite călăresc pe unele dintre ele – una poartă aurul regal din Beldain. Poate că este unul dintre frații reginei Maeve. El face un gest fulgerător cu brațul, spre un soldat din Kenettra. Călărețul inamic se clatină cu putere în spate, parcă lovit cu putere, și cade de pe baliră.

— Apropie-te! îi strig lui Magiano, arătându-i un petic de cer unde nu se află nimeni.

— Dacă ai vreo idee isteață despre cum să facem asta fără să ne sinucidem, sunt bucuros să o ascult, îmi strigă, la rândul lui.

Privesc cu mai multă atenție modul în care sunt poziționate vasele beldaine.

Corabia reginei este protejată din aproape toate părțile! îmi dau seama.

Un semicerc de nave de război. Dincolo de ele se află un alt cerc, apoi un altul, astfel încât, de sus, probabil că toate aceste nave formează imaginea unui fagure.

— Atenție!

Mă lipesc de spatele balirei când aud avertismentul lui Magiano. O ghiulea explodează lângă noi, trimițând un șuvoi de apă de mare în aer. Mă feresc. Zburătoarea noastră se smucește într-o parte, cu un muget. Una din aripi îi fumegă. Arunc o privire iute spre nava care a tras spre noi. Energia mea se agită nebunește, hrănindu-se cu furia și frica miilor de soldați din golf. Și crește și tot crește, până când carnea îmi zbârnâie aproape din cauza ei, de parcă ar fi gata-gata să mă rupă în bucăți.

Legătura dintre mine și Enzo tremură. Privesc în jur, din instinct. Inima îmi bate cu putere.

El e aici! înțeleg.

Funia noastră de energie se scutură de acum cu violență, de parcă și-ar fi dat și el seama că sunt aici, și, doar o clipă mai târziu, îl și zăresc. Este călare pe o baliră și un șuvoi de foc îi țâșnește din mâini, țintind navele Inchiziției. Nenumărați inchizitori îl urmăresc. Soldatul din Beldain care zboară alături de prinț urlă când acesta face să apară foc din văzduh, trimițându-l apoi spre un adversar, care este înghițit de flăcări și cade de pe spinarea balirei. Aceasta, rămasă fără călăreț, plonjează în apă.

Enzo! îl strig, prin legătura noastră.

Se întoarce spre mine. Energia lui mă lovește cu forță, chiar când încerc să-mi folosesc eu însămi puterile. Magiano îmi aruncă o privire și mă ține mai bine, să nu cad. Pentru o clipă, Enzo mă privește, iar căutătura lui este necruțătoare, întunecată. Știu imediat că Pumnalele i-au spus totul.

Se îndreaptă spre o navă a Inchiziției. Deschide palma, apoi își încleștează pumnul. Este una dintre cele mai simple mișcări posibile.

O linie de foc explodează la suprafața apei, cu un bubuit asurzitor. Flăcările se iau, parcă, la întrecere care să ajungă mai iute la navă, gonind cu o viteză îngrozitoare, apoi pocnesc și se răsucesc, lovind carena maiestuoasă. Focul înghite lemnul. Vâlvătăile se înalță spre cer, cuprinzând întreaga navă. Explozia mă orbește. Îmi acopăr fața cu brațul, încercând să mă feresc de căldură și de lumină. În zadar! Legătura noastră zvâcnește cu violență, căci energia lui o hrănește pe a mea, și căldura îmi mistuie trupul. Îmi dau capul pe spate și îmi închid singurul ochi, în timp ce la urechi ne ajung strigătele îngrozite ale inchizitorilor de la bordul navei care arde.

Și, chiar în clipa aceea, focul lovește ceva – rezerva de praf de pușcă pentru tunuri. O explozie violentă zguduie puntea.

Aşchii care ard zboară prin aer. Unele se îndreaptă spre noi, iar altele lovesc apa, lăsând în urmă fum negru.

Trebuie să îl controlez cumva! îmi dau seama.

Energia lui Enzo nu este inepuizabilă şi ceea ce tocmai a făcut trebuie să îl fi costat, de bună seamă, un preţ usturător. Dar, dintr-odată, nu mă mai pot gândi decât la a pune stăpânire pe el.

Dacă l-aş avea în stăpânirea mea, atunci am putea câştiga lupta aceasta!

— Du-ne mai aproape de Enzo! îi cer lui Magiano.

— Cum doreşti, *amore mio!* îmi răspunde Trandafirul meu, apoi trage tare de frâu, silind-o pe balira noastră să îşi devieze cursul şi să zboare pe lângă a lui Enzo.

De cealaltă parte a noastră se află creatura lui Sergio şi a Violettei. Magiano ne împinge înainte până când formăm un triunghi, apoi coteşte fulgerător în jos.

Alunecăm de-a lungul suprafeţei oceanului. Proiectilele explodează în jurul nostru, însă Magiano nu se abate din drumul său. Simt că balira se cutremură sub noi. Este rănită, şi nu va mai putea zbura prea multă vreme.

Trecem pe lângă nava cuprinsă de flăcări, iar corabia reginei din Beldain ne apare dintr-odată în faţa ochilor, neaşteptat de aproape. Balira lui Enzo se apropie şi ea, iar mie îmi creşte inima, în timp ce legătura dintre noi ne îmboldeşte să ne apropiem şi mai mult încă.

Apoi, dintr-odată, Magiano ne trage într-o parte. O săgeată ne trece chiar peste creştete. Abia dacă am timp să scot un strigăt de uimire, înainte să văd cum o altă baliră se opreşte lângă noi. Ochii necruţători ai lui Maeve se pironesc într-al meu. Îşi ridică arbaleta.

Mă lipesc de spinarea zburătoarei noastre. În spatele lui Maeve, Lucent ridică braţul şi o pală de vânt ne izbeşte din

plin pe mine și pe Magiano. Îmi închid singurul ochi și mă țin din răsputeri de șa. Balira noastră urlă, ca și cum ar vrea să protesteze. Se răsucește în aer. Când îmi deschid iar ochiul, Maeve s-a oprit chiar lângă noi. Se ciucește pe balira ei și face un salt spre noi.

Și, de cum aterizează pe spinarea zburătoarei noastre, își și scoate sabia. Mă atacă. Sunt atât de surprinsă, încât tot ce izbutesc să fac este să îmi ridic mâinile, pentru a încerca să mă apăr. Puterile mele țâșnesc, cu deznădejde aproape, spre ea, încercând să o învăluie în mrejele unei iluzii de durere. Pentru o clipă, strădaniile mele par să dea roade, fiindcă Maeve se cutremură și cade în patru labe. Magiano își scoate și el sabia și încearcă s-o lovească, dar o altă pală de vânt trimisă de Lucent îl împinge înapoi. În același timp, Maeve își ridică privirea spre mine, cu dinții încleștați, silindu-se să se convingă că durerea pe care o simte nu este reală.

— Lașă bicisnică! se burzuluiește la mine.

Apoi, reușește să mă atace din nou, iar sabia ei scânteiază.

Un alt tun explodează în apropiere, lovind și cealaltă aripă a balirei noastre, care începe să se prăbușească, imposibil de controlat. Dintr-odată, simt că sub mine nu mai există decât văzduhul și picăturile de ploaie. Tot ce mai întrezăresc e un amestec încețoșat de petice de mare și frânturi de cer. Mă întind orbește să m-apuc de mâna lui Magiano, dar nu am habar unde este.

Mă izbesc cu putere de oglinda oceanului. Apa înghețată îmi taie răsuflarea, iar eu îmi întredeschid gura într-o încercare zadarnică de a striga. Mâinile mele se zbat s-ajungă la suprafață. Ghiulele și săgeți brăzdează adâncurile, lăsând dâre de bule în urma lor. Zgomotele mute ale exploziilor îmi fac oasele să tremure. Plămânii mei urlă după aer. Aceasta este lumea de dincolo, iar eu îi voi întâlni pe zei în zorii zilei!

Teama zăvorâtă înăuntrul meu își recapătă libertatea, iar puterile mele îmi scapă de sub control. Pentru o clipă, îmi amintesc cum m-am simțit când m-am aflat pe rug, la doar un țol de lemnele care îmi ardeau la picioare, la doar un pas de moarte. Simt că forța îmi revine, sporită, iar șoaptele, vocile din mintea mea, parcă iau și ele foc.

Apoi, zăresc flăcările și lumina de deasupra mea și îmi întorc chipul spre ele. Lovesc cât de tare pot, iar cerul se apropie.

Răzbesc la suprafață! Zgomotele înăbușite din jurul meu devin asurzitoare. Îmi întorc fața spre cer, martoră la iluzia teribilă pe care am pictat-o în noaptea furtunoasă: o creatură monstruoasă, făcută din ocean și din urgia naturii, care crește, acoperind aproape întregul cer cu aripile sale, cu ochii stacojii arzându-i în găvane, cu gura colțoasă atât de căscată, încât pare să i se întindă de la un capăt la celălalt al feței. Lasă să îi scape un strigăt care zguduie lumea. Îi simt chemarea din adâncul oaselor. La bordul celei mai apropiate nave, inchizitorii și soldații din Beldain cad în genunchi, acoperindu-și fețele, îngroziți.

Dintr-odată, o perdea de vânt mă împinge afară din apă.

Să fie, oare, Lucent aceea care mă salvează? mă întreb.

Nu, de bună seamă că nu, pentru că un braț puternic și sigur mă cuprinde. Izbăvitorul meu este Magiano, care-i imită talentul aparte lui Calcă-Vânt. Întrezăresc cioturi de lemn, apoi carena imensă a unei nave.

Este corabia reginei Beldainului!

Trandafirul meu ne trimite într-o parte, ținându-și brațul încă ferm încolăcit în jurul mijlocului meu.

Plutim pe deasupra frânghiilor și aterizăm greu pe punte. Izbitura mă aruncă pe jos. Mă rostogolesc de câteva ori, apoi mă opresc. Imediat, încerc să mă ridic în picioare. Mă căznesc să respir. În apropiere, Magiano se împinge în palme și în

genunchi, apoi sare în picioare. Soldații și mateloții sunt peste tot, manevrând tunurile și aruncând săgeți aprinse spre navele kenettrane. Enzo este deja aici, ghemuit pe punte. Legătura dintre noi tremură din nou. Michel este sus, pe velatură, iar Raffaele, la cârmă, cu ochii pironiți asupra noastră.

O altă baliră trece pe deasupra capetelor noastre. O clipă mai târziu, Teren cade și el pe punte, într-un vârtej de veșminte albe și armură argintie, cu mantia de inchizitor atârnându-i, complet udă, de jur-împrejur. Ochii îi lucesc ca ai unui nebun, mai rătăciți decât i-am văzut vreodată.

O perdea de apă se revarsă asupra noastră, și îmi ridic privirea doar pentru a o vedea pe Maeve cum sare de pe zburătoarea ei drept lângă noi, cu o mișcare grațioasă. Lucent o urmează, purtată de o pală de vânt.

— Predați-vă de îndată! strigă Teren spre Maeve. Și dați ordin flotei voastre să se retragă!

Este o priveliște bizară, să văd că Inchiziția e de partea noastră. Ploaia se scurge de pe bărbia lui Teren.

— Altfel, acest golf îți va fi mormântul, Maiestatea Ta! adaugă el.

Maeve izbucnește în râs și face semn spre ocean, unde navele de război din Beldain continuă să avanseze, neabătute.

— Ți se pare c-ar fi cazul să ne predăm, maestre Santoro? îi strigă, la rândul ei, cu o voce neînduplecată. Voi sta pe tronul kenettran până la ceasul prânzului.

Și, zicând acestea, regina îi face un semn mezinului său, Tristan, care se repede pe dată în față. Trebuie să recunosc că prințul beldain are o viteză impresionantă. Într-o clipă, se grăbește spre noi, cu sabia scoasă, iar în următoarea, a și ajuns la Teren și îl atacă. Dintr-odată, îmi amintesc de Dante, Pumnalul căruia i se

spunea *Păianjenul*, prima mea victimă, iar amintirea face energia să mă străbată ca un șuvoi înviorător.

Îl va despica pe Teren în două! îmi spun.

Dar fostul inchizitor general nu iroseşte nicio clipă. Scoate două pumnale de la cingătoare, își pleacă fruntea, ca și cum ar accepta duelul, și îi zâmbește lui Tristan. Îi zădărnicește apoi atacul prințului, iar zgomotul metalului care se lovește de metal răsună puternic.

Lângă mine, Magiano se răsucește și se aruncă în sus. Cozile sale împletite sunt purtate de vânt în spate, complet ude și strălucind datorită ploii și apelor oceanului, și, în clipa asta, nu mai văd în fața ochilor un simplu muritor, ci pe însuși îngerul bucuriei, al cărui extaz sălbatic cuprinde tot ce e în jur și a cărui putere este copleșitoare. Îl văd cum trage adânc aer în piept. Este înconjurat de Tinere Elite. Puterea lui a ajuns la apogeu.

Și Trandafirul meu trimite o pală de vânt spre Maeve, care o lovește și o aruncă pe jos. În același timp, trimite și o coloană de foc în direcția ei. Lucent reuşeşte să intervină la timp, ridicând-o și purtând-o pe Maeve, cu ajutorul unei alte pale de vânt, în afara pericolului, însă pentru scurtă vreme, fiindcă șarlatanul se năpustește spre ele, cu ambele lui pumnale scoase din teacă, și aruncă unul spre regină.

Însă arma lui dispare înainte să o poată atinge pe ocârmuitoarea Beldainului, reapărând în mâna lui Michel.

Atunci Magiano aruncă spre Raffaele un alt pumnal care se îndreaptă drept spre gâtul acestuia. Enzo este acela care îl salvează pe Mesager și, de data asta, prințul pare să nu mai fie decât un vârtej de mișcări nespus de iuți, iar el sare și oprește pumnalul cu propria sabie, aruncându-i lui Magiano o privire de-a dreptul ucigătoare. În același timp, Raffaele azvârle și el spre

mine ceva care sclipește în beznă. O sticluță, din câte îmi pot da seama, care se sparge la picioarele mele. Sar înapoi, tocmai când o creatură țâșnește dintre cioburi. Este o făptură mititică, de culoarea pielii, care pare să aibă sute de picioruțe și ale cărei fălci îmi caută tălpile. Sar din nou, când se repede să mă atace. Crește sub ochii mei!

Când creatura sare la mine a treia oară, o calc cu talpa cizmei. Reușesc să-i prind partea din spate. Se zbate, încercând să mă muște, dar îmi scot pumnalul și o înjunghii, strivindu-i trupul de scânduri.

Energia îmi geme în urechi. Lupta din jurul nostru m-a hrănit atât de mult, până când puterea mi-a ajuns la un nivel de necontrolat. Culoarea oceanului din jurul nostru se schimbă, din cenușiu-închis în argintiu strălucitor și apoi în turcoaz, luminat din interior, o iluzie alimentată de puterea mea în continuă creștere.

Ridic privirea și îl zăresc pe Michel, care atârnă un pic de o vergă a greementului, iar apoi se azvârle spre mine. Țes o iluzie de durere de jur-împrejurul lui. Se cutremură pentru o clipă, dar apoi îl simt respingându-mă cu propria forță.

Este un artist! îmi spun. *Doar el este cel care m-a învățat să plăsmuiesc iluzii.*

Și acum, pare în stare să vadă prin ale mele.

— Monstrule! îmi strigă, iar eu știu, din durerea reflectată în vocea lui, că a aflat deja de moartea Gemmei.

Magiano aterizează lângă cârmă și își îndreaptă pumnalul spre Michel. Frânghia de care atârnă acesta se desfășoară pe neașteptate, dispărând, doar ca să reapară pe punte. Arhitectul cade, prăbușindu-se pe punte, iar Lucent îl prinde, cu grijă, în ultimul moment.

Cuprinsă de furie, o atac pe Calcă-Vânt cu toată forța mea. Privirea mi se îndreaptă spre încheietura ei rănită și mă concentrez, țesând o iluzie care îi sporește înzecit durerea. Lucent cade, cu un strigăt de agonie.

Maeve sare între noi, iar iluzia mea se clatină o clipă, pentru că apariția ei mi-a distras atenția. Privirea reginei e numai gheață și mânie. Își scoate sabia, iar căutătura îi devine și mai urâtă încă.

— *Las-o!* se răstește ea, apoi se aruncă spre mine.

Sabia lui Sergio mă salvează. Apare ca din pământ și respinge atacul reginei. Mă trag, împleticindu-mă, înapoi și ridic privirea spre cer. Acolo, Violetta continuă să se rotească pe spinarea balirei. Mă privește și ea, pentru o clipă.

Bubuitul îndepărtat al tunurilor ne distrage tuturor atenția. Navele de război ale Beldainului s-au apropiat, iar soldații ne-au înconjurat deja. Maeve sare dintr-odată departe de Sergio și îi strigă lui Teren:

— Sunteți depășiți numeric! Ochii ei se pironesc asupra mea și continuă: Cei din Beldain nu cred că există monstruozități, îmi spune. Noi, în Tărâmurile Cerului, îi respectăm pe *malfetto*. Sunteți niște Tinere Elite, niște copii ai zeilor, ca și mine. Nu avem niciun motiv să ne luptăm unii cu alții!

Cu multă vreme în urmă, i-aș fi dat ascultare. Nu sunt o monstruozitate, o pocitanie! Sunt o Tânără Elită! Dar acum am devenit Lupul cel Alb și sunt prea puternică să mă mai las impresionată de vorbele reginei. Așa că îmi ridic privirea spre ea, scârbită dintr-odată de ramura de măslin pe care mi-o întinde. Ce păcăleală!

Nu își dorește pacea. Doar a fost cât pe ce să mă ucidă. Vrea doar *să câștige*, și să pună mâna pe Kenettra sub masca prieteniei.

Nu toate Elitele sunt la fel și nu toate Elitele pot fi aliate!

Nu îi răspund, ci îi fac un semn din cap lui Enzo.

— Enzo! strig eu.

Puterea mea se crește, odată cu a lui.

— Nu ți se va supune, Lupule cel Alb! se oțărăște Maeve la mine. Dar îi simt nesiguranța în voce când continuă: De acum știe adevărul. Este unul dintre Pumnale, este unul dintre noi!

Nu și dacă am un cuvânt de spus! mă gândesc, încleștându-mi maxilarul.

Prin frânghia de energie dintre noi, îmi întind firele și îi caut inima.

Te voi supune controlului meu! îmi spun.

Prințul se apropie. În mâinile sale înmănușate ține două pumnale, iar chipul îi este o mască a mâniei.

— Ești o trădătoare, Adelina! îmi răcnește el.

Puterea mi se clatină când îi aud cuvintele. Inima mea, legătura mea, nu-mi pot da seama care din ele, își dorește apropierea lui și tânjește după el.

— N-am făcut decât să îmi apăr viața! îi strig, în mijlocul haosului.

— Ai spus atâtea minciuni! mă acuză Enzo.

Energia legăturii dintre mine și el se schimbă, făcând să se răstoarne balanța puterii. Firele care, cu doar o clipă în urmă, au fost înfășurate atât de sigur în jurul inimii lui Enzo încep să slăbească. Ceva pulsează înapoi. Mă lupt pentru a căpăta controlul, dar, pe neașteptate, energia lui Enzo se revarsă spre mine, căutându-mi *mie* inima! Este aceeași senzație pe care am avut-o imediat după ce s-a întors din lumea de dincolo, când am rămas singuri și energia lui m-a copleșit și a învins-o pe a mea.

— *Te iubesc!* îi strig. Nu am vrut să văd cum dușmanii noștri, cei din neamul beldain, te foloseau pentru a le sluji

propriile interese. Tot ce fac e să-ți fure tronul, chiar nu vezi? Pumnalele tale dragi sunt acelea care și-au trădat țara!

Mă opresc când puterea lui Enzo mă lovește iar, prin legătura noastră, și mă face să mă chircesc de durere. Își încleștează pumnii. Pe chip i se așterne expresia suferinței.

— Aproape că l-ai ucis pe Raffaele în arenă! îmi strigă, la rândul său. Ai omorât-o pe Gemma! Tu nu-i folosești pe alții pentru propriul câștig? Pe noile tale Tinere Elite? Războiul acesta... țelul tău nu e tot să obții tronul? Pe mine? Vocea i se frânge un pic, și, dincolo de furia lui, se simte o durere adâncă: Dar cum ai putut să faci așa ceva?

Vorbele lui îmi învârtejesc șoaptele din minte care sunt furioase de-acum, la fel ca mine.

— Și de la cine-am învățat oare să mă port așa? mă răstesc. *Cine m-a învățat să mă folosesc de alții pentru propriile interese?*

Ochii lui Enzo se umplu iar de întuneric.

— Te-am iubit cândva! spune el. Dar, dac-aș fi știut ce aveai să-i faci lui Raffaele, în arenă, dac-aș fi știut ce urma să îi faci Gemmei, te-aș fi ucis cu mâna mea de îndată ce mi s-ar fi ivit ocazia.

Cuvintele lui se implântă în mine ca niște pumnale, unul câte unul. Mă simt cuprinsă de un val de durere, iar furia continuă să-mi țină inima în menghina ei. Cât de ușor îmi întoarce spatele! Cât de iute uită trădările propriilor Pumnale! Scrâșnesc din dinți, printre lacrimi.

— Hai s-o văd și p-asta! strig din răsputeri. Încearcă numai, să vedem ce-o să se-ntâmple!

Acum, ochii lui Enzo au devenit complet negri. Simt cum energia lui o învinge pe a mea și mă învăluie în căldură. Încerc să îmi mișc mâinile sau picioarele, dar nu izbutesc.

Nu! Nu! Nu!

Se repede spre mine, să mă atace.

Îmi arunc iluziile asupra lui, învăluindu-l în mrejele lor. Se clatină pe picioare, trăgându-se înapoi, pentru o clipă, zgâriindu-și fața – căci e încredințat că un tăiș fierbinte îl înjunghie în ochi. Dar, cumva, prin legătura noastră, Enzo e în stare să-și dea seama care dintre fire sunt reale și care sunt doar fantasme, așa că dă la o parte pânza țesută de mine, apoi clatină din cap, își ațintește ochii asupra mea și își trimite focul spre mine.

Enzo, nu!

Ridic brațele și scot un strigăt. Așadar, după toate câte mi s-au întâmplat, acesta e felul în care voi muri: arsă de vie, așa cum ar fi trebuit să pier cu mult timp în urmă.

Flăcările îmi ard pielea. Dar, apoi, o clipă mai târziu, o rafală de ploaie rece ca gheața mă lovește cu putere, stingând focul. Forța valului mă aruncă în genunchi. Când ridic privirea, îl văd pe Sergio, agățat de spinarea unei balire, chiar deasupra noastră. Când se răsucește în spirală, aripile enorme ale creaturii împrăștie apă peste punte.

Enzo își ridică și el privirea. Momentul acesta de neatenție este exact ce îmi trebuia! Profit de ocazie, mă ridic în picioare și îmi azvârl firele de energie prin legătura dintre noi. Enzo tresare, când ghearele mele se înfig din nou în el, redându-mi controlul. Se cutremură, mă mai respinge o dată, însă apoi se oprește. Cade în genunchi pe punte, respirând cu greu. În apropiere, Enzo se ghemuiește și el. Are capul plecat. Suntem amândoi epuizați.

— Trăiești numai și numai fiindcă așa am hotărât eu! șuier, cu dinții încleștați.

Furia mea sporește, umplându-mi fiecare părticică a corpului. Nu îl mai văd pe băiatul pe care l-am iubit cândva. Abia dacă mai întrezăresc ceva în jur.

Șoaptele din mintea mea mă copleșesc, preluând controlul. Vocea nu îmi mai aparține, ci a devenit a lor și numai a lor când închei:

— Și vei face întocmai cum îți poruncesc!

Încă o dată, ajung la el prin legătura noastră și trag cu putere.

Dă foc lumii ăsteia, Enzo! Folosește tot ce ai! îi cer fără vorbe.

Enzo întoarce capul spre cer. Trage adânc aer în piept, cu un șuierat.

Raffaele face un pas în față.

— Nu! strigă Mesagerul, dar e prea târziu de-acum.

Din mâinile lui Enzo erup flăcările.

Focul sare peste greementul navei și se repede pe deasupra apei, în toate direcțiile. Cel mai apropiat cerc de nave de război se aprinde pe loc. De pe fiecare vas, vâlvătăile radiază și aprind cerc după cerc, până când cuprind întregul fagure de nave. Fiecare Tânără Elită de la bordul navei noastre încremenește, nemaifiind în stare decât să privească. De pe navele care sunt mistuite de foc răsună strigăte.

Puterea lui curge fără întrerupere, cuprinzând totul. Exploziile ne asurzesc, când flăcările ajung la tunurile de la bordul navelor. Suntem cu toții aruncați în genunchi. Simt adevăratul cutremur produs prin lemnul punții. Focul lui Enzo arde tot mai departe, până când întreaga flotă beldaină este cuprinsă de vâlvătăi, iar toate navele sunt unite de linii de foc, cât poți vedea cu ochii. Flăcările par să lingă de acum însuși cerul. Înclin capul și las ploaia să mă ude, să spele această senzație de întunecime. Sunt iarăși în noaptea aceea din timpul serbărilor închinate Lunilor de Primăvară, cu multă vreme în urmă, când Pumnalele au dat foc portului Estenziei.

Într-un târziu, Enzo își pleacă fruntea. Își lasă umerii în jos și cade în genunchi. Scoate un geamăt și, când îl privesc mai

bine, îmi dau seama că arsurile oribile care i-au distrus pielea i s-au întins acum până la coate, iar pielea îi este făcută scrum. Ochii săi rămân ca niște lacuri negre și un cerculeț de foc îl înconjoară încă.

În jurul nostru, navele de război din Beldain continuă să ardă. Maeve privește, fără să îi vină să creadă. Este pentru prima oară când o văd redusă la tăcere.

Teren le face semn inchizitorilor să se apropie. Un zâmbet triumfător i se citește de acum pe chip. Îmi ia o clipă să îmi dau seama că, poate, crede că am făcut totul *pentru el.*

— Vreau să-mi aduceți capul ei! ordonă el, arătând-o cu sabia pe Maeve.

Însă regina Beldainului reacționează imediat. Lucent schimbă o privire cu ea, apoi cheamă vântul și o trimite spre cer. Unul dintre frații ei zboară pe lângă ea, apoi se întinde, o apucă de braț și o trage pe spinarea balirei sale.

Dar privirea mea e ațintită asupra lui Raffaele care tocmai se îndreaptă spre Enzo, ai cărui ochi sunt încă doar întuneric lichid și al cărui chip pare încremenit într-o grimasă care îi arată furia. Cercul de foc tot mai arde la picioarele sale. Nu știu de ce mă opresc să mă uit la Raffaele. Poate că mereu am făcut-o, captivată de frumusețea lui. Chiar și acum, în mijlocul morții și al distrugerii, se mișcă mereu cu o grație nepământeană. Atenția sa este ațintită numai asupra prințului. Privelișteа îmi frânge inima și într-o părticică din mine, ce-i drept, una nespus de mică și de stingheră, se aprinde o scânteie care prinde să lumineze.

Raffaele ajunge la Enzo. Flăcările îi ard încă mâinile, însă nu face nicio mișcare pentru a ataca, ci se mulțumește să aștepte până când Raffaele se întinde și îl cuprinde cu mâna după ceafă, apoi îl trage mai aproape, astfel încât frunțile li se ating.

Lacrimile curg în voie pe faţa lui Raffaele. Dintr-odată, îmi amintesc cum arăta în ziua în care mi-a întors spatele, felul în care a închis ochii când l-am implorat să-mi permită să rămân. Are aceeaşi expresie acum.

Enzo mijeşte ochii. Se mişcă, parcă pentru a prinde încheietura lui Raffaele cu mâinile lui dogoritoare, pentru a-i da foc şi a-l face să ardă de viu din interior.

— Nu! îi şopteşte Raffaele şi, chiar dacă ochii lui Enzo rămân întunecaţi, Raffaele nu se fereşte, rămânând neclintit pe loc, înconjurat de flăcări.

Ochii lui Enzo strălucesc. Se uită la Raffaele, nedumerit, buimăcit, şi îşi pleacă faţa spre el. Mesagerul se apleacă înainte, închide ochii şi îşi sprijină capul pe umărul lui Enzo. Nu trebuie să îi ating ca să ştiu că energia lui Raffaele curge acum prin Enzo, vindecându-l şi liniştindu-l, alungându-i orice brumă de furie.

Pentru o clipă doar, Raffaele îmi aruncă o privire. Ochii săi cu sclipiri de nestemate sunt de-a dreptul răpitori, în lumina flăcărilor.

— Nu! repetă el, de data aceasta, spre mine.

Teren mârâie de-a dreptul. Face un pas înainte acum, gata să îl atace pe Raffaele.

— Violetta! strig.

Sus, în aer, surioara mea îmi răspunde. Apoi se întinde şi trage.

Teren strigă, atunci când puterea îi dispare, iar Maestra-Păpuşar preia controlul. Trag şi eu, amarnic. Firele de întuneric se strâng în jurul lui, strangulându-i nervii şi făcându-l să urle. Trag cât de tare pot, încercând să imit ce i-am făcut lui Dante. Cuiva care, şi el, merita să moară. Şoaptele din mintea mea vor să preia controlul.

— Nu îmi veți mai porunci voi mie! mă răstesc la ele.

Teren se zvârcolește pe punte, în timp ce lupta continuă, în spatele nostru.

Mă întorc spre Raffaele, pentru o clipă. Nu se teme de ce i-aș putea face. Nici măcar după ce l-am torturat în arenă în halul în care am făcut-o! Tot ce simt venind dinspre el este un val de tristețe și, dincolo de acesta, o hotărâre de nestrămutat.

— Dacă dreptatea este ceea ce îți dorești cu adevărat, Adelina, îmi spune el, află că nu în felul acesta o vei dobândi!

Simt că propria hotărâre se clatină. Cum de izbutesc să găsesc în inima mea toată răceala de care am nevoie pentru a-mi comite toate celelalte fapte, însă nu mă pot convinge să îl atac pe Raffaele? Sau pe celelalte Pumnale? Cum de izbândește să mă îmbuneze mereu, după tot ce mi-a făcut?

Îmi dau seama că și eu plâng de acum și nici nu mă obosesc să îmi șterg lacrimile. Teren se zvârcolește pe punte, lângă mine, iar Raffaele îl ia pe Enzo de mână și îl trage pe spinarea unei balire. Nu am puterea să îi opresc. Tot ce pot face este să privesc.

Teren se ridică în picioare. Sunt obligată să îmi iau privirea de la cei doi. Violetta continuă să îi răpească puterea, însă el tot reușește să-mi arunce o privire plină de ură.

— Te voi tăia în bucăți, lupușorule! se stropșește el.

Mă atacă și abia-abia reușesc să mă feresc de sabia lui – care îmi trece la mustață pe lângă umăr. Apoi el se răsucește și se repede din nou spre mine. Țâșnesc într-o parte. Strâng pumnii și, cu puterile înnoite, arunc o iluzie peste întregul port, făcând apa să se agite de parcă ar fierbe. Apoi, privesc înapoi spre el și îmi strâng firele de energie cât de tare pot.

La acest nivel de durere, Dante delira deja, însă Teren este încă în stare să mă privească. Eu clipesc, uimită de cât poate să reziste, chiar și fără puterile sale.

— Ucideți-o! le aruncă el un ordin inchizitorilor săi. *Acum!*

Oștenii își scot săbiile spre mine, însă nu îmi mai este teamă de ei. Nu mai au nicio însemnătate în ochii mei.

Sergio face un pas înapoi, măsurând din ochi întreaga scena. Își scoate pumnalele de la cingătoare și le aruncă pe amândouă cu o viteză nimicitoare. Fiecare se înfige în câte un soldat.

Magiano imită puterile lui Enzo, trimițând coloane înalte de flăcări spre alți vreo zece inchizitori care iau foc asemenea unor surcele uscate. Bărbații strigă de durere, când armurile le iau foc pe loc, arzându-i de vii. Privesc totul, bucurându-mă de răzbunare.

— Opriți-vă! le poruncesc Trandafirilor mei.

Puntea e plină de leșurile inchizitorilor învinși. Cei care mai sunt încă în viață tremură când mă apropii de ei. Teren rămâne locului. Violetta i-a înapoiat puterile, însă el încă încearcă să își revină după chinurile pe care i le-am pricinuit. Mă uit cum tușește și cum se împinge în podea, încercând să se ridice. Apoi, privesc spre inchizitorii care au supraviețuit.

— M-ați vânat și m-ați torturat! le spun soldaților. Acum, ați văzut de ce sunt în stare. Și ați putut măsura puterile Elitelor mele. Am mulți mercenari alături de mine, care preiau controlul palatului regal chiar în clipele acestea. Am o putere pe care nu puteți nici măcar nădăjdui să o învingeți vreodată. Pot să fiu dușmanul vostru, și să vă privesc murind. Îmi ridic brațele către ei: Sau pot deveni *conducătoarea voastră,* care vă va aduce o glorie greu de imaginat.

Tăcere!

Inchizitorii mă privesc cu teamă și, pentru prima dată, le văd expresiile așternute pe chipuri, unele care-mi amintesc că, în spatele armurilor de temut și al mantiilor albe, sunt niște simpli oameni, în stare să fie îngroziți și cuceriți. Clipesc, uimită de

această constatare. Mi-am petrecut întreaga viață gândindu-mă la inchizitori ca la niște obiecte, niște creaturi fără de suflet. Dar sunt doar niște bărbați obișnuiți. Unii care pot fi convinși, iar eu am puterea să fac asta.

— De ce vă luptați acum cu mine? îi întreb. Fiindcă așa vă spune inchizitorul general? Nici el nu este mai mult decât un monstru! Le zâmbesc cu amărăciune: Mai mult, și-a întâlnit o adversară pe potrivă.

Inchizitorii se foiesc, șovăitori și temători... Extenuați.

— Urmați-mă! continui. Iar eu vă voi conduce în Beldain. Le vom cuceri țara și ne vom răzbuna. Putem birui și Tamoura, din Tărâmurile Soarelui, și multe alte ținuturi, mai îndepărtate. Ne putem extinde imperiul în moduri neînchipuite. Renunțați la campania voastră inutilă împotriva nefericiților de *malfetto!* Vă temeți de puterile noastre. Știu că vreți să trăiți. Dacă mă veți urma, vă voi oferi tot ce v-ați dorit vreodată. Expresia mea devine apoi necruțătoare: Ori asta, ori moartea – e alegerea voastră. Nu aveți însă mult timp la dispoziție. Fac un semn spre Magiano, care răsucește un pumnal în mână: Așadar, ce să fie, inchizitorii mei?

Niciunul nu face nicio mișcare împotriva mea, așa că știu că, din clipa asta, am un răspuns.

Îl arăt cu degetul pe Teren.

— Ferecați-l în lanțuri! poruncesc. Nu mai este inchizitorul vostru general și nici regele vostru nu a devenit. Ridic capul, trufașă: Eu sunt *regina* voastră de acum!

Pentru o clipă, cred că mă vor ignora. Sunt obișnuită cu asta.

Dar apoi, se pun în mișcare. Ei, inchizitorii, mantiile albe, inamicii tuturor *malfetto*, mă ascultă și se îndreaptă spre Teren!

Fostul inchizitor general îl înșfacă de mantie pe primul oștean, dar este prea slăbit să îl oprească. Ceilalți îi trag repede mâinile la spate.

— Ce faceți? se oțărăște el, când este legat fedeleș. Lașilor, îi dați crezare? *Nesăbuiților!*

Teren mârâie un șir de imprecații, însă ei îl ignoră, iar eu zâmbesc.

Teama poate motiva oamenii, mai mult decât iubirea, ambiția sau bucuria. Teama este mai puternică decât orice pe lume. Mi-am petrecut prea multă vreme tânjind după lucruri – după iubire, după acceptare – de care nu am nevoie cu adevărat. Nu am nevoie decât de supunerea care vine odată cu teama. Nu știu de ce mi-a luat atâta vreme să înțeleg asta.

Inchizitorii îl trag pe Teren în picioare. Chiar și acum, cu toată durerea și extenuarea, în ciuda lanțurilor grele, se zbate în strânsoarea lor, făcându-și cătușele grele de fier să zăngănească. Spre surprinderea mea, îmi zâmbește. E un surâs plin de suferință, de amărăciune, al cuiva căruia i-a fost frântă inima. Obrajii îi sunt uzi din cauza lacrimilor și ploii. Ochii îi strălucesc încă de nebunie, și îmi dau seama că rătăcirea lui a fost pricinuită de moartea Giuliettei.

— De ce nu mă ucizi, lupușorul meu? mă întreabă.

Vocea sa este ciudat de calmă acum, răgușită din cauza unei dureri pe care nu i-am mai deslușit-o în glas înainte.

— Da, presupun c-aș putea s-o fac!

— Atunci, fă-o! se răstește el. Termină odată cu asta!

Îl privesc.

De ce nu o fac? mă întreb.

Singurul meu ochi se îndreaptă spre locul în care Raffaele a stat lângă Enzo, în urmă cu doar câteva momente. Au plecat deja. La fel și celelalte Pumnale. Cercetez cerul, însă nu îi mai văd nicăieri. Se retrag, cu ce a mai rămas din flota beldainã.

Mă apropii de Teren și mă aplec, ca privirea mea să fie la același nivel cu a lui. Privesc ploaia care îi inundă chipul. Când

l-am văzut pentru prima oară? Când eram înlănțuită pe rug, firește, iar el a venit să mă privească așa cum îl privesc eu acum. Cât de îngâmfat fusese, atunci, cu chipul lui frumos, ca sculptat, și cu ochii lui nebuni, care parcă pulsau. Zâmbesc, dându-mi seama că am făcut schimb de locuri.

Mă aplec aproape de urechea lui, așa cum a făcut și el, atunci.

— Nu! îi spun. Te voi păstra în viață, până în ziua în care *voi alege* să nu o mai fac. Ai distrus și ai rănit tot ce mi-a fost drag vreodată. În schimb, vreau să știu cum te face să te simți asta. Nu te voi ucide. Te voi ține în viață. Te voi chinui. Vocea mea devine o șoaptă: Până când sufletul tău va fi mort.

Teren nu poate decât să mă privească. Nu am cum să descriu expresia din ochii lui.

Puterea din timpul bătăliei mă părăsește. Stau în picioare pe punte, lăsând ploaia să mă ude. În jurul nostru, navele de război din Beldain ard mocnit pe apele agitate. Magiano, Sergio și Violetta privesc în tăcere. Inchizitorii stau nemișcați, așteptându-mi următoarea mișcare. Pumnalele sunt înfrânte, iar Teren este prizonierul meu.

Enzo a moștenit un tron. Giulietta s-a bizuit pe sângele ei regal. Regina Maeve conduce Beldainul fiindcă este dreptul ei dobândit prin naștere.

Dar adevărații conducători nu se nasc. Noi devenim conducători.

O regină plină de cruzime nu e, nici pe departe,
una neîncununată de succes. Sub conducerea ei, Kenettra
s-a preschimbat dintr-o nestemată sclipitoare într-o piatră dură,
iar imperiul ei a devenit unul care le-a condus pe toate celelalte,
o beznă care s-a întins de la soare către mare și cer.

Imperiul Lupului, *traducere de Tarsa Mehani*

Adelina Amouteru

Prima oară când am întâlnit un inchizitor, acesta m-a târât afară dintr-un hambar și m-a arestat, învinuindu-mă de uciderea tatei.

Camarazii lui m-au aruncat în temnițele lor pentru trei săptămâni și m-au înlănțuit de un stâlp de fier, pe un rug. M-au vânat luni de zile, m-au alungat peste granițe, i-au ucis pe cei care îmi erau dragi.

Cât de ciudat mi se pare că acum mă văd și îșI țin săbiile în teacă! Mergând pe coridoarele palatului, cu Violetta lângă mine, îi văd că se dau la o parte și își coboară privirile. Eu îmi țin fruntea sus, însă tot mă încordez la vederea atâtor mantii albe.

Mercenarii mei rătăcesc pe coridoare, cu săbiile scoase, în semn de loialitate față de mine. În urma noastră păşesc Magiano și Sergio. Privesc peste umăr și îl văd pe Magiano uitându-se pe fereastră, spre portul care arde, cu o expresie distantă. Sergio se oprește să discute cu unul dintre mercenari. Eu îmi încleştez maxilarul și îmi amintesc că, avându-i ca aliați, n-ar trebui să mă tem de Axa Inchiziției pe cât de mult o fac.

Regina lor a murit. Inchizitorul lor general este în lanțuri, fără cunoștință. Palatul lor regal a fost cucerit și, mai ales, le este teamă de ce aș putea să le fac. Le simt groaza din suflete. S-a răspândit povestea despre felul în care Enzo a ridicat brațele și a dat foc întregii flote din Beldain. Chiar și acum, ei șușotesc încă despre felul în care l-am făcut pe Teren să se chircească, în agonie. Despre felul în care Trandafirii mei au vânat un Pumnal care-și călărea balira, și despre cum un fulger l-a lovit și l-a ucis.

Le simt frica și o folosesc să-mi readun forțele.

Mii de oameni s-au adunat în jurul palatului regal. Când soseşte dimineața, în sfârșit, iar razele soarelui pătrund prin norii întunecați, în raze înguste, luminând șiroaiele de ploaie, ne croim drum spre încăperile regale. Trebuie să mă adresez poporului și trebuie să fiu pe măsura rolului pe care-l voi juca. Voi ieși la balcon, cu capul sus, împlinindu-mi fantezia de copilă, de pe vremea când locuiam încă în casa tatălui meu.

De acum, veți trăi o nouă eră. Începând de astăzi, maltratarea unui malfetto *se va pedepsi cu moartea. Nimeni nu va mai trăi cu teamă, câtă vreme jură credință acestei coroane. Voi fi regina voastră și voi readuce gloria Kenettrei.*

— Maiestatea Voastră, spune Magiano, când intrăm.

Când mă întorc spre el, face, iute, o plecăciune în fața mea. Ochii săi sunt încă distanți, de o politețe rece.

— Vă las să vă pregătiți, adaugă. Nu aveți nevoie de un hoț pe balconul regal.

— Nu mai e nevoie să fii hoț, îi răspund.

Magiano zâmbește și, pe moment, vechea flacără i se reîntoarce în priviri. Face un pas spre mine. Mi se pare că ar vrea să îmi ia mâna, dar hotărăște să nu o facă totuși și își lasă brațul să cadă înapoi pe lângă corp. Asta mă dezamăgește.

— A fost o victorie uimitoare! murmură el.

În ochii lui pot zări cum se reflectă ultimele momente ale bătăliei, în vocea lui aud ecourile strigătelor sale, scoase pe când ne aflam la bordul navei reginei Maeve. De undeva, de departe, Enzo mă cheamă, prin legătura dintre noi, iar eu mă cutremur. Vreau să îi iau mâna lui Magiano într-a mea, de parcă numai el m-ar putea trage înapoi.

Dar gândurile acestea sunt repede înlocuite de amintirea ultimelor cuvinte pe care mi le-a adresat Enzo, în bătălie. De imaginea ochilor săi înnegriți complet: *Te-aș fi ucis cu mâna mea de îndată ce mi s-ar fi ivit ocazia.*

Are dreptate, firește! Să fi fost în locul lui, nu aș fi zis nici eu altceva. Nu mai încape nicio îndoială: de acum înainte suntem dușmani. Ridic scuturile în jurul inimii mele, iar atașamentul meu față de pasiune se stinge și moare. Acesta e singurul meu mod de a mă apăra.

Așa că nu mă întind să îi cuprind mâna lui Magiano.

— N-aș fi putut face nimic fără ajutorul tău, îi spun, în schimb. Și fără al lui Sergio.

Magiano ridică din umeri. Mă privește scurt. Ce vede, oare? Apoi, râde încetișor.

— Arătați-mi doar în ce direcție e vistieria regală, Maiestatea Voastră! îmi cere el, fluturând o mână prin aer. Se întoarce iute cu spatele, însă, înainte, îi surprind o urmă de tristețe pe chip: Și-apoi, veți ști mereu unde să mă găsiți.

Îi zâmbesc, la rândul meu. Surâsul meu este dulce-amărui. Fac semn unui inchizitor să îi arate, iar soldatul îmi aruncă o privire neliniștită. Magiano îl urmează, dar se oprește pentru moment să mă privească iar. Zâmbetul lui este șovăielnic.

— Adelina, spune el. Să ai grijă!

Apoi ne părăsește, iar eu îi simt de îndată lipsa.

După ce a dispărut pe coridor, dau afară din cameră pe toată lumea, cu excepția Violettei, și poruncesc să se închidă ușile. Inchizitorii nu îndrăznesc să ezite și îmi execută ordinul imediat. Cât de ciudat este să pot spune ceva și să îi văd cum îmi dau ascultare! Aproape că îmi vine să râd. Camera este învăluită de tăcere, și tot ce auzim este tumultul oamenilor de afară.

Tăcem și noi mult timp.

— Cum te simți? mă întreabă Violetta, într-un târziu, pe un ton scăzut.

Ce pot să spun? Simt totul. Satisfacție. Singurătate. Mă simt derutată, nesigură unde mă aflu și cum am ajuns aici. Inspir cu greu.

— Mă simt bine!

— Să știi că el ține la tine, murmură Violetta și își întoarce capul în direcția ușilor închise. Magiano, adică. L-am văzut stând de pază la ușa ta, să se asigure că nu mai ai parte de coșmaruri sau iluzii.

Cuvintele ei răsună în mine, și eu mă surprind uitându-mă spre ușile închise. Mi-aș dori să nu-l fi trimis la vistierie. L-aș fi întrebat de ce mi-a spus să am grijă, ce vede când mă privește. De ce părea atât de trist.

— Știu, îi spun.

— Tu ții la el?

— Habar n-am, îi mărturisesc.

Violetta mă privește lung. Știu că poate auzi în glasul meu dovada că el înseamnă pentru mine mai mult decât vreau să recunosc. Oftează, apoi îmi face semn să o urmez și se îndreaptă spre treptele care duc la tron. Pașii noștri răsună la unison. Se așază pe treapta cea mai de jos, iar eu, lângă ea.

— Lasă-l să-ți intre-n suflet! îmi spune. Știu că ai rețineri. Se uită la sala tronului, lungă și pustie: Ține-l aproape! Iubirea sa este blândă și cheamă lumina din tine.

Ochii ei se opresc asupra mea.

O voce șoptește cu furie în mintea mea, împotrivindu-se sfatului ei.

— Îmi spui asta fiindcă tu crezi că-l iubesc?

— Îți spun asta fiindcă te liniștește, îmi răspunde, cu un ton neobișnuit de mușcător. Vei avea nevoie de asta.

— De ce?

Violetta nu mai zice nimic însă. Îi privesc mișcările mărunte – pielea care i se strânge în jurul ochilor, felul în care își încleștează mâinile, în poală. Cu siguranță îmi ascunde ceva! Din nou, șoaptele din mintea mea dezaprobă.

— Ce s-a-ntâmplat? o întreb, de data asta cu mai multă fermitate.

Mâinile neliniștite ale Violettei se despart. Una din ele pătrunde într-un buzunar al fustei. Înghite, apoi se întoarce spre mine.

— Am găsit ceva la bordul navei reginei Maeve, începe ea. M-am gândit că e înțelept să îți spun mai târziu, când vom avea un moment doar pentru noi.

— Ce este?

— Cred că este… de la Raffaele. Violetta șovăie, apoi adaugă: Uite!

Se scotocește iar prin buzunare și dă la iveală un pergament mototolit. Îl desfășoară și îl deschide în fața noastră. Capetele noastre se apropie. Îmi mijesc singurul ochi, încercând să pricep ce sens au cele pe care le văd: o grămadă de schițe, presărate cu tot soiul de notații scrise cu caligrafia superbă, de neconfundat, a lui Raffaele.

— Da, încuviințez, luând pergamentul de la Violetta. Este, fără îndoială, scrisul Mesagerului.

— Întocmai! spune Violetta.

Îmi trec mâna peste pergament, imaginându-mi cum penița dibace a lui Raffaele alunecase pe suprafața acestuia. Îmi amintesc cum scria pagini după pagini de notițe despre Tinerele Elite, la Curtea Fortunata, cum înregistra mereu tot ce vedea în timpul pregătirii mele. Doar el este Mesagerul, de fapt, și sarcina lui este de a ne imortaliza, pe noi și puterile noastre, în scris. Încep să citesc pergamentul.

— E vorba despre Lucent, spune Violetta. Îți amintești noaptea aceea din arenă, când Lucent și-a rupt încheietura?

Încuviințez. Mâinile încep să-mi tremure în timp ce citesc notițele lui Raffaele.

— El scrie aici... că încheietura lui Calcă-Vânt nu s-a rupt în toiul luptei, ci pentru că puterile ei... abilitatea ei de a controla vântul, de a mișca aerul... Violetta inspiră adânc, apoi adaugă: Adelina, încheietura lui Lucent s-a rupt fiindcă puterea ei a început să o consume! Vântul îi golește oasele! Se pare că, pe măsură ce devenim mai puternici, trupurile ni se deteriorează tot mai repede.

Clatin din cap, fără să pricep.

— Ce sugerează...? mă mir. Că noi...?

— Că, în câțiva ani, lui Lucent i se va trage moartea din cauza asta! explică Violetta.

Mă încrunt.

Nu poate fi adevărat!

Mă opresc și o iau de la capăt, analizând schițele lui Raffaele, citindu-i însemnările, întrebându-mă ce îmi scapă. Violetta interpretează greșit, cu siguranță! Privirea mea se oprește

asupra schițelor desenate de Raffaele, care reprezintă fire de energie din aer, asupra observațiilor sale despre Lucent.

Vântul îi golește oasele! Lui Lucent i se va trage moartea din cauza asta!

Dar asta înseamnă...

Citesc mai departe, găsind o notiță scurtă despre Michel, în partea de jos a pergamentului. Cu cât citesc mai repede, cu atât îmi dau seama mai bine ce spune: că, într-o zi, Michel va muri, fiindcă trupul său va sângera în urma purtării obiectelor prin aer. Că Maeve nu va mai putea face față otrăvurilor din lumea de dincolo. Că trupul lui Sergio va seca, fiindcă nu va mai fi în stare să rețină apa. Că Magiano va înnebuni fiindcă imită puterile altora.

— Nu este cu putință așa ceva! șoptesc.

Violettei îi tremură vocea când spune:

— Raffaele afirmă că noi, Tinerele Elite, suntem în primejdie.

Că suntem condamnați să rămânem veșnic tineri! înțeleg.

Tac. Apoi, clatin din cap. Marginile pergamentului se îndoaie între degetele mele.

— Nu! Nu are niciun sens! spun eu, întorcându-mă spre Violetta și apropiindu-mă de fereastră.

De aici, putem vedea agitația de jos, putem auzi zgomotul miilor de civili nesiguri și de *malfetto* neliniștiți, căci nimeni nu are habar cum e să fii ocârmuit de o Tânără Elită.

— Abilitățile noastre sunt *puterile* noastre, mă opun. Cum ar putea Raffaele să știe asta doar dintr-o încheietură ruptă?

— Dar are sens, de fapt! murmură Maestra-Păpușar. Trupurile noastre nu au fost create să aibă asemenea puteri. Om fi noi copiii zeilor, însă *nu suntem* zei. Nu vezi? Febra sângelui

ne-a lăsat legați de energia nemuritoare în așa fel, încât trupurile noastre fragile, muritoare, nu pot spera să reziste.

În timp ce Violetta vorbește, sunetul vocii sale se schimbă. Dulceața ei, care-mi amintește atât de mult de vocea mamei, devine ceva straniu, un cor de voci ascuțite, care-mi trimit un fior pe șira spinării. Mă las pe spate, ostenită. Șoaptele din mintea mea îmi aruncă în față o amintire – îmi amintesc de sora mea și de mine, singure într-o cameră, în timp ce puterea ei e folosită împotriva puterii mele.

Mă gândesc la mâinile arse ale lui Enzo... La iluziile mele care au devenit de necontrolat, la halucinațiile și la crizele mele de furie... La dificultatea de a recunoaște chipuri familiare, care se transformă în chipuri străine... Știu că totul este adevărat, știu asta cu o siguranță care-mi îngheață sângele în vene.

Puterea mea de a țese iluzii îmi distruge mintea, la fel cum puterea lui Lucent îi frânge oasele!

Nu! șoptește ceva din mintea mea.

Sună grav, iar șoaptele sunt mai neliniștite decât de obicei.

Ea te minte! Vrea ceva de la tine!

— Vom muri cu toții, spune Violetta, cu noua sa voce care sună ca un cor.

Mă străbate un fior de teamă. De ce vorbește așa?

— Nu ne-a fost niciodată menit să trăim...

— Asta nu li se poate întâmpla tuturor Elitelor, mă opun eu. Privirea mea se oprește asupra ei: Și tu? N-ai simțit încă niciun efect doar!

Clatină din cap.

— Eu nu sunt puternică, Adelina, îmi răspunde.

Dinții îi sclipesc. Chiar am văzut asta? Pentru o clipă, mi s-a părut că are colți.

— Nu așa ca tine, ca Lucent sau ca Enzo. Eu doar iau puterile altora. Nu am nici măcar însemne. Dar, într-o zi, probabil că mă voi deteriora și eu, fiindcă este inevitabil.

Mă îndepărtez de ea.

Este periculoasă, spun șoaptele, acum mai puternice. *Stai departe de ea!*

— Nu. Vom găsi o cale, murmur. Suntem aleși de zei. *Trebuie* să existe o cale.

— M-am gândit la asta. Singura cale este să ne îndepărtăm permanent puterile, spune Violetta.

La asta, șoaptele din mintea mea scot un urlet asurzitor. Teama care mi se târăște pe spinare se transformă din pârâiaș în fluviu. Mugește spre mine.

Ce fel de viață va fi aceea fără puteri? mă întreabă vocile.

Încerc să-mi închipui cum ar fi lumea fără capacitatea mea de a transforma realitatea. Fără adrenalina care dă dependență, pricinuită de beznă și de teamă, fără puterea pură de a crea orice doresc, oricând doresc... Cum poate fi viața fără toate astea? Clipesc, și, pentru o clipă, iluziile mele scapă de sub control, țesând pentru mine o imagine a vieții mele de dinainte: neajutorarea pe care am simțit-o când tata mi-a luat degetul în mâini și l-a rupt ca pe o crenguță, felul în care băteam slab în ușa încuiată, cerșind apă și mâncare, felul în care mă ascundeam sub pat, suspinând, până când mâinile tatei mă apucau și mă târau afară, să îi înfrunt pumnii.

Așa este viața fără puteri! îmi amintesc șoaptele.

— Nu! îi spun Violettei. Trebuie să mai existe și o altă cale!

Durează o clipă să îmi dau seama că Violetta mă privește. Dintr-odată, simt că mă înspăimântă nespus de mult chipul ei. Mă ridic de pe trepte și mă trag înapoi.

— Să nu mă atingi! șoptesc.

— Adelina, am văzut cum starea ta se înrăutățește tot mai mult în ultimele luni.

Violetta vorbește cu lacrimi în ochi. Dar de ce arată lacrimile ei ca și cum ar fi pătate cu sânge? Clipesc.

Iluziile mele! înțeleg. *Probabil că mă copleșesc din nou!*

Dar vocile din mintea mea îmi alungă aceste gânduri și îmi împuiază capul cu și mai multă teamă.

— M-am înfrânat de multe ori și nu am spus nici pe departe tot ce voiam, fiindcă nu vreau să te superi pe mine, continuă Maestra-Păpușar. Am văzut cum puterile tale au luat-o razna, te-am văzut îngrozită de iluzii, de lucruri care nu există aievea. Violetta privește spre unul dintre pereții sălii, acolo unde aurul stâlpilor ne reflectă imaginea: Privește, *mi Adelinetta!* șoptește ea. Te poți vedea?

Abia dacă recunosc fata reflectată pe suprafața stâlpului. Partea cicatrizată a chipului ei este plină de furie. Cearcăne negre umbresc pielea de sub ochiul teafăr. În expresia mea există o sălbăticie și o neîndurare pe care nu mi le amintesc. În spatele meu plutesc stafii, creaturi cu colți și ochi sclipitori. Știu imediat că acelea sunt șoaptele din mintea mea. Se înghesuie în reflexia de pe stâlp până când încep să-și sape cu ghearele drum afară din ea, spre podea.

Îmi întorc privirea de la ele, înapoi spre Violetta. Ochii ei sunt încă însângerați.

— Momentele acelea sunt trecătoare! mă răstesc la ea, mărind distanța dintre noi. *Trebuie să ies de aici!* Nimic mai mult. Îmi revin de fiecare dată. Ce a aflat Raffaele este greșit.

— *Nu este greșit!* se răstește Violetta, deznădăjduită, la rândul ei. Este adevărul gol-goluț! Numai că tu nu vrei să îl accepți!

— *El minte!* strig, încercând să înec vocile ale căror șoapte s-au transformat în răcnete.

Creaturile cu colți continuă să se târască pe podea, spre noi. Încerc să le șterg cu puterea minții, dar nu izbutesc.

— Mesagerul a fost *mereu* un înșelător care-i manipulează pe ceilalți!

— Și dacă are dreptate? mă iscodește Violetta, ridicându-și brațele. Atunci? Ar trebui să așteptăm și să ne privim una pe cealaltă cum pierim?

Îi întorc spatele, apoi mă răsucesc pe călcâie.

Este sora ta, mârâie șoaptele. *Cum de nu te înțelege deloc?*

— Îți dai seama ce-nseamnă puterea mea pentru mine? Este însăși viața mea. Nu există nimic mai important pentru mine. Mi-a oferit toate acestea.

Și fac semn spre sala opulentă, spre marmura vrâstată cu aur, spre draperiile frumoase. Totul reprezintă răsplata *răzbunării mele.*

— Încerci să-mi spui că vrei să-mi iei toate astea? Ai uitat de promisiunea noastră?

— Promisiunea noastră a fost să ne protejăm mereu una pe cealaltă, spune Violetta. Tu mă aperi cu iluziile tale. Mă liniștești pe timp de furtună, țesi iluzii în jurul meu să mă aperi de ororile războiului. Promisiunea noastră a fost să nu ne folosim puterile una împotriva celeilalte.

Și face un pas spre mine. Pe chip îi curg lacrimi însângerate.

— Nu lupt împotriva ta! mă asigură.

— Stai cât mai departe de mine! îi cer, printre dinți, ridicând o mână tremurătoare.

— Ai învins, Adelina! se răstește Violetta.

Furia îi schimonosește chipul ca într-un coșmar. Poate că *este* un coșmar.

De ce este totul atât de confuz?

— Privește doar în jur! îmi cere. Acum ai totul. Îți controlezi prințul, îl controlezi pe Teren, îți controlezi Trandafirii și pe mercenarii tăi, controlezi o întreagă armată de inchizitori. Ocârmuiești un întreg popor!

Respirația mea devine mai precipitată.

— Ei mă urmează fiindcă am puteri, îi spun.

— Te urmează fiindcă *le este teamă* de tine! îmi spune Violetta și-și face gura pungă. Alți regi și alte regine sunt și ei umani. Conduc cu ajutorul spaimei și al îndurării. Poți să faci și tu la fel! Nu ai nevoie de puterile tale aparte pentru a conduce această țară!

Nu! îmi spun. *Vreau mai mult de-atât. Vreau ceva real în spatele fricii, vreau o asigurare că...*

— Vrei să-ți păstrezi abilitatea de a răni, nu-i așa? întreabă, pe neașteptate, Violetta. Vrei să ai puteri fiindcă îți place tot ce le poți face altora...

Tonul ei mă îngheață. Șoaptele roiesc în interiorul meu și se târăsc pe podea. Bezna se ivește în toate cotloanele sălii tronului.

— Așa, așa, Violetta! o tachinez. Cuvintele îmi ies singure pe gură, cu o maliției pe care nu o pot controla: Ia mai spune-mi tu ce le fac celorlalți.

Pe chipul Maestrei-Păpușar se așterne o expresie severă. În această clipă, surioara mea frumoasă și blândă este de nerecunoscut.

— Distrugi oamenii! îmi strigă.

Vezi? răcnesc șoaptele. *Ți-a întors spatele. A plănuit mereu să te trădeze.*

— Și tu ce faci? mă răstesc eu. Șoaptele îmi preiau cuvintele și este de parcă m-aș privi vorbind: Tu, virtuoasa mea surioară? M-ai lăsat să îl înfrunt singură pe tata. Știi cum m-am simțit, zăcând însângerată pe podea, în timp ce tu căpătai rochii în camera de alături? Știi cum a fost când tata mă amenința cu moartea, și când l-am ucis? Nu! *Nu ai habar!* Te mulțumești să rămâi în umbră și te aștepți să-ți fac mereu treburile murdare. Te ascunzi în umbre ca să sângerez eu pentru tine. Îmi arunci o privire compătimitoare când ucid, dar nu mă oprești. Iar acum mă judeci pentru asta?

Din ochii Violettei se varsă lacrimi stacojii.

— Așa-i, sunt o lașă, încuviințează ea. Așa am fost toată viața și îmi pare nespus de rău! N-am crezut niciodată c-aș avea dreptul să te opresc, după tot ce-ai făcut pentru noi, când ne-ai eliberat de tata…

— *Nu vom fi niciodată libere*, mă burzuluiesc.

Dar oare o fac eu sau șoaptele din mintea mea?

— Știi că, până și-acum, tot îi mai văd stafia cu coada ochiului? o întreb. Este acolo, după balustradă.

Și îi arăt cu degetul în direcția în care stă tata, privindu-ne, cu buzele curbate într-un zâmbet întunecat. El ridică o mână, de parcă ar vrea să încurajeze roiurile de creaturi de pe podea să se apropie.

— Atunci, lasă-mă să te eliberez! strigă Violetta.

Vocea îi sună ca un scârțâit. Îmi acopăr urechile.

— Aș prefera să mor decât să te las să îmi iei puterile, mă răstesc eu.

— Dar, în felul ăsta, chiar vei muri!

Pleacă de aici! Ești în pericol! îmi strigă șoaptele.

Îi întorc spatele.

Atunci, simt. Violetta se întinde după firele energiei mele! Le îndepărtează, să nu le mai pot atinge.

Pentru o clipă, nu pot respira. Sfâșii aerul din fața mea, dând să apuc firele, dar au dispărut deja. Mă răsucesc, împleticindu-mă, și o privesc pe Violetta.

Nu! N-ar face una ca asta!

Promisiunea noastră...

Acum, plânge de-a binelea. Lacrimile ei formează o băltoacă de sânge pe podea.

— Nu te pot lăsa să continui așa, spune ea. Ai ucis atât de mulți oameni, Adelina, și asta te distruge! Nu te pot privi cum te dezintegrezi!

Vezi? mă-ntreabă șoaptele.

Creaturile care se târăsc pe podea mă ajung și, înainte să le pot alunga, mă atacă și îmi pătrund în minte. Gândurile lor le înlocuiesc pe ale mele. Mă cutremur.

Da, firește.

Acum știu de ce a făcut-o. Îmi vrea locul. Vrea tronul *pentru ea*. Asta a vrut tot timpul. Cu puterea ei, poate controla orice Tânără Elită și o poate face să joace după cum cântă ea. Am știut mereu că se va întoarce împotriva mea, iar acum, că am făcut toată treaba, că mi-am mânjit mâinile cu sânge și durere, își vrea partea. Și, mai ales, și-a încălcat promisiunea. Niciodată nu trebuia să ne folosim puterile una împotriva celeilalte.

Cum ai putut?

Cum ai putut?

Nu mai pot gândi. Furia îmi umple fiecare cotlon al minții. Chiar și fără puteri, simt forța șoaptelor, care mă cheamă. Scot pumnalul de la cingătoare și mă arunc spre Violetta.

Reușește să mă apuce de încheietură, însă izbitura o face să se clatine și cade. Aerul îi iese fulgerător din plămâni. Ochii i se bulbucă și ea se zbate, o clipită, ca un pește rămas fără apă, încercând să tragă aer în piept. Ridic pumnalul deasupra capului, chiar dacă o parte din mine îmi strigă să mă opresc, și lovesc.

Se ferește, rostogolindu-se. Cumva, sora mea cea delicată reușește să mă împingă la o parte, însă eu mă repun pe picioare și o atac iar. Apuc o mână din părul ei. Ea strigă când o trag spre mine. Deja, absența puterii mele mă face să intru în panică. Abia dacă mai pot vedea. Lumea se fărâmițează în jurul nostru. O trag spre mine și îi lipesc pumnalul de gât.

— Promisiunile tale sunt *deșarte*... tu... am avut încredere în tine! Ai fost singura pe care m-am bizuit! îi strig. Dă-mi-le înapoi! *Sunt ale mele!*

Violetta suspină, disperată.

— Adelina, *te rog!*

Dacă i-aș putea simți emoțiile acum, știu că m-ar străbate un val de teroare, unul care nu se poate compara cu nimic din ce am simțit venind dinspre ea vreodată înainte. Dar, acum, nu mai e sora mea, ci doar un dușman.

O trădătoare! îmi amintesc șoaptele, iar eu le dau ascultare.

— Dă-mi puterea înapoi! rostesc în urechea ei. Pumnalul meu apasă îndeajuns de tare, încât să îi cresteze pielea, apoi adaug: Sau mă jur pe toți zeii că îți tai gâtul aici, pe loc!

— *Atunci, ia-o!* șuieră năprasnic Violetta. Și *las-o să te ia*, la rândul ei!

Într-o clipită simt, pur și simplu, cum puterea se scurge iar în mine, într-un șuvoi de beznă, care umple crăpăturile inimii și minții mele cu calmul său familiar, otrăvitor. Las pumnalul

să cadă și îi dau drumul Violettei. Mă prăbușesc pe spate, pe podea, îmi închid singurul ochi și mă fac ghem, strângând firele aproape de mine. Respir cu greu. Lumea se învârte în jurul meu. Furia clocotește în minte, pulsând, dar micșorându-se, totuși.

Durează o clipă să îmi dau seama că Violetta s-a ridicat deja în picioare și aleargă spre ușă. Chiar și acum, pare atât de departe!

— Unde pleci? strig în urma ei.

Dar a deschis deja larg ușa. Și nu privește înapoi.

— Violetta! o strig, de unde stau ghemuită pe podea. Așteaptă!

Ce s-a întâmplat? Ce i-am făcut?

Clatin din cap, mijindu-mi singurul ochi. Șoaptele din mintea mea e învârtejesc și se sting. Sala tronului pare să fie cuprinsă din nou de liniște. Când îmi deschid iar ochiul, lumea nu se mai învârte. Nu mai există nicio băltoacă de lacrimi însângerate pe podea. Nu se mai vede nicio creatură cu colți care să se târască pe jos. Dar nici sora mea nu mai e aici, trăgând de puterile mele.

Treptat, mintea mi se limpezește. Rămân pe loc, iar frânturi din cele întâmplate revin. Pumnalul... Părul ei... Gâtul ei... Trupul ei, care tremura și plângea.

Simt că mi se pune un gol în stomac.

— Violetta! strig iar. Violetta, așteaptă! Vino înapoi!

Niciun răspuns. Sunt complet singură.

Încerc iar, devenind tot mai disperată:

— Violetta! repet.

Cum de au putut iluziile mele să îmi scape de sub control chiar în halul ăsta?

— Îmi pare rău! bâigui. Nu am vrut... Nu ți-aș fi făcut rău! Vino înapoi!

Dar ea a plecat deja.

Îmi apăs mâinile pe podeaua de marmură și îmi plec fruntea. Am tras-o de păr cu aceeași răutate cu care a făcut-o tata, în noaptea în care a murit! Pumnalul meu s-a abătut asupra ei – a fost ținta mea și am vrut să-i fac rău, să o ucid. Văzusem ca prin ceață, tivit cu stacojiu. De ce nu m-am oprit?

— Violetta! Violetta! strig eu, cu vocea răgușită, prea joasă să o mai poată auzi. Vino înapoi! Îmi pare rău! A fost o greșeală. Nu mă lăsa aici!

Tăcere.

Ești tot ce am! îi spun fără cuvinte. *Nu mă lăsa aici, te rog!*

Strig iar și iar, până când inchizitorii vin să verifice cum mă simt. Îmi dau seama că plâng. Prin ceața lacrimilor, văd fața îngrijorată a lui Magiano și pe aceea surprinsă a lui Sergio. Mă privește cu aceeași teamă cu care m-a privit Gemma pentru ultima dată, înainte să moară. Așa m-au privit Pumnalele înainte să mă alunge.

— Ieșiți afară cu toții! le strig, când mă înconjoară.

Se opresc, iar umbrele lor se dau înapoi. Se întorc cu spatele și mă lasă singură. Suspin. Degetul meu rupt zgârie podeaua. Pumnalul meu zace acolo unde l-am aruncat, cu o picătură din sângele surorii mele pe tăiș. Sângele nu e o iluzie, ci o realitate.

Te rog, nu mă părăsi, nu mă părăsi, m-am răzgândit, te rog să-mi iei puterile, șoaptele nu se mai opresc...!

Lumina soarelui care pătrunde prin ferestre e diferită de acum, semn că a trecut mult timp, însă eu rămân întinsă la pământ.

Nu am idee cât timp trece. Sau de cât de mult timp tot plâng. Nu știu unde a plecat Violetta. Nu știu unde este Magiano sau ce gândește.

După o vreme, când îmi seacă lacrimile, mă ridic în capul oaselor și privesc modelul de umbre aruncate de ferestre. Se mișcă lent pe podea. Lumina se schimbă și devine aurie. Umbrele se întind, până ajung la mine, apoi sunt scăldată în strălucire. Nici măcar lumina soarelui nu îmi mai poate îndepărta întunericul din stomac.

Treptat, gândurile îmi revin. Și încet, încet... șoaptele revin și ele. Îmi alintă mintea.

Nu, Adelina, e mai bine așa! mă încredințează ele.

Nu trebuie să-ți pese că a plecat. N-ai învățat deja că iubirea și acceptarea celorlalți sunt cu mult mai puțin importante decât puterea fricii? Decât deținerea controlului asupra celor pe care-i cunoști?

Încuviințez, lăsând gândul acesta să mă ajute să prind puteri. Nu am nevoie să mă sprijin de sora mea ca să mă ridic. Pot s-o fac singură, fără ajutorul nimănui.

Mă înalț încet, până stau în picioare, îmi șterg fața cu mâneca și îmi trec degetele tremurătoare peste partea monstruoasă, ciuntită, lipsită de ochi, a chipului meu. Adopt o mină amorțită, necruțătoare. Mă întorc spre tronul de la capătul treptelor. Iluziile mele încep iar să scânteieze, iar întunericul se încețoșează, lăsând ca tronul să rămână singurul lucru vizibil.

Urc scările până la el. În jurul meu, stafiile celor pe care i-am cunoscut cândva apar și dispar. Sunt cei lăsați în urmă. Care m-au părăsit. Urc anevoie fiecare treaptă. Șoaptele din mintea mea șuieră, umplând fiecare gol și permițând întunericului să intre.

Bine, Adelina! încuviințează ele. *E cea mai bună cale.*

M-am răzbunat pe toți aceia care mi-au făcut rău.

Pe tata, care m-a chinuit în fiecare zi: i-am zdrobit pieptul și inima. Pe Teren, bolnav, malefic și nebun: i-am luat iubita, așa cum mi-a răpit și el iubitul. Pe Raffaele, care m-a trădat și s-a folosit de mine: am preluat controlul asupra prințului pe care-l iubește și m-am asigurat că îl privește pe acesta cum distruge totul în numele meu.

Și pe Violetta, pe draga mea soră, *cea mai dragă*, care mi-a întors spatele când aveam mai mare nevoie de ea... Am alungat-o. I-am spus, în sfârșit, tot ce aveam de spus.

Am rănit-o și eu.

Ai câștigat, Adelina! mă asigură vocile din mintea mea.

Ajung la tron.

Este minunat, o alcătuire frumos împodobită, din aur, argint și piatră. În centrul lui, pe o pernuță, se află coroana care i-a aparținut Giuliettei, grea de nestemate. O ridic, admirând pietrele prețioase care sclipesc în lumină, trecându-mi degetele peste suprafața lor dură. Înconjor tronul, cu coroana în mână.

Este a mea de-acum!

Ridic coroana și mi-o așez pe cap. Este grea.

În cele din urmă, mă așez pe tron, mă las pe spate și îmi odihnesc brațele pe sprijinitori.

Câtă vreme a trecut de când mă ghemuiam lângă balustrada din vechea mea casă și visam la asta?

Visam să port o coroană și să privesc în jos de pe tron. Ridic capul și privesc prin uriașa sală. Este pustie.

Pentru asta am luptat din greu, pentru asta am sacrificat și am sângerat atât! Este tot ce mi-am dorit vreodată: răzbunare

împotriva tuturor dușmanilor mei, pentru tot ce mi-au făcut. Și am dobândit-o.

Răzbunarea mea este completă.

Mă căznesc să zâmbesc. În tăcere, stau singură pe tron și aștept, cuprinsă de nerăbdare, apariția satisfacției. A triumfului.

Aștept. Și aștept. Și tot aștept.

Dar ele nu vin.

Mulțumiri

Societatea Trandafirului este cea mai întunecată carte pe care am scris-o vreodată. Să o fac pe Adelina să coboare jos de tot, până într-un loc unde nu numai că ea lasă durerea să o consume pe ea însăși, ci și să îi mistuie pe alții, a fost o sarcină necesară, dar, totodată, și una nespus de dificilă din punct de vedere emoțional. Să intri în pielea unui răufăcător în devenire, să ajungi să gândești ca acesta, pentru perioade de luni întregi a fost atât de greu, încât a trebuit să caut și să descopăr cele mai bune inimi pe care le cunosc, pentru a putea contrabalansa toată această negativitate. Așadar:

Îi mulțumesc redactorului meu, Jen Besser, care înțelege povestea Adelinei până în străfundurile sale, care întotdeauna știe exact ce să spună și care crede în mine chiar și atunci când eu, una, nu mai cred. Nu știu ce m-aș face fără prietenia și sfaturile tale!

Îi mulțumesc agentului meu literar, prietenei și celei care se bate întotdeauna pentru mine, lui Kristin Nelson: tu ești, cumva, în același timp, și o dură, și o ființă incredibil de binevoitoare. Indiferent de ce se întâmplă, reușești ca întotdeauna să ne faci să plutim în direcția cea bună.

Trupei de la Putnam și „Pinguinilor": asta sună cam ca denumirea celei mai cool trupe *indie* din câte-au existat vreodată! Voi, oameni buni, reușiți să ridicați sala în picioare și să obțineți aplauze la scenă deschisă de fiecare dată! Vă mulțumesc pentru

că îmi purtați mereu de grijă, pentru că voi credeți în aceste cărți și pentru că sunteți, pur și simplu, cele mai grozave persoane!

Mulțumiri și minunatei mele agente pentru filme, lui Kassie Evashevski, pentru că a luat *Tinerele Elite* sub aripa ei și le-a găsit o casă nemaipomenită! Ești extraordinară, în toate sensurile acestui cuvânt.

Și sunt tare recunoscătoare că *Tinerele Elite* sunt cu nimeni alții decât cu voi, Isaac și Wyck! Gândurile voastre, încurajările voastre și prietenia voastră înseamnă extraordinar de mult pentru mine!

Amie, pe bune, ce m-aș face fără „e-mailurile noastre babane" și fără personalitatea ta incredibilă, fără inteligența ta? M-ai ajutat să trec cu bine de scrierea acestei cărți, chiar dacă a trebuit să mă târăști mai bine de jumătate din drumul pe care l-am avut de parcurs. J.J., îți mulțumesc pentru că întotdeauna ai fost acolo să mă asculți și să trăncănim despre orice. Leigh, tu ai înțelepciunea a o sută de înțelepți la un loc! Îți mulțumesc pentru că mă liniștești, pentru că mă ridici în slăvi, pentru că îmi dai puteri și pentru că te asiguri ca, de fiecare dată când ne vedem, să existe și un tort! Jess, Andrea și Beth: abia aștept să ne vedem din nou, pentru că știu că va fi ceva demn de-o epopee! Jess și Morgan: ceaiul de după-amiază – mereu!!! Tahereh și Ransom, voi, dragilor, ați atins deja nivelul maxim pe aparatul care măsoară cine-i Cel mai bun om! Margie, Kami, Mel și Veronica, lumea are nevoie de mai mulți oameni asemenea vouă! Vă mulțumesc că ați fost așa o sursă de inspirație!

Le mulțumesc membrilor familiei mele și prietenilor mei apropiați, pentru lungile noastre conversații purtate oricând, zi sau noapte, pentru distracția nesfârșită și pentru iubirea și bucuria voastră! Cel mai mult, îți mulțumesc ție, Primo, cel mai bun prieten al meu și stânca mea! Sunt recunoscătoare în fiecare zi pentru tine.